

Крис Удинг

Вещерите от Сарамир

Първа глава

Първия път, когато умря, Кайку беше на двадесет жътви.

Нямаше никакъв спомен как се е озовала на това място. Отговорът ѝ се изплъзваше, хлъзгав от възторга, от усещането за спокойствие, което се бе просмукало във всяка фибра от тялото ѝ. А и тази красота около нея... подобна красота би я накарала да заплаче, стига да можеше. Целият свят се бе превърнал в златисто блещукащо сияние, милиони и милиони ефирни нишки, които потрепваха и танцуваха пред погледа ѝ. Те нежно я докосваха и теглеха, носейки я бавно напред към някаква неизвестна цел. По едно време се раздалечиха, за да пропуснат загадъчния силует, който се плъзна между тях – нещо огромно и дивно, като китовете, които тя обичаше да наблюдава от брега, когато гостуваше в лятната къща на Мишани. Девојката се опита да го разгледа по-внимателно, но само след миг то изчезна и нишките се затвориха плътно зад него.

„Полята на Омеча“, помисли си момичето. Но как бе възможно това? Тя още не беше преминала през Портата, нито пък бе срещнала пазителя Йору – тлъстото джудже с изпъкнал като делва корем, червена кожа и уши и бивни като на прасе, понесло бездънната стомна вино, дадена му от Исисия, за да облекчи дългото му бдение. Не, това не са Полята – навярно тук се извиваше пътят към Портата, смълчаната пътека към входа на царството на блажените мъртъвци.

Кайку не изпитваше никакви угризения или тъга. Бе преизпълнена с такава хармония, че в сърцето ѝ нямаше място за нищо друго. Помисли си, че може да се пръсне от удивление при вида на златистия, блещукащ свят, из който се рееше. Ето към какво се стремяха монасите, когато кръстосваха нозе и прекарваха в съзерцание години на върха на някоя колона, ето какво търсеха старите поклонници на опиума в задимените пушални, докато вдишваха жадно дима от изгорели амаксови корени през своите лули. Това беше съвършенството.

Изведнъж девојката почувства силно дръпване, а в гърдите ѝ припламна изгаряща болка. Тя долови ужасеното потрепване на блещукащите нишки, които я галеха, почувства как я дръпват рязко назад... след което бе повлечена надолу, натам, откъдето бе дошла. Стори ѝ се, че вижда очертанията на Портата в далечината, както и Йору, който ѝ се смееше, вдигнал стомната в прощален жест. Искаше ѝ се да изпищи, обаче нямаше никакъв глас. Красотата я изоставяше, напускаше сърцето

й, изтичаше като вода от пробито ведро. Тя се съпротивляваше с всички сили, мъчеше се да се задържи, ала силата я дръпна безжалостно, пожарът в гърдите ѝ се усили и момичето бе повлечено неумолимо надолу...

* * *

Очите ѝ се отвориха, но още не можеше да избистри погледа си. Усети нечии устни върху своите, меки устни, които се притискаха силно към нейните, а дробовете ѝ изгаряха от агонизираща болка, докато се мъчеха да си поемат дъх. Лице, намиращо се твърде близо, за да различи чертите му; черна коса, спускаща се върху бузата ѝ.

Тялото ѝ потръпна конвулсивно и устните се отделиха от нейните. Другият човек се отдръпна и погледът на Кайку най-сетне се фокусира. Лежеше на рогозката в спалнята си; прислужницата ѝ Асара бе седнала върху нея. Тя отметна гъстата си коса назад и изгледа господарката си, а очите ѝ изглеждаха като две езера от мрак.

– Ще живееш, значи – каза тя загадъчно.

Кайку се огледа и изведнъж се почувства изплашена и обърквана. Имаше усещането, че нещо с въздуха не беше наред. Пурпурни проблясъци припламваха навън в нощта, а трополенето на дъждовните капки само засилваше ужасните стържещи звуци, идващи от небето. Това не бяха обикновени гръмотевици. Лунната буря, която баща ѝ предричаше от няколко дни, най-накрая се бе разразила.

Заобикалящите я предмети най-накрая дойдоха по местата си, подреджайки се според разпокъсаните ѝ спомени. Доскоро познатата обстановка изведнъж ѝ се стори чужда и непозната, изкривена от постепенно просмукващата се в стаята нереалност. Изящно резбованите плетеници, красящи капациите на прозорците, сега изглеждаха особено, а потракването им от вятъра наподобяваше звука, издаван от пустинните змии. Гъстите нощни сенки, скупчили се под полираните греди на тавана, като че ли се взираха в нея. Дори малкият олтар на Оча, разположен в единия ъгъл на скромно обзаведената стая, се беше променил – елегантните цветчета гайя сякаш кимаха в зловещ заговор с бурята, а изящно инкрустираните пиктограми, на които бе изписано името на Императора на боговете, като че ли се огъваха и едва забележимо помръдваха.

Изведнъж погледът ѝ бе привлечен от обут в сандал женски крак, който се подаваше от края на обикновена бяла роба. Притежателят му лежеше неподвижно на твърдия дървен под.

Кария.

Девојката се изправи, избутвайки Асара от себе си. Кария, другата

й прислужница, изглеждаше като заспала, ала Кайку имаше зловещото усещане, че тя никога няма да се събуди от този сън.

– Какво се е случило? – попита тя, протягайки ръка да докосне някогашната си компаньонка.

– Нямаме никакво време – каза Асара припряно, както никога преди. – Трябва да вървим.

– Каж ми какво е станало! – сопна се Кайку, която не беше свикнала прислужницата ѝ да се отнася с нея по този начин.

Асара я сграбчи силно за раменете, причинявайки ѝ болка. За миг девойката бе осенена от безумната мисъл, че слугинята ѝ ей сега ще я удари.

– Чуй – изсъска тя.

Кайку се подчини, най-вече заради потреса от поведението на обикновено кротката и раболепна Асара. Над гръмотевичния тътен на лунната буря и неспирното барабанене на дъжда се долавяше и *друг* звук – бавно, монотонно потропване, идващо отгоре, сякаш някакво гигантско членестоногло се движеше по покрива. Момичето погледна нагоре, после отново към Асара, а очите ѝ се бяха разширили от ужас.

– *Шин-шин* – прошепна прислужницата.

– Къде е мама? – извика Кайку, след което се изстреля като пружина нагоре, хвърляйки се към вратата зад завесата. Рефлексите на Асара обаче бяха невероятни – тя улови китката ѝ и я дръпна безцеремонно назад. На лицето ѝ бе изписано мрачно изражение, от което Кайку заключи, че всичко, от което се страхуваше, се беше случило. Вече не можеше да помогне на семейството си. Усети как силите я напускат, тя се отпусна на колене и за малко да изгуби съзнание.

Когато надигна глава, ручейчетата на сълзите вече бяха потекли по страните ѝ. Асара държеше пушка в едната си ръка, а в другата – някаква грозна маска, лакирана в червено и черно; ехидно лице на зъл дух. Тя я пхна набързо под робата си и обърна поглед към господарката си. Бухналата кестенява коса на Кайку беше в пълен безпорядък, обрамчвайки лицето като рошав облак. Момичето бе облечено само в тънка нощница, а на китката ѝ се виждаше инкрустираната със скъпоценни камъни гривна, с която тя никога не се разделяше. За един кратък миг Асара изпита съжаление към нея. Тя не знаеше нито какво се случва, нито пък какви бяха залозите, за които играеше. Преди по-малко от пет минути беше умряла, сърцето ѝ бе спряло, а кръвта ѝ беше започнала да изстива. Навярно сега ѝ се искаше да си бе останала в това състояние,

но прислужницата вече имаше други планове за нея.

Нейде от вътрешността на къщата се разнесе писък; пронизителен, дрезгав. Баба й. Асара хвана Кайку за ръката и я повлече към вратата. Остър стържещ звук отвън проряза къщата – гласът на лунната буря. Миг по-късно се дочу и шумът от движението на шин-шина, който потракаше по керемидите на покрива. Нещо се стрелна зад капациите на прозорците, пълзейки надолу по външната стена на постройката. Кайку го забеляза и потрепери.

Асара стисна ръката й и се вгледа в очите й. В тях се четеше неистова паника.

– Чуй ме, Кайку – започна тя, а тонът й беше твърд, но спокоен. – Трябва да бягаме. Разбираш ли? Ще те заведа на сигурно място.

Цялата трепереща, девойката кимна. Прислужницата беше доволна.

– Стой до мен – рече тя, след което се плъзна зад ефирната завеска на вратата и пристъпи на външната тераса.

Селското жилище на Руито ту Макаима – бащата на Кайку, който бе и прочут учен – беше построено върху едно сечище сред гъстите горски дъбрави, като правоъгълният парцел, където бяха разположени къщата и тучната градина, бе заобиколен от всички страни с дървета. Всичко беше направено с естетическо чувство, в унисон с обичаите на жителите на Сарамир – показността бе намалена до минимум, а чистата красота на формите – изведена на преден план, но така, че да хармонизира с околния пейзаж. Суровата простота на бледите му стени контрастираше с орнаментираните дървени капаци на прозорците и извитите каменни трегери, чиито краища бяха оформени като изящни рокове. Дори и в разгара на най-бясната буря тази сграда излъчваше призрачно спокойствие. Сред безжалостно поддържаната ливада около постройката имаше каменно мостче, надвиснало над бистър ручей, и пътечка, започваща от предната врата, която беше с такъв безукорен вид, че сякаш бе направена едва вчера. Чак отвъд границите на сечището гората възвръщаше своята власт, мъчейки се ревниво, но безуспешно да завземе култивираната вече територия.

Целият горен етаж бе опасан с дълга тераса, гледаща към алпинеуми и миниатюрни водоскоци, извити мостчета и изваяни дръвчета. Всички стаи, включително и тази на Кайку, имаха достъп до балкона; точно там излязоха сега с Асара, която държеше пушката си в готовност за стрелба.

Нощта беше гореща – лятото тъкмо бе започнало, а дъждовните капки, които шибяха къщата, се стичаха в специално пригодените за

целта олуци и се изливаха в градината. Тънки парапети се издигаха от високия до кръста дървен парапет до наклонения покрив. Ефирът бе изпълнен с трещенето на бурята и тропота на дъжда, но на Кайку ѝ се струваше, че навън витае някаква тайнствена тишина и тя чуваше как ударите на сърцето ѝ отекуват силно в ушите ѝ.

Асара погледна наляво, после надясно, изпълнена с подозрения към пустата тераса. Ръцете ѝ стиснаха още по-здраво пушката. Дългата ѝ стройна цев бе украсена с магически знаци и картини на разбиващи се морски вълни. Твърде скъпо и елегантно за прислужница като Асара, оръжието най-вероятно бе откраднато от някоя стая в къщата.

Кайку подскочи, когато Асара помръдна изведнъж, насочвайки пушката надолу към градината. Някакъв тъмен силует се плъзна покрай алпинеумите с нечовешка скорост, движейки се на четири източени крайника; беше твърде бърз за прислужницата, която се отдръпна назад, без да възпроизведе изстрел.

Запътиха се по терасата към стълбището. Кайку бе почти парализирана от страх, обаче се застави да върви. Чувстваше се объркана и безпомощна; добре че поне Асара беше запазила самообладание. Момичето последва своята прислужница. Не ѝ оставаше нищо друго, което да стори.

Добраха се до стълбите без никакви проблеми. Долу цареше пълен мрак. Никакви фенери не светеха и нямаше никакви признаци на движение. Небето изрева отново и Кайку се огледа изплашено. Облаците се бяха разкъсали, разделени от бушуващите ветрове, които бяха променили посоката си, и от време на време допираха краищата си, когато някоя назъбена светкавица ги прорязваше и се стрелваше към земята.

Отвори уста да каже нещо на Асара, но в същия миг забеляза шиншина.

Съществуващото тъкмо изпълняваше от тъмнината в единия край на терасата – истински демон от сенките, който накара Кайку да затрепери неудържимо от страх. Едва го различаваше в мрака – виждаше само очертанията му, понеже създаването изглеждаше като част от тъмнината, която го прикриваше; ала онова, което зърна, ѝ бе повече от достатъчно. Тялото му напомняше човешкото, но ръцете и краката му бяха ужасно издължени и завършваха с тънки остриета, поради което то приличаше на човек, ходещ на четири кокили. Беше високо – много по-високо от нея, и трябваше да се изгърби надолу, за да не се удари в стряхата над балкона. Девојката не можа да различи други подробности по него, освен очите – те блестяха като фенери в мрака, две светещи точки, чийто

взор сякаш я пронизваше.

Асара изруга грубо и хукна надолу по стълбите, повличайки Кайку след себе си. Момичето не се нуждаеше от повторно напомняне; в този миг всичко се беше изпарило от главата ѝ и единственото нещо, което бе останало, беше как да се измъкне от демона, който се прокрадаваше след тях. Те чуха как крайниците му потракват по терасата зад тях, докато се спускаха с главоломна бързина към обгърнатата от сенки стая на долния етаж.

Преддверието беше широко и просторно, с филигранно резбовани дървени сводове, водещи към останалите помещения на приземния етаж. Къщата бе построена като лятна резиденция, ето защо нямаше вътрешни врати, и красиво изрисуваните подвижни паравани можеха да се местят така, че да пропускат или спират топлия вечерен бриз във вътрешността на сградата. Сега обаче ярките припламвания на невиджаните светкавици от лунната буря проблясваха през орнаментираните паравани, изпълвайки помещението с най-различни причудливи образи.

Кайку за малко да се препъне на последните няколко стъпала, но Асара я изтласка настрана и зае позиция за стрелба, насочвайки пушката към стълбите, по които бяха слезли току-що. Секунда по-късно източеният силует на шин-шина светкавично се материализира пред погледа им, а очите му горяха на фона на тъмния овал на лицето му. Прислужницата натисна спусъка и трясъкът от изстрела отекна оглушително в цялата къща. Пътят беше чист; демонът бе задържан, макар и за малко. Асара презареди оръжието си забърза с Кайку към външната врата.

– Асара! Има още от тях! – изкрещя девойката и наистина, те бяха там – два шин-шина, спотайващи се в сенчестите проходи на преддверието. Прислужницата стисна здраво китката на господарката си и двете замръзнаха. Ръката на момичето беше на вратата, но тя не се осмели да я открене и да побегне, защото съществата сякаш да я накълцат, преди да е изминала и десет метра. Задушавачият страх, който не я бе напуснал още откакто отвори очи тази нощ, започна да раздира с нокти гърлото ѝ. Тя бе ослепяла от паника, по-объркана от всякога и впримчена в най-страховития кошмар, който можеше да си представи.

Шин-шините бавно пристъпиха в просторното преддверие, навеждайки туловищата си под сводовете, докато огъваха издължените си заострени крайници с чудовищната грация на гигантски насекоми. Изглеждаха още по-страшни, защото погледът на Кайку за нищо на света не искаше да се спре върху тях, създавайки ореол на загадъчност около формата им; единствено блясъкът на очите им беше ясно забележим. Тя

уещаше, че Асара трескаво търси нещо – незапаления фенер, който стоеше на перваза на прозореца. Демоните пропъзляха още по-близо, придържайки се към най-тъмните кътчета на помещението.

– Бъди готова – прошепна ѝ Асара; миг по-късно тя запрати фенера в центъра на стаята. Шин-шините веднага се хвърлиха към падналия предмет и в същата секунда прислужницата стреля по мястото, където се бе разляло маслото от лампата.

Помещението изведнъж се озари от ярка светлина, а в средата му лумна огромен пламък, съпроводен от зловещите писъци на непознат език на демоните, които се отдръпнаха тромаво назад от огненото сияние. Ала Кайку вече бе отворила вратата и се беше понесла навън в бурята, тичайки боса по тревата към дърветата, които обграждаха къщата от всички страни. Асара се движеше плътно зад нея, оставяйки пламъците да обхванат дървените стени и хартиените паравани. Те търчаха като обезумели под пелената на дъжда, свивайки се уплашено всеки път, когато от небето се разнасяха страховити стържещи звуци. Без да се осмели да погледне назад, без изобщо да знае дали прислужницата ѝ я следва, или не, Кайку се хвърли между дърветата.

И трите луни се виждаха тази нощ, скупчени над облаците, които бавно се носеха в мрачното небе. Огромната Аурус, най-голямата и старата от сестрите; Иридума, по-малка, но по-ярка, с кожа, набраздена от сини пукнатини; и малката зелена Нерин, най-срамежливата от всички, която рядко показваше лицето си. Легендите разказваха, че когато трите сестри били заедно, те се биели и разкъсвали небето... Стържещите звуци всъщност били писъците на Нерин, защото сестрите ѝ ѝ се подигравали и я дразнели заради зелената и кожа. Бащата на Кайку разказваше малко по-различна история – че лунните бури са просто резултат от въздействието на комбинираната гравитация на небесните тела върху земната атмосфера. Обаче, какъвто и да беше отговорът на въпроса, всички знаеха, че когато трите луни са близо една до друга, неизбежно се разразяваха лунни бури. И че в тези нощи Лунните деца бродят по земята.

Кайку дишаше запъхтяно и тихичко хленчеше, докато бягаше между дърветата. Тънички клонки я шибаха от всички страни, оставяйки мокри следи по кожата ѝ. Нощницата ѝ цялата бе подгизнала, дългата ѝ до брадичката коса беше залепнала за скулите, а ходилата ѝ бяха кални и мръсни. Тя тичаше слепешком, сякаш по този начин можеше да избяга от реалността. Съзнанието ѝ все още отказваше да възприеме чудовищния характер на онова, което се беше случило преди минути. Чувстваше се като дете – безпомощна, сам-самичка и изплашена до смърт.

Най-накрая неизбежното се случи. Босото ѝ стъпало се натъкна на камък, който се оказа по-хлъзгав, отколкото изглеждаше, и тя загуби равновесие, приземявайки се тежко върху един стърчащ от калта корен. От очите ѝ рухнаха сълзи на болка, тя се отпусна, мръсна и измокрена до кости, в тинята и зарида неудържимо.

Ала нямаше никакво време за почивка. Усети как някой я дърпа изотзад, погледна нагоре и видя Асара, която се опитваше да я изправи. Момичето ѝ изкрещя нещо несвързано, но прислужницата беше безмилостна.

– Знам едно сигурно място – рече тя. – Трябва да продължим. Те са по петите ни.

И ето че бягаха отново, носейки се като вихър между дърветата, като се препъваха и подхлъзваха, но упорито продължаваха напред. Въздухът сякаш ги дърпаше и се опитваше да ги повдигне, зареден със странна енергия от бурята. Тя си играеше със сетивата им и караше всичко наоколо да изглежда повече или по-малко реално. Баба Коми обичаше да предупреждава внучката си, че ако подскочи твърде нависоко по време на лунна буря, може никога да не се върне на земята, а да си остане да се рее в небето. Кайку набързо прогони тази мисъл, припомняйки си писъка, който бе чула в къщата. Баба ѝ беше мъртва. Всички бяха мъртви. Тя бе сигурна в това, дори и без да го е видяла с очите си, защото усещаше огромната празнота, зейнала в сърцето ѝ.

Не след дълго дърветата свършиха и двете жени се озоваха на каменистия бряг на един поток, чиито придошли от дъжда води бучаха разпенено. Асара бързо се огледа наоколо; дългата ѝ коса бе натезала от просмукалата се в нея влага. След миг вече беше взела решение накъде да потеглят и пое надолу по течението му, повлякла Кайку след себе си. Момичето се намираше на ръба на изтощението, като това се виждаше и с просто око от неуверените ѝ крачки и клюмналата ѝ глава.

Потокът завършваше в неголямо вирче сред дърветата, от чиято повърхност се подаваха няколко обрасли с треволяци могилки и обсипани с камъни и туфи храсти островчета. Най-отдалеченият остров изглеждаше като пиедестал, на който се издигаше гигантско древно дърво, надвиснало над околния пейзаж с огромните си размери. Стволът му беше по-дебел от два човешки ръста, взети заедно, клоните му бяха възлести и изкривени от годините, а короната му наподобяваше грамадно ветрило. Земята под него бе покрита с истински килим от златисти, кафяви и зелени листа, и въпреки плющящата пелена на неспирация дъжд мястото излъчваше усещане за някакво свещено спокойствие и девствена

красота. Дори въздухът тук бе различен и изглеждаше кристално крехък, сякаш някакво незнайно същество бе затаило дъха си. Кайку веднага почувства промяната и долови неведомото присъствие, като че ли нещо хладно, мудро и спокойно ги наблюдаваше с вял интерес.

Изпукването на строшена съчка разтревожи Асара и тя веднага се завъртя, за да види как един от шин-шините се прокрадва из короните на дърветата вдясно от тях, придвижвайки се с невероятна бързина между гъстите клони, а светещите му очи са приковани в тях. Тя повлече Кайку във вирчето и двете нагазиха до глезените във водата, която наваси краищата на робите им. Жените зашляпаха към най-далечния остров и когато стъпиха на него, Кайку се отпусна безжизнено на тревата. Прислужницата я остави там и се втурна към гигантското дърво. Тя долепи челото и дланите си до кората му и започна да мълви нещо, а устните ѝ се движеха със светкавична бързина.

– Велики ипи, почитан дух на гората, умоляваме те да ни дариш със своята закрила. Не позволявай на тези демони на сенките да осквернят обиталището ти с тяхната поквара.

Изведнъж по цялото дърво пробяга тръпка, а от короната му се посипаха стотици дъждовни капки.

Асара отстъпи няколко крачки от ствола и се върна при Кайку. Прислужницата приклепна до нея, отметна залепналите мокри кичури от лицето си и насочи взора си към гората. Усещаше ги как се прокрадват сред клоните. Най-малко три, а можеше и да са повече – дебнеци в сенките, притаени в короните, със зловещи светещи очи, приковани в плячката.

Асара се вслушваше, а ръката ѝ бе близо до пушката. Тя не беше жрец, но познаваше духовете на гората достатъчно добре. Великият ипи щеше да ги защити или поне нямаше да позволи на демоните да дойдат по-близо. Великите ипи бяха пазителите на гората, а могъществото им беше най-силно там, където растяха. Паякообразните същества обикаляха наблизко, а кокилоподобните им крайници ту ги приближаваха, ту ги отдалечаваха. И отгук усещаше разочарованието им. Въпреки че виждаха ясно жертвите си, шин-шините не се осмеляваха да пристъпят във владенията на Великия ипи.

След известно време Асара напълно се увери в безопасността им. Тя хвана Кайку за раменете и я повлече към закрилата на големите корени на дървото, където не беше толкова мокро. Момичето бе заспало непробудно. Прислужницата се загледа в крехкото ѝ телце, което бе измокрено до кости и бе цялото премръзнало, и изпита състрадание към

нея. Жената се наведе над господарката си и я погали нежно по бузата с ръка.

– Животът може да е много жесток, Кайку – рече тя. – Боя се, че те първа започваш да научаваш това.

Лунната буря бушуваше в небесата, докато тя седеше под закрилата на голямото дърво и чакаше да дойде изгревът.

Втора глава

Кайку се събуди от силното изпращяване на някаква съчка в огъня и отвори очи. Асара стоеше наблизко и разбъркваше малко, почерняло гърненце, висящо на железен триножник над пламъците. Две змиорки вече бяха набучени на една клонка и се печаха до него. Слънцето бе в зенита си, а въздухът беше горещ и душен. Свеж, приятен земен аромат се носеше наоколо, докато мократа почва съхнеше под слънчевите лъчи след снощния порой.

– Благоден, Кайку – каза Асара, без да поглежда към нея. – Тази сутрин отидох до къщата и се опитах да спася това, което мога. – Тя й подхвърли вързоп дрехи. – Не беше останало много, ала дъждът бе потушил пламъците, преди да погълнат всичко. Имаме храна, дрехи и достатъчно пари.

Девојката се изправи и се огледа. Вече не се намираха напред онзи вир. Седяха в някаква падина, където почвата беше пясъчлива и осеяна с камъчета, а растителността бе оскъдна, като изключим няколкото храста в съседство. На върха на долчинката растяха дървета, чиито силуети контрастираха на фона на заслепяващата слънчева светлина, а до ушите ѝ достигаха успокояващите звуци на гората. Дали Асара я бе донесла тук?

Първото нещо, което забеляза, беше, че гривната ѝ липсва.

– Асара! Гривната на баба! Сигурно е паднала и... се е...

– Спокойно. Аз я взех. Предложих я като дар на Великия ипи, заедно ни осигури закрила.

– Но баба ми подари тази гривна за осмата ми жътва! – извика момичето. – Никога не съм я сваляла от ръката си!

– Смисълът на дара е да пожертваш нещо ценно за теб – каза равнодушно прислужницата. – Великият ипи спаси живота ни. Нямах нищо, което да му дам, ала ти имаше.

Кайку я изглежда смаяно, но жената се направи, че не забеляза. Вместо това махна с ръка към заобикалящия ги пейзаж.

– Помислих си, че не е добра идея да палим огън на полянката на Великия ипи, ето защо те преместих тук.

Главата на девојката клюмна. Бе твърде изтощена, за да протестира повече. Асара я изглежда безмълвно.

– Трябва да узная – промълви Кайку. – Семейството ми...

Прислужницата остави настрана лъжицата, която използваше, за да разбърква съдържанието на гърненцето, и застана на колене пред момичето, хващайки я за ръцете.

– Всички са мъртви.

Девојката усети как в гърлото ѝ се надига буца, но кимна, за да покаже, че разбира смисъла на казаното.

– Какво се случи?

– Не би ли предпочела първо да хапнеш нещичко, за да се подкрепиш?

Кайку вдигна глава и погледна Асара право в очите.

– Трябва да узная – повтори.

Жената пусна дланите ѝ.

– Повечето бяхте отровени – рече тя. – Ти умря, докато спеше. Подозирам, че го е направил някой от кухненските слуги, но не мога да съм сигурна. Който и да е бил, не си е свършил добре работата. Баба ти изобщо не вечеря онази нощ, ето защо бе още жива, когато се появиха шин-шините. Предполагам, че някой е изпратил демоните, за да убият слугите и по този начин да заличат всички доказателства. Без свидетели престъплението щеше да остане неразгадано. – Тя се намести по-удобно на хълбоците си.

– Кой? – попита момичето. – И защо?

– Нямам отговор на тези въпроси – призна жената. – Засега.

Асара се изправи и се върна при гърненцето, от време на време обръщайки рибата. След малко девојката наруши мълчанието.

– Аз умрях ли, Асара? От отровата?

– Да – отвърна ѝ прислужницата. – Аз те върнах обратно.

– Как?

– Откраднах дъха на друг човек и го пуснах в теб.

Кайку си спомни за Кария, другата ѝ прислужница, която бе видяла да лежи бездиханна на пода в спалнята си.

– Как е възможно това? – прошепна, страхувайки се от отговора.

– Има много неща, които още не разбираш, Кайку – отговори жената. – Аз съм едно от тях.

Момичето започваше да осъзнава това. Асара винаги бе изглеждала като перфектната прислужница – тиха и покорна, умела в сресването на косите и избора на дрехите, на нея винаги можеше да се разчита. Девојката я харесваше повече от по-своенравната Кария и често си говореше с нея, споделяше ѝ тайни или си играеха заедно. Обаче в отношенията им винаги имаше някаква граница, която не прекрочваха; преграда,

която не им позволяваше да станат наистина близки. Негласното разбиране, че двете принадлежаха към различни касти. Кайку имаше благороден произход, а Асара – не, и поради тази причина едната имаше задължението да служи и да се подчинява на другата. Така стояха нещата в Сарамир, и то открай време.

И ето че сега момичето осъзнаваше, че последните две години се е заблуждавала. Това не беше човекът, когото тя си мислеше, че познава. Тази Асара имаше ледено хладнокръвие и нерви от стомана. Тази Асара бе спасила живота ѝ, отнемайки друг на негово място, беше изгорила къщата им, бе ѝ отнела най-съкровения ѝ подарък от баба ѝ и го беше дала на някакво дърво. Тази Асара я бе спасила от демоните.

Коя беше всъщност тя?

– Поточето е ей там, Кайку – каза прислужницата, посочвайки с лъжицата. – По-добре се измий и се преоблечи. Ще вземеш да наистинеш с тези мокри дрехи.

Девојката забеляза, че от миналата нощ прислужницата ѝ бе спряла да я нарича „господарке“, както беше прието. Въпреки това се подчини. Чувстваше, че трябва да се срамува от себе си – полугола, с тази размъкната и мръсна нощница върху себе си. Обаче изобщо не я беше грижа за това след снощните събития. Уморена и недоспала, тя се приближи до поточето, захвърли изцапаната нощница и започна да се плакне, отмивайки нечистотиите от снагата си. Когато привърши и слънчевите лъчи погалиха голата ѝ кожа, момичето не изпита никакво удоволствие. В момента тялото ѝ не представляваше нищо повече от вместилище за нейната скръб.

Тя облече дрехите, които Асара ѝ беше приготвила, давайки си сметка, че бяха твърде официални за пътуване. Кожени ботуши, безформени бежови панталони и риза с отворена яка, която би била по-подходяща за някой мъж. Обаче не се оплакваше. Винаги е била мъжко момиче и можеше да се напъха без усилия и в дрехите на благородна млада дама, и в тези на някой прост селянин. По-големият ѝ брат беше най-близкият ѝ другар и тя се съревноваваше с него във всичко. Непрекъснато се състезаваха кой е по-добър в ездата, далечната стрелба и борбата. Нито пушката, нито гората ѝ бяха чужди.

Когато се върна при лагерния огън, въздухът се бе изпълнил с миниатюрни кристалчета, които се сипеха от небето като сняг. Те проблясваха на слънчевата светлина, блещукайки като малки звездички. Поради тази прилика явлението бе известно като звездопад. То можеше да се наблюдава единствено след края на лунните бури. Фините плоски

кристалчета от разтопен лед се появяваха единствено в епицентъра на конфликта между трите сестри и бяха достатъчно леки, за да се реят с часове в небето. Красота след хаоса. Много литературни произведения бяха вдъхновени от звездопада, да не говорим за това, че той се бе превърнал в нещо като задължителна тема в любовната поезия. Днес обаче удивителният природен феномен изобщо не можеше да я трогне.

Асара ѝ подаде солница, парче змиорка и купа със зеленчуци.

– Трябва да се храниш – рече тя. Кайку я послуша и започна да яде с пръсти като малко дете, без да усеща вкуса на храната. Прислужницата се разположи зад нея и се зае внимателно да разчесва косата на момичето с дървен гребен. На фона на събитията от последната нощ това се стори изключително мило на девойката – приятелски жест от страна на доскорошната ѝ прислужница, която се бе превърнала в непознат човек.

– Благодаря ти – промълви Кайку, когато Асара приключи. В думите ѝ имаше нещо повече от обикновена благодарност. Нямахше нужда да благодариш на един слуга за нещо, което той така или иначе е длъжен да стори. Онова, което изглеждаше като чиста учтивост, бе всъщност безмълвното приемане на факта, че Асара вече не ѝ е подвластна. Обстоятелството, че жената не я поправи, само потвърждаваше това заключение.

Девойката не беше изненадана. Доскорошната ѝ прислужница бе променила отношението си към момичето и сега ѝ говореше така, все едно Кайку ѝ беше равна, но не и достатъчно близка, за да бъде нейна приятелка. Това бе красноречива илюстрация на новите им взаимоотношения.

Сарамирският език изглеждаше невероятно труден за всеки външен човек, същинска бъркотия от най-различни окончания, учтиви форми, акценти и определения, натоварени с най-различни значения, често простиращи се далеч отвъд простите думи в едно изречение. Съществуваха десетки начини как да се обърнеш към събеседника си в зависимост от ситуацията, като смисълът на всеки от тях се променяше от дребни изменения в произношението и структурата на изречението. Имаше различни подходи, които се използваша, когато искаш да говориш на деца – един за момчета, друг за момичета, трети за хлапета и от двата пола, – както и многочислени способности за общуване с висшестоящи персони, вариращи в зависимост от това колко по-издигнат от говорителя бе адресатът; да не говорим за специалния начин, употребяван само към Императора или Императрицата. Когато ставаше въпрос за общуване между двама влюбени, степените отново варираха; имаше

различни начини да се обърнеш към баща, майка, съпруг, съпруга, магазинери, търговци, жреци, животни... Не липсваха и вулгарни и обидни методи за изразяване; дори имаше и неутрални, употребявани тогава, когато говорителят не беше сигурен в думите си или в общественото положение на човека, с когото говореше.

Езикът се разделяше условно на висш сарамирски – речта на благородниците и образованите люде, и нисш сарамирски, използван от селяните и слугите. Макар че те се преплитаха в разговорната реч – нисшият сарамирски представляваше просто по-груба версия на по-фината си форма – по отношение на писмеността имаха доста различия. Висшият сарамирски бе запазена територия за аристократите – това беше езикът на науката и цялата история, философия и литература бе написана на него, като пиктограмите му бяха абсолютно неразбираеми за простия народ. По-висшите слоеве на обществото бяха брутално разделени от по-нисшите посредством грижливо отстояваната граница на невежеството, и тази граница беше писменият вариант на висшия сарамирски.

– Шин-шините се страхуват от светлината – каза непринудено Асара, докато засипваше огъня с пръст, за да го угаси. – Няма да се върнат преди здрачаване, а дотогава ние отдавна ще сме изчезнали.

– Къде отиваме?

– На по-сигурно място от това – рече жената. Тя видя разтревоженото изражение на момичето и реши да бъде малко по-конкретна. – На едно тайно място. Където има приятели и където можем да разберем какво се случи снощи.

– Знаеш повече, отколкото искаш да ми кажеш, Асара – обвини я девойката. – Защо не споделиш истината с мен?

– Объркана си – гласеше отговорът. – Била си пред Портите на Омеча преди по-малко от един изгрев, изгуби цялото си семейство и преживя повече, отколкото някой би могъл да понесе. Довери ми се – ще научиш повече по-късно.

Момичето вдигна гордо глава и впери поглед в бившата си прислужница.

– Искам да го науча сега.

Асара я изгледа. Кайку беше доста красива, независимо от скръбта, която бе оставила временен отпечатък върху лицето ѝ. Кафявите ѝ очи сякаш се смееха, когато бе щастлива; имаше малко носле и равни бели зъби. Светлокостенявата ѝ коса бе вчесана напред около страните ѝ, подстригана по модерната за момичетата от столицата прическа. Жената я познаваше от доста дълго време, за да е наясно с упорития ѝ нрав и

ината ѝ, когато си наумеше, че иска нещо. Сега отново се сблъскваше с непреклонния ѝ характер и изпита възхищение от девойката, която бе лъгала през цялото това време. Бе очаквала събитията от миналата нощ да я пречупят, но ето че бе сгрешила. Кайку определено имаше силен дух. Добре. Щеше да ѝ потрябва.

Асара вдигна едната торба от обработена кожа и я подаде на момичето.

– Да тръгваме – каза, нарами другата торба и взе пушката, която бе оставила да съхне край огъня. Снощният дъжд бе намокрил отделението за барута и оръжието още не беше годно за употреба.

Насочиха се към гората. Клонките искряха от сиянието на кристалчетата звездопад, които се сипеха покрай тях, покривайки земята с блестящ килим, преди да се разтопят. Кайку усети как очите ѝ се навлажняват, но успя да задържи сълзите си. Гореше от желание да разбере, да узнае какво се бе случило. Всички от семейството ѝ бяха мъртви и тя имаше чувството, че се намира в някакъв зловещ кошмар. Сега обаче трябваше да бъде силна. Тя изтика болката в един от ъглите на съзнанието си и я задържа там. Това беше единственият начин да продължи – в противен случай щеше да полудее от мъка.

– От дълго време ви наблюдавахме – най-накрая проговори Асара. – Теб и семейството ти. Отчасти защото знаехме, че баща ти симпатизираше на каузата ни и можеше да се присъедини към нас впоследствие. Той имаше някои ценни връзки в императорския двор. Ала най-вече заради теб, Кайку. Заради твоето състояние.

– Моето *състояние*? Че какво ми има на мен?

– Трябва да призная, че хранех доста съмнения, когато ме изпратиха при теб – въздъхна бившата ѝ прислужница. – Но дори и аз забелязах знаците.

Момичето напрегна мозъка си, но съзнанието ѝ беше размътено, а обяснението на Асара пораждаше повече въпроси, отколкото отговори. Затова тя попита направо:

– Какво се случи миналата нощ?

– Баща ти – каза Асара. – Навярно си спомняш как се чувстваше, когато се върна от последното си далечно пътешествие.

– Да, каза, че се бил разболял... – започна девойката, след което изведнъж спря. Болестта, която си бе измислил, беше само извинение. Тя много добре си *спомняше* как изглеждаше баща ѝ. Блед и изнурен, тих и вял; ала в излъчването му се прокрадваше и друго – като че ли нещо го тормозеше, а държанието му бе малко отнесено. Баба ѝ бе изглеждала

по същия начин след смъртта на дядо ѝ преди седем години. Някакво слисано неверие, отказ да се възприеме действителността, каквото беше чувала, че сполетява често войниците, които са слушали твърде дълго грохота на оръдията на бойното поле.

– Да – съгласи се тя. – Нещо се беше случило, нещо, за което той не искаше да говори. Знаеш ли какво е било то?

– А ти?

Момичето поклати глава. Изминаха мълчаливо още няколко стъпки. Гората ги бе обгърнала от всички страни и те се движеха на зиг-заг, покрай гъстите дървета, стъпвайки върху корените и камъните, подаващи се от неравната земя. Слънцето припичаше отгоре и лениво затопляше влажната почва, изпълвайки света със самодоволство. Всеки друг ден Кайку би потънала в блажено спокойствие, защото винаги бе изпитвала почти детинско благоговение към природата, но красотата на обстановка вече не можеше да трогне душата ѝ.

– Наблюдавах го през последните няколко седмици – продължи Асара – и не успях да науча нищо повече. Навярно беше пресякъл пътя на някой влиятелен човек и се бе сдобил с могъщ враг... Кой знае? Оба-че не се съмнявам, че именно той бе причината за снощните събития.

– Но защо? Та той беше просто един учен! Четеше *книги*. Защо някой би искал да го убие... да убие всички ни?

– Заради това – рече жената и извади изпод тежката си роба маска-та, която бе взела от къщата под смаяния поглед на Кайку. Размаха я пред лицето на момичето и червено-черното лакирано лице се опули злобно срещу нея. – Донесе я у вас след последното си пътешествие.

– Заради това? Та това е само една маска!

Асара отметна косата от челото си и се вгледа мрачно в спътничката си.

– Кайку, маските са най-опасните оръжия в света. По-страшни са от пушките, от оръдията и призраците, които обитават запустелите места. Те са...

Доскорошната прислужница изведнъж млъкна, забелязвайки как момичето се олюлява, а краката ѝ се заплитат.

– Зле ли ти е? – попита.

Девојката примигна и се намръщи. Нещо се бе преобърнало в стомаха ѝ, а пламтящият червей на болката се загърчи и заизвива вътре в нея. В следващия момент я прониза отново, този път по-силно, не в стомаха ѝ, а по-надолу, сякаш някакво бебе риташе в утробата ѝ.

– Асара – изпъшка тя, паднала на едно коляно, с ръка, подпряна на

земята пред нея. – Става ми... нещо...

И ето че то достигна връхната си точка, разпростирайки пипалата на агонията в стомаха и слабините ѝ, а от гърлото ѝ се разнесе вик. Този път обаче болката не утихна, както преди – вместо това стана още по-силна, по-гореща, прераствайки в ужасяващ натиск вътре в нея. Тя се преви на две и се хвана за корема, но болката не премина. Стисна силно клепачи, а сълзи на потрес и пълно неразбиране на случващото се рухнаха от ъгълчетата на очите ѝ.

– Асара... помогни ми...

Момичето погледна умолително нагоре, ала познатият ѝ свят беше изчезнал. Пред очите ѝ се откриха не дървета и листа, а милиарди струйки светлина, неопишуема триизмерна диорама от сияещи нишки, достатъчно гъвкави и изящни, за да се отдръпват и събират отново около обектите, които се движеха през тях. Виждаше яркия възел на сърцето на Асара вътре в шевицата на нейното тяло, виждаше вибрациите на нишките във въздуха, породени от прелитащата наблизко птица; виждаше слънчевите лъчи, обливащи гората, които преминаваха през ефирния балдахин, както и блясъка на звездопада.

„Умирам отново, помисли си тя, също като последния път.“

Ала не беше като последния път – нямаше го нито усещането за блаженство, нито спокойствието, нито вътрешния покой. Само онова нещо вътре в нея – то ставаше все по-огромно, нараствайки и нараствайки непрекъснато, докато Кайку не осъзна, че най-накрая кожата ѝ ще се разцепи и то ще я разкъса на парчета. Ирисите ѝ потъмняха и станаха кървавочервени; въздухът се раздвижи около нея, разчорляйки дрехите ѝ и разрошвайки косата ѝ. Тя забеляза как на лицето на Асара се изписва страх, как нишките на физиономията ѝ се изкривяват. Видя я как се обръща и побягва надалеч, носейки се през глава между дърветата.

Момичето изпищя и тогава изгарящата я демонична сила изведнъж си намери отдушник.

Най-близките дървета експлодираха, ставайки на трески; а малко по-отдалечените се запалиха и за секунди се превърнаха в димящи факли. Тревата изгоря, камъните се овъглиха, а въздухът стана душен като в пещ. Силата се изтръгна от гърдите ѝ, разкъсвайки дробовете и сърцето ѝ, обгаряйки вътрешностите ѝ; ала девойката продължи да крещи чак докато не изгуби съзнание.

* * *

Нямаше никаква представа колко време е лежала така, преди да се

завърне в реалността, но когато отвори очи, се почувства по-спокойна. Въздухът бе изпълнен с тежък дим и отвсякъде се чуваше пращането на горящо дърво, а жегата беше неопишуема.

Девојката бавно се надигна – усещаше мускулите си стегнати и пулсиращи, а вътрешностите ѝ горяха. Дишайки тежко, тя се изправи на крака, опитвайки се да запази равновесие. Беше жива – болката също потвърждаваше това. Момичето огледа изпепеления кръг на разрушението, който я обграждаше, както и тлеещите, изкривени стволове на дърветата отвъд границите му. Добре че влагата от вчерашния дъжд бе надделяла над гладните езици на пламъците и огънят скоро щеше да изгасне.

Опита се да съгласува тази сцена с онази, която бе видяла, когато болката я бе връхлетяла, но не можа. Почернели камъни стърчаха от хрупкавата почва. Изгорени листа се полюшваха на голите клони. Някои дървета бяха разцепени на две, а други бяха отсечени от средата или изтръгнати от корен. Внезапният характер на опустошението беше нещо, което ѝ се струваше почти невъзможно да проумее; не можеше да повярва, че стои на същото място, където бе принадлежала.

Маската лежеше невредима на земята недалеч от нея, а празният ѝ поглед сякаш ѝ се присмиваше. Кайку се наведе и я вдигна. Усещаше тялото си на границата на пълното изтощение; като че ли над сетивата ѝ се бе спуснала мъгла, която я водеше към сън, безсъзнание или смърт – девојката не беше сигурна към кое от всичките, но нямаше особени предпочитания.

Очите ѝ се спряха на бялата фигура, сгърчена наблизко. Вцепенена от ужас, Кайку се заклатушка към нея, затъквайки машинално маската в колана на панталоните си.

Това беше Асара. Тялото ѝ лежеше в долчинката, където бе запратено от експлозията. Очевидно ударната вълна я беше поразила, защото робата ѝ бе изпепелена, а косата ѝ бе изгоряла и още пушеше. Ръцете и лицето ѝ бяха ужасно обгорени. Жената лежеше отпуснато и неподвижно.

Момичето започна да трепери неудържимо. Тя отстъпи няколко крачки назад, сълзите замъгляваха очите ѝ, а пръстите ѝ се впиваха в кожата на лицето ѝ, сякаш можеха да я смъкнат и да намерят предишната Кайку отдолу. Онази Кайку, която съществуваше само до вчера, преди хаосът и безумието да я впримчат в хватката си. Преди да е изгубила семейството си. Преди да е убила прислужницата си.

Тя избухна в задушавачи ридания, поклащайки неудържимо глава,

като че ли се опитваше да отрече реалността на онова, което току-що бе видяла. Ала истината се стовари отгоре ѝ с цялата си тежест, а доказателствата за стореното от самата нея се вираха обвинително в очите ѝ. Паниката я обгърна и момичето побягна навътре в гората.

Асара продължи да лежи на същото място, сред стелещия се дим и превърналата се в пустош гора, а реещите се кристалчета звездопад се сипеха тихо върху нея, проблясвайки за миг, преди да умрат.

Трета глава

Градините на покрива на Императорската цитадела навярно изглеждаха безкрайни на едно дете – огромен многоетажен лабиринт от каменни пътеки и сенчести беседки, изпъстрен с тайни местенца и вълшебни скривалища. Престононаследничката Лусия ту Еринима, която навярно някой ден щеше да стане следващата Императрица на Сарамир, знаеше по-добре. Тя беше обходила всичките му кътчета и бе открила с течение на времето, че мястото бе колкото рай, толкова и затвор, чийто стени се смаляваха с всеки изминал ден.

Момиченцето се шляеше бавно по покритата с грапави камъни пътечка, докосвайки с пръсти решетката от лявата си страна, по която се увиваха стъблата на лозите. Някъде наблизко се чуваше шумоленето на котка, преследваща катериците около стволите на дърветата. В тази градина бяха събрани най-красивите и редки растения и цветя от целия познат свят, внимателно аранжирани около множество покрити пейки, статуи и изключителни скулптурни произведения. Нежният бриз разнасяше най-различни екзотични аромати, птици подскачаха насамнатам, а гушките им вибрираха, докато си чуруликаха една на друга. В далечината четирите кули на Цитаделата се издигаха нагоре, изглеждащи бели заради маранята; и колкото по-близо се намираше човек до купола на големия храм, увенчаващ центъра на покрива на Цитаделата, толкова по-добре можеше да разгледа стройните редици на камаковите и чапаповите дървета. Денят беше горещ и изпълен с аромати – обещание, че лятото съвсем скоро щеше да настъпи. Слънцето висеше високо в небето – единственото око на Нуку, яркият бог, чийто поглед осветяваше целия свят. Момичето се наслаждаваше на приятната топлина, разливаща се по кожата му, докато наблюдаваше как катеричките скачат от дърво на дърво и се гонят, описвайки невероятни спирали около клоните.

Сред жителите на Сарамир преобладаваше смуглата кожа и тъмните коси, ето защо белотата на Лусия изпъкваше рязко на техния фон. Най-вече това се отнасяше за косата ѝ, понеже истинският рус цвят беше голяма рядкост сред сарамирците. Овалното ѝ лице бе обрामчено от светложълти кичури, които се спускаха като водопад по раменете и гърба. Тя носеше светлозелена рокля и семпли бижута; наставниците ѝ я бяха научили да се стреми да бъде винаги елегантна, без значение дали

някой ще я види, или не. Както винаги, тя ги слушаше с леко отнесено и замечтано изражение, и те се оттегляха вбесени. Момиченцето обаче правеше онова, което се изискваше от нея – просто понякога изражение-то ѝ биваше погрешно изтълкувано като невнимание, ала не беше така.

Понякога завиждаше на учителите си. Те имаха невероятната способност да се концентрират само върху едно нещо, игнорирайки всички останали. Е, не беше особено приятно, че не бяха в състояние да разберат нейното положение така, както тя разбираше тяхното; ала поне Заелис знаеше защо вниманието ѝ рядко бе фокусирано изключително върху едно нещо. Та тя имаше да мисли много повече от онези, които притежаваха само пет сетива.

По времето, когато се научи да говори – на шестмесечна възраст – тя вече знаеше, че това не е хубаво нещо. Усещаше го по инстинктивния начин на бебетата в тъгата, стаена в очите на майка ѝ, когато гледаше към дъщеря си. Дори преди Лусия да започне открито да демонстрира своя талант, майка ѝ, Императрицата, знаеше. Скриха я от света и я затвориха в тази позлатена клетка, дълбоко в тъмното, огромно сърце на Императорската цитадела. Оттогава беше затворничка.

Котката се появи от хралалака близо до пътечката с подозрително спокойна походка. Тя я изгледа с обидна липса на уважение, след което насочи вниманието си към гонещите се нависоко катерици, наблюдавайки внимателно тези, които се озоваваха в опасна близост до земята. Миг по-късно тя вече се бе изстреляла към тях. Момиченцето усети тревогата на гризачите, почувства как припламват бързите им животински мисли... Котката се бе промъкнала в градината още преди месеци, дошла незнаяно откъде, ала катеричките бяха толкова изненадани от присъствието ѝ, като че ли я виждаха за първи път. Никога нямаше да се научат.

Животните ѝ бяха нейните приятели, просто защото нямаше други. Е, предполагаше, че Заелис ѝ е приятел, както и майка ѝ, по някакъв странен начин. Но, като изключим тях, бе много самотна. Самотата беше всичко, което познаваше. Бе много доволна от собствената си компания, обаче си мечтаеше, мечтаеше си за свобода.

Майка ѝ Анаис, Кръвна Императрица на Сарамир и владетел на страната, я посещаваше най-малко по веднъж на ден, когато не бе заета с официалните си дела. Понеже тя бе иницирала заточението ѝ, Лусия понякога си мислеше, че я мрази; истината обаче беше, че не мразеше никого. Тя винаги прощаваше, винаги бе съпричастна. Досега не беше срещала човек, който да се окаже толкова лош, че да не успее да открие

някакво хубаво качество, което да компенсира недостатъците му.

Когато каза това на Заелис, той ѝ напомни, че не е срещала кой знае колко хора през живота си.

Майка ѝ я беше научила да пази в тайна своя талант и се бе погрижила наставниците ѝ да държат езика си зад зъбите за природата на детето, което обучават. Майка ѝ само бе потвърдила онова, което тя вече знаеше – че хората ще я мразят и ще се страхуват от нея, ако знаеха каква е всъщност. Ето защо я криеха.

Императрицата беше молила стотици пъти дъщеря си за прошка, задето я държаша изолирана от света. Тя не искаше нищо повече от това Лусия да тича на воля, обаче просто беше твърде опасно. Мъката на Анаис, казваше тя, е голяма като тази на Лусия. Лусия обичаше майка си, понеже ѝ вярваше.

Ала на хоризонта се задаваха мрачни облаци; тя ги усещаше. Напоследък сънищата ѝ бяха белязани от някаква невиджана заплаха.

Често, докато спеше, тя се разхождаше по коридорите на Императорската цитадела, отвъд позволените за нея граници. Понякога посещаваше майка си, но майка ѝ никога не разбираше за това. Лусия наблюдаваше как Императрицата шие, къпе се или гледа през прозорците на Цитаделата. Понякога Лусия я подслушваше как говори със съветниците си във връзка с делата на империята. В други случаи се разхождаше из стаите на слугите, докато те клюкарстваха, готвеха или се съвкупляваха. От време на време някой я виждаше и това пораждаше голяма паника, но най-често повечето хора просто гледаха през нея.

Веднъж тя попита майка си за някои неща, които бе видяла насън, и майка ѝ изведнъж се натъжи, целуна я по челото и не каза нищо. Оттогава Лусия изобщо не говореше за това, ала си каза, че сънищата ѝ изобщо не са обикновени и че онова, на което бе станала свидетел, беше истинско.

Благодарение на сънищата си момиченцето научи много неща за външния свят, без дори да излиза от стаята си. И въпреки всичко тя бе ограничена в периметъра на Цитаделата и не можеше да скита отвъд нея. Градът, който заобикаляше Цитаделата – Аксками – просто беше твърде далеч и тя бе неспособна да го сънува. Затворът ѝ продължаваше да я притиска, само дето беше разширила малко границите му.

Беше минало малко повече от година, откакто бе започнала за първи път да ходи насън, и не след дълго се бе появила жената от сънищата. Само преди една нощ обаче детето внезапно бе открило, че има някакъв нов, невиджан досега непознат, който я навестяваше в тъмното. Събуди

се, цялата плувнала в пот и разтреперана, а тялото ѝ се бе сковало от страх от безименното присъствие, което я дебнеше из коридорите на кошмара, прокрадвайки се неумолимо зад гърба ѝ.

Лусия нямаше никаква представа какво представлява то, но знаеше какво означава. Нещо лошо я бе намерило; навярно точно онова, от което майка ѝ се опитваше да я скрие. Задаваха се промени. Момиченцето не знаеше дали да се чувства радостна или уплашена.

* * *

В далечния край на градината нещо се размърда. Градинарите бяха работили до късно, изкопавайки умиращите зимни цветове, за да ги заменят с летни цветя. До пътеката се виждаше ръчна количка, в която имаше вили и лопати. Под гъсто разположените дървета наскоро прекопаната земя изглеждаше черна, влажна и плодородна на слънцето, очакваща семенцата, в които да възплъти и част от своя живот.

Тревата помръдна. Първо съвсем слабо, после се надигна изведнъж, докато мъжът, заровен под нея, се надигаше, а от тялото му се сипеше пръст. Висок и слаб мъж, приближаващ четиридесетата си жътва, с къса посивяваща коса и набола брада. Той изплю късата, дебела бамбукова тръба, която му бе служила да диша, изтупа дрехите си и се изправи.

Пърлок ту Ириси винаги бе имал невероятен късмет, но това вече беше абсурдно. Вече бе минал през толкова много опасности, достатъчни да спрат и най-упорития натрапник. Беше се промъквал покрай часови, бе се спускал с въже по стръмни стени и беше пропълзлявал покрай най-различни наблюдателни постове. Бе скочил на сляпо от петнадесетметрова височина към тъмна стена, доверявайки се единствено на инстинктите си да намери някакъв ръб, за който да се хване. Честно казано, той не вярваше, че ще съумее да стигне толкова далеч, без да го убият или заловят. Винаги се бе гордял с това, че е най-ловкият крадец, станеше ли дума за катерене по стени, но дори и той на три пъти тази нощ се бе разминал на косъм с разкриването, а на два пъти за малко да умре. Дъщерята на Императрицата бе охранявана по-строго и от най-скъпоценния диамант на света.

Самоувереността му бе пострадала сериозно след събитията от миналата нощ. Можеше да повярва на късмета, който го бе довел тук, но се съмняваше, че ще стигне по-далеч. Живееше с време назаем. Единственото, което искаше, беше веднъж завинаги да приключи с тази работа и да излезе оттук цял и непокътнат.

Човекът, който дойде при него с офертата, очевидно беше само

посредник, наемник, изпратен при крадеца, за да прикрие самоличността на истинския мозък, замислил този план. Пърлок имаше достатъчно опит в тези неща. А и предложението си го биваше – особено за човек като Пърлок, който така се гордееше със занаята си. Да проникнеш в покоите на бъдещата Императрица... та това си беше почти невъзможно!

Оказа се, че посредникът е достатъчно добре информиран и разполага с подробни планове на Цитаделата, както и със сведения за движението на стражите и пролуките в охраната. Сумата, която назова, бе достатъчна Пърлок да се пенсионира и да живее заможно до края на живота си. Той се замисли над това и почувства как сърцето му се разтуптя. Да завърши бляскавата си кариера с такова главозамайващо постижение! Щеше да се превърне в истинска легенда сред подземния свят и дните на рискованите начинания щяха да приключат веднъж завинаги.

Примамката беше голяма, но и мисията си беше твърде опасна, за да се приеме на доверие. Ето защо той проследи посредника до неговия дом, забеляза как се среща с друг човек на следващия ден, а той от своя страна се видя с още един на другата нощ, посредством когото Пърлок най-накрая проследи източника на предложението. Трябваше да напегне всичките си умения, за да остане незабелязан, и то при положение че те изобщо не подозираха, че се движи по петите им. Без съмнение бяха адски добри; той обаче определено ги превъзхождаше.

Значи, източникът – Баракс Сонмага, глава на Рода Амача. Те бяха едно от най-влиятелните семейства сред аристокрацията, както и отдавнашни противници на Династията Еринима, към която Императрицата и дъщеря ѝ принадлежаха. Пърлок нямаше никаква представа за плановете на Рода Амача, ала се досещаше, че е въвлечен в нещо голямо, че се е превърнал в пионка в играта между две от най-могъщите фамилии в империята.

Рискът си беше доста голям, особено след като вече знаеше какви са залозите. Обаче не можеше да се откаже, макар и да се чувстваше доста объркан от характера на мисията. Беше взел всички предохранителни мерки – включително и как да отмъсти на работодателя си, ако подушеше някаква двойна игра от негова страна – но в крайна сметка парите и славата се бяха оказали твърде примамливи, за да ги игнорира.

Сега му се искаше да се бе вслушал в гласа на разума и да беше отклонил офертата.

Бе прекарал няколко дни в замъка, предрешен като слуга, запознавайки се с обичаите и порядките, преди да проникне в Цитаделата. Това се оказа фасулска работа – имаше запустели коридори, пътеки,

забравени от историята, благодарение на които той се прокрадна вътре. Да измисли обаче как да преодолее многобройните пречки в сърцевината ѝ – тук вече трябваше изкусно владеене на занаята. Дори и с ценната информация, която бе получил от работодателя си, беше изключително трудно да измисли как да се добере до Престолонаследничката. Единствено на малцина бе позволено да я виждат – на най-верните стражи и най-почитаните учители – кръгът от хора около нея беше толкова тесен, че беше абсолютно невъзможно да приложи номера с дегизировката.

Ала Пърлок бе както търпелив, така и хитър. Той успя да поговори с точните хора, задавайки им точните въпроси, без да си навлече никакво подозрение. И възможността скоро се появи.

Бе си поставил за цел да се сприятели с някои от градинарите – навини, простодушни хорица, чиято преданост към Императрицата граничеше с обожание, вдъхновена от почти религиозното благоговение, което селяните изпитват към господарите си. На тях им беше забранено под страх от смъртно наказание да говорят за Престолонаследничката, въпреки обстоятелството, че те дори не я бяха виждали, защото градинската работа се вършеше единствено в онези часове, когато Лусия не беше навън. Оказа се обаче, че те все пак поназнайват туй-онуй. Бе повече от ясно, че градинарите съзнават каква голяма чест за тях е да бъдат градинари на бъдещата Императрица на Сарамир, и дърдореха безспир за най-незначителните подробности от своята работа. Онзи ден например Пърлок научи, че скоро ще изкопават нови легла, за да посадят свежа партида летни цветя, които няма да увяхнат в жегите. Така му хрумна идеята, от която се нуждаеше, и ето че планът му бе готов.

Бе се промъкнал в градината посреднощ, тъй като определено беше невъзможно да стори това през деня. Имаше твърде много пазачи, твърде много пушки, дори и за него; всеки опит щеше да е равносилен на самоубийство. Ала когато се спусна мракът, а трите луни бяха скрити зад хоризонта, го направи.

След като вече беше вътре, потърси място, където да се скрие. Леката отрова, която бе сипал в напитките на градинарите, щеше да ги задържи в леглата им до следващия ден – не му се искаше да изгърбушат корема му с вила, докато лежеше покрит с пръст. Той се зарови внимателно, след което зачака изгрева на слънцето.

Връзката му го беше информирала, че пазачите претърсват градината всяка сутрин, преди Престолонаследничката да се появи. Също като Пърлок и те осъзнаваха опасността от проникване под прикритието на нощта, въпреки строгата охрана. Информацията се оказа достоверна.

Пърлок чу дрънченето на оръжия, докато стражите минаваха покрай него. Ала тъй като бяха претърсвали градината хиляди пъти преди, без да открият нищичко, проверката им беше повърхностна. Те не подозираха нищо. Наскоро прекопаната почва прикриваше всички евентуални следи, които Пърлок би могъл да остави със заравянето си.

След като пазачите си тръгнаха, детето щеше да остане самичко. Време беше да се свърши онова, което трябваше да бъде сторено. Промъквайки се тихичко напред, мъжът разкопча закопчалката на кинжала си.

Откри момичето в малък овален павилион, разположен сред дърветата. Някаква котка си играеше с опашката си, а Престолонаследничката я наблюдаваше отнесено. Животното беше дотолкова погълнато от заниманието си, че изобщо не усети присъствието му. Лусия обаче разбра, въпреки че не беше издал нито звук. Тя погледна към листака, точно към него, и попита:

– Кой си ти?

Мъжът се показа иззад едно тумисово дърво и котката веднага си плю на петите. Момиченцето се втренчи в новодошлия с непроницаем поглед.

– Името ми няма никакво значение – отвърна Пърлок. Беше доста изнервен и непрекъснато се озърташе, изгаряйки от нетърпение да си тръгне колкото се може по-скоро.

Лусия го гледаше спокойно.

– Милейди, трябва да взема нещо от вас – рече, докато изваждаше кинжала от ножницата.

Въздухът изведнъж експлодира от някакво внезапно движение, а в следващия момент бясното пърхане на някакви черни криле замъгли всичките му сетива, карайки го да извика и да падне на колене, прикрил лице с лявата си ръка.

То секна толкова бързо, колкото бе започнало. Пърлок отпусна длан и дъхът застина в гърлото му.

Детето беше цялото покрито с гарвани. Те бяха накацали навсякъде – по раменете, ръцете и главата ѝ, истинска мантия от тъмни пера. Заобикаляха я плътно, осеяли земята около нея като гъст килим, а още десетки се поклащаха по клоните на близките дървета. От време на време някой се размърдаваше, почиствайки с клон перушината си или заемайки друга поза, но всички без изключение го наблюдаваха със зловещите си черни, светещи очи.

Пърлок беше онемял от ужас.

– Какво искаш да вземеш? – попита момичето. Изражението и тонът ѝ не наемкваха по никакъв начин за злонамереността, която птиците излъчваха.

Крадецът преглътна. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за гарваните. Птиците я *закриляха*. И той знаеше, знаеше със страховита увереност, че щяха да го разкъсат на кървави парцали, стига само момичето да си помислеше това.

Опита се да каже нещо, но без успех. Преглътна и пробва отново.

– Ки... кичур от косата ви, милейди. Нищо повече. – Той погледна към кинжала, който продължаваше да държи в ръката си, и осъзна, че нетърпението му да получи наградата си и да избяга бе замъглило разсъдъка му. Не трябваше да изважда ножа.

Лусия запристъпя бавно към него, а гарваните се отдръпваха, правейки ѝ път. Пърлок се вторачи в нея със суверен страх, страх от това чудовищно дете. Каква всъщност *беше* тя?

И все пак онова, което зърна в бледосините ѝ очи, беше всичко друго, но не и чудовищно. Тя знаеше, че той не бе убиец. Тя не му мислеше злото; изпитваше съчувствие към него, а не омраза. А под това състрадание се усещаше някаква тъга, примиряването с нещо неизбежно, което той не бе в състояние да разбере.

Тя внимателно взе кинжала от ръката му и отрязва един кичур от разрошените си руси коси. После го сложи в дланта му.

– Върни се при своите господари – рече тихо, а гарваните на раменете ѝ се размърдаха. – Започни онова, което трябва да бъде започнато.

Разтрепераният Пърлок си пое дълбоко дъх и наведе глава, продължавайки да стои на колене.

– Благодаря ви – прошепна той смутен. След което изчезна, изгубвайки се сред дърветата, а Лусия се загледа след него, чудейки се какво ли щеше да излезе от онова, което току-що бе сторила.

Четвърта глава

Откриха Кайку четири дни след убийството на близките ѝ. Този, който я намери, беше млад последовател на култа към богинята на земята Еню, и се връщаше обратно в храма след неуспешни опити за медитация. Наричаше се Тейн Ту Джерибос.

За малко да не я забележи, докато минаваше покрай нея – тя лежеше под едно дебело дърво киджи, покрита с нападали листа. Умът му се рееше другаде – в това, предполагаше той, се коренеше целият проблем. Жреците го бяха научили на теория как да се настройва в съзвучие с природата, как да се изпразни от всичко, за да може да долови бавното туптене на сърцето на гората. Да, на теория всичко беше идеално, ала да реализира това на практика се бе оказало абсолютно невъзможно.

„Не можеш да почувстваш присъствието на Еню и дъщерите ѝ, докато спокойствието не се възцари вътре в теб.“ Това бе вбесяващата го мантра, която Учителят Олек му повтаряше всеки път, когато започваше да се вълнува. Колко спокоен трябваше да бъде? Отпускаше се максимално, освобождавайки съзнанието си от всичко хаотично, но никога не беше достатъчно. обстоятелството, че бе страхотен във всички други дисциплини и учителите му бяха много доволни от него, още повече го изнервяше. Това бе единственият предмет, който го затрудняваше, и той по никакъв начин не можеше да разбере защо.

Такива мрачни мисли се въртяха в главата му, когато зърна тялото, заровено под листата. Гледката го накара да подскочи – първата му реакция беше да посегне към пушката, висяща на гърба му. Тогава осъзна какво беше това – млада жена, лежаща неподвижно. Той внимателно се приближи. Въпреки че не виждаше никаква заплаха от нейна страна, бе прекарал достатъчно време в горите на Сарамир и прекрасно знаеше, че всяко нещо трябваше да се счита за опасно, докато не се докажеше обратното. Духовете приемаха най-различни форми, а не всички от тях бяха дружелюбни. Всъщност даже изглеждаше, че те стават все по-враждебни с отминаването на сезоните, а като че ли и животните бяха станали по-диви от преди.

Тейн протегна ръка и побутна леко момичето по рамото, готов да се отдръпне веднага назад, ако тя помръднеше. Когато не последва никаква реакция, я бутна отново, този път по-силно. Сега тя се размърда, издавайки тих стон.

– Чуваш ли ме? – попита, но девойката не отговори. Той разтърси рамото ѝ и тогава очите ѝ се отвориха – трескави, изплашени. Тя гледаше към него, но едва ли го виждаше. Въздъхна тежко, после промърмори нещо неразбираемо, завъртя се на другата страна и отново заспа.

Младежът се огледа наоколо, ала не можа да види нищо в сгъстващия се полумрак, което да му подсказва нещичко за нея. Той отметна косата от челото ѝ и положи длан върху него. Кожата ѝ пламтеше. Очите ѝ се въртяха неспокойно под клепачите ѝ.

Ръката му се плъзна по листата, които я бяха покрили, и взе едно, за да го разгледа. Беше паднало съвсем скоро. Всъщност всички листа се бяха отронили скоро. Бяха паднали върху нея преди не повече от половин ден. Той се усмихна. Никой дървесен дух не би приютил зло същество по този начин. Младежът се изправи и се поклони.

– Благодаря ти, дух на дървото, заедно защити това момиче – каза той. – Моля те да предадеш моята благодарност на господарката си Аспинис, дъщеря на Еню.

Дървото не отговори. Още беше младо, не като древния ипи. Сетивата му още не бяха развити – то бе като новородено дете.

Тейн вдигна момичето в ръце. Тежеше малко повече, отколкото бе очаквал, но по гъвкавата ѝ фигура си личеше, че това идва от мускули, а не от тлъстини. Макар че Тейн не беше кой знае какъв мъжага, животът в гората го бе закалил и втвърдил мускулите му и той нямаше никакви проблеми да я носи. Пътят до храма не беше дълъг и девойката го прекара в сън.

* * *

Храмът бе закътан дълбоко в гората, разположен на брега на реката Керин. Тя извираше от планините на североизток, лъкатушейки през сърцето на Гората на Юна, преди да завие на запад и да потече към столицата. Самата постройка представляваше ниска, елегантна сграда, която нямаше за цел да засенчва околния пейзаж. Храмовете на Еню и дъщерите ѝ по принцип трябваше да изразяват смирение, с изключение на тези в градовете, където пищната натруфеност бе необходимо условие за местата за поклонение. Боядисана в нюансите на кремавото и бялото и поддържана от черни греди, постройката поразяваше с изящните си очертания. Беше на два етажа, като вторият бе изтеглен малко назад заради наклона на хълма. Главните порти бяха украсени със заклинания, издълбани в nelaкираното дърво – мантра към богинята на природата, която бе семпла и мирна като самия храм. Отстрани на портите имаше

малко светилище, заобиколено от натрупани в кръг камъни, където висеше молитвена камбанка, в купите тлееше тамян, а пред изображението на Еню бяха положени дългостволи лилии и плодове. Самото изображение представляваше издялана от дърво статуетка на изправена на задните си крака мечка, хванала с лапа малко мече.

Над реката се издигаше извит мост, свързващ двата бряга на Керин, поддържан от резбовани с най-различни птици, зверове и риби колони, които се скриваха под водата. Тя беше тъмносиня на цвят, а естествената ѝ прозрачност се намаляваше от солите и минералите, които отмиваше от планините Тчами. Слънчевите лъчи се отразяваха в бистрите води, изпъстряйки долната страна на моста с безкрайната игра на трептящите арабески от вода и светлина. Ефектът, който се създаваше, беше на чувство за спокойствие, красота и идилия.

Тейн поговори с учителите си и един възрастен жрец прегледа момичето. Той каза, че тя е прегладняла и има треска – това и младежът го беше забелязал, – но че няма по-сериозна опасност. Щеше да се възстанови след известни грижи.

– Вече ти си отговорен за нея – рече му Учителят Олек. – Пробвай дали ще можеш да задържиш съзнанието си върху нещо друго.

Тейн познаваше парливия език на стареца твърде добре, за да се почувства обиден. Той я сложи да спи в стаята за гости на горния етаж. Помещението бе просторно, стените му бяха боядисани в бяло, а в ъгъла имаше рогузка за спане – точно под големите правоъгълни прозорци, чийто капаци бяха отворени. Като повечето прозорци в Сарамир, нямаше никаква нужда от стъкло – през по-голямата част от годината беше топло и капациите се използваша главно по време на бури.

Когато слънцето залезе сред тъмнопурпурно великолепие, Тейн направи специален чай, в който сложи билки за общо възстановяване, бял равнец и ехинацея за треската ѝ. Накара я да го изпие още докато беше горещ, по половин чаша на всеки два часа. Тя мърмореше и се дърпаше, но накрая го изпи. Младежът донесе ведро студена вода и навлажни челото ѝ, след което почисти лицето и страните ѝ. Прегледа езика ѝ, докато тя стоеше със зяпнала уста. Провери пулса на врата и китката ѝ. Щом направи всичко, което можеше да стори, той седна на една сламена рогузка и я загледа как спи.

Жреците я бяха съблекли – трябваше да сторят това, за да проверят дали не е пострадала от отровни корени, ухапвания от насекоми и всичко друго, което би могло да повлияе на възстановяването ѝ – и ѝ бяха дали светлозелена роба, която ѝ служеше вместо нощница. Сега тя

лежеше с завита с тънък чаршаф, който бе избутала между краката си заради неспокойния си сън. Вярно че беше твърде горещо, за да се зави-ва човек, особено ако имаше треска, но Тейн беше задължен да я завие, най-малкото от благоприличие. Той и преди се беше грижил за болни, млади и стари, мъже и жени, жреците знаеха това и му имаха доверие. Но ето че тази девойка го интересуваше повече от останалите. Откъде беше дошла и как се бе стигнало до състоянието, в което я беше открил? Абсолютната ѝ безпомощност провокираше у него желанието да ѝ помогне. Тя бе захвърлена в гората съвсем самичка и навярно само духовете знаеха през какви изпитания е минала, докато се бе скитала сред пустошта; момичето имаше късмет, че изобщо е жива.

– Коя си ти? – промълви младежът, запленил от нея.

Погледът му се плъзна по извивките на скулите ѝ – малко изостре-ни в момента, но когато оздравеше, чертите ѝ щяха да се смекчат. Гле-даше как устните ѝ се свиват, докато мълви полуоформени думи от съ-нищата си. Светлината навън вече отстъпваше място на мрака, а той се-деше на рогазката и си мислеше за момичето.

* * *

След два дни треската премина, обаче момичето още бе далеч от пълното възстановяване. Беше победила болестта, но още не се бе спра-вила с онова, което преследваше мислите и сънищата ѝ. Цяла седмица беше на ръба на отчаянието, неспособна да стане от леглото, разкъсвана от постоянен плач. Много малко от онова, което бе казала, имаше сми-съл и жреците започваха да се съмняват в здравия ѝ разум. Тейн обаче беше на друго мнение. Той седеше до нея, когато девойката ридаше и бълнуваше, и оскъдните фрагменти, които можа да проумее, го доведо-ха до заключението, че момичето беше преживяло някаква ужасна тра-гедия, сблъсквайки се със загуба, непосилна за всяко човешко същество.

Докато се грижеше за пациентката си, бе освобождаван от някои по-леки задължения, макар че сега едва ли можеше да стори много, за да ѝ помогне по-рано да се изправи на крака. Караше я да се храни, въпре-ки липсата ѝ на апетит. Беше ѝ приготвил слабо успокоително и ѝ го да-ваше, за да облекчи някои от най-тежките ѝ изблици на скръб. Свари ѝ и настойка от хмел, валериан и превара, за да бъде сънят ѝ спокоен. Вина-ги, когато тя спеше, той беше неотлъчно до нея.

Една сутрин, тъкмо когато ѝ носеше патешки яйца и пшеничена питка за закуска, младежът я завари до прозореца, зареяла поглед към горите от другата страна на Керин. Насекоми бръмчаха в свежия

утринен въздух. Той се спря до вратата.

– Благодарен – каза, без да мисли. Тя внезапно се обърна към него. – По-добре ли се чувстваш?

– Ти си този, който се грижи за мен, нали? – рече, след което веднага изстреля: – Тейн?

Младежът се засмя и се поклони.

– Би ли желала да хапнеш?

Кайку кимна и седна с кръстосани крака на рогазката, оправяйки робата си. Малко неща си спомняше от последните две седмици. Имаше спомени за някои неприятни моменти като уплаха, глад или тъга, но не и за обстоятелствата, които ги съпровождаха. Обаче си спомняше това лице – голата, избръсната глава, гладките черти на мургавото му лице, бледозелените очи и светлобежовите роби, които винаги носеше. Никога не си беше представяла, че има и млади жреци – за нея те винаги бяха стари и строги и криеха мъдростта си зад черупката на заядливия си нрав. Този излъчваше известна тежест и улегналост, които тя обикновено асоциираше със жреческото съсловие, но си спомняше и моменти, в които бе доста весел – особено когато ѝ разказваше някакви смешни истории и се смееше сам на тях. От речта му си правеше заключението, че младият жрец идваше от средно заможно семейство – той определено не принадлежеше към аристокрацията. Сложният характер на сарамирския език позволяваше да се досетиш за потеклото на събеседника си само като го слушаш как говори. Речта на Тейн бе по-свободна и не толкова изящна като нейната.

– Колко време измина? – попита девойката.

– Открих те преди десет дни. Преди това не знам колко дълго си се скитала из гората.

– Десет дни? Духове, струваше ми се цяла вечност. Мислех си, че никога няма да свърши. Мислех си, че... – тя го погледна в очите. – Мислех си, че никога няма да спра да плача.

– Сърцето се изчерпява с течение на времето – рече Тейн. – Сълзите изсъхват.

– Всички от семейството ми са мъртви – промълви изведнъж момичето. Имаше нужда да го каже на глас, за да провери, да види дали ще може. Думите не пробудиха някаква нова болка в нея. Тя бе овладяла тъгата си, нещо повече – беше ѝ дошло до гуша от нея. Бе ѝ потрябвало доста време, ала природната ѝ упоритост не я бе оставила да рухне. Скръбта ѝ се беше изразходвала, макар и не съвсем, и въпреки че девойката се съмняваше, че някой ден ще я напусне изцяло, поне нямаше да я

погълне отново. – Бяха избити – добави след известно време.

– О – рече Тейн, който не можа да измисли какво друго да каже.

– Маската – внезапно се сети нещо момичето. – Имах една маска с мен... поне така мисля.

– Беше при нещата ти – успокои я младежът. – На сигурно място е.

Тя му подаде чинията си. Беше хапнала съвсем мъничко.

– Благодаря ти – рече. – Задето се погрижи за мен. Бих искала да си почина.

– Честта беше моя – каза Тейн, докато се изправяше. – Би ли искала чаша чай, за да заспиш по-лесно?

– Благодаря, но мисля, че няма да имам нужда от него.

Младежът се запъти към вратата, но тъкмо преди да я отвори се спря и се обърна.

– Не зная името ти...

– Кайку ту Макаима – гласеше отговорът.

– Кайку, на няколко пъти ти спомена един човек, докато беше в делириум – каза, докато стоеше до вратата с чинията в ръце. – Някой, с когото си била заедно в гората. Асара. Навярно тя още е...

– Един демон я уби – рече девойката, а очите ѝ не се отделяха от пода. – Тя е мъртва.

– Разбирам – кимна Тейн. – Ще се видим скоро – каза, след което излезе от стаята.

„Един демон я уби, помисли си момичето. И този демон съм аз.“

* * *

Кайку прекара в стаята още доста време, понеже продължаваше да се чувства страшно изтощена. Не можеше да си спомни да се е чувствала по-изморена и отпаднала през целия си живот. Това чувство пробуди в нея един спомен, който не я бе навещавал от месеци, дарявайки я с остра, пробуждаща болка на мястото на още прясната рана от смъртта на близките ѝ. Ала тя нито не се възпротиви, нито се помъчи да го забрави. Напротив. Някои неща си струваше да бъдат запомнени.

Бе се случило в лятната къща на Мишани, разположена близо до брега, където тя и брат ѝ Мачим често отсядаха. С него винаги се съревноваваха за най-различни неща – навярно от детството си бе наследила някои не особено женски черти като ината ѝ например, с който спокойно можеше да съперничи на някое магаре. Една сутрин тя и Мачим се бяха увлекли в любимата си игра „кой е по-добър“. Залогът се вдигаше и вдигаше, докато накрая се стигна дотам състезанието да представлява

един курс по издръжливост, в който да влизат стрелба с лък, плуване, скално катерене, бягане и стрелба с пушка – нещо, което би затруднило повечето атлети, да не говорим за две хлапета, които рядко се бяха изправяли пред истински трудности. Понеже никой не искаше да отстъпи, двамата единодушно се съгласиха да се опитат.

Със стрелбата се справиха лесно – трябваше да изстрелят десет стрели, след което да се втурнат надолу по плажа и да преплуват залива, като целта беше да стигнат до скалите. Мачим бе готов преди нея. Плуването доста я затрудни, понеже искаше да настигне брат си и да стопи преднината му. Когато стъпи на скалите, умората в телата им вече беше очевидна и мускулите им трепереха. Мачим не можа да издържи на темпото и едва успя да стигне до върха, преди да се строполи задъхан на земята. Кайку би могла да се откаже още тогава и да си получи победата, но това не бе достатъчно за нея. Тя хукна обратно по върха на скалата към къщата на Мишани, където си бяха направили импровизирано стрелбище. Цялото ѝ тяло гореше, зрението ѝ се бе замъглило, искаше ѝ се да повърне, но беше неспособна да спре. Стигна до къщата, ала усилието да вдигне пушката изведнъж ѝ дойде в повече и тя припадна.

Тогава я сложиха да си легне – никога не бе чувствала подобна преумора и изтощение. Предизвикателството беше изсмукало всичките ѝ сили и ѝ се струваше, че едва ли ще оцелее. Мишани я сгълча за безразсъдното упорство, което бе проявила, а брат ѝ се промъкна и я поздрави с победата, когато наблизко нямаше никой друг.

Но колкото и зле да се бе чувствала тогава, сега беше неизмеримо по-лошо. Имаше чувството, че самата ѝ душа е изтощена, докарана до изнемога от усилията ѝ да прогони скръбта по близките си. Откри, че мисълта за брат ѝ не донася сълзи, а само тъпа болка. Е, можеше да се справи с нея, ако се налагаше.

Обаче не болката от загубата на семейството ѝ я притесняваше. А онази сила... ужасната сила, която бе отнела живота на Асара в гората. Нещо бе излязло от нея, нещо мъчително и зло, носещо разруха и пламъци. Дали тя *беше* демон? Или бе обладана от такъв? Можеше ли изобщо да си позволи да бъде сред други хора след онова, което бе сторила с...

– Не – каза на глас, за да придаде тежест на отрицанието. Веднъж вече се бе изтръгнала от кошмара; сега обаче трябваше да се изправи срещу него. Каквато и да беше причината за смъртта на Асара, нямаше да бъде премахната, ако Кайку се изолираше от света. Освен това нямаше признаци, че явлението се повтаря... засега. Тя усети как железните

пръстени на непоколебимостта се затягат вътре в нея. Изведнъж почувства ненавист към тази част от съществуото ѝ, която не бе познавала преди. Трябваше да я разбере, да научи повече за нея и да я унищожи – ако беше необходимо. Нямаше намерение да носи това безименно зло със себе си до края на живота си. В никакъв случай.

Асара. Тя беше ключът към мистерията. Тя бе говорила за каузата. Те бяха наблюдавали баща ѝ, надявайки се да го убедят да се присъедини към тях. Бяха наблюдавали и нея цели две години.

Най-вече заради теб, Кайку. Заради твоето състояние.

Нейното състояние? Да не би да имаше предвид пламъците, които отнеха живота ѝ? Откога това нещо дремеше в нея, след като Асара се бе появила в домакинството им две години преди *състоянието* ѝ да се прояви? Момичето се опита да си припомни обстоятелствата, съпровождащи появата на мистериозната жена. Една от предишните ѝ слугини бе изчезнала, без да каже ѝ дума. Имаше ли нещо подозрително в това? Навремето никой не бе обърнал внимание на този случай – все пак ставаше дума за обикновена слугиня – ала сега споменът за това поддържа обезпокоително на Кайку. Не, трябваше да се замисли още тогава. Беше слушала истории за горски духове, които стават зли. Знаеше преданията за ачисита, дяволските изпарения, които се появяваха в най-големите летни жеги и проникваха през ноздрите на спящите мъже и жени, разболявайки ги отвътре. Знаеше за баум-ки, които ухапваше глезените като змиите, оставяйки отровата си да дреме в тялото, за да бъде пренесена чрез слюнка или други телесни течности. Така тя се пренасяше от човек на човек и ставаше смъртоносна единствено когато се натъкнеше на забременяла жена – тогава и майката, и детето умираха от ужасен кръвоизлив.

Единственото, което знаеше със сигурност, беше, че вътре в нея имаше нещо, нещо неведомо, което се отскубваше и започваше да убива. Дали шин-шините бяха изпратени, за да вземат онова, което се таеше в недрата ѝ? Онова, което носеше? Какво бе това *състояние*, за което говореше Асара?

Обаче Асара беше умряла, оставяйки само въпроси след себе си. Що за същество бе самата тя – щом можеше да изсмуче дъха от един човек и да го даде на друг? Друг демон, изпратен да се грижи за нея? И в какво изобщо се бе забъркал баща ѝ, че къщата им да бъде сполетяна от такава трагедия?

Девойката заспа и сънува червено-черното лице, което се кикотеше и я преследваше в мрака, а гласът му беше досуц като този на баща ѝ.

* * *

Жреците ѝ позволиха да използва тяхното светилище в гората, за да предложи дар на Омеча, безмълвния жътвар, бог на смъртта и задгробния живот. Пътечката, водеща дотам, беше тясна и лъкатушеше по хълма, издигащ се зад храма. Тейн я придружи, хващайки я за ръката всеки път, когато тя се препънеше. След дългия период на възстановяване мускулите ѝ бяха отслабнали и наклонът ѝ дойде в повече. Добре че младежът беше там – пазеше почиттелно мълчание и ѝ помагаше да върви.

Светилището се намиреше на една необикновено красива полянка сред дърветата, осяяна с гладки бели камъни, подаващи се от земята, върху които бяха издълбани сложни пиктограми, боядисани в червено. То така се сливаше със заобикалящата гора, че ако не бяха камъните и олтара, Кайку никога нямаше да се досети, че мястото е свято. Малко поточе ромолеше през полянката – отсрещният му бряг бе по-висок от близкия, а над него се извисяваше древно камаково дърво. Част от дебелиите му възлести корени се подаваха над земята, засенчени от увисналиите му ластари, които се поклащаха тъжно над водата. На отсамния бряг на поточето се намиреше олтарът – малко по-голям от онзи до портите на храма, изсечен от ствола на младо дръвче, а във вътрешността му се полюшваха камбанки и се виждаха молитвени свитъци. Бе украсен със свежи цветя и в двата му края димяха тамянови пръчици, поставени в малки глинени гърненца.

Девојката кимна към Тейн, усмихвайки се едва доловимо, и той се поклони, промърморвайки кратка молитва към Еню, след което се обърна и тръгна обратно по пътечката. Останала сама, Кайку си пое дълбоко дъх и се опита да събере мислите си. Не влагаше никакви емоции – чувствата ѝ бяха пресъхнали напълно. Това тук беше само един ритуал и нищо повече. Скръбта ѝ първо я беше опустошила отвътре, след което се бе самоизяла, оставяйки зейнала празнота на мястото си. В момента трябваше да свърши неизбежното – онова, което ѝ повеляваха честта и традицията. Тя не възразяваше. Целият ѝ свят се бе сгромолясал, ала поне това си оставаше ненакърнимо, и в тази мисъл Кайку намиреше известно облекчение.

Тя коленичи пред догарящия тамян, както си бе облечена в сивата роба, дадена ѝ от жреците, понеже нямаше подходящо облекло за случая. Помоли се на своите прадеди да напътстват семейството ѝ през Портата, покрай смеещия се Йору и към златните Поля. Изрече с висок

глас името на всеки пред Омеча, за да може жена му Нокту да запише имената им в своята книга и да отбележи земните им дела. Накрая отпрати молитви към Оча, Император на боговете и бог на войната, отмъщението, изследователския дух и усилията. Помоли се за сила да осъществи целта си и за благословията му да намери онзи, който бе избил близките ѝ. Ако той ѝ помогнеш, тя се закле да отмъсти за тях, без значение какво щеше да ѝ коства това.

С този обет нейният път вече беше определен.

Когато напусна полянката, се почувства пречистена. Бе оставила някаква част от себе си там – онази част, която беше объркана, изплашена и смазана от скръб. Сега поемаше по нов път. Семейната ѝ чест го изискваше. Нямахше да ги остави да умрат забравени; щеше да направи всичко, което бе по силите ѝ, за да поправи неправдата. Просто нямаше друг начин.

След като се върна в храма с Тейн, си поиска обратно маската от жреците и често я разглеждаше, въртейки я в ръцете си. Асара беше казала, че баща ѝ е бил убит заради тази маска. Какво представляваше тя? Какво се криеше зад нея? Понякога се изкушаваше от мисълта да си я сложи, ала бързо се отказваше. Дори и Асара да не я беше предупредила, Кайку бе слушала достатъчно истории за Чаросплетниците, за да се научи на предпазливост.

„Маските са най-опасните оръжия на света.“

* * *

На следващата сутрин Тейн донесе дрехите ѝ заедно със закуската.

– Лежиш прекалено много – рече ѝ той. – Ела навън. Трябва да видиш това.

Кайку се подчини с неохота. Нямахше желание за каквото и да било, обаче ѝ се стори по-лесно да се съгласи с него, вместо да му противоречи. Когато младежът излезе от стаята, тя се изправи и се протегна, след което намъкна дрехите, които жреците бяха изпратили и закърпили. Някой – навярно Тейн – беше добавил и пурпурен пояс от коприна към облеклото ѝ. Тя го препаса около кръста си – поне я правеше да изглежда малко по-женствена. Завърза връзките на ризата с широка яка и се огледа. Усмихна се – повече кисело, отколкото радостно, защото с колана изглеждаше като някакъв натруфен разбойник.

Излезе от сградата и се приближи до младия послушник. Хубаво време да си навън, преди горещината да стане нетърпима. Девојката се зарадва на топлия поглед на Нуку, но благосклонните му лъчи не я

трогнаха така, както щяха да ѝ подействат, ако близките ѝ бяха живи. Птици ринджи се носеха по течението на Керин, а дългите им бели шици се стрелваха от време на време светкавично надолу, за да уловят в човките си я някоя рибка, я невнимателно бръмбарче. Тейн ги наблюдаваше отнесено.

– Тази година се появиха рано – отбеляза той. – Значи лятото ще бъде дълго и горещо.

Кайку заслони очи с ръка и се огледа. Някои жреци бяха прекъснали работата си и изучаваха съсредоточено провлаченото шествие на птиците. Като деца тя и Мачим много обичаха да ходят всяка сутрин в началото на лятото на речния бряг, където чакаха появата на ринджи. Птиците гнездяха в планините, но всяко лято се спускаха към равнините, защото там имаше повече храна. Прибрали дългите си стройни крака под себе си, сгънали масивните си криле, те се носеха грациозно по реката, която щеше да ги отведе до низините.

Когато птиците се изгубиха от поглед – бяха не повече от десетина, авангардът на сезонната миграция – Тейн поведе Кайку към брега на реката. Тя обаче пожела да минат по мостчето и да седнат от южната страна на Керин, откъдето се откриваше хубав изглед към блещукащите тъмносини води и храма зад тях.

– Винаги сме ги наблюдавали по този начин – обясни му тя. – Мачим и аз. – Гледката на движещите се отляво-надясно птици пробуждаше някои спомени от миналото, които я натъжаваха.

Тейн кимна. Независимо дали това беше чиста прищявка или момичето съзнателно се опитваше да запази съкровения момент, които бе имала с мъртвия си брат, той нямаше нищо против да се съобрази с желанието ѝ.

– Като че ли всяка година стават все по-малко и по-малко – рече младежът. – Носи се мълвата, че планинските им гнезда са застрашавани от някаква опасност.

Кайку повдигна вежди.

– Защо?

– Вече се излюпват по-малко пиленца – каза той, почесвайки наболата си брада. – Разправят, че в планината са се появили някакви създания, които се изкатерват до гнездата им... И че тези твари се умножават. Преди десетина години не беше така.

Момичето изведнъж се зачуди защо, след като Тейн я бе накарал да излязат навън, сега седят на тревата и си говорят за някакви птици.

– Наблюдавам ги всяка година, откакто се помня – рече замислено

тя. – А през есента винаги гледах как отлитат обратно.

Тя каза това колкото да запази насоката на разговора, ала Тейн изтълкува думите ѝ другояче – като насърчение да продължи потока на мисълта си.

– Всички красиви създания умират – отбеляза мрачно той, насочвайки взор нагоре по течението на Керин, където реката се скриваше зад гъстите дървета. – Все повече и повече, все по-бързо и по-бързо. Жреците могат да усетят това; аз също мога. Има нещо в гората, в почвата. Дърветата знаят.

Кайку не беше съвсем сигурна как трябва да отговори на това, поради което реши да запази мълчание.

– Защо не можем да *направим* нищо по въпроса? – попита той, но въпросът беше реторичен, внезапен изблик на чувството му за безсилие.

През остатъка от деня продължиха да наблюдават птиците и на Кайку ѝ се стори, че сякаш наистина бяха по-малко, отколкото си спомняше.

* * *

Тя прекара още една седмица в храма, докато възстанови напълно силите си. Чакането я изнервяше, ала жреците настояваха да остане и тя реши да ги послуша. Още бе твърде слаба, за да се отправи на път, а и се нуждаеше от време, за да реши какво да прави, накъде да поеме и как да стигне дотам.

Не че някога беше хранила някакви съмнения относно първия човек, когото щеше да навести. Само той можеше да ѝ помогне да узнае обстоятелствата около смъртта на баща ѝ и единствено на него девойката можеше да се довери напълно. Ставаше дума за Мишани – нейна приятелка от детинство и дъщеря на Баракс Авун ту Коли. Тя принадлежеше към Императорския двор в Аксами и бе добре запозната с интригите, които се плетяха там. Кайку не я бе виждала от единадесетата си жътва, защото Мишани бе въввлечена в политическите интереси на рода Коли; ала въпреки това мисълта да се срещне със старата си приятелка ѝ действа доста въодушевяващо.

През тази седмица често излизаше с Тейн – разхождаха се из гората или покрай реката. Младежът се интересуваше от миналото ѝ, от това каква е била и как се е стигнало дотам да я намери под онова дърво. Девойката му разказа за семейството си; за голяма нейна изненада споменът за постиженията, навиците и дребните недостатъци на близките ѝ не ѝ действа зле. Обаче не пророни и дума за онова, което се бе случило

в къщата им през онази кошмарна нощ, нито пък му разказа за участието на Асара. Тейн беше доста приятна компания и тя го харесваше, въпреки мрачните настроения, в които младежът изпадаше от време на време. Тогава момичето се прибираще и го оставяше сам.

– Скоро ще си тръгнеш оттук – каза ѝ послушникът веднъж, докато се разхождаха един до друг сред дърветата зад храма. Утринното принасяне на дарове току-що бе приключило и Тейн я бе помолил да се видят, преди да стане време за учебните му занимания. Около тях чуруликаха птици и шумоляха скрити животинки.

Кайку си играеше с един свой кичур. Това бе един от детинските ѝ навици и майка ѝ често я смърмеше за него. Девојката си мислеше, че отдавна го е забравила, но ето че той отново се бе появил.

– Да, скоро – потвърди тя.

– Бих искал да узная закъде си се разбързала толкова. Бягаш от убийците на близките си, или се опитваш да ги намериш?

Девојката го изгледа стъписано. За първи път Тейн ѝ задаваше толкова директен въпрос.

– Да ги намеря – призна тя.

– Отмъщението не е много рационален мотив, Кайку.

– Никакви други мотиви не са ми останали, приятелю – рече му момичето. Това, че го нарече приятел, не означаваше нищо. За нищо на света нямаше да го допусне по-близо до себе си, нито пък щеше да му сподели някоя от тайните си. Нямаше никакъв смисъл да поражда повече мъка. Не си правеше никакви илюзии, че го изоставя – просто това беше необходимост, тъй като все още не познаваше природата на демона вътре в себе си и се боеше да не го нарани така, както беше наранила Асара. По същата причина ужасно се страхуваше да не застраши по някакъв начин Мишани с присъствието си; обаче съзнаваше, че ако помолеше приятелката си, тя веднага би поела този риск – както впрочем би сторила и самата Кайки, ако беше на нейно място. В тази мисъл имаше известно облекчение. Предаността им една към друга не познаваше никакви граници. Освен това нямаше друг избор – това беше единственият път, по който можеше да тръгне.

– Бих се радвал да останеш – каза тихо той. Девојката се спря изведнъж и го изгледа любопитно. – Поне още известно време – допълни младежът, изчервявайки се.

Тя се усмихна и лицето ѝ сякаш грейна. За миг изпита нещо като изкушение. Той я привличаше физически, в това нямаше никакво съмнение. Бръснатата му глава, стегнатото му мускулество тяло, изваяно от

работата на открито и строгата диета, скритата сила, която излъчваше; това бяха качества, които никога не беше забелязвала у момчетата с благородно потекло, които бе срещала в градовете. Но въпреки че бяха прекарвали толкова време заедно през изминалата седмица, си даде сметка, че не бе научила кой знае колко за него. Защо искаше да стане жрец? Защо искаше да изцерява и да помага на другите, както твърдеше? Той беше толкова близък с нея, колкото и тя с него. Всеки от тях се дуелираше с другия, без нито за миг да отслаби защитата си. Това, което ѝ бе казал сега, се доближаваше най-много до откровеното общуване. Прииска ѝ се да разшири малко пролуката в бронята му.

– Какво всъщност означавам за теб, Тейн? – попита. – Ти ме откри, спаси живота ми, без нито за миг да се отделиш от мен. За което имаш вечната ми благодарност. Но защо?

– Аз съм жрец. Това е моето... призвание – каза начумерено.

– Не ми звучи достатъчно убедително – заяви му девойката, скръствайки ръце пред гърдите си.

Събеседникът ѝ я изгледа мрачно, леко засегнат от това, че го притискаше по този начин.

– Изгубих сестра си – рече накрая. – Щеше да бъде някъде на твоите години. Не можах да помогна на нея, ала успях да помогна на теб. – Тейн заби поглед в земята и се зае да разравя пръстта със сандала си. – Изгубих цялото си семейство. Двамата с теб толкова си приличаме.

Прииска ѝ се да го попита как, но не ѝ се стори много уместно. Нито тя щеше да сподели тайните си с него, нито пък той с нея. Точно там лежеше преградата между тях и тази преграда беше непреодолима.

– Утре един от жреците ще потегли надолу по реката към село Бан – уведоми го девойката. – Оттам ще мога да стигна с лодка до столицата.

– Наистина ли си мислиш, че твоята приятелка Мишани ще е в състояние да ти помогне? – попита Тейн малко злъчно.

– Тя е единствената надежда, която ми е останала.

– Тогава ти пожелавам леко пътуване – каза младежът, въпреки че интонацията му подсказваше друго. – И нека Паназу, богът на дъжда и реките, да те пази по пътя. Сега трябва да се връщам към заниманията си.

Изричайки това, той се обърна и закричи бързо към храма. Кайку остана загледана след него, докато младежът не изчезна сред дърветата. В някое друго време и място... навярно между тях щеше да се получи нещо. Е, сега обаче имаше къде-къде по-големи грижи. Помисли си за

Вещерите от Сарамир

маската, която лежеше в стаята ѝ, скрита зад една от гредите на тавана. Помисли си как ли щеше да се добере до Аксками и какво ли щеше да открие там.

Помисли си какво ли я чака занаят и изведнъж я побиха тръпки.

Пета глава

„Все някой ден щеше да се случи, мислеше си Анаис. Аз само отлагам неизбежното. Но откъде, по духовете, са узнали?“

Кръвната Императрица на Сарамир седеше в покоите си, нежният ѝ профил се открояваше на фона на ярката слънчева светлина, а знойният дъх на уличните жеги бе успял да се промъкне дори тук, толкова високо над града. В подножието на Императорската цитадела се простираше великият град Аксками, сърцето на Сарамирската империя. Той се изтягаше по склоновете на хълма и околностите му, истинско пиршество от най-разнообразни сгради и цветове – източени червени кули се извисяваха над евтините шумни пазари, гладки бели къпални се гушеха до музеи със зелени куполи, великолепни театри изпъкваха на фона на всевъзможни дюкянчета, работилници и ковачници. В далечината проблясваха искрящите криволици на Керин, която си пробиваше път през цялото това изобилие от форми и багри, за да се срещне със сестра си Джалаза, заедно с която оформяха реката Зан. Аксками бе построен на мястото, където се събираха три реки, разделящи града на ясно ограничени райони, съединени посредством величествени мостове.

Императрицата зарея поглед над столицата, над *нейния* град – центърът на цивилизацията, която се простираше върху хиляди километри на огромния континент и обхващаше милиони хора. Животът в Сарамир никога не беше секвал, една безкрайна знойна въртележка от промишленост, мисъл и изкуство. На Площада на Оратора се събираха всички, които искаха да докажат своето красноречие, и тълпите или им ръкопляскаха, или им се надсмиваха. В конюшните пръхтяха коне и манкстуй, а джамбазите предлагаха стоката си на минувачите и си бърбеха един с друг. Философи медитираха, докато от другата страна на улицата млади двойки страстно правеха любов. Учени мъже водеха полемики в парковете, кръв капеше по плочките, когато гърлото на някой бик банати биваше прерязано от ножа на касапина, улични акробати изпълняваха сложни номера, сделки се сключваха, разваляха и договаряха наново. Аксками беше ядрото на един свят, разпрострял се на толкова обширна територия, че единственият начин за моментална комуникация беше посредством уменията на Чаросплетниците – административната, политическата и социалната опорна точка, върху която се крепеше цялата империя. Анаис обожаваше страната си, обожаваше постоянната ѝ

способност да се възстановява, бесния вихър на промяната и традицията, на новото и старото... Същевременно обаче я познаваше достатъчно добре, за да се страхува мъничко от нея, и точно в момента усещаше призрака на този страх съвсем близо до себе си.

Императорската цитадела се издигаше горда и великолепа на билото на хълма, извисявайки се над всичко останало. Тя представляваше гигантско съоръжение от злато и бронз, оформено като пресечена пирамида, с плосък покрив, където бе разположен храмът на Оча, Императорът на боговете. Той бе отрупан с колони, арки и огромни статуи, които сякаш израстваха от самите стени или пропълзяваха покрай грандиозната му фасада, за да се увият около някоя колона. Във всеки един от четирите му края стърчеше по една източена кула, издигаща се високо над основния корпус на Цитаделата. Всяка от кулите бе посветена на един от Пазителите на Четирите Вятъра. Тесни мостове съединяваха кулите и Цитаделата, преграждайки зейналата бездна отдолу. Всичко това бе заобиколено от масивна стена, декорирана с разкошна резба и барелефи по цялата ѝ дължина – целостта ѝ се нарушаваше единствено от огромната порта, чиято ослепителна арка от злато бе инкрустирана с благослови.

Анаис отклони поглед от величествената гледка. Стаята, в която се намираще, беше голяма и просторна, а стените и подът бяха покрити с полуогледални плочки от камък, известен като *лач*. Трите високи арки ѝ позволяваха да наблюдава града в подножието на Цитаделата, а няколко по-малки служеха като входи към останалите помещения. В центъра на стаята имаше ромолящ фонтан, представляващ две манти¹, увлечени в любовен танц, чиито криле се докосваха във вихъра на страстта им.

През целия ден пристигаха най-различни вести – както по нормалния начин, така и чрез Чаросплетниците – които настояваха за едно – да се свика Съветът. Императрицата имаше чувството, че приятелите ѝ са я предали, че враговете ѝ са по-разядени от всякога, а тя не може да направи нищо, за да възстанови равновесието. Единствената наследничка на трона на Сарамир беше Различна. Което означаваше, че е трябвало да бъде убита още при раждането си.

Върховният Чаросплетник Вирч също се намираще в стаята заедно с нея. Чаросплетниците бяха онези, които трябваше да извършват екзекуциите, и Анаис усещаше как неодобрението му расте с всяка сричка,

1. Вид скат, достигащ до 4-метрова дължина; заради израстъците на главата си е познат още и под името „морски дявол“. – Бел. прев.

която произнасяше. Той обаче беше достатъчно мъдър да не я порицава, задето бе скрила детето си от тях, дори и самата Императрица да знаеше със сигурност какво мисли по въпроса. Нима този кръвожаден вампир наистина очакваше тя да предостави единственото си дете на милостта на Чаросплетниците?

– Трябва да сте изключително предпазлива, Господарке – изгъркори той. – Изключително предпазлива. Имате само няколко възможности да предотвратите бедствието.

Върховният Чаросплетник поне носеше Маската си, за което Императрицата му беше благодарна. Ужасно деформираните му черти бяха скрити под бронзов лик и макар че самата Маска също не беше кой знае каква приятна гледка, бе далеч за предпочитане пред физиономията под нея. Тя изобразяваше полудяло лице с черти, изкривени от нещо, което би могло да е болка, безумие или зловещо наслаждение; един поглед към нея бе достатъчен да настръхне кожата ти. Анаис знаеше, че тя е стара, много стара; а когато ставаше дума за истински Маски, старостта означаваше могъщество. Боеше се да мисли колко ли съзнания са били погубени от тази Маска, както и каква част от Вирч бе останала...

– Тогава какъв е съветът ви, Върховен Чаросплетнико? – попита тя, прикривайки отвращението си благодарение на уменията, които бе придобила с цената на дългогодишна практика. Безмълвно го предизвикваше да предложи екзекуцията на дъщеря ѝ.

– Трябва да бъдете отстъпчива, Господарке. Излъгали сте доверието им и сега те ще очакват да си признаете това. Не забравяйте омразата, която сарамирците питаят към Различните.

– Не бъдете глупак, Вирч! – отсече тя. Макар и да изглеждаше стройна и слаба, с нежни черти и невинно излъчване, Императрицата можеше да бъде твърда като стомана, когато поискаше. – Тя не е Различна. Тя е просто едно надарено дете. *Мое* дете.

– Зная много добре значението на думата, Господарке – изхриптя Чаросплетникът и направи няколко крачки из помещението. Прегърбеното му тяло бе облечено в парцалива роба, която сякаш бе съшита от най-различни влакна, мъниста, части от рогозки и животински кожи, комбинирани заедно по един безумен начин. Всички Чаросплетници носеха подобни одеяния. Анаис никога не бе изпитвала желанието да се запознае по-отблизо с техния извратен свят, за да се осмели да ги попита защо се обличат така.

Чаросплетниците бяха отговорни за въвеждането на зловещия обичай по избиването на деца преди повече от сто години. Те владееха

дарбата да съзират знаците, реейки се из Чаросплетнието, и да откриват всички прояви на поквара и омърсяване на човешката чистота. Въпреки че по правило бяха доста саможиви и предпочитаха да останат в разкошните си благороднически палати или в планинските си манастири, те веднага правеха изключение, станеше ли въпрос за някое Различно дете. Чаросплетниците пътуваха от градове към села и обратно, появяваха се на фестивали и събори, където не само учеха обикновените хора как да разпознават Различните, но и ги принуждаваха да предадат децата, които криеха. Посещението на Чаросплетник в който и да е град се смяташе едва ли не за събитие с религиозна значимост и хората изпитваха страх и благоговение, едновременно отблъсквани и запленивани от странните мъже с непроницаеми Маски. Те слушаха проповедите на Чаросплетниците и предаваха мъдростта им на своите деца. Въпреки че съдържанието на проповедите никога не се променяше, Вещерите с Маски бяха неуморни и тяхното слово до такава степен се бе запечатало в душата на жителите на Сарамир, че на хората то им звучеше познато като детските песнички и майчиния глас.

Вирч изчака изражението на Анаис да омекне, преди да продължи.

– Какво мисля по въпроса няма никакво значение. Трябва да сте готова за гнева на семействата. Детето, което сте родили, е Различно за тях. За тях няма да има никаква разлика между Лусия и изкривените, слепи, уродливи деца, с които Чаросплетниците трябва да се занимават всеки ден. И в двата случая става въпрос за... *отклонения*. До днес те са вярвали, че родът Еринима има наследник. Болен, навярно – предполагам, че това е било извинението ви, задето сте я криели – но все пак наследник. Сега те разбират, че не е така и се появяват много неизвестни...

– *Така е*, Вирч – натърти Анаис. – Детето ми ще *се възкачи* на трона.

– При положение че е Различна? – изкикоти се Вирч. – Съмнявам се.

Анаис се обърна към фонтана, за да скрие здраво стиснатите си устни. Тя знаеше, че Чаросплетникът казва истината. Хората никога нямаше да приемат един Различен за владетел. Ала какъв друг избор имаше?

Освен че се научи да говори феноменално рано, Лусия не бе давала външен изблик на възможностите си, преди да стане на две жътви, но Анаис усещаше. Ако трябваше да бъде честна пред себе си, тя знаеше инстинктивно, още в началото на бременността си, че детето в утробата ѝ не беше съвсем обикновено. Отначало не смееше да повярва – ала покъсно, когато се сблъска с реалността на ситуацията, това вече не я

интересуваше. Изобщо не каза за това на лечителя си – той щеше да я посъветва да отрови детето. Не, нямаше да се откаже от Лусия за нищо на света!

Навярно това щеше да бъде нейният крах. Може би, ако се бе отказала от Лусия, впоследствие щеше да роди поне няколко здрави деца. Ала Анаис бе направила своя избор и усложнените обстоятелства покрай раждането на дъщеря ѝ я бяха направили безплодна. Вече не можеше да има други бебета – Лусия щеше да си остане единственото дете, което някога щеше да има. Единственият наследник на трона на Сарамирската империя.

Затова тя бе решила да скрие детето си от очите на света, съзнавайки, че хората щяха да я презират. Нямаше да обърнат никакво внимание на нежната ѝ природа и замечтаните ѝ очи; щяха да видят само едно създание, което *не бе човек*, което трябваше да бъде открито и унищожено, преди заразата му да поквари чистотата на жителите на Сарамир. Мислеше си, че детето щеше да се научи с времето да крие способностите си, да ги управлява и потиска, но сега тази надежда беше разбита. Как изобщо бяха могли да научат за това? Тя бе толкова предпазлива и така ревностно пазеше дъщеря си от очите на онези, които можеха да я наранят!

Тази страна беше болна, помисли си Императрицата с горчивина. Болна и прокълната. Всяка година все повече и повече деца се раждаха Различни, все повече бяха хлапетата, екзекутирани от Чаросплетниците. Имаше дори Различни животни и растения. Земеделците се оплакваха, че самата земя е станала зла, понеже цели реколти израстваха с деформации. Заразата се разпространяваше и разпространяваше от десетилетия и никой нямаше и най-малка представа какво представлява, нито пък откъде идва.

Вратата се отвори рязко със сила, която я накара да потрепери, и съпругът ѝ нахълта в стаята, истинска черна кула от ярост.

– Какво става? – извика ѝ той, стисна я за ръката и я завъртя грубо към себе си. – *Какво става?*

Тя се отскубна от хватката му и мъжът не се възпротиви. Той много добре знаеше докъде се простира властта му в отношенията им. Тя бе Кръвна Императрица, представителка на управляващата династия. Докато той бе Император само заради брака си с нея; брак, който можеше да бъде анулиран във всеки момент, стига Анаис да пожелаеше това.

– Добре дошъл, Дурун – отвърна саркастично жената, гледайки го заплашително. – Как мина ловът?

– Какво се е случило, докато ме нямаше? – не спираше да вика той.
– Какви са тези неща, които чух... детето ни... какво си направила?

– Лусия е *необикновена*, Дурун. Както сигурно щеше да знаеш, ако я беше навестявал повече от един път в годината. Не ми казвай, че тя е *наше* дете – ти изобщо не си участвал в отглеждането ѝ.

– Значи е вярно? Значи е Различна? – изрева Дурун.

– Не! – изкрещя Анаис в същото време, когато Вирч каза „Да“.

Дурун изгледа смаяно съпругата си, която смело отвърна на погледа му. В стаята се възцари напрегната тишина.

Императрицата знаеше много добре каква щеше да бъде реакцията му. Мъжът ѝ беше до болка предсказуем. През повечето време тя го презираше, мразеше тесните черни дрехи, в които се обличаше, и лъскавата му черна коса, която падаше от двете страни на лицето му. Мразеше надутите му маниери и орловия му нос, слабото му лице и тъмните му очи. Женитбата им беше изцяло политическа, уредена от родителите им преди да са се видели и веднъж; ала макар че така бе получила подкрепата на рода Батик като верни съюзници, си беше платила хилядократно за това, изтърпявайки този надут мързеливец за съпруг. Е, и той си имаше силните моменти, но този не беше от тях.

– Родила си Различно дете? – прошепна той.

– А ти си станал баща на такова – контрира го тя.

Мигновен спазъм на болка проряза лицето му.

– Даваш ли си сметка какво означава това? Осъзнаваш ли какво си сторила?

– А ти даваш ли си сметка каква беше алтернативата? – попита Императрицата. – Да убия единственото си дете и да оставя династията Еринима да загине? Никога!

– По-добре да го беше направила! – просъска ѝ той.

Тя тъкмо отвори уста да му отговори, когато зад вратата се чу прозвъняване на камбанка.

– Още едно съобщение ви очаква – рече Вирч с клокочещия си глас.

Стрелвайки съпруга си с разгневен поглед, Анаис отвори вратата и профуча покрай изненадания слуга, преди още да си е отворил устата да ѝ съобщи онова, което тя вече знаеше. Дурун се втурна към своите покои. Поне за това Анаис се почувства благодарна. Нямаше никаква идея как ще се справи с гнева на благородните семейства, ала бе сигурна, че ще го направи по-добре без присъствието на Дурун.

* * *

Покоите на Върховния Чаросплетник Вирч представляваха един паметник на деградацията. Те бяха мрачни и неприветливи, задушни и влажни като блато посред лятна жегга. Високите капаци на прозорците, които бяха плътно затворени, вместо да пропускат прохладния ветрец, бяха покрити с най-различни разноцветни материали и тъкани. Голямото плюшено легло се бе изтърбушило и изглеждаше наклонено на една страна, а чаршафите бяха лекьосани и измачкани. В центъра на помещението се виждаше осмоъгълен басейн за къпане, чиито мътни води бяха осяяни с всевъзможни боклуци и екскременти, а на дъното му, взирайки се сляпо нагоре, лежеше голо момче.

Всичко тук свидетелстваше за чудовищните апетити на Вещера, когато биваше обзет от яростта, спохождаща го след някое от неговите Чаросплетнически състояния. Всякакви храни в различен стадий на разваляне бяха разпилени наоколо. Най-изящни копринени тъкани бяха разкъсани на парцали. По плочките на пода се забелязваха следи от кръв. До продъненото легло имаше камшик, а върху завивките лежеше някакъв труп, разлагащ се тук поне от няколко седмици, чийто пол и възраст не можеха да се различат. Голямо наргиле димеше забравено на пода до локва разляно вино и влажни дрехи.

Върховният Чаросплетник се бе разположил в средата на помещението, до басейна – съсухреното му тяло бе обвито в парцали и той седеше, кръстосал крака под себе си, а на главата си беше сложил Маската.

Истинската Маска на Върховния Чаросплетник Вирч беше много, много старинна. Родословието ѝ водеше началото си от Фрусрик, един от най-великите Майстори, които някога бяха живели. Фрусрик я бе направил от бронз, изкован толкова тънко, че да се носи с лекота. Тя беше истински шедьовър – представляваше лицето на някакъв отдавна забравен бог, а изражението му бе едновременно безумно и ужасяващо нормално. Гъсти вежди надвисваха над подобните на мрачни бездни очи, а физиономията му сякаш крещеше от отчаяние, виеше от омраза или ръмжеше от ярост, в зависимост от това под какъв ъгъл падаше светлината върху нея.

Фрусрик беше дал новата Маска на Тамала ту Джекин, който я бе носил чак до ненавременната си смърт; после преминала в ръцете на Урик ту Хирст, един от най-надарените Чаросплетници. След Урик тя бе сменила седмина собственици за повече от стотина години, докато

най-накрая не се беше озвала при Вирч. Той я получи от своя учител, който бе видял в момчето изключителен талант, на фона на който уменията на останалите му ученици бледнееха.

Истинската Маска отнемаше всичко, което притежателите ѝ имаха – изсмукваше ги, разлагайки ги отвътре, след което запазваше част от отнетото и го предаваше на поредния си собственик. Тя ги *променяше*, дарявайки ги с парченца от съзнанието, спомените и индивидуалността на предишния собственик; с всеки следващ носител на Маската трябваше да се предава все повече и повече, докато в един момент сблъсъкът на най-различни влияния, сънища и преживявания идваше в повече на съзнанието. Колкото по-стара беше Маската, толкова по-голяма бе силата ѝ и толкова по-бързо тя тласкаше Чаросплетника, който я носеше, към бездните на безумието. По-слабите послушници щяха да умрат, дори само ако сложеха тази Маска; Вирч бе повален за три сезона, ала накрая успя да я овладее. И силата, с която тя го бе дарила в отплата, беше несравнима.

Не беше малко и онова, което бе взела от него. Той приближаваше четиридесет жътви, но вече накуцваше и хриптеше, все едно бе на три пъти повече. Лицето му бе станало отвратително. Хиляди зарази и туморни образувания кипяха в сломеното му тяло и болките му не отслабваха нито за миг. И въпреки че не го осъзнаваше, Маската бавно, но сигурно разрушаваше разсъдъка му, избутвайки го към ръба на лудостта.

Сега обаче той не усещаше никаква болка в тялото си, защото се реши в Чаросплетнието, а екстазът, който изпитваше тогава, го потапяше в океана на блаженството.

Като всички Чаросплетници, и той беше научен да визуализира усещанията си по свой собствен начин. Суровата тъкан на Чаросплетнието поразяваше сетивата с великолепието си и мнозина новаци попадаха под влиянието на тази красота и изгубваха желание да се върнат. Те оставаха да се скитат завинаги някъде между безбройните нишки, изгубени в своя собствен рай – ярки призраци, изгубили завинаги разсъдъка си в рая на Чаросплетнието.

За Вирч то представляваше бездна, неизмерима, безкрайна чернота, в която той беше просто една малка пращинка светлина. И все пак там не беше пусто. Големи извиващи се тунели прорязваха тъмнината – сиви, тъмни и мъгляви, понякога преливащи в цветовете на дъгата, подобни на гигантски червеи, които се гърчеха и потрепваха, а главите и опашките им бяха изгубени нейде във вечността. Червеите бяха нишките на Чаросплетнието и той се реши в мрака между тях, където царуваше

нищото – само пълната наслада от обезпътеността. Ръководейки се от усещанията си, Вещерът чувстваше приятните вибрации на нишките и лекия ветрец, който го облъхваше, зареждайки го с енергия. На границата на видимостта огромни китоподобни форми се носеха из тъмнината. Той така и не бе успял да разбере какво представляваха те – продукт на собствената му фантазия или нещо друго? Навярно никога нямаше да узнае, тъй като винаги му се изплъзваха. Впоследствие Вирч се отказа от опитите си да ги достигне, а те, от своя страна, продължиха да го игнорират като нещо недостойно за вниманието им.

Чаросплетникът се носеше стремително между огромните нишки, досущ като комар между масивните им, плавно движещи се стволоче. Като разчиташе вибрациите им, той успя да намери точно тази нишка, която му трябваше, след което се гмурна вътре в нея, разкъсвайки повърхността ѝ. Хаосът го погълна.

Сега беше искра, миниатюрна искрица, която летеше между синапсите на нишката с главозамайваща скорост, мълниеносно решавайки къде да завие и къде да подскочи нагоре с недостижима за човешкото съзнание бързина. След главоломни прехвърляния от влакно на влакно, където се извършваха милиони промени за по-малко от секунда, той най-накрая стигна до края на единичната струна и се озова на свобода.

Зрението му се избистри, сетивата му започнаха да се възвръщат и той откри, че се намира в малка, слабо осветена стая. В нея нямаше нищо забележително, като изключим ронещия се жълто-червен камък, от който бяха построени стените, както и пиктограмите, надраскани произволно по тях, чието значение се простираше от безсмислени фрази и бешки дърдорения до най-зловещи перверзии и обещания. Бълнувания на безумец. Два фенера мъждукаха едва-едва на стенните си поставки, карайки потъналите в полумрак тухли да танцуват. Зад него имаше изподраскана дървена врата, която в момента бе затворена. Макар че не виждаше нищо запомнящо се, посредством което да определи къде се намира, стените нашепваха нещо познато на изострените му възприятия. Това беше Адерач – манастирът на Чаросплетниците.

Стаята бе празна, но той усещаше присъствието на трима от неговите братя. Докато ги чакаше, си помисли за новините, за които трябваше да докладва.

Още не можеше да повярва как бе успяла да остане скрита толкова дълго време. Престононаследничката – Различна... Защо не бе успял да разбере това по-рано? Едва когато бе започнал да чува оплакванията на уплашените слуги за призрачното момиче, което бродело по коридорите

на Цитаделата посред нощ, бе започнал да подозира, че нещо не е наред. Тогава беше започнал с проучването си, претърсвайки Цитаделата за резонанси и потрепвания в Чаросплетието, които да издадат присъствието на този, който ги предизвиква, досущ както паякът усеща чрез паяжината си движенията на уловилата се муха.

Не успя да открие нищичко. И въпреки това определено ставаше нещо. Каквото и да предизвикваше тези явления, беше или твърде ловко, за да не бъде забелязано от него, или имаше коренно различен характер.

Впоследствие търсенията му се увенчаха с плодове и той откри следата от бродещия из коридорите на Цитаделата призрак – финото трептене във въздуха при нейното движение, което бе почти незабележимо. Но въпреки че се приближаваше все по-близо и по-близо с течение на времето, никога не успя да я засече; тя винаги му се изплъзваше. Зъбите на безсилието го гризяха и усилията му ставаха все по-неистови; това обаче сякаш правеше бягствата ѝ още по-лесни. Докато един ден един от шпионите му подслуша как Анаис се съветва с един лечител за странните сънища на дъщеря си и връзката бе направена.

Като повечето хора, и той никога не беше виждал дъщерята на Императрицата, обаче я бе шпионирал от време на време. Престолонаследничката беше твърде важна за него, че да се примири с желанието на майка ѝ момичето да бъде държано в тайна, далече от хората. Той веднага се досети, че детето изобщо не беше толкова болно, колкото майка му го изкарваше, но също така знаеше, че има достатъчно причини момиче с подобно значение да бъде държано на безопасно място. Вирч отдаваше това на параноята на Анаис по отношение на собствената ѝ дъщеря – единственото дете, което някога щеше да има – поради което бързо бе забравил за нея. Това не изглеждаше толкова важно за момента и докато сезоните се изтъргуваха, Престолонаследничката съвсем излезе от размътеното му съзнание.

Вярата в собствените му способности го доведе дотам да подцени ролята на шерката на Анаис по отношение на първоначалните си разследвания за бродещия призрак; иначе със сигурност би почувствал нещо, ако тя наистина беше необикновена. Вирч не я бе огледал по-отблизо, защото си мислеше, че още първия път, когато я бе шпионирал, щеше да забележи отклоненията.

В нощта, когато чу за сънищата на Престолонаследничката, бе използвал Маската си, за да я потърси, да открие какво всъщност представляваше тя. Въпреки това, когато се опита, се оказа невъзможно да я

намери. Знаеше коя е и къде се намира, ала момичето все още бе невидимо за взора му. Съзнанието му сякаш се плъзгаше над нея; тя бе неуловима. Яростта от неуспеха му беше неопишуема и струваше живота на три деца. А през цялото това време Различната се бе спотайвала под носа му; трябваше му цели осем години да разбере това!

Сега знаеше, че си има работа със същество, което не приличаше на нищо друго, с което се бе сблъсквал преди. Той обмисли внимателно какво представляваше момичето и какво можеше да направи занапред и внезапно се почувства застрашен от нея.

И въпреки всичко отчаяно продължаваше да се нуждае от доказателство – но такова, което по никакъв начин да не може да се свърже с него. Ето защо изпрати известие на Чаросплетника на Сонмага ту Амача, който посъветва Баракса си да наеме верига посредници, чрез които да се сдобият с кичур от косата на Престононаследничката. В случай че някой проследеше следата, щеше да открие, че тя води до вратата на Сонмага ту Амача; единственият, който знаеше за намесата на Вирч, беше самият Чаросплетник на Сонмага – Бракч.

Окончателно решение, че дадено дете е Различно, можеше да се вземе от Чаросплетник само в случаите, когато той е виждал въпросното дете или разполага с част от тялото му, която да проучи. С кичура от косата на момичето Бракч бе способен да убеди Сонмага в истинността на твърдението си.

Това дете представляваше заплаха, която трябваше да бъде елиминирана. Независимо че ситуацията още не бе фатална, момичето имаше потенциала да се превърне в голяма заплаха за Чаросплетниците. С много пари Баракс и другите знатни фамилии можеха да разрешат проблема вместо него, но ако не успееша...

Вратата на помещението се отвори и тромавите, дрипави фигури на трима Чаросплетници влязоха вътре. За тях той представляваше решено се привидение, едва видимо на слабата мъждукаща светлина.

– Благоден, Върховен Чаросплетнико Вирч! – изграчи единият, чиято Маска представляваше плетеница от листа и дървесна кора, оформени в грубо подобие на брадато лице. – Навярно ни носиш известия?

– Тревожни известия, братя мои – отвърна тихо Вирч. – Тревожни известия...

Шеста глава

Градският дом на рода Коли се издигаше в западната част на Императорския квартал в престолния град Аксками. Първоначалната сграда е била достроявана и усъвършенствана с годините, като се е прибавяло я крило там, я библиотека тук, докато накрая ниската, широка постройка се разпростряла върху целия двор, който я обграждал. Покривът ѝ беше покрит с черни керемиди, извити и издигнати като гребени; стените бяха с цвета на слонова кост, семпли и обикновени, като монотонността им се нарушаваше единствено от кръстосаните дървени греди с декоративен характер. Зад къщата се виждаха и други подобни сгради, които служеха като казарми за стражата, конюшни или складови помещения. Останалата част от двора бе превърната в градина – изящно подрязана, добре поддържана и красива по един суров начин. Посипани с камъчета алеи лъкатушеха между малко езерце, където плуваха шарени рибки, фонтан с каменни скулптури и закрыта пейка. Всичко това бе заобиколено от висока стена с масивна порта, отделяща двора от широките улици на Императорския квартал. Сутрешното слънце припичаше над града, а въздухът беше влажен и задушен. Не много далеч златният зикурат на Императорската цитадела блестеше на билото на хълма, извисявайки се над всички сгради в града.

Вътре в къщата Мишани ту Коли седеше с кръстосани крака зад писмената си маса и се трудеше над отчетите от последния сезон. Родът Коли притежаваше голяма риболовна флотилия, съсредоточена в залива Матакса, и повечето от приходите им, както и политическото им влияние, идваше оттам. Всички знаеха, че раците и омарите с марката на рода Коли са най-крехки и вкусни (а следователно и най-скъпи) в цял Сарамир. Всичко се дължеше на уникалния минерален състав на водите на залива, твърдеше баща ѝ. От две години насам тя беше строго обучавана във всички аспекти на семейния бизнес. Като единствена наследница на земите на рода Коли и на титлата Бараксиня след смъртта на баща ѝ, се очакваше тя да може да понася отговорността да управлява наследеното. Затова сега смяташе и проверяваше отчетите, а четката ѝ потрепваше, докато отмяташе това-онова или подчертаваше някои цифри със смущаваща за едно младо момиче целенасоченост.

Мишани беше не много висока, а тялото ѝ бе стройно и слабо, с тънки кости. Лицето ѝ не бе красиво, но излъчваше поразяващо

спокойствие. Това лице никога не се набраздяваше от неволни гримаси – степента ѝ на самоконтрол беше изумителна. Изрисуваните ѝ все едно с молив вежди никога не издаваха изненадата ѝ, освен ако тя самата не поискаше това; нито пък тънките ѝ устни щяха да се усмихнат, ако девойката не желаше. Мъничкото ѝ тяло бе като удавено в гъстата коприна на черната ѝ коса, която стигаше до глезените ѝ. Посредством тъмносини кожени ленти тя бе завързана на две плитки от всяка страна на главата ѝ, а останалото количество се спускаше свободно по гърба ѝ.

Изад завесата на стаята ѝ се разнесе звън на камбанка. Тя приключи с поредната колонка от числа и разклати малко сребърно звънче в отговор, което означаваше, че посетителят може да влезе. В стаята влезе грациозно една прислужница, която се поклони леко, сложила едната си длан на кръста, докато с пръстите на другата докосваше устните си.

– Имате гост, господарке Мишани. Госпожица Кайку ту Макаима е тук.

Мишани изгледа безизразно прислужницата; после на устните ѝ бавно изгря радостна усмивка. Жената също се усмихна, доволна, че господарката ѝ е доволна.

– Да я въведе ли, господарке?

– Да – отвърна девойката. – И ни донеси плодове и вода с лед.

Прислужницата излезе, а Мишани прибра принадлежностите си за писане и пооправи тоалета си. През двете години, последвали осемнадесетата ѝ жътва, тя постоянно бе заета и не ѝ оставаше никакво време за приятелките ѝ; Кайку обаче беше нейна дружка още от детските години, и дългата им раздяла бе много мъчителна. Пишеха си често в пишния, поетичен стил на висшия сарамирски, споделяйки мечтите, надеждите и страховете си. Ала за никоя от тях това не бе достатъчно. Как само Кайку бе решила да я посети така ненадейно! Тя никога не правеше нищо по правилата; винаги си мислеше, че стои над тях, че те не се отнасят за нея.

– Госпожица Кайку ту Макаима – обяви прислужницата иззад завесата и Кайку влезе в стаята. Мишани разтвори ръце за нея и двете момичета се прегърнаха. После отстъпи, продължавайки да държи ръцете на гостенката като някакъв своеобразен мост помежду им.

– Отслабнала си – рече накрая. – И ми изглеждаш бледа. Да не си била болна?

Кайку се засмя. Познаваха се от доста дълго време, за да могат да си позволят да бъдат пределно откровени една с друга.

– Нещо подобно – каза. – Ти пък си станала истинска благородна

дама. Градският живот очевидно ти подхожда.

– Липсва ми заливът – призна Мишани, застанала на колене на една от елегантните рогозки, лежащи на пода. – Съзнавам, че е оскърбително да прекарвам времето си в броене на улова и оценяване на гемиите, като ми напомнят всеки ден за това. Ала с течение на времето счетоводната работа взе да ми става приятна.

– Наистина ли? – попита невярващо Кайку, разполагайки се срещу приятелката си. – Ах, Мишани, скучната, еднообразна работа винаги е била една от силните ти страни.

– Ще приема това като комплимент, понеже навремето ти беше тази, която бе прекалено лекомислена и заета с фантазиране, за да внимаваш в уроците.

Кайку се усмихна. Присъствието на приятелката ѝ беше достатъчно, за да накара ужасите, които беше преживяла, да избледнеят и изчезнат. Дребничкото момиче насреща ѝ бе живото напомняне за дните, когато трагедията още не я бе връхлетяла. Тя почти не се беше променила – само бе станала по-женствена. И говореше с по-официален тон, отколкото си спомняше Кайку – най-вероятно го бе усвоила в двореца. Обаче, като изключим тези неща, тя продължаваше да си е същата Мишани и това беше като балсам за кървящото ѝ сърце.

Прислужницата звънна предупредително с камбанката и влезе; след като господарката ѝ беше заръчала да им донесе напитки, нямаше нужда да чака отговор. Тя сложи един дървен поднос между Кайку и Мишани, върху който постави купа с нарязани плодове, и наля охладена вода в две чаши. Накрая нагласи параваните така, че да пропускат максимално слабия ветрец, разхлаждащ знойната утрин, след което излезе незабелязано от стаята. Гостенката се загледа след нея, а в паметта ѝ изникна образът на една друга прислужница, от едно отдавна забравено време, преди смъртта да я връхлети.

– Е, Кайку – започна Мишани, – на какво дължа посещението ти? Пътят от Гората на Юна до Аксками изобщо не е кратък. Ще останеш ли за повече време? Ще наредя да ти приготвят стая... И ще гледам да ти намеря някакви хубави дрехи – какво е това, което си *облякла*?

Усмивката на Кайку потрепна за миг и мъката, скрита зад нея, най-накрая се показа. Очите на домакинята ѝ се изпълниха със съчувствие и тъга в отговор.

– Какво се е случило? – попита тя.

– Всички къщи са мъртви – отвърна простичко момичето.

Мишани веднага потисна изумлението си и лицето ѝ остана

безизразно при тези думи. После, припомняйки си с кого всъщност разговаряше в момента, се поотпусна и даде външен изблик на чувствата си, притиснала потресено длан до устата си.

– Не – прошепна тя. – Как?

– Ще ти разкажа – рече Кайку. – Ала има и нещо друго, Мишани. Може би вече не съм това момиче, което си спомняш. Сега в мен има нещо, нещо... *чуждо*. Не зная какво точно представлява то, но е много опасно. Моля за помощта ти, Мишани. *Нуждая се* от помощта ти.

– Разбира се – отвърна дребничкото момиче, хващайки ръцете ѝ. – Бих направила всичко за теб.

– Не бързай – каза гостенката. – Първо чуй историята ми. Дори и само заради това, че се намираш близо до мен, те грози голяма опасност.

Мишани седна отново на рогазката, взирайки се в своята приятелка. Подобно униние никак не подходеше на Кайку. Тя винаги бе упорита, своенравна и инатлива и създаваше впечатлението, че е в състояние да превзмогне всяка болка, която я сполети. А сега звучеше тъй, все едно бе обречена.

– Разкажи ми тогава – подкани я Мишани. – Без да ми спестяваш нищо.

И тъй, Кайку ѝ разказа всичко – цялата история, започваща със собствената ѝ смърт и завършваща с пристигането ѝ в Аксками с лодка, за което си бе платила в селцето Бан. Разказа ѝ за Асара – как вярната ѝ прислужница се бе оказала не такава, за която всички я смятаха; както и за смъртта ѝ. Спомена ѝ как бе спасена от жреците на Еню и за маската, която Асара бе взела от къщата – онази маска, която баща ѝ бе донесъл след последното си пътешествие. Съобщи ѝ и за обета си към Оча – как се бе заклела, че ще отмъсти за избиването на близките си.

Когато приключи, Мишани продължаваше да я наблюдава безмълвно. Кайку се зачуди какви ли мисли се въртяха зад безизразното изражение на домакинята ѝ. Тази съдържаност на приятелката ѝ беше непозната за гостенката – навярно Мишани я бе придобила през последните две години, докато придружаваше баща си в Императорския двор. Там и най-незабележимото помръдване на лицевите мускули можеше да издаде тайна, която да коства живота ти.

– В теб ли е маската? – попита накрая девойката.

Кайку я извади от торбата си и я подаде на приятелката си. Мишани я огледа внимателно, въртейки я в ръцете си. Дяволското червено-черно лице ѝ се хилеше злобно. Едновременно красива и грозна, тя

изглеждаше не по-различна от множество други маски, които бе виждала на лицата на актьорите в театъра. Съвсем обикновена маска.

– Пробвала ли си да я сложиш?

– Не – каза Кайку. – Ами ако е Истинска Маска? Ще полудея, ще умра или ще ми се случи нещо още по-лошо.

– Мъдро – замислено промълви дългочосата девойка.

– Каж ми, че вярваш на историята ми, Мишани. Трябва да знам дали не се съмняваш в нещо.

Момичето кимна, а водопадът на черните му коси като че ли оживя за миг от движението ѝ.

– Вярвам ти – рече тя. – Разбира се, че ти вярвам. И ще направя всичко, което е по силите ми, за да ти помогна, скъпа приятелко. – Гостенката се усмихна облекчено, а в очите ѝ проблеснаха сълзи. Мишани ѝ подаде обратно маската. – Що се отнася до това, имам един приятел, който е изучавал методите на Майсторите. Възможно е да ни разкаже нещо интересно за нея.

– Кога ще можем да се срещнем с него? – попита въодушевено девойката.

Мишани я дари с непроницаем поглед.

– Опасявам се, че няма да бъде много лесно.

* * *

Покоите на Лусия ту Еринима бяха закътани дълбоко в сърцевината на Императорската цитадела, охраняваха се много строго и на практика там не можеше да се промъкне никой външен човек. Макар че помещенията бяха доста на брой, навсякъде имаше стражи, учители обикаляха насам-натам, а бавачки обсъждаха последните клюки с готвачи. В света на Лусия царуваше постоянна суетня и въпреки всичко тя беше самотна. Сега я пазеха по-строго и от преди, а лицата, които я заобикаляха, я гледаха със загриженост, мислейки си, че сигурно води ужасен живот, след като целият свят я мразеше.

Ала Лусия не беше тъжна. През последните няколко седмици се бе срещнала с много нови хора – голям поврат в сравнение с живота, който водеше, преди крадецът да вземе кичур от косата ѝ. Майка ѝ често я посещаваше и водеше със себе си най-различни влиятелни хора – Баракси, висши чиновници и търговци. Лусия винаги демонстрираше изключителни обноски пред тях. Гледаха я ту с едва прикрито отвращение, ту със страх, ту с доброжелателство. Някои от тези, които бяха дошли при нея, изпълнени с презрение, си тръгваха озадачени, чудейки се как

такова интелигентно и красиво дете би могло да таи в себе си злото, за което предупреждаваха Чаросплетниците. Някои се разделяха с предразсъдъците си, когато излизаха от стаята, а други продължаваха ревниво да ги пазят скътани до сърцето си.

– Майка ти постъпва много храбро – каза ѝ Заелис, любимият ѝ учител. – Тя показва на съюзниците и враговете си колко добро и умно момиче си всъщност. Понякога страхът на някого от неизвестното е далеч, далеч по-ужасен от реалността.

Лусия го слушаше замислена, а очите ѝ гледаха замечтано. Тя прекрасно съзнаваше, че нещата са много, много по-дълбоки; ала отговорите на въпросите, които я вълнуваха, щяха да дойдат сами с течение на времето.

Един уханен следобед беше в компанията на Заелис, когато майка ѝ доведе Императора.

Момичето седеше на една рогозка до високите триъгълни прозорци в стаята, където учеше уроците си, а слънчевите лъчи проникваха през тях, падайки върху жълтеникаво-червените плочки на пода. Заелис ѝ разказваше за раждането на звездите, повтаряйки въпросите и отговорите, които тя трябваше да запомни, с гърления си басов глас. Тя знаеше историята много добре – как Абинаксис, Единствената Звезда, избухнала и разпръснала вселената и как от този хаос произлязло първото поколение богове. Лусия си седеше мирно и кротко – на лицето ѝ бе изписана обичайната за нея липса на внимание, ала тя слушаше и запомняше, като в същото време долавяше нейде в главата си шепота на духовете на западния вятър, които си съскаха пълни безсмислици, докато се носеха над града.

Заелис млъкна, когато внезапен порив на вятъра нахлу в стаята, а Лусия бързо вдигна глава, като че ли някой бе казал нещо зад рамото ѝ.

– Какво казват, Лусия? – попита той.

Момичето погледна към учителя си. Само той смяташе способностите ѝ за нещо ценно, което не трябваше да се крие. Всичките ѝ наставници, бавачки и останалият персонал се бяха заклели да мълчат под страх от смъртно наказание за нейните дарби. Те веднага извърщаха поглед, ако я завареха да си играе с гарваните и я караха да замълчи, ако започнеш възторжено да им разправя какво е казало старото дърво в градината през деня. Ала Заелис я насърчаваше и вярваше в нея. От време на време загрижеността му към нея даже я безпокоеше.

– Не знам – призна тя. – Не мога да ги разбера.

– Някой ден сигурно ще можеш.

– Сигурно – отвърна хладно момичето.

Тя усети пристигането на Дурун още преди да чуе гласа му. Той я плашеше със силата на страстите си. Баща ѝ бе едно огнено кълбо, което винаги гореше – било от гняв, от гордост, от омраза или от сласт. Когато нямаше нещо, което да възпламени кръвта му, той изпадаше в скука. Нямаше нито по-фини емоции, нито някакви интелектуални интереси или склонност към съзерцание и самоанализ. Пламъкът му или гореше, или изобщо го нямаше.

Императорът влетя в стаята и се спря пред тях, а черното наметало, покрило широките му рамене, се развяваше зад гърба му. Анаис го придружаваше. Заелис се изправи и се поклони почтително; същото стори и Лусия.

– Значи това е тя – каза Дурун, без да обръща никакво внимание на Заелис.

– Това е същата „тя“, която си виждал и преди, във всеки от редките случаи, когато си си правил труда да я навестиш – отвърна му Анаис. От тона ѝ си личеше, че току-що са се карали. Лицето на Императрицата бе поруменяло.

– Тогава не съм имал и най-малка представа, че отглеждам усойница в пазвата си – рече хладно Дурун. Той впери изпитателен поглед в Лусия. Тя го изгледа спокойно в отговор. – Ако не беше отнесенят ѝ поглед – измърмори, – сякаш да я взема за нормално дете.

– Тя е нормално дете – отсече майка ѝ. – Ти си същият като Вирч. Той само ми диша във врата, дебнейки първата възможност да... – жената замълча, загледана в Лусия. – Трябва ли да се държиш така пред нея?

– Че защо не? Предполагам, си ѝ казала? Как целият град се е надигнал срещу нея?

Заелис отвори уста да продума нещо и в следващия миг я затвори. Даде си сметка, че е по-добре да не се намесва в защита на детето. Щом Императорът не се вслушваше в собствената си съпруга, едва ли щеше да обърне внимание на някакъв даскал.

– Ще доведеш тази страна до разруха с болните си амбиции, Анаис – каза обвинително Дурун. – Безочийето ти да направиш този урод твой наследник ще разкъса на части Сарамир. Всеки изгубен живот ще лежи на твоята съвест!

– Така да бъде! – просъска тя. – И за къде-къде по-маловажни неща са се водели войни. Погледни я, Дурун! Тя е толкова красиво дете... *твое* дете! Тя е всичко, за което можеш да се надяваш у една дъщеря...

у един престолонаследник! Не бъди заслепен от омразата, скрита под онова, което уж повелявали *традицията* и *мъдростта*! Твърде много слушаш Чаросплетниците и твърде малко мислиш със собствената си глава!

– Така разсъждаваше и ти – отговори ѝ той. – Преди да пръкнеш *това*. – Той посочи с пръст към Лусия, която ги наблюдаваше безизразно. – Сега използваш същите аргументи, към които би се отнесла с презрение преди години. Тя е Различна и не е мое дете!

При тези си думи той се завъртя надменно и излезе от стаята с развяващ се зад него плащ. Чертите на Анаис трепереха от гняв, но един поглед към дъщеря ѝ беше достатъчен, за да се успокои. Тя коленичи до момичето, така че лицата им да се окажат на една височина, и я прегърна.

– Не му обръщай внимание, дете мое – промълви тя. – Баща ти нищо не разбира. Разгневен е, но ще се научи. Всички ще се научат.

Лусия не каза нищо; по принцип тя рядко говореше.

Седма глава

Шест слънчеви дни бяха минали в храма на Еню на брега на Керин, а с всяка зора Тейн се чувстваше все по-далеч от душевния покой.

Днес беше скитосвал много далеч, след като бе приключил със сутрешните си задължения. Като послушник все още разполагаше с доста свободно време. Пътят към Еню се изминаваше не с молитви и ежедневни задължения, а с общуване с природата. Всеки имаше характерен за него начин да успокоява своя дух. Тейн все още търсеше своя.

Светът се клатушкаше на ръба между пролетта и лятото и дните бяха жарки и изпълнени с всевъзможните звуци на горските обитатели. Тейн се скиташе по пътеките сред дърветата, завързал ризата си на кръста, праметнал пушката на голия си гръб. Мургавото му стройно тяло блестеше от капчици пот сред влажните горски предели. Слънцето клонеше на запад; скоро трябваше или да се връща обратно, или да рискува да остане в леса по тъмно. Лоши неща дебнеха нощем из горите – при това сега бяха повече от преди.

Всичко наоколо беше неспокойно. Гората изглеждаше обхваната от меланхолия, дори и под прежурящите слънчеви лъчи. Жреците разправяха нещо за покварата на земята, как хубавата плодородна почва става кисела. Могъществото на богинята Еню намаляваше, топеше се под въздействието на някакво неведомо, незнайно откъде появило се зло. Тейн усети как безпокойството му нараства при тези мисли. Каква полза имаше от тях – жреците на природата – щом можеха само да ридаят и оплакват боледуващата земя, докато злото продължаваше да се разпространява? Каква полза имаше от заклинанията, жертвоприношенията и благословите, ако не можеха да се изправят и да защитят богинята, която претендираха, че обичат? Само приказваха и приказваха, без някой да помръдне и малкия си пръст. Отвъд булото на човешкия взор се водеше война, а страната на Тейн явно губеше.

Ала тези въпроси не бяха единствените неща, които тревожеха ума му и проваляха усилията му да постигне тъй силно жадуваното спокойствие. Макар че се опитваше с всички сили да се разсее, осъзна, че е неспособен да забрави младата жена, която бе открил под купчината листа в основата на грижовното дърво. Картини, звуци и аромати, врязали се в паметта му, отказваха да избледнеят, както ставаше с другите спомени. Той си спомни изненаданото ѝ изражение, когато го бе видяла да стои

над нея, отмятането на косата ѝ, когато беше завъртяла глава на другата страна, звукът на смеха ѝ от съседната стая, ароматът на сълзите ѝ, когато тъгата я овладяваше. Познаваше перфектно чертите на лицето ѝ – по-добре от своята физиономия – понеже го бе гледал с часове, докато тя спеше в стаята за гости. Проклинаше се за това, че бе хлътнал по нея като невръстен юноша, обаче не можеше да спре да мисли за девойката.

Откри, че краката му го водят до един поток, където студената вода се спускаше по една назъбена скала в малко вирче, преди да се просмуче в камъните. Беше идвал тук няколко пъти преди, в най-жарките летни дни; сега му се стори чудесна идеята да се охлади, преди да се върне въщи. Кратко изкачване по една кална пътечка го отведе до вирчето, което едва се виждаше сред гъстите дървета. Послушникът се съблече и скочи в ледената вода, наслаждавайки се на температурната разлика. Изтривайки с длани потта от тялото си, той се гмурка и изплува няколко пъти, докато не започна да му става студено. Тогава заплува към брега.

Сред дърветата стоеше жена, която го наблюдаваше, облегната на пушката си.

Той се вцепени от изненада, а очите му веднага се стрелнаха към собствената му пушка, която лежеше върху дрехите му, близо до скалния бряг. Навярно можеше да я грабне, преди тя да вдигне собственото си оръжие, но едва ли щеше да успее да зареди и стреля, преди тя да го гръмне. Ако имаше такива намерения, всъщност. Тя сякаш се забавляваше.

Беше невероятно красива, въпреки че бе облечена в строги кафяви пътни дрехи. Косата ѝ беше дълга, с червеникави кичури на фона на ониксовочерния ѝ естествен цвят. Не носеше нито грим, нито някакви украшения на главата си; боядисаните кичури представляваха единствената стъпка към изкуствеността. Красотата ѝ си беше изцяло нейна, а не взета назаем.

– Плуваш добре – каза му сухо тя.

Тейн се поколеба за момент, после се изкатери на брега да вземе дрехите си. Голотата не го притесняваше, а и не му се искаше да стои през цялото време във водата, докато жената му говореше отвисоко. Тя продължи да го гледа хладнокръвно, докато той намъкваше панталоните си върху стегнатите мускули на бедрата и хълбоците си. Въздържа се да вземе пушката си. Жената не му изглеждаше враждебно настроена.

– Търся един човек – каза непознатата след известно време. – Една жена на име Кайку ту Макаима. – Той не можа да прикрие издайническата реакция на лицето си. – Виждам, че името ти е познато.

Тейн прокара длани по бръснатата си глава, избърсвайки водата от скалпа си.

– Разбрах, че е преживяла големи нещастия заради един човек – казва той. – Ти ли си този човек?

– Очевидно не – отвърна непознатата. – Името ми е Джин. Аз съм имперски вестonosец. – Тя праметна пушката на гърба си и пристъпи към послушника, запрятайки ръкава си, за да му покаже предмишницата си. От китката до лакътя от вътрешната страна на ръката ѝ имаше дълга, заплетена татуировка – сигулът на Гилдията на вестonosците. Тейн кимна.

– Тейн ту Джерибос. Послушник на Еню.

– Аха. Значи храмът не е много далеч.

– Не е далеч – съгласи се той.

– Ще можеш ли да ми покажеш пътя? Скоро ще се стъмни, а гората не е безопасно място.

Тейн я изгледа подозрително, но изобщо не му мина през ума да ѝ откаже. Акцентът и тонът ѝ говореха за образованост и евентуален благороден произход; освен това задължение на всеки мъж и жена в Сарамир беше да предлагат подслон и съдействие на имперските вестonosци, а и обстоятелството, че известието беше предназначено за Кайку, го бе заинтригувало силно.

– Ела с мен – рече младежът.

– Ще ми разкажеш ли за тези... големи нещастия по пътя? – попита жената.

– А ти ще ми кажеш ли какво гласи известието, което ѝ носиш?

Джин се засмя.

– Много добре знаеш, че не мога. Заклела съм се в живота си да го предам единствено на нея.

Тейн се усмихна, опитвайки се да покаже, че се е шегувал. Лошото му настроение внезапно се беше изпарило и сега той се чувстваше много добре. Темпераментът му беше толкова непостоянен; това бе част от характера му, с която трябваше да свикне още преди много време. Предполагаше, че навярно имаше някакво обяснение за нея, скрито нейде в миналото му; обаче миналото му беше място, което не обичаше да навестява особено. Детството му беше помрачено от ужаса на сянката, която изникваше до вратата му посред нощ и дишаше тежко, а ръцете ѝ даряваха единствено болка.

Те си поговориха, докато вървяха към храма, а нощта постепенно се спускаше над тях. Джин го разпита за Кайку и той ѝ разказа онова,

което бе узнал, докато девойката беше тук. Обаче не спомена нито думичка накъде се бе запътила. Не искаше да разкрива всичко пред някаква непозната, била тя имперски вестоносец, или не. Чувстваше се като закрилник на Кайку, защото той беше този, който бе спасил живота ѝ и се бе грижил за нея, докато девойката възстанови здравето си. Трябваше да научи повече за Джин, преди да я насочи към Аксками.

Докато вървяха, Тейн си даде сметка, че не е разчел правилно времето, което им бе необходимо, за да стигнат от потока до храма. Навярно несъзнателно бе забавил крачка заради Джин и дотолкова е бил увлечен от разговора, че не е забелязал. Каквато и да беше причината, и последната светлинка изчезна от небето, а им оставаха още около два километра. Сияещото туловище на Аурус блестеше в сияйно бяло между клоните на дърветата, увиснало ниско над хоризонта. Иридима, най-ярката луна, още не бе изгряла, а Нерин най-вероятно щеше да остане скрита тази нощ.

– Има ли още много? – попита Джин. Учтиво се бе въздържала да го попита дали е сигурен, че не са се изгубили.

– Съвсем близо сме – отговори ѝ той. Грешката в разчета на времето изобщо не се бе отразила на доброто му настроение. Светлината на Аурус бе достатъчна, за да се ориентират. – Изобщо не се притеснявай, че нямаме фенер. Израснал съм в гората и имам превъзходно нощно зрение.

– Аз също – рече тя.

Тейн се завъртя да я погледне, възнамерявайки да ѝ каже още няколко окуражителни думи, но изведнъж настръхна, когато забеляза, че очите ѝ блещят на лунната светлина – две ярки точки, искрящи в бяло, досущ като очите на котка. В следващия момент сиянието им помръкна и те възвърнаха нормалния си вид. Гърлото на младежа пресъхна и той веднага се обърна, мърморейки си тихичко защитна молитва. Не, определено нямаше да ѝ каже нищо за приятелката на Кайку – Мишани, – докато не се увереше, че тази жена нямаше да стори нищо лошо на момичето.

Почти бяха стигнали до храма, когато Тейн изведнъж забави крачка. Джин за малко да се блъсне в него.

– Нещо не е наред ли? – прошепна тя.

Младежът ѝ хвърли бърз поглед. Все още бе изнервен от онова, което бе видял в очите ѝ. Навярно нямаше нищо общо с нея, предположи той. Просто гората тук беше *лоша*. Интуицията му бе прекалено силна, за да не ѝ обърне внимание.

– Дърветата се страхуват – промълви той.

– Те ли ти казват това?

– По някакъв начин – нямаше нито времето, нито желанието да се изрази по-добре.

– Вярвам ти – рече Джин, отмятайки косата от рамото си. – Близко ли сме до дома ти?

– Само трябва да минем между онези дървета – промърмори той. – Точно от това се притеснявам.

Те продължиха внимателно напред, стараяйки се да се движат колкото се може по-тихо. Тейн забеляза с одобрение как Джин се движеше из гората, почти без да издава звук. Настроението му бързо се помрачаваше и в главата му изплуваха зловещи предчувствия. Той стисна здраво пушката в ръцете си, докато пристъпваха сред сините сенки, отвъд които се намираше сечището и храмът.

На края на гората се снишиха в тревата и огледаха полегатия, обрасъл с храсталаци склон на хълма, който се спускаше между реката от лявата им страна и храма. Някои от прозорците на зданието светеха. Вятърът нежно разклащаше дърветата. Големият диск на Аурус изпълваше хоризонта пред тях, увиснал ниско над дърветата. Не се чуваше никакъв звук – сякаш наблизо нямаше никакви животни. Тейн усети как кожата на скалпа му настръхва.

– Винаги ли е толкова тихо? – попита Джин.

Послушникът не каза нищо – вниманието му бе погълнато от оглеждането на обстановката. Обикновено жреците гледаха да са вътре в храма, когато паднеше здрачът. Той остана загледан в постройката още известно време, надявайки се някоя лампа да светне, друга да угасне, някое лице да се покаже на прозорците – каквото и да е, стига само да забележи някакви признаци на живот в сградата. Обаче нямаше нищо.

– Може би постъпвам глупаво – каза Тейн и започна да се надига от земята.

Джин изведнъж го сграбчи за ръката; хватката ѝ се оказа изненадващо силна.

– Не – прошепна му тя. – Стой тук.

Той я изгледа внимателно и забеляза нещо в изражението ѝ, което я издаде.

– Ти знаеш какво става – каза той. – Знаеш какво не е наред.

– Подозирам – гласеше отговорът. – Почакай.

Тейн се приведе отново в тревата и насочи вниманието си към храма. Познаваше всяко от четирите му боядисани в кремаво крила, всяка

черна греда, която поддържаше стените му, всеки прозорец, пък бил той и най-обикновеният. Знаеше големината на отстъплението на втория етаж, направено заради наклона на хълма. Този храм бе неговият дом от доста време насам и въпреки това младият послушник нямаше чувството, че принадлежи на това място, независимо от усилията, които полагаше. Досега не бе усещал никое място като свой дом, без значение колко силно се стараяше да се адаптира.

– Ей там – посочи Джин, ала Тейн вече го бе забелязал. Идваше по покрива от другата страна на постройката, досущ като някакъв огромен четирикрак паяк – *шин-шин*. Движеше се крадешком, внимателно избирайки маршрута си, тъмното му туловище се полюшваше между кокилоподобните крайници, а светещите му очи бяха ярки като фенери. Тейн го наблюдаваше с нарастващ ужас, ала в следващия момент забеляза още едно такова същество, което тъкмо излизаше от сянката на дърветата. То прекоси откритата площ до храма и застина до стената. Появи се и трето, пристъпващо по покрива след първото; изгарящият му взор обходи горската ивица, където се криеха.

– Милостива Еню... – изпъшка младежът.

– Трябва да тръгваме – побутна го Джин, слагайки ръка на рамото му. – Не можем да ги спрем.

Тейн обаче сякаш не я чуваше, защото тъкмо бе зърнал как един от жреците се показва на осветения прозорец на горния етаж и се прислушва намръщено във вечерното безмълвие, без да подозира нищо за злоещите силуети, които дебнеха на покрива над главата му.

– Нищо не можеш да сториш! – изсъска му жената. – Нямаш оръжие, което да ти свърши работа срещу тях.

– Няма да оставя жреците да умрат в леглата си! – изфуча той. Отскупвайки се от хватката ѝ, Тейн се изправи рязко и гръмна с пушката си във въздуха. Изстрелът отекна оглушително в мрака. Светещите очи на трите шин-шина веднага приковаха погледа си в него.

– Демони в храма! – изкрещя той. – Демони в храма! – След което презареди и стреля отново. Този път жрецът се отдръпна от прозореца и младежът чу виковете му, докато мъжът се юрваше към вътрешността на сградата.

– Идиот! – изсумтя вестоносецът. – Така ще убиеш и двама ни. Бягай! – Тя го дръпна рязко, той се олюля за миг и я последва, чувствайки се отмалаял от злоещите погледи, които чудовищата бяха вперили в него.

Един от демоните скочи от покрива на храма и се понесе след тях.

Друг се отдели от дърветата и също пое в тяхната посока. Още две сенки се стрелнаха през сечището, пропълзяха през отворените прозорци на храма и от вътрешността му се разнесоха първите викове.

Тейн и Джин тичаха с всички сили между дърветата, прескачайки сплетените съчки и възлестите корени, които се изпречваха на пътя им. Ниските клонки ги шибаха в лицата, но те не им обръщаха никакво внимание. Чуваха зад себе си пронизителните крясъци, които съществата си разменяха, докато се носеха в горещия мрак. Тейн усещаше главата си замаяна и разцепена на две – едната половина си мислеше какво ли се бе случило в храма, а другата бе съсредоточена върху бягството им. Инстинктите му го караха да бяга, ала той искаше да помогне на жреците – така трябваше да постъпи, това беше неговото *изкупление* за греховете от миналото му. Същевременно знаеше достатъчно за шин-шините, за да си даде сметка за истината в думите на Джин. Не разполагаше с ефективни оръжия срещу тях. Като повечето демони и те мразеха допира на желязо; но дори желязото в куршум от пушка не можеше да ги спре за дълго. Да ги нападнеш, бе равносилно на самоубийство.

– Реката! – внезапно изкрещя Джин, а червено-черната ѝ коса се развяваше около лицето ѝ. – Тичай към рекат. Шин-шините не могат да плуват!

– Реката е твърде дълбока! – отвърна автоматично той. Тогава отговорът внезапно го осени: – Но има лодка!

– Давай натам!

Тейн хукна към Керин, пресичайки по диагонал полегатия склон на хълма. Наклонът ставаше все по-стръмен и изведнъж той чу как жената зад гърба му извиква и връхлита върху него. Двата изгубиха равновесие, строполиха се на земята и се затъркаляха надолу по склона. Послушникът се вряза в ствола на едно дърво с достатъчно сила, за да си строши някоя кост, но Джин така се бе впримчила в него, че го повлече надолу. Спряха се чак на дъното на голямата естествена падина, където някога, много отдавна, бе текъл някакъв поток. Джин веднага скочи на крака и го задърпа да се изправи, после грабна пушката си, която се бе изтърколила недалеч. Письците на шин-шините се чуваха съвсем наблизо, почти до тях.

– Ей там! – изсъска младежът и посочи към ръба на голямото дърво, спускащо се отвъд широката падина, откъдето стърчаха корените на едно голямо дърво, надвиснало над котловината. Тейн свали пушката от гърба си – истинско чудо беше, че тя не се бе свлякла оттам по време на падането – и запълзя към укритието, последван от Джин. Бегълците се

притаиха под корените и миг по-късно чуха приглушено тупване, когато единият шин-шин скочи от дърветата и се приземи в дерето.

И двамата затаиха дъх. Тейн усещаше пулса на девойката, прилепена до гърдите му, както и аромата на косите ѝ. В друг случай това щеше да възпламени желанието му – жреците на Еню не даваха обет за безбрачие – но сегашната ситуация не се отразяваше благоприятно на страстта му. От укритието си можеха да видят само заострените краища на крайниците на шин-шина, които потрепваха, докато съществото се оглеждаше за плячката си. Когато се бяха изтърколили по хълма, то ги бе изгубило от поглед и сега се опитваше да ги намери. Тихото изтрополяване на ситни камъчета означава пристигането на втория демон в падината; той ги бе последвал надолу по стръмния склон и също бе учуден от тяхното изчезване.

Тейн започна да си повтаря една безмълвна мантра на ум.

Не я беше използвал от дете – измислено от него безсмислено стихче, което уж трябваше да го направи невидим, ако се концентрираше достатъчно върху него. Тогава обаче се мъчеше да се скрие от нещо съвсем различно. След малко го промени така, че да включи към него и кратка молитва към Еню: *„Закрилай ни, Земна Богиньо, скрий ни от техния поглед.“*

Заострените крайници на шин-шините се движеха насам-натам на лунната светлина, издавайки колебанията им. Те знаеха, че плячката им е някъде тук, ала не можеха да я видят. Тейн усети как хладният ужас от присъствието им се процежда през кожата му. Тясната пролука между тялото на Джин и надвисналите дебели корени, през която гледаше, можеше всеки момент да се запълни от светещите очи на чудовищата; откриеха ли ги, нямаше да могат да направят нищо, за да се защитят. Послушникът се запита дали щеше да усети как погледът им се плъзга по тялото му, пронизвайки преградата от пръст и камъни, която ги отделяше от демоните.

Времето течеше изключително бавно. Всички мускули на младежа се бяха схванали от напрежението, витаещо във въздуха. Един от шин-шините направи внезапно движение, карайки Джин да потръпне, но не те бяха причината за това. Съществото се върна при спътника си и те подновиха търпеливото си чакане. Тейн стисна зъби и се съсредоточи над мантрата си, опитвайки се да се успокои. Не постигна голям успех.

Изведнъж се чу нов звук – като че ли от движението на нещо тежко и тромаво. Шин-шините застинаха напрегнато. Послушникът беше чувал и друг път този звук, ала не можеше да го свърже с нищо в паметта

си. Издаваше го някакво животно, но какво ли?

Протяжният рев на мечката разреши загадката, над която умуваше.

Шин-шините отново се колебаеха – нервното потропване на крайниците им издаваше реакцията им. Мечката изрева още веднъж, предните ѝ крака тупнаха на земята и тя започна бавно да се приближава към тях. Демоните нададоха пронизителни писъци и започнаха да се поклашат напред-назад, опитвайки се да прогонят натрапника; той обаче неумолимо се движеше към тях, ръмжейки заплашително. В следващия момент животното се втурна с цялата си бързина надолу по склона, а шин-шините започнаха да съскат и пищят ядосано, но въпреки това неохотно се отдръпнаха от пътя му, напускайки терена. Само след миг от тях не бе останал и помен – бяха се върнали обратно в гората в търсене на изгубената си плячка.

Тейн най-накрая си позволи да си отдъхне, но опасността не беше изчезнала. Чуваха как мечката се спуска по склона на падината, как сумти шумно и души въздуха, мъчейки се да ги открие.

– Пушката ми... – прошепна Джин. – Ако ни намери...

– Не – изсъска той. – Почакай.

Изведнъж звярът се насочи право към тях, а кафеникавата ѝ муцуна запълни пролуката, през която гледаха. Носът на животното потрепваше, докато душеше наоколо, и Джин сложи пръст на спусъка на оръжието си, готова за изстрел; Тейн обаче я стисна за китката.

– Шин-шините ще чуят – прошепна той. – Ние не се боим от мечките в горите на Еню. – Вътрешно обаче не се чувстваше толкова уверен, както предполагаша думите му. Едно време всички горски обитатели бяха приятели на жреците на Еню, ала сега покварата на земята ги бе направила непредсказуеми.

Провряло нос в пролуката, животното сумтеше. Джин цялата се бе сковала от напрежение. Ненадейно муцуната се отдръпна, и, подсмърчайки за последен път, мечката се отпусна на земята пред скривалището им, очевидно решила засега да си остане там.

– Защо не ни нападна? – промълви Джин.

Тейн се усмихна загадъчно.

– Мечките са творения на Еню – също както Паназу е създал морските котки, Аспинис – маймуните, а Мисамча – скатовете, лисиците и ястребите. Трябва да ѝ благодарим, Джин. Мисля, че току-що бяхме спасени.

Девојката се замисли за момент.

– Може би трябва да останем тук – рече накрая. – Шин-шините ще

ни издебнат, ако излезем преди зазоряване от скривалището си.

– Според мен и тя мисли по същия начин – каза Тейн, посочвайки с поглед към мечката, която се бе разположила точно пред пролуката на убежището им.

Животното остана да лежи там през цялата нощ и въпреки тревогите, и двамата успяха да заспят. Джин сънуваше огън и ужасяващи, изпепеляващи горещини, а младият послушник както винаги бе впримчен в кошмара, в който чуваше как нечии стъпки се приближават към вратата на спалнята му, а заедно с тях се задаваше и пълзящият ужас.

Осма глава

Върховният Чаросплетник Вирч се влачеше по коридорите на Императорската цитадела – прегърбеното му съсухрено тяло бе погребано под парцаливата му, осеяна с кърпки роба, а състареното му лице бе скрито под бронзовия лик на безумния древен бог. Едно време бе вървял гордо по тези коридори – крачката му беше уверена, а осанката – изправена. Ала това беше преди Маската да го деформира и разложи отвътре. Като всички Истински Маски, към материала за изработката ѝ бе прибавена есенция от вещерски камък, а вещерският камък не даваше нищо, без да получи друго в замяна. Тялото му бе осеяно с тумори – както доброкачествени, така и злокачествени. Костите му бяха станали крехки, коленете му се бяха изкривили, а кожата му бе цялата на петна. Това обаче бе цената на властта – а власт поне имаше в изобилие. Той беше Върховният Чаросплетник, личният Чаросплетник на Императрицата, и не искаше нищо повече.

Чаросплетниците бяха нещо, без което животът на по-висшите социални слоеве на Сарамир щеше да бъде невъзможен. Благодарение на тях аристократите можеха да общуват директно един с друг на огромни разстояния, без да има нужда да прибягват до вестonosци. Можеха да шпионират враговете си, да пазят приятелите и близките си. Най-способните Чаросплетници бяха в състояние да убиват тайно и мълниеносно, без някой да ги забележи – удобен начин да се отстраняват неудобни лица; престъплението можеше да бъде проследено единствено от друг Вещер, но дори и тогава нямаше гаранции за разкриването му.

Най-важната им роля обаче беше да служат за защита; защото единственото нещо, което можеше да те предпази от един Чаросплетник, беше друг Чаросплетник. Те бяха там, за да пречат на своите събратя да шпионират господарите им или да правят опити да ги убият. Ако някой благородник разполагаше с Чаросплетник, тогава и враговете му трябваше да си намерят такъв, за да се намират в безопасност. Техните врагове също постъпваха по този начин и това се повтаряше до безкрайност. Първите Чаросплетници се бяха появили преди около два века и половина и за това време се бяха превърнали в неотделима част от живота на аристокрацията. Всяко знатно семейство имаше представител на тази каста в дома си; липсата му можеше да доведе до големи проблеми. И въпреки ширещия се страх и неприязън към Чаросплетниците (дори и

от страна на господарите им), те щяха да съществуват още дълго време.

Цената, която се плащаше за един Чаросплетник, всъщност беше доста висока и господарят му не спираше да я плаща чак до смъртта на мага. Ставаше дума за много пари, естествено, но тези пари отиваха не при самите Вещери, а при Майсторите в храмовете, които изработваха Истинските Маски, а те излизаха доста соленичко. Що се отнася до Чаросплетниците, всяко тяхно желание трябваше да бъде изпълнявано, всяка нужда – задоволявана, а всяка прищявка – реализирана. Освен това трябваше да се грижат за тях, когато те вече не можеха да се грижат сами за себе си.

Чаросплитането беше доста опасна работа. Всеки път, когато използваша своите сили, Чаросплетниците се приближаваха все по-близо до безумието, а в допълнение на това им трябваша и години, за да се научат да се справят със силите, бушуващи в Маските им. Ефектът от тези Маски обаче беше наркотичен. Върховните наслади на Чаросплетието отвеждаха тялото и съзнанието до главозамайващи висоти; ала когато Чаросплетникът се завръщаше от пътешествието си, го очакваше съответна странична реакция. Понякога тя се изразяваше в чудовищна самоубийствена депресия, понякога в истерия, понякога в безумна ярост или пък в неутолимо сладострастие. Нуждите на всеки Чаросплетник бяха различни и всеки от тях имаше различни желания, които трябваше да задоволява, ако не искаше да се обърне срещу себе си. Нито един аристократ обаче не желаше това. Мъртвият Вещер не представляваше нищо повече от един страшно скъп труп.

Чаросплетниците бяха наемници, които продаваха услугите си на този, който им предложи най-високата цена. Не можеше да се отрече обстоятелството, че веднъж закупени, те се превръщаха в образец за вярност към господаря си; никога не бе имало случай някой Чаросплетник да се е прехвърлил в друго семейство за повече пари. Най-предани обаче си оставаха на Адерач – големият планински манастир, който представляваше сърцето на тяхната организация. Чаросплетниците биха направили всичко за своите господари, дори биха убивали други Чаросплетници – не беше лесно човек да запази съвестта си след зверствата, които извършваха те, когато се връщаха от пътешествията си из Чаросплетието – но нямаше да направят нищо срещу Адерач или неговите интереси. Адерач беше най-големият манастир, в манастирите се пазеха ревниво вещерските камъни, а без вещерските камъни Чаросплетниците не струаха и пет пари.

Вирч стигна до вратата към покоите си, които се намираха високо в

южния край на Цитаделата. Малко хора стъпваха там. Макар че ставаше дума за слуги, чиято работа беше да стоят близо до господаря си и да задоволяват всяка негова прищявка, бе много важно да запомнят, че е безопасно да се намират по-далеч от Чаросплетника, освен ако не беше крайно необходимо. Предпочитанията на Вирч бяха доста необичайни, ала бе съвсем в реда на нещата за един Чаросплетник да проявява все по-странни и извратени желания с течение на времето, докато се плъзгаше бавно, но неумолимо към бездната на лудостта.

Едно лято той бе развил истинска параноя да не стане жертва на обир, убеден, че шепнещите фигури възнамеряват да откраднат нещо от покоите му. Тази мисъл го загриза до такава степен, че скоро прерасна в истинска мания, довела до екзекуцията на няколко слуги, обвинени в кражбата на предмети, които така и не бяха съществували. След този случай Вирч забрани на прислугата да се доближава до стаите му; до тях се стигаше само посредством една врата, която през цялото време стоеше заключена и единствено той имаше ключ за нея. Зад тази врата се намираха владенията му, в които нито един прислужник не беше стъпвал от години.

Върховният Чаросплетник измъкна тежкия меден ключ, висящ около врата му, и отвори масивната врата в края на коридора. В същия миг нещо се стрелна покрай краката му и се понесе навън. Той се завъртя навреме, за да види една котка, чиято козина висеше на изгорени парцали. Вирч се намръщи под Маската. Въобще не си спомняше да е искал котка. Зачуди се какво ли бе направил с нея.

Старецът пристъпи в мрачните си покои и заключи вратата след себе си. Изобщо не усещаше вонята, която се носеше в помещението – тя идваше от прогнилата му плът, примесена с дузина други, също толкова зловонни миризми. Обедната светлина бе помрачена от спуснатите копринени завеси, потънали в прах и просмукани с дима на наргилето. Мъжът се заклатушка към главното помещение, където се намираше осмоъгълният басейн. Вирч се беше отървал от голото удавено момче, като бе поръчал цял казан риби-ножици, които бе пуснал в басейна. Те набързо се бяха справили с момчето, а впоследствие и със самите себе си, ала сега водата бе станала тъмночервена и в нея плуваха късчета разръфана плът. Обаче разложеният труп, който споделяше изгърбушеното му легло, беше още там, забеляза с отвращение Чаросплетникът. Започваше да го дразни. Скоро трябваше да предприеме нещо по въпроса. За сега обаче имаше по-важни задачи.

Императрицата щеше да се срещне със Съвета на другата сутрин.

Бяха настанали опасни времена за нея и за рода Еринима. Благородниците и знатните семейства преценяваха сложния характер на нововъзникналата ситуация – те се обединяваха в нови съюзи, сключваха сделки. Бяха готови да пристъпят към заплашителните действия, за които се подготвяха, да обявят възгледите си по отношение правата на Лусия над трона – подкрепа или опозиция.

Вирч бе прекарал последните два дни в размяна на съобщения между съюзниците на рода Еринима, които се оказаха повече, отколкото бе предполагал. Известията, че отклоненията при Лусия не бяха опасни, нито пък видими отвън, бяха поуспокоили разгорещените страсти и мнозина от дългогодишните приятели на рода Еринима останаха на страната на Анаис. Дори родът Батик, към който принадлежеше съпругът на Императрицата, беше дал подкрепата си, въпреки очевидното отращение на Дурун от собственото му дете. Родът Батик смяташе, че традицията за наследяване на престола по кръвна линия трябваше да бъде спазена. Други, по-малки семейства, виждайки възможността да се поиздигнат малко в йерархията, също бяха развели знамената си в подкрепа на Лусия. Те се надяваха, че подкрепата им нямаше да остане невъзнаградена от Императрицата.

Вирч беше малко разтревожен, но не и обезсърчен. Опозицията, която вярваше, че благого на империята трябва да се постави над традициите, беше доста силна, а и редица фамилии още не бяха взели решение към коя страна да се присъединят. Всеки момент взните можеха да се наклонят в която и да е посока.

Върховният Чаросплетник възнамеряваше да каже тежката си дума пред Съвета и тя нямаше да бъде в подкрепа на Императрицата. Възкачването на Лусия на престола криеше много опасности за Чаросплетниците и Адерач, ето защо той тихомълком се готвеше да предаде Анаис и нейната дъщеря.

Старецът се настани на обичайното си местенце до басейна, кръстоса крака и се прегърби, свивайки се почти на кълбо. След като застина неподвижно, той изчака болките в ставите му постепенно да утихнат, позволявайки на хрипливото си дишане да стане по-дълбоко. Искаше да се отпусне максимално, понеже тялото му непрекъснато го болеше. Той започна да медитира, опитвайки се да накара болката да изчезне, усещайки как горещината на вещерския камък от Маската се разпространява по лицето му, макар че температурата ѝ не се повиши. След малко повърхността ѝ се обagri в зеленикаво сияние.

Усещането от издигането в Чаросплетнието беше като да плуваш

през тъмни води към ярките небеса отгоре. Натискът на задържания му дъх започна да изгаря дробовете му и той имаше чувството, че всеки момент ще избухне, с нетърпение очаквайки момента на облекчение; когато той наближи, Вирч издиша внезапно въздуха си във водата и ето че отново се рееше из еуфоричната бездна, където гигантските нишки на Чаросплетието лениво се поклащаха.

Блаженството, което го заля, бе неземно и на неговия фон всички човешки усещания бледнееха. Потръпна от удоволствие, мислейки си как нито една физическа наслада не можеше да се сравни с това, което изпитваше в момента, ала в следващия момент взе нещата в свои ръце, потискайки екстаза си до едно приемливо ниво. Занаятът на Чаросплетниците бе за хора с желязна дисциплина, защото Чаросплетието се отплащаше със смърт на всеки необучен.

Отправи се към територия, която бе посещавал доста често заради повелите на господарката си. Ставаше въпрос за владенията на Табакса, млад и талантлив Чаросплетник, който бе на служба при Баракс Зан ту Икати. Този път обаче не идваше да носи известия или да води преговори. Този път се прокрадваше тайно.

Родът Икати някога беше съюзник на династията Еринима. Двете семейства имаха твърде много противоречащи си интереси, за да станат големи приятели някой ден, обаче рядко се караха; най-често оставаха неутрални един към друг. Родът Икати, въпреки че не беше особено богат и не притежаваше много земи, разполагаше с впечатляващ брой васални семейства, заклели се във върност към тях. В силните си дни Икати бяха управляваща династия и доста от договорите, сключени тогава, продължаваха да са валидни. Сами по себе си те не бяха най-влиятелното семейство в страната, ала ако се вземеха предвид благородниците, които щяха да доведат със себе си на Съвета, се превръщаха във фактор, с който човек трябваше да се съобразява.

Баракс Зан бе сключил тайна сделка с Императрицата, че ще я подкрепи на утрешния съвет. Анаис знаеше, че беше по-добре да не прибегва до услугите на Вирч, освен в краен случай, и мъдро бе решила да не разчита на предаността му в тази ситуация. На Вирч му доставяше голямо удоволствие да наблюдава безсилието ѝ, понеже единствено Чаросплетниците можеха да доставят светкавично известия на дълги разстояния, а тя не си правеше никакви илюзии относно позицията му по случая с Лусия. Императрицата все пак покани Баракс Зан да се срещне лично с нея в Цитаделата. Ала все пак това си бяха владенията на Вирч и зад тези стени ставаха малко неща, за които не узнаваше; ето защо той

подслуша разговора им отдалеч, без заговорниците изобщо да заподозрат нещо нередно.

Анаис много разчиташе на подкрепата на рода Икати – това беше единственият начин да победи на утрешния съвет или поне да попречи на противниците си да станат открито враждебни. Вирч обаче имаше други планове. Той възнамеряваше да промени решението на Баракс Зан.

Начинанието си беше опасно, но какво пък – такива бяха и времената. Ако го разкриеха, щеше да се разрази истински скандал за Императрицата – което нямаше да е зле – ала това щеше да предостави на Анаис извинението, от което се нуждаеше, за да се отърве от него. Имаше правила, които пречеха на благородниците да прогонват Чаросплетниците, след като веднъж вече са ги взели при себе си, дори и да им причиняват главоболия, както неизменно ставаше; ала извършването на умишлен саботаж против волята на повелителя беше открито нарушение на тези правила.

Позицията на Чаросплетниците зависеше от това до каква степен господарите им можеха да им имат доверие. Аристократите негодуваха заради собственото си безсилие, вбесени, че не могат без Вещерите, и презираха грозните и първични нужди на кастата им, които трябваше да задоволяват; защото без тях цялата империя щеше да бъде безнадеждно осакатена. Това бе едно любопитно равновесие, странна симбиоза на взаимното отвращение; и все пак, въпреки цялата сила на Чаросплетниците, в обществото на Сарамир те не бяха нищо повече от инструменти в ръцете на благородниците, при които отиваха, и можеха да очакват всеки момент да бъдат захвърлени като вече непотребни сечива. Никой не се чувстваше в безопасност със създания, които бяха в състояние да разгадаят най-съкровеният ти тайни, а после да ги изпеят на най-злия ти враг.

Чаросплетниците балансираха на острието на бръснача и ако се разбереше, че някой високопоставен Вещер като Вирч работи срещу интересите на господаря си, последствията за Адерач щяха да бъдат доста негативни. В случай че някой Чаросплетник беше заподозрян в липса на преданост към повелителя си, наказанието бе ужасно; а за своята сигурност Чаросплетниците разчитаха единствено на благородниците. Анаис с радост би си избрала нов Чаросплетник, а Вирч вече беше твърде немошен, за да оцелее без покровител.

„Бъди много предпазлив“, помисли си той, ала думите сякаш се изгубиха в блаженството на Чаросплетнието.

Табакса не беше лесен противник, ето защо стратегията на Вирч разчиташе главно на подмолните действия. Баракс Зан или неговото куче-пазач изобщо не трябваше да разбират, че Върховният Чаросплетник е бил тук, ровейки се из мислите му, обръщайки ги срещу Императрицата.

Табакса бе оформил владенията си като мрежа от паяжини, чиито ефирни нишки се простираха в безкрайността. Това бе най-разпространената представа за Чаросплетнето, предавана от учители на ученици, ала Вирч не можа да потисне неволния си трепет на страхопочитание при гледката.

Необятната шир на паяжината разрушаваше перспективата. Тя висеше в пълен мрак – пласт върху пласт се простираха под такива ъгли, които объркваха логиката, свързани с нишки, които се губеха толкова далеч в чернотата, че перспективата ги бе смалила до забвение. Това бе неимоверно по-сложно от обикновената геометрия на конструкцията на някой паяк; тук, неограничавани от физичните закони, паяжините се простираха под невъзможни ъгли, върху които очите отказваха да се съсредоточат, съединявайки се в абстракции, които просто не биха могли да съществуват извън Чаросплетнето. Ефирни завеси от тънки мрежести воали се поклащаха лениво на студения вятър, носещ се като задгробен дъх от бездната. При всяко помръдване на гигантската конструкция се чуваше едва доловим звън.

Вирч бе принуден да се пригоди, да промени възприятията си така, че да съответстват на тези на неговия противник. Той знаеше, че всъщност не се намира тук, че това е само начин да позволи на крехкото си съзнание да надзърне в сложността на Чаросплетнето, без да обезумее. Рееше се из нищото – едно обезпльтено съзнание – проучващо внимателно обстановката със сетивата си, търсейки пукнатини в защитата. Мрежа върху мрежа от безбройните паяжини се разстиляше пред него, всяка снабдена с различен сигнал, който щеше да доведе Табакса. Вирч беше впечатлен. Всичко бе направено с невероятно изящество и педантичност, но не чак толкова прецизно, че един Върховен Чаросплетник да не може да преодолее капаните.

Той промени зрението си към друга резонансна честота и за своя радост видя, че по-голямата част от паяжината изчезна. Явно Табакса не е бил достатъчно внимателен да защити владенията си в целия спектър. Само малцина Чаросплетници бяха способни да променят собствения си резонанс на различно ниво – тоест да влязат в ново измерение в границите на Чаросплетнето. Вирч бе един от тях. Доволен, той внимателно

продължи напред, а невидимите му мисловни антени трептяха навсякъде около него, почти обърсвайки нишките, но без да ги докосват. Той усещаше присъствието на Табакса – тлъст черен паяк, стотици пъти по-голям от него, надвиснал някъде наблизко.

С ъгълчето на сетивата си забеляза някакво потрепване и зърна в съзнанието си как нещо бавно се спуска отгоре към него – призрачно було, плоско и прозрачно, падащо през пролуките между паяжините. Почти в същия миг усети и други такива наблизко. Ала нищо не се насочи към него, ето защо Вирч реши да остане неподвижен, докато воалите не го отминеха, подобно на ефирни струйки дим.

„Умен е, помисли си Вирч. Никога преди не съм виждал подобно нещо.“

Тези воали служеха като стражи – подвижни аларми, които съществуваха на едно по-високо ниво в резонанса на Чаросплетието. Те бяха невидими при нормалната честота. Ако Вирч се беше опитал да проникне в паяжината, както първоначално бе възнамерявал, нямаше да ги види, докато те не се спуснеха върху него, мигновено предупреждавайки създателя си.

Върховният Чаросплетник се забавляваше. Той бавно и търпеливо се промъкваше все по-дълбоко в ефирната черупка на владенията на Табакса. Илюзорният вятър въздишаше през мрежата от аларми, местейки ги от едната до другата страна. В реалността Табакса бе нагласил мрежата от аларми по такъв начин, че да се видоизменят леко из Чаросплетието, за да може по-лесно да хващат нищо неподозиращите натрапници, ала сетивата на Върховния Чаросплетник нямаха никакви проблеми с откриването на капаните. Вирч се отдръпна настрана, когато една огромна сребърна нишка се стрелна покрай него. Той се смали, свивайки се до едно концентрирано съзнание, и продължи да се прокрадва напред – все по-дълбоко и по-навътре.

Точно тогава се задейства алармата.

Вирч изпада в паника, когато паяжината около него изригна в оглушителна врява, зашеметяваща какофония от резонанси. За секунда се вцепени; после се взе в ръце и потърси причината. Нищо! Нямаше нищо! Той бе предпазлив! Усети вибрациите от внезапното помръдване на Табакса, който надигаше тежкото си туловище и се понасяше стремително по мрежата си в търсене на натрапника. Вирч се опита да помръдне, да се измъкне, преди да бъде разпознат, ала беше в капан, съзнанието му бе впримчено. Обезумял от тревога, той бързо премина обратно към нормален резонанс и тогава, за свой ужас, откри, че е потопен в

някакво гротескно, слuzесто нещо, едновременно мъгляво и твърдо, отвратителна амеба, която здраво бе приклешила съзнанието му.

Вирч изруга. Табакса не само бе поставил аларми, видими единствено в по-горния спектър – ефирните призраци, които бе видял преди – но бе използвал и такива, които се забелязваха само в нормалната честота. Вирч бе изигран – трябваше да превключва периодично между двете резонансни нива.

Внезапно разгневен, той унищожи амебата с мисълта си, разкъсвайки яростно влакната ѝ. Обаче Табакса почти го бе докопал – тъмна, масивна форма, чийто осем крака трополяха по паяжината, докато обикаляше из владенията си и търсеше какво не е наред. Твърде късно беше да се избегне конфликтът, твърде късно да се измъкне и да остане анонимен. Табакса щеше да узнае, че той, Вирч, е бил тук.

„Всеомогъщи духове!“, помисли си ядосано. Нищо друго не може да се направи сега.“

Върховният Чаросплетник разкъса мрежата от аларми, оставяйки ги да висят като разнищени парцали зад него, и се връза в огромното паякообразно туловище на своя противник. Светът му се раздели на невъобразимо множество от нишки, бушуваща, кипяща тъкан от възли и плетеници, и той се озова *сред* нишките, мъчейки се да ги контролира. Табакса също беше тук; Вирч усещаше бясната му съпротива. Той бе озадачен какво правеше Вирч във владенията му, ала същевременно изгаряше от желание да унищожи по-стария Чаросплетник. Никой не искаше да моли за пощада и двете страни се нахвърлиха неистово една върху друга.

Конфликтът се разигра по-бързо, отколкото съзнанието можеше да реагира. Всеки от тях потърси някаква пролука в другия, където пусна своите нишки и в един момент двамата се оказаха плътно приклекчени един към друг, разплитайки това или онова, стигайки до задънени улици и лабиринти, завършващи с капани или примки. Всеки искаше да заблуди другия за достатъчно дълъг период, че да може да пробие защитата му, докато в същото време това водеше до отслабване на неговата. Владеещи до съвършенство нишките на Чаросплетнието, те си нанасяха взаимни удари и ги парираха, настъпваха и отстъпваха, създавайки заплетени лабиринти за врага си, където да се изгуби, или пък разплитаха тъканта, за да отворят пролука в своя противник.

Накрая обаче опитът надделя и Табакса допусна грешка. Вирч му бе оставил един изкушаващ проход като примамка и той необмислено се хвана на въдицата; обаче пролуката беше без изход, а Вирч го

дебнеше търпеливо. С бързина и ловкост, непознати сред Чаросплетниците, той мълниеносно изплете неразгадаем възел зад Табакса, впримчивайки го в капан. Табакса се опита да прескочи нишките и да излезе от клопката, но се натъкна на друг капан, после на трети и изведнъж се оказа твърде късно. Вирч вече беше далеч и дълбаеше през защитата му, а Табакса не можеше да се освободи навреме. Върховният Чаросплетник бе забелязал един протрит възел в стената на съперника си, разкъса го и се втурна вътре в съзнанието на по-младия Вещер, подобно на кука за месо, връзваща се в плътта на заклано добиче, закрепил се здраво и започнал да *го раздира*...

Усещаше силата на шурналите кръвоизливи на врага си, докато отстъпваше, усещаше как тлеещите въглени на съзнанието на Табакса се връщат обратно в умиращото му тяло. В този миг той се гърчеше на пода в покоите си, а мозъкът му бе изтърбушен отвътре от силата на волята на Вирч. Върховният Чаросплетник се оттегляше, оставяйки агонията да избледнее далеч зад него, докато излизаше от Чаросплетнието, следвайки нишките до собственото си тяло, ругаейки вбесено.

Очите му се отвориха в тъмната, мръсна стая, където се намираще тялото му. Той изкрещя ядосано, разкъсан от гняв, който никога обикновен човек не би могъл да изпита. Той бе проявил небрежност! Той, Вирч, Върховният Чаросплетник, бе уловен в капан, който би трябвало да избегне с лекота, който *би избягнал* с лекота само преди година. Какво му ставаше? Защо съзнанието му вече не спояваше мислите, знанията и инстинктите му, както беше едно време? Та той беше най-могъщият Чаросплетник в империята, а ето че се бе спънал в дребната хитринка на Табакса и поради тази причина беше принуден да го убие, за да защити собствената си самоличност. И дори не успя да се приближи до Баракс Зан. Провал – пълен провал!

Старецът се изправи изведнъж, надавайки още един вик под повърхността на Маската си. Вдигна неразпознаваемия труп от леглото си и го хвърли в кървавия басейн. Събори една кристална фигурка, служеща за украса, която изобщо не си спомняше да е виждал преди. Тя се разби на парчета на пода – цяло състояние, унищожено за секунда. Вирч се понесе като вихър из покоите си, трошейки и запращайки на земята всичко, което можеше да намери, пишейки като сърдито малко дете, докато накрая не се озова на земята. Пръстите му задраскаха бясно по плочките и той се успокои чак когато изпочупи ноктите си. Едва тогава болката го дари с моментно спокойствие, несигурно затишие в бурята.

Вещерът се отпусна на пода, дишайки задъхано, след което се

изправи и се заклатушка към мундщука, инсталиран в стената, свързан посредством рупорна тръба с помещенията на личната му прислуга.

– Трябва ми дете! – изграчи той. – Каквото и да е! Трябва ми дете, а също и... торбата с инструментите. И храна! Искам месо ! Много месо!

Не изчака някой да му отговори. Вместо това се хвърли отново на пода и остана да лежи там, хлътналите му ребра се повдигаха и спадаха, а той тръпнеше похотливо в очакване. Не знаеше какво ще се случи, когато детето се озовеше тук. Никога не знаеше какво ще се случи. Ала бе сигурен, че ще му хареса.

Девета глава

Имението на рода Тамак в Аксками се намираше чак в другия край на Императорския квартал, но Мишани предпочете да отиде дотам пеша. От една страна, денят беше изключително красив, а прохладният ветрец от север разсейваше знойната горещина, задушила града в прегръдките си. От друга, предпочиташе работата ѝ този следобед да си остане тайна.

Улиците на Императорския квартал бяха по-широки от тези в останалите части на града и трафикът по тях не беше толкова натоварен. Високи древни дървета се издигаха от двете им страни, а правоъгълните плочки от настилката се почистваха всяка сутрин от листа и прахоляк. Водоскоци и декоративни акведукти ромоляха и бълбукаха, събирайки водите си в изящни басейнчета, където минувачите можеха да утолят жаждата си. Карети с най-различни доставки трополяха по уличните настилки и Мишани мина покрай много порти, всяка принадлежаща на знатна фамилия, всяка със семейния герб, поставен на видно място. Императорският квартал се състоеше главно от частните домове на различните родове – не само на аристократите, които участваха в Съвета, но и на множество по-дребни благородници.

Девојката погледна към Императорската цитадела, чиито стени блестяха ослепително под прежуриящите слънчеви лъчи. В момента течеше заседание на Съвета, на което тя трябваше обезателно да присъства. Престолонаследничката беше Различна – и високомерната Императрица май продължаваше да си въобразява, че тя въпреки това ще се възкачи на трона. Мишани не можеше да повярва, че подобно нещо е възможно – не само на Лусия да ѝ бъде позволено да достигне възрастта от осем жътви, но и самата Императрица да бъде толкова глупава, че да си мисли, че знатните фамилии ще оставят една Различна да управлява Сарамир. Баща ѝ щеше да е много ядосан, че дъщеря му не беше на съвета, за да подкрепи вълната на недоволство срещу Императрицата, ала тя имаше да свърши нещо друго, докато всички погледи бяха насочени към Цитаделата.

Разногласията, които бяха настанали след разкритията за Императорското семейство, бяха довели до внезапни промени. Дългогодишни съюзници се разделяха, изпълнени с взаимно презрение, неспособни да проумеят другата гледна точка. Избухваха спорове, водещи до смъртна

вражда. Баща ѝ беше един от примерите за това. Той и Баракс Чел от рода Тамак бяха политически съюзници и добри приятели само до преди месец. Мишани често придружаваше татко си по време на посещенията му в градската къща на рода Тамак. И изведнъж подкрепата на Кел към Императрицата постави началото на спор, в който и двете страни си казаха ужасни неща един на друг, в резултат на което сега се бяха превърнали във врагове и изобщо не си говореха.

Това, за съжаление, беше против интересите на Мишани, защото в къщата на рода Тамак живееше мъдър стар учен, наречен Копанис, който бе невероятен специалист по въпросите на древните маски. Ала в каквото и състояние да се намираха отношенията между двете семейства, тя бе твърдо решила да се срещне с него. Рискът, който поемаше, хич не беше за пренебрегване. Репутацията ѝ щеше да пострада неимоверно, ако бъдеше уловена в открито незачитане на бащината ѝ воля, да не споменаваме за объркването, което щеше да предизвика с появата си във вражеския дом. Залогът обаче беше много по-голям. Единствената надежда на Кайку да разбере нещо повече за убийството на баща ѝ бе маската, скрита под синята роба на Мишани; и ако някой беше способен да им помогне в случая, това бе Копанис.

Само трябваше да се добере до него.

Тя се замисли за приятелката си, докато следваше криволичещия си маршрут през Императорския квартал – покрай облените от светлина, покрити с мозайки площи с гостилници в сенчестите галерии, по безупречните алеи, където кльощави, късокосмести котки се прокрадваха и припичаха на слънце, през един малък парк, където се разхождаха млади двойки, хванати за ръце, а в тревата, кръстосали крака, седяха художници, чиито четки пърхаха над платната им. Императорският квартал винаги я бе привличал и тя го смяташе за омагьосващ, едно красиво място, сред чиито градини и прохладни арки се виждаха последствията от интригите и задкулисните машинации на благородниците от двора. Мишани знаеше, че никоя друга част на града не е по-чиста, поддържана и по-добре охранявана (това увеличаваше шанса да бъде забелязана), но въпреки това гледаше да избягва блъсканицата в тълпата всеки път, когато това бе възможно, отдавайки предпочитание на красотата и спокойствието на малките улички пред врявата и глъчката на тези от Пазарния район или Бедняшкия квартал.

Днес обаче тя не се вълнуваше от гледките и звуците, които я заобикаляха. Загрижеността ѝ за Кайку бе обсебила изцяло съзнанието ѝ. Ако онова, което ѝ беше разказала приятелката ѝ, беше вярно – а

Мишани изобщо не мислеше, че гостенката ѝ ще тръгне да я лъже – тогава положението ѝ беше доста тежко. Горкото момиче бе убедено, че е обладано от някакъв демон, което си беше достатъчно зле; а алтернативата – да не е с всичкия си и да си е измислила цялата история за шиншините и изпепеляването на Асара като истерична реакция след смъртта на близките ѝ – едва ли беше по-добра. И все пак умът на Кайку изглеждаше бистър, което намаляваше вероятността двете възможности да са истинни; освен ако безумието или демонът имаха много по-коварен характер и не се изразяваха в явна лудост, а като някаква скрита, едва забележима мания.

По тялото ѝ пробягаха тръпки, ледена вълна, контрастираща с яркото следобедно слънце, което галеше кожата ѝ. Всемогъщи духове, ами ако наистина беше обладана? Мишани беше чувала истории за зловещи призраци, които обитаваха затъntenите лесове и високите планини, дълбоките, непристъпни и тайни места на света; ала тези демони винаги ѝ изглеждаха далечни, неспособни да ѝ навредят. Беше слушала за нарастващата враждебност на дивите зверове – преди време това беше една от най-популярните теми за разговор в двора. Жреците на Еню и техните привърженици не спираха да говорят по тези въпроси. Толкова ли беше трудно тогава да повярва във възможността приятелката ѝ да е... *пострадала* от зъл дух?

Девојката поклати глава. Какво знаеше тя за духовете? Само се паникьосваше допълнително с произволните си предположения и догадки. Със сигурност имаше други отговори – *трябваше* да има други отговори – и тя и Кайку сякаш да ги открият; първо обаче имаше да свърши една по-спешна работа.

Имението на рода Тамак се намираше на склона на един хълм, като основната част от къщата се издигаше върху голяма каменна плоча, изработена от човешки ръце, за да се компенсира наклонът на възвишението. Постройката беше ниска и тумбеста, с плосък покрив, а бежовите ѝ стени бяха облицовани с тъмно, полирано дърво от вътрешната страна, без никакви барелефи, оброчни статуетки или икони, които обикновено присъстваха като част от интериора на всяка сарамирска къща. Под сградата се простираха градините – поддържани ливади, пронизани от каменни пътечки, отрупани с цветя, които изглеждаха скромни дори на фона на минималистичните стандарти на Сарамир.

Мишани познаваше добре обстановката, защото на няколко пъти бе идвала тук с баща си, преди отношенията между двете фамилии да се развалят. От тази страна на двора започваше тясна редичка стъпала от

пясъчник, водеща до задната страна на къщата. Това бе входът за прислугата – точно тук Мишани реши да се спре и да изчака.

Бе преценила отлично времето на пристигането си. След по-малко от пет минути едно нисичко бледо девойче се появи на вратата. Очите ѝ се ококориха от изненада, когато разпозна кой стоеше отвън.

– Господарке Мишани – зяпна тя, пребледнявайки от изненада. После се огледа набързо, притеснявайки се да не ги види някой. – Не бива да сте тук.

– Зная, Ксами – отвърна посетителката. – Отиваш на пазара за брашно, нали? – Слугинята кимна. – Така си и мислех. Винаги точна като часовник. Господарят ти ще остане доволен.

– Господарят ми... баща ви... никой не трябва да ни види! – запелтечи девойчето.

Мишани беше олицетворението на изисканото спокойствие. Тя заговори без да бърза, но с нетърпящ възражение глас.

– Ксами, имам нужда от една услуга.

– Господарке... – започна неохотно слугинята, продължавайки да стои зад полуоткрехнатата врата, която ги разделяше като някакъв щит.

Мишани протегна ръце към момичето и хвана дланите ѝ в своите. Чу се шумолене на пари. *Хартуени* пари, което означаваше имперски ширети.

– Спомни си нещата, които направих за теб в дните, когато главите на домовете ни бяха приятели.

Ксами пхна парите под робата си, без да ги погледне. Големите ѝ, влажни очи се колебаеха. Мишани многократно бе разменяла любовни писма между нея и едно момче, прислужник при рода Коли. Тогава го правеше заради забавлението – непохватните поетични опити на Ксами, изразени чрез плебейския правопис на нисшия сарамирски, винаги я караха да се подсмивва – ала сега ѝ се струваше, че току-виж това ѝ помогнало да постигне целта си.

– Пусни ме да вляза, Ксами – каза Мишани. – Изобщо не си ме виждала; никой няма да те обвини, ако ме хванат. Обещавам ти.

Ксами продължаваше да се колебае. После, не толкова от желание да я пусне, колкото защото се боеше да не ги види някой, тя отвори широко вратата. Посетителката влезе, а Ксами се шмугна навън и затвори портата след себе си.

Мишани се озова на тясна пътечка, над която се виеха лози, водеща към задната част на къщата – там се намираха помещенията на прислугата. Повечето от слугите – всъщност по-голямата част от обитателите

на дома – в момента бяха в Цитаделата, понеже винаги, когато се касаеше за въпроси от държавен характер, благородниците обичаха да се перчат с целия си блясък и великолепиe. Копанис обаче трябваше да е тук. Той бе учен, а не прислужник; Баракс Чел просто бе негов покровител.

Тази мисъл пробуди неприятни реминисценции за бащата на Кайку – Руито ту Макаима. Ако той имаше покровител, навярно щяха да имат поне откъде да започнат – някой, когото да заподозрат, някой, разполагащ с мотив да убие него и цялото му семейство. Сега обаче се намираха в задънена улица. Руито имаше рядката възможност да бъде финансово независим, за да преживява без нуждата от покровител. Той бе автор на няколко труда по философия, които се ценяха изключително много от ерудираните умове на империята, и му осигуряваха достатъчно голям доход, позволил му да откупи свободата си още преди години.

Мишани се запъти към задния вход. Не искаше да се промъква – вървеше така, все едно тя беше собственичката на имението, а дългата ѝ тъмна коса се поклащаше около глезените ѝ, докато пристъпваше. Тези слуги, които се намираха в къщата, щяха да са заети с домакинската работа и за щастие в момента никой от тях не беше навън. Това позволи на момичето да стигне незабелязано до задната врата.

Вътрешността на къщата бе обзаведена пестеливо – Чел се отнасяше към дома си по същия начин, по който се отнасяше и към удоволствията си – те трябваше да са достойни за уважение и с тях не биваше да се прекалява. На горния етаж се намираха стаите на членовете на семейството и покоите, където се съхраняваха фамилните ценности. Нямаше никакъв шанс да се качи там – те винаги бяха строго охранявани. Кабинетът на Копанис беше на приземния етаж, близо до задната част на дома. Осланяйки се на късмета си и на Шинту – богът на сполуката, – тя пое по широкия коридор, надявайки се никой да не се изпреди на пътя ѝ.

Очевидно Шинту беше благосклонен към нея, защото момичето стигна до кабинета, без да срещне някого по пътя си. Беше странно, че има врата, вместо завеса, но явно възрастният учен ценеше своето уединение. Девојката похлопа на вратата. Тя се отвори веднага, сякаш обитателят на стаята само дебнеше от другата страна да изненада този, който дръзнеше да наруши спокойствието му.

Изражението на лицето му се промени от раздразнение към неподправено учудване, когато забеляза кой стои на прага. Преди старецът да съумее да каже нещо, тя сложи пръст на устните си и се шмугна вътре, затваряйки вратата след себе си.

В кабинета на Копанис царуваше адска жега, въпреки отворените капаци на прозорците, които трябваше да пропускат прохладния ветрец отвън. В него имаше ниска маса, обсипана със свитъци и ръкописи, както и множество украшения, които контрастираха с останалата част на къщата. Изваяна ръка, череп със стъклени бижута вместо зъби, статуетка на Нарис, богът на учените и син на Исисия, богинята на мира, красотата и мъдростта. Навсякъде цареше страшен безпорядък, който свидетелстваше както за разсеяността, така и за разностранните интереси на човека, обитаващ тази стая.

– Леле, леле! – възкликна той. – Господарката Мишани, дъщерята на един от най-новите врагове на моя господар. Предполагам, че някаква много важна работа ви води насам, след като сте се осмелили да дойдете сама тук, решавайки да да пропуснете срещата на Съвета с Императрицата.

Мишани изгледа стария човек с вътрешна усмивка, която обаче не се появи на лицето ѝ. Той винаги е бил схватлив, този изпит, мършав, спаружен като орех учен. Дрехите му сякаш висяха на кльошавата му фигура, ала очите му си бяха все тъй пламтящо ярки и той бе способен да разбие на пух и прах дори двойно по-младите от него наперени интелектуалци.

Момичето реши да мине директно към въпроса и извади маската.

– Това принадлежи на един скъп мой приятел – рече тя. – От голяма важност е да разберем колкото се може повече за тази маска. Нищо друго не мога да ви кажа.

Копанис изгледа преценяващо девойката, после вниманието му се прехвърли върху маската. Твърде своенравен, за да се бои от това да не подрони авторитета на господаря си, той не беше човек, който би скрил знанието си, когато би могъл да го сподели. Старецът повдигна дяволи-то едната си вежда, взе маската и я повъртя в ръцете си.

– Поемате голям риск с идването си тук – измърмори.

– Искам да поправа една ужасна неправда и да помогна на приятел, който се намира в голяма беда – отвърна посетителката. – В сравнение с това рискът е нищожен.

– Наистина ли? – заинтригува се той. – Е, няма да любопитствам повече, господарке Мишани. Ала трябва да ви кажа, че едва ли ще мога да ви помогна много.

Той постави маската в малко дървено гнездо, така че да отразява светлината от прозорците. След това взе едно керамично гърненце, пълно с някакъв прах. Ученият посипа с тази субстанция лицето на маската

и повърхността ѝ изведнъж започна да блещука. Мишани го наблюдаваше смяна.

– Спуснете капациите – помоли я той. – Не този, другите.

Момичето се подчини, затъмнявайки стаята, а светлината от единствения вдигнат капак падаше върху пращното лице на маската. След малко Копанис затвори и него, потапяйки помещението в тъмнина. Той завъртя загадъчния предмет така, че и двамата да могат да го виждат. Прахът излъчваше слабо мъждукащо сияние, което фосфоресцираше в мрака още известно време, след което угасна.

Копанис изсумтя и каза на Мишани отново да вдигне капациите. Тя се подчини, изтъпявайки деспотичния му тон, защото имаше нужда от помощта му. Тогава старецът седна с кръстосани нозе пред писалището си и избърса праха от маската, след което започна да я върти в ръцете си, изучавайки я внимателно. Поддържа я близо до лицето си, без обаче да я докосва до него. Затвори очи и взе да напява тихо, като че ли медитираше. Мишани го чакаше търпеливо, коленичила пред него, а косата ѝ се беше разпиляла по пода около нея.

Най-накрая ученият отвори очи.

– Това е Истинска Маска – рече той. – В направата ѝ е използван прах от вещерски камък и в нея има голяма сила. Обаче е направена доста скоро – преди по-малко от година. Бих казал, че до този момент са я носили двама души, като нито един от тях не е притежавал кой знае какви вътрешни сили. Ценна е, разбира се, ала в сравнение с другите Истински Маски е слабичка, досущ като новородено бебе.

– Можете да ми кажете всичко това? Впечатлена съм – каза момичето.

Копанис сви рамене.

– Една Истинска Маска набира сила от онези, които я носят... или по-скоро я изсмуква от тях. Има начини да се различи една Истинска Маска от обикновена такава, както и да се разбере възрастта ѝ; ала едва ли може да се научи нещо друго. Е, има един простиък начин да се разбере повече, обаче не бих ви го препоръчал.

– И той е...?

– Да си я сложите, господарке – усмихна се кисело мъжът.

– Сигурно всеки, който стори това, ще умре, освен ако не е Чаросплетник или не е минал през специално обучение – изтъкна Мишани.

– О, не е задължително. Това е просто една общоразпространена заблуда – отвърна Копанис, докато се протягаше. Гръбнакът му изпраща като празнични фойерверки. – Колкото по-древна е Маската, толкова

по-голяма е опасността; но една толкова млада и слаба като тази... защо не, вие или аз можем да си я сложим и да се разминем без никакви лоши последствия. Кошмари, може би. Дезориентация. Обаче, както ви казах, не мога да ви посъветвам да сторите това, тъй като все пак има някакъв елемент на риск. Възможно е, ако съзнанието се окаже податливо, да се стигне до безумие или смърт. Вероятността за това е малка, но съществува.

Мишани се замисли.

– Можете ли да ми кажете откъде е?

– О, това е лесна работа. Печатите са очевидни. Виждате ли тези вълнички от вътрешната страна на дървото? Както и тази вдлъбнатина, за да прилегне по-плътнo към лицето на собственика ѝ? Това са отличителните черти на Майсторите от Фо, за жалост не мога да ви кажа от коя точно част на острова са... може би от северната, заради липсата на континентални влияния в дърворезбата. Този, който е направил тази Маска, или е имал малко контакти с пристанищата в южния край на Фо, или се е отнасял с презрение към изкуството на Майсторите от континента. – Ученият ѝ подаде обратно предмета, а червено-черното лице сякаш се усмихна подигравателно. – Това е всичко, което мога да ви кажа.

– Беше повече от достатъчно – изрече девойката в отговор и му се поклони. – Имате моята благодарност. Сега трябва да си ходя; и бездруго вече ви изложих на опасност.

Мъжът се изправи, а коленете му изпукаха.

– Чак пък опасност, господарке. Хайде, ще ви помогна да излезете оттук – каза ѝ той. – Нека проверя дали има някой на двора, а после ще можете да излезете през слугинската порта. Нали знаете къде е?

– Разбира се – отговори момичето и също се изправи, а косата ѝ се разпиля по гърба ѝ, надипляйки се на разкошни вълни.

– Така си и знаех – рече старецът.

* * *

Кайку не беше свикнала да прекарва летните месеци в града; баща ѝ винаги изпращаше семейството си в прохладното имение в Гората на Юна, докато работеше. Изкачването по хълма в нетърпимата жега беше изтощило силите на момичето и тя усети как клепачите ѝ се затварят, докато чакаше Мишани да се върне.

Заспа и засънува как шин-шините се връщат.

Този път бяха още по-зловещи и загадъчни, отколкото си ги спомняше. Те бродеха невидими по коридорите на съзнанието ѝ, страховити

присъствия, внушаващи ужас – тя не можеше да ги види, но ги усещаше. Девојката се носеше из някакъв лабиринт, наподобяващ бащината ѝ къща в гората, ала с далеч по-големи размери – струваше ѝ се безкраен. Натъкваше се на врати, проходи и ъгли, от които я побиваха тръпки, понеже бе сигурна, че смъртта я дебне там, *усещаше* ги как я чакат с ужасяващо, гладно търпение. Всеки път, когато момичето се озоваваше срещу някоя от тези невидими бариери на страха, тя се обръщаше и се втурваше в другата посока, а по кожата ѝ избиваше студена пот пред надвисналия край. Обаче, без значение колко далеч отиваше, те бяха навсякъде и от тях бе невъзможно да се избяга.

Треперейки безпомощно, обречена завинаги на това място, тя знаеше, че не можеше да се измъкне, но въпреки това продължаваше да се опитва. По някое време почувства и нечие друго присъствие – още по-зловещо от шин-шините. То живееше вътре в нея, в корема, утробата и слабините ѝ, и растеше всеки път, когато си помисляше за него, хранейки се с вниманието ѝ. Кайку отчаяно се опитваше да насочи мислите си другаде, ала беше невъзможно да се абстрахира от съществуващото под кожата си и тя усещаше безумната му наслада, докато създанието сучеше от нейния страх. Обзета от безнадеждност, тласкана от някакво ирационално предчувствие, че трябва да се махне от къщата, преди това ново същество да я погълне, девојката се втурна напред, поемайки по новите пътеки с нарастваща паника, само за да открие, че всички са завардени от прокрадващите се в тъмното, невидими шин-шини. Гърдите ѝ боляха, сърцето ѝ биеше като обезумяло, ала тя не можеше да се спре, въпреки че тялото ѝ изгаряше от изтощение, изведнъж ѝ се събра твърде много и...

Очите ѝ внезапно се отвориха и стаята пламна.

Тя се хвърли с вик от рогазката си, предупредена от някакъв инстинкт, който я накара да реагира, преди съзнанието ѝ да успее да дойде на себе си. Имаше късмет – беше толкова бърза, че пламъците, които надигаха езици от тъканта на рогазката, само я облизаха и не ѝ причиниха никаква вреда, като изключим поопърлената ѝ нощница. Тя скочи на крака и трескаво се заоглежда из стаята. Завесата, която висеше на входа на помещението, беше в пламъци; капациите на прозорците бяха овъглени и от тях се издигаше дим, а сини огнени езици, едва видими на ярката слънчева светлина, танцуваха около тях. Дървената ламперия на стаята бе почерняла, макар и още да не беше пламнала, а красивите цветчета гайа във вазата се бяха превърнали в пепел. Красив гоблен, изобразяващ последната победа на първия Кръвен Император – Джаан

ту Винакис – над първобитните хора от Угати, които бяха окупирали страната в миналото, бе целият в пламъци. Задушлив пушек се кълбеше навсякъде около него.

Тя се хвърли светкавично към изхода, но се закова на място веднага щом забеляза горящата завеса пред него. Прозорците също не бяха решение на проблема. Имаше само едно нещо, което я ужасяваше повече от животинския ѝ страх от пожара, и това беше знанието, че е впримчена в капан от него. Опита да изкрещи за помощ, ала поемането на въздух накара дробовете ѝ да пламнат от болка. Всяко нейно мускулче се гърчеше в агония, а кръвта ѝ сякаш вреше и я изгаряше, докато течеше из вените ѝ. Демонът от утробата ѝ се бе завърнал в съня ѝ и сега я измъчваше с пожари и отвътре, и отвън.

Мобилизирайки всичките си сили, тя все пак успя да изкрещи, надавайки се някой слуга да я чуе и да ѝ се притече на помощ. Обаче едва бе сторила това и видя как горящата завеса на входа започва да се разпада, а зад нея стои Мишани, която я разкъсваше с дълго заострено копие, част от украсата на коридора. Когато и последното горящо парче падна на пода, една от слугините тутакси изля цяло ведро сапунена вода на земята, превръщайки пламтящите късове в черна каша. Прикривайки лице с ръка, Мишани извика на приятелката си и Кайку се втурна към нея. Дългокосото момиче веднага я издърпа в коридора, а навсякъде из къщата се разнесоха викове, докато слугите тичаха да донесат още вода.

Кайку тъкмо щеше да прегърне своята приятелка, когато забеляза ужасения поглед, с който я дари слугинята, изляла ведрото с вода. Спасената от пожара девойка я изгледа смутено и в същия момент слугинчето потрепери и отстъпи назад, правейки знак против зло. На лицето на Мишани бе изписано каменно изражение. Тя веднага сграбчи китката на момичето, завъртайки лицето му към себе си.

– Ако ти е мил животът, няма да продумаш нито думичка за това – процеди господарката на дома с глас, натезал от заплахата. – Ако ти е мил *животът*, Йокада.

Прислужницата кимна уплашено.

– Върви – нареди ѝ Мишани. – Донеси още вода. – Йокада се затича да изпълни заповедта, а тя се обърна към приятелката си. – Затвори очи, Кайку. Нека аз те водя. Престори се, че временно не можеш да виждаш от дима.

– Аз...

– Тъй като съм твоя приятелка, можеш да ми се довериш – рече дългокосата девойка. Кайку, цялата разтреперана и все още зашеметена

от случилото се, направи това, което ѝ казаха. Макар че Мишани бе по-не с десетина сантиметра по-ниска от Кайку, изглеждаше много по-голяма и тонът ѝ не търпеше възражения. Тя хвана приятелката си под ръка и бързо поведе изплашеното момиче по коридора. Кайку се уплаши да не се препъне и отвори очи, за да види къде стъпва, ала Мишани я стисна за китката и ѝ изсъска да ги затвори веднага. Слугите се суетяха покрай тях и тя чуваше плискането на водата във ведрата и трополенето на стъпките им. Не след дълго господарката на дома дръпна някаква завеса и я въведе в една стая.

– Сега можеш да ги отвориш отново – каза тя уморено.

Това беше кабинетът на Мишани. Ниската обикновена маса продължаваше да е отрупана със свитъци и сметки, а в единия край се виждаха четка и мастилница. Няколко лавици също бяха претъпкани със сгънати на руло ръкописи, а по стените висяха картини на красиви горски полянки и рекички. Имаше дори и голямо елипсоидно огледало – Мишани често приемаше гостите си тук и знаеше колко е важна обстановката.

– Мишани, аз... случи се отново... – запъна се Кайку. – Ами ако ти беше с мен? Духове, ами ако...

– Застани пред огледалото – каза приятелката ѝ. По-високото момиче се смълча, погледна към събеседничката си, а после и към огледалото. Изведнъж изпита страх от онова, което можеше да види. Тя потрепери, когато внезапен болезнен спазъм разтърси цялото ѝ тяло.

– Имам нужда от почивка, Мишани... Толкова съм уморена – въздъхна Кайку.

– Огледалото – повтори хладно домакинята. Другото момиче се обърна, наведе глава и застана пред него. Изобщо не ѝ стигаше куража да съзре онова, което приятелката ѝ я караше да види.

– *Огледай се!* – изсъска Мишани, а в гласа ѝ имаше такава острота, каквато Кайку никога преди не беше долавяла у нея. Изведнъж се уплаши от приятелката си, ала ѝ се подчини. Надигна глава и впери поглед в отражението си.

– О – промълви след малко, а пръстите на едната ѝ ръка докоснаха изплашено бузата ѝ.

Очите ѝ вече не бяха кафяви. Ирисите им бяха оцветени в кърваво-червено – очи на демон.

– Значи е вярно – изрече с тих, съкрушен глас. – Аз съм обладана от зъл дух.

Мишани стоеше зад рамото ѝ, с глава, леко наведена надолу, така

че част от косата ѝ падаше пред лицето, зареяла поглед някъде настрани.

– Не, Кайку – каза накрая. – Ти не си обладана от демон. Ти просто си Различна.

Десета глава

Залата за съвещания в Императорската цитадела не беше особено голяма, но за сметка на това бе отрупана с разкош. Стените и балконите на полукръглото помещение бяха потопени в невероятно великолепиe – от огромния полилей от кристал и злато на тавана до изящната резба на корнизите и терасите. По-голямата част от помещението бе лакирана в пурпурно, а краищата бяха обагрени с тъмnozлатисто; на тавана се виждаше огромен барелеф, изобразяващ древна битка, а подът бе покрит с огледален черен камък. Плоската стена в задната част – където стоеше говорителят, обръщайки се към амфитеатрално разположените ложи – бе покрита от гигантски стенопис, показващ лютата битка на две люспести създания във въздуха, пламтящите им тела, вкопчени в смъртоносна схватка, и ужасения град под тях.

Събранието бе тихо, когато Анаис ту Еринима, Кръвната Императрица на Сарамир, пристъпи напред и застана пред стенописа, а роклята ѝ бе тъмночервена като залата. Светлорусата ѝ коса бе вързана на обичайната ѝ дълга плитка, а на челото си носеше сребърна диадема. До нея вървеше един старец в сива роба, а лицето му бе скрито от качулка, от която се виждаха единствено изгърбеният му нос и дългата му прошарена брада. Високите стреловидни прозорци осветяваха помещението, като тези от западната страна бяха по-ярки, тъй като вече бе превалило пладне.

Анаис не можеше да понася тази зала. Цветовете я караха да се чувства гневна и агресивна; а това не беше особено уместно, когато се провеждаха съвещания. Обаче това беше залата, където се свикваше Съветът от поколения насам – във времена на война и мир, глад и изобилие, тъга и радост; традицията я бе запазила почти непроменена от векове.

„А може би аз ще съм тази, която ще промени това, помисли си Анаис, опитвайки се да маскира безпокойството си като храброст. Може би ще променя много неща, преди да изтекат отредените ми дни.“

Тя застана на отреденото за нея място на централния подиум – малка и без съмнение наивно изглеждаща фигурка в очите на насъбралите се благородници. Говорителят в сивата си роба стоеше прав до нея. Срещу тях, на трите реда ложи, които се издигаха амфитеатрално към заоблената част на залата, седяха представителите на тридесетте най-знатни семейства в Сарамир. Те седяха на изящните си тронове, украсени с

дърворезба, и гледаха надолу към своята повелителка. Тя огледа залата, търсейки с очи своите поддръжници и врагове... и накрая забеляза Баракс Зан ту Икати, който до преди няколко минути беше неин съюзник. Сега нямаше представа каква бе позицията му.

Императрицата държеше в джоба си писмо от Баракс Зан, в което той я уведомяваше за внезапната и крайно подозрителна смърт на своя Чаросплетник, Табакса. Не се казваше нищо повече от това. Беше ѝ го дал един слуга точно преди да се появи на събранието. Ако този ход бе целял да я обезпокои, напълно бе успял. Сега Императрицата наблюдаваше преценяващо доскорошния си поддръжник, висок мъж с късо подрязана бяла брада и надупчено от шарка лице, опитвайки се да разчете изражението му. Лицето му обаче беше безизразно и не издаваше мислите, които се криеха в главата му.

„По духовете, да не би да си мисли, че аз съм го направила?“, запита се Анаис, след което се замисли какво ли би сторила, ако Баракс Зан оттеглеше подкрепата си, когато позицията ѝ и бездруго си беше достатъчно нестабилна.

– Кръвната Императрица на Сарамир, Анаис ту Еринима – обяви говорителят. Времето да говори бе дошло. Тя си пое дълбоко дъх, старайки се да не дава външен изблик на страха, който я изгаряше.

– Почитаеми семейства на Сарамир – започна жената, а обичайно мекият ѝ, приятен глас изведнъж зазвуча силно и решително. – Обявявам съвещанието за открито. Благодаря ви, че дойдохте; зная, че някои от вас пристигнаха много отдалеч, за да присъстват на този съвет. – Тя направи кратка пауза, изчаквайки отклика от любезностите ѝ да утихне, преди да се хвърли в атака.

– Сигурна съм, че сте запознати с въпроса, който трябва да обсъдим. Той е от голямо значение както за всички вас, така и за цял Сарамир. Наясно съм с разделението, което настъпи във връзка с него между знатните и не толкова знатните фамилии. Ако се намери някакъв компромис, чрез който да премахнем това разделение, то аз съм склонна да го направя. Проблемът има много аспекти, които тепърва ще трябва да обсъдим. Но знайте следното: моята дъщеря е от рода Еринима и е дъщеря на Кръвна Императрица. Някои я наричат Различна, други – не; всичко е въпрос на мнение. Проблемът е спорен. Ала тя е единственият наследник на моя трон и тя ще бъде Кръвна Императрица след мен.

Както можеше да се очаква, при тези думи се вдигна голям шум. Анаис наблюдаваше аристократите, без да трепне или да отклони поглед. Повечето от тях се надяваха тя да прояви здрав разум и да се

откаже от трона, за да спаси живота на дъщеря си. Ала Анаис никога не бе изпитвала по-голяма убеденост в нещо друго през живота си. Детето ѝ щеше да бъде добър владетел като всеки друг, даже по-добър от повечето. Каквито и рискове да се наложеше да поеме, тя щеше да направи всичко по силите си, за да възкачи Лусия на трона.

Освен ако, разбира се, не беше детронирана от Съвета.

Тридесетте знатни семейства се водеха васали на управляващата династия, ала в действителност не се получаваха точно така. Родът Еринима управляваше Сарамир, което означаваше, че те – на теория – изразяваха мнението на всички семейства. Всеки от Бараксите обаче притежаваше обширни участъци земя, ефективно разделящи Сарамир на лесно управляеми области. Техните владения на свой ред се разпределяха сред онези, носещи титлата ур-Баракс, а те поставяха управлението на селищата от територията им на така наречените Маркси. При наличието на толкова много влиятелни фамилии, проблемът за лоялността винаги беше на дневен ред.

В Съвета на най-могъщите семейства влизаха само Баракси и някои от най-влиятелните ур-Баракси, свързани с по-висшестоящите по кръвна линия. Макар че имаше силна тенденция да се подкрепя управляващата фамилия, както повеляваха традициите и кодекса на честта, нямаше никакви гаранции, че това ще стане така. Историята познаваше много случаи, в които Съветът се обръщаше против господстващата династия и за много по-дребни основания от сегашното. Вотът на недоверие от страна на Съвета имаше силата на проклетие и оставяше само две възможности – абдикация или гражданска война. Миналото на Сарамир познаваше множество кървави сблъсъци. Въпреки че управляващият род разполагаше с най-могъщата армия – привилегиите му включваха и защитата от страна на императорската стража, която дължеше преданост единствено на трона, а не на някой род – обединение между неколцина силни Баракси можеше да ги предизвика и разгроми.

Говорителят вдигна ръката си, в която държеше къса дървена тръбичка, закачена на тънко червено въженце. Завъртя я бързо и висок пронизителен звук се разнесе из помещението. Когато заглъхна, тишината отново се завърна. Очите на Анаис блесяха, оглеждайки аудиторията. Тя можеше да забележи други представители на рода Еринима в ложите, които одобряваха изявлението ѝ. Отдавнашните ѝ противници от рода Амача изглеждаха направо бесни; макар че изречението на Барак Сонмага бе доста самодоволно. Той се наслаждаваше на конфликта.

– На тези, които ми се противопоставят, ще кажа следното! –

извика тя. – Заслепени сте от своите предразсъдъци. Твърде дълго сте слушали Чаросплетниците, твърде дълго са ви обяснявали какво да мислите по този въпрос. Мнозина от вас никога не са виждали Различен. Мнозина от вас дори не знаят какво точно означава това. Тези от вас, които се срещнаха с дъщеря ми, знаят, че е нежна и мила. Тя няма никакви деформации. Може да притежава по-развити сетива от нас, сетива, които не разбираме, ала не са ли такива и Чаросплетниците? Досега не е наранила никого и нищо; има безупречно възпитание и се държи не по-зле от другите деца. И ако изключителната интелигентност е нежелана черта за един владетел на Сарамир, нека вместо това ни управляват слабоумници, за да видим докъде ще докарат гордата ни империя!

За момент настъпи тишина. Навлизаше в опасна територия – съвсем малко оставаше да се обяви открито против Чаросплетниците, а кой знаеше до какви проблеми можеше да доведе това. Анаис бе доволна, че нито един от тях не присъстваше тук сега; те не взимаха никакво участие в политическите въпроси на империята. Обаче нямаше как да е сигурна, че не подслушват по някакъв начин...

Баракс Сонмага ту Амача се изправи. Трябваше да се досети, че той ще бъде първият. Говорителят обяви името му.

– Императрице, никой не се съмнява в любовта, която изпитвате към Лусия – започна Сонмага. Той бе широкоплещест, чернобрад мъж с дебели вежди. – Кой от нас би казал, че и ние не бихме постъпили по същия начин, ако ставаше дума за наш син или дъщеря? Кой сред нас би могъл да даде своето дете на Чаросплетниците, дори и то да е... противоестествено?

Анаис не реагира по никакъв начин на избора му на дума. Той целеше да я провокира.

– Ала става въпрос за неща, по-важни от вашите чувства, Императрице – продължи той, а гласът му се понижи. – По-важни и от самите нас. Става въпрос за *хората* – за народа на Сарамир. И ще ви кажа, че те *няма да понесат* една Различна да седне на трона. Дъщеря ви може да има страшен потенциал, за да бъде велик владетел – сигурен съм, че няма майка, която да мисли другояче за своето дете – обаче колко дълго ще царува, и колко ефективно, ако е презирана от поданиците си?

Императрицата запази спокойствие.

– Баракс Сонмага, хората ще имат достатъчно време, за да свикнат с нея. По времето, когато тя ще се възкачи на трона, те вече ще са се научили да я приемат. Те, както мнозина Баракси и Бараксини в тази зала, ще видят как мнението им ще се промени, щом видят дъщеря ми и

опознаят натурата ѝ.

Сонмага отвори уста да изрече нещо, но Анаис изведнъж си спомни какво още искаше да каже и го изпревари:

– И никога не забравяйте, Баракс Сонмага, уроците от миналото. Нашият народ страда тежко под безумната тирания на Император Кадис ту Оторо. Поданиците на Сарамир бяха докарани до глад и гибел от некадърното управление на Император Емен ту Гор; след което плъзнаха ужасни епидемии, които спокойно можеха да бъдат предотвратени, защото неговият наследник не почисти градовете. Нито един от тези случаи не вдигна хората на бунт. Аз им предлагам едно дете с необикновена интелигентност, съвършено здрав разум и мил характер, чийто единствен недостатък е това, че е необикновено. Не ми се вярва поданиците ми да се вдигнат на оръжие поради това. Бих казала, че преувеличавате, Баракс Сонмага ту Амача. Не е тайна, че имате собствени предпочитания кой да седне на трона.

Очите на Сонмага заблестяха. Подобно директно обвинение беше на косъм от обидата, но безспорно беше вярно. Родът Амача никога не беше ставал управляващ и поради тази причина представителите му от край време ламтяха за трона. Той знаеше много добре това, ето защо не можеше да демонстрира оскърбление, без да отслаби позициите си. Анаис, от своя страна, наблюдаваше хладно аудиторията. Погледът ѝ не се спираше на представителите на рода Гор, на които бе напонила за провалите им от миналото. За щастие родът Оторо се бе стопил преди доста време, изчезвайки заедно с безумието си. Взорът ѝ мина покрай Баракс Зан и се задържа там, ала той бе невъзмутим както преди. Писмото му я бе обезпокоило доста и тя все още нямаше идея дали може да разчита на него, или не. Съглашението, което бяха сключили, можеше да стане на пух и прах, ако той подозираше, че Анаис се бе опитала да убие него или неговия Чаросплетник... обаче защо биха му хрумнали подобни мисли? Та те бяха съюзници, нали?

Тогава се изправи един възрастен Баракс, чието жилесто тяло бе покрито с тежки роби.

– Баракс Мамаси ту Нира – обяви говорителят.

– Моля ви да обмислите добре нещата – започна той. Доколкото Анаис знаеше, той бе неутрален и не обичаше да въвличат него или семейството му в каквито и да е спорове, затова се опитваше всячески да ги предотвратява. – Накарате ли Съвета да гласува по тези въпроси, само ще предизвикате разруха. Бараксите са жестоко разединени заради този проблем и вие добре го съзнавате. Затова ще ви кажа само едно –

откажете се от трона, Императрице, заради доброто на страната и дъщеря ви! Ако останете владетелка, ще избухне гражданска война и животът на Лусия ще бъде в голяма опасност, ако изгубите.

– Бараксиня Джуун ту Лилира – обяви говорителят, когато видя, че дамата се изправя и дава знак, че иска да говори в подкрепа на Мамаси.

– Сега е по-важно от когато и да било да останем единни – рече представителката на старинния род. – Самата земя се обръща срещу нас. Зли твари бродят из хълмовете и горите и стават все по-дръзки с всеки изминал ден. Селищата ми гъмжат от зли духове; земята боледува и реколтата крее. Една гражданска война само ще увеличи нещастията ни. Моля ви, Императрице, за доброто на народа ни!

– Твърдо не! – извика Анаис. – Абдикацията ми ще навреди повече на страната ни, отколкото Лусия някога би могла. Най-малко три семейства разполагат със сила, достатъчна, за да се надигнат срещу трона. Няма да назовавам имена, ала една война за короната само ще накара рода Еринима да се вкопчи още по-здраво в трона, и вие много добре знаете това!

Отново тишина. Тя беше казала истината. Родът Батик проявяваше апетит към престола заради брака между Дурун и Анаис, но нямаше никакъв начин Императрицата да прехвърли отговорността за Сарамир в ръцете на онзи женкар и безделник, който се наричаше неин съпруг. Родът Амача имаше претенции заради могъществото си – те разполагаха с най-много земя, а и частната им армия бе огромна. Най-влиятелни обаче си оставаха представителите на рода Керестин; те бяха господстващата династия преди Еринима и никога не бяха изгубвали желанието си да си възвърнат императорската корона.

– Добре зная какъв ужас предизвиква у всички нас думата „Различен“ – продължи тя, – обаче тя крие в себе си множество значения. Да си Различен не е лошо; не всички Различни са зли. Трябваше да родя детето си, за да осъзная това, но по-важното е, че вече съм го осъзнала. Искам да направя така, че и вие да го осъзнаете.

Жената вдигна ръка, за да попречи на поредния си опонент да вземе думата.

– Искам Съветът да гласува в подкрепа на правото на дъщеря ми да се възкачи на трона на Сарамир.

– Съветът ще гласува! – извика говорителят.

Анаис остана там, където беше, а ръцете ѝ бяха положени една върху друга, лепкави от пот. Отвътре цялата трепереше. Ако Съветът постигнеше мнозинство, щеше да се намира в безопасност още известно

време. Както Бараксинята бе казала, никой не искаше гражданска война точно в този момент. Но в случай че противниците ѝ надделееха, щеше да се окаже в ужасна опасност. Ами ако се наложеше да се откаже от трона, за да запази живота на дъщеря си? Поне тя да оживее...

– Представители на рода Еринима, семейство на моето сърце. Каква е вашата позиция? – попита тя.

– Подкрепяме ви както винаги, Императрице – каза най-старата ѝ леля, Мила. Поради възрастта си тя беше главата на фамилията, въпреки че племенницата ѝ бе Императрица.

Анаис огледа грандиозните ложи. Трябваше да се обърне лично към представителите на всеки от тридесетте рода, а последователността, в която щеше да го направи, бе съдбоносна. Определени фамилии, които още се колебаеха, можеха да вземат решение в последния момент в зависимост от избора на някой от влиятелните им съюзници. С рода Еринима беше лесно. Тя попита още три семейства, за които беше сигурна, че ще ѝ предоставят подкрепата си. Четвъртото обаче, за което си мислеше, че ще застане на нейна страна, реши да запази неутралитет.

Тogaва, давайки си сметка, че не е мъдро да използва цялата подкрепа, която щеше да получи, толкова рано в гласуването, избра отявлените си врагове – рода Амача.

– Противопоставяме ви се, Императрице, с цялата си сила и могъщество! – заяви Баракс Сонмага, макар че едва ли беше необходимо да го казва точно по този начин.

Тя попита още няколко други семейства, получавайки различни отговори. Могъщият Баракс Коли гласува срещу нея; дъщеря му Мишани явно отсъстваше. Родът Набики неочаквано застана зад нейната кауза; ала имаше едно семейство, чието решение се очакваше с трепет от по-дребните фамилии – родът Икати. Анаис си пое дълбоко дъх; подкрепата на Икати можеше да тласне на нейна страна мнозина благородници, които още се колебаеха.

– Представители на рода Икати – започна тя, а гласът ѝ отекна в залата, – каква е вашата позиция?

Баракс Зан ту Икати надигна сухото си дългнесто тяло от трона си. Той изгледа внимателно Анаис. Тя отвърна смело на погледа му.

„Не съм му направила нищо лошо, каза си тя. Нямам от какво да се страхувам.“

– Родът Икати подкрепя каузата на дъщеря ви, Анаис ту Еринима – каза Бараксът и докато седеше обратно в ложата си, жената усети как коленете ѝ отмаляват.

Ритуалът с питането на всяко семейство беше доста изнервящ и по времето, когато завърши, нямаше ясно изразено мнозинство. Поддръжниците и противниците ѝ бяха с еднакъв брой, а неколцина се бяха въздържали. Съветът беше разделен точно наполовина.

Анаис усети едновременната тръпка на облекчение и безпокойство. Ако Съветът бе гласувал с голямо мнозинство срещу нея, навярно щеше да се наложи да абдикира, каквото и да струваше това на рода Еринима. Животът на дъщеря ѝ щеше да бъде пожертван напразно, ако Императрицата се опиташе да я издигне на престола без никаква подкрепа. Сега обаче курсът беше определен. Макар и да бе рисковано, вече поне разполагаше с достатъчно сили зад гърба си, за да продължи започнатото, дори и с цената на гражданска война. Когато напуснеха залата, родът Амача веднага щеше да събере своите войски, а родът Керестин – техните. Единствената утеха за нея представляваше обстоятелството, че опозицията беше разединена, докато сред поддръжниците ѝ цареше единство.

– Дъщеря ми остава на трона – обяви тя. – Желая ви безопасно пътуване – след което си излезе, а хладнокръвието ѝ заплашваше да се разпадне в секундата, щом слезе от подиума; Императрицата обаче не си позволи да заплаче, докато не се озова сама в спалнята си.

* * *

Може би час по-късно Баракс Зан ту Икати дойде при нея в покоите ѝ.

Обикновено Анаис не приемаше посетители след свикване на Съвета; за него обаче направи изключение. Познаваха се от достатъчно дълго време, за да не се придържат към формалностите, ето защо Зан бе въведен в стая с плюшени столове и триножници, от чиито поставки се стелеше ароматен дим, а самата Императрица се появи в обикновена рокля, с наскоро сресани, но разпуснати коси. Уютната обстановка те караше да се отпуснеш и да се чувстваш като у дома си, а единственото нещо, което нарушаваше семплия ѝ характер, бяха килимчетата върху пода от *лач* и завесите с пъстри мъниста, които закриваха тесните стреловидни прозорци.

– Зан – каза тя с искрена усмивка. – Радвам се да те видя.

– И аз теб, Анаис – рече той. – Макар че бих желал обстоятелствата да бъдат малко по-различни.

Тя му посочи едно кресло и се разположи срещу него.

– В смутни времена живеем – добави.

– Не мога да остана, Анаис – каза Зан, разсеяно потърквайки с палец врата си. – Следобедът си отива, а аз трябва да пътувам до земите си. Дойдох да те предупредя.

Анаис веднага застана нащрек.

– Един от слугите откри моя Чаросплетник, Табакса, малко преди да умре – рече Зан, намръщвайки се леко. – Както изглежда, е бил повален изведнъж – кръвял е обилно от очите и ушите, а по тялото му не бяха открити никакви белези.

– Звучи така, сякаш някой друг Чаросплетник го е убил – замисли се Императрицата. – Или е бил отровен.

Зан изсумтя, поклащайки глава.

– Не е било отрова. Слугата е махнал Маската му и той е промълвил една дума, преди да умре. Много ясно.

На Анаис изведнъж ѝ просветна – защо Зан ѝ бе изпратил писмото; защо изглеждаше толкова студен в залата за съвещания.

– Вирч – каза тя.

Бараксът не отговори, ала тя позна по очите му, че е права.

– Тогава защо...?

– Знаеше ли за това, Анаис? – попита мъжът, изведнъж накланяйки се към нея.

– Не! – прозвуча мигновеният ѝ отговор.

Зан замълча, въртейки се неспокойно на креслото си, след което се отпусна назад.

– Така си и мислех – каза накрая. – Една дума е доста тънко въже, за да окачиш твърде голяма тежест на него, Анаис. Обаче трябва да го държиш под око, твоя Върховен Чаросплетник. Навярно крои нещо срещу тебе. Замисляла ли си се какво ще стане с Чаросплетниците, ако Лусия се възкачи на трона и народът не се вдигне на *бунт*?

Императрицата кимна мрачно.

– Тя е живото опровержение на всичко, което разпространяват за Различните. Те екзекутират Различни дечица от толкова отдавна, толкова малки деца... Съществуването на Лусия доказва, че тези деца невинаги стават зли, а може би те изобщо не стават лоши. Чаросплетниците се боят от онова, което тя би могла да направи, ако стане Императрица.

– Навярно – каза Зан – това е нещо, което трябва да бъде сторено.

Анаис кимна леко, обръщайки поглед към прозорците, където окото на Нуку гледаше благосклонно към Аксками зад обсипаните с мъниста завеси.

– Защо гласува за мен, Зан, ако си си мислел, че аз съм изпратила

Вирч да те шпионира?

– Защото ти вярвам – каза мъжът. – Били сме и съюзници, и противници, но ти никога не си нарушавала обещанията, които си ми давала. Също така, признавам, исках да видя реакцията ти, когато ме забеляза; мисля, че ако беше виновна, щях да го прочета на лицето ти.

– Навярно щеше да разбереш – рече му Императрицата с едва забележима усмивка. – Продължавам да съм ти благодарна за оказаното доверие.

– Вече трябва да тръгвам – каза Бараксът, изправяйки се. – Моля те, Анаис, бъди внимателна. Не го изпускай от поглед. Вирч е подъл и ще убие детето ти, стига да има тази възможност.

– За съжаление не мога да му направя нищо без доказателства – въздъхна жената. – Че дори и тогава. Довиждане, Зан. Надявам се да се видим скоро.

– Аз също – рече мъжът и излезе, оставяйки Анаис сама и замислена в задушния следобед.

Единадесета глава

Утринното слънце изгря червено като кръв и бавно се затъркаля на запад над престолния град. Наричаха го Суранануи – гневът на Суран. Нейде в източните пустини на Тчом Рин мощни урагани вилнееха над безплодната земя, вдигайки червения пясък високо в небесата, опитвайки се да помрачат светлината на единственото око на Нуку.

Легендата разказваше, че Паназу, богът на реките и дъжда, бил до толкова увлечен по Нариса, дъщерята на Нарис, че помолил един мъдър стар аптекар да му направи отвара, която да накара момичето да се влюби в него. Старият аптекар обаче се оказал Шинту – преобразеният хитрец – и той омагьосал Паназу така, че да вземе първата жена, която срещне, за своята възлюбена Нариса. Станало тъй, че когато се прибрал у дома си, сестра му Аспинис – богинята на дърветата и цветята – излязла да го посрещне. Паназу, мислейки я за Нариса, избрал момента да изсипе отварата в напитката ѝ и момичето попаднало под нейното въздействие. Те се съвкупили и когато настъпило утрото и умовете им вече били бистри, изпаднали в ужас при осъзнаването на това, което били направили.

Но лошото тепърва предстояло; те били син и дъщеря на Еню, богинята на природата и плодородието, и от тяхната близост се родило дете. Те не казали за това на майка си, защото детето било заченато в кръвосмешение, а това било в ужасно противоречие със законите ѝ. Аспинис избягала надалеч, криейки срама си. Тя обаче била любимка на боговете и скоро започнала да им липсва; ето защо Оча и Исисия наредили всички да започнат да я търсят, докато момичето не бъде открито.

Така започнала Годината на Опустелите Храмове, когато жителите на Сарамир претърпели големи страдания, защото боговете извърнали поглед от земята и се втурнали през Златните владения в търсене на изчезналата богиня. Реколтата била оскъдна, духали свирепи ветрове, глад плъзнал по земята. Дори Нуку не ги поглеждал и слънцето светило едва-едва през тази година. И въпреки че хората се втурнали към храмовете и се молили горещо за избавление, боговете им ги нямало там.

После настъпила радост. Аспинис се завърнала от пустошта и всички в Златни владения започнали да празнуват. В Сарамир реколтата била изобилна, реките гъмжали от риба и добитъкът отново се множил и дебелеел. Аспинис и дума не обелвала за това къде е била; ала Шинту,

който се досещал какво всъщност се било случило, заплашил, че ще каже на майка й Еню, освен ако тя не му разкриела къде се намира бебето. Аспинис – която нямала никаква представа за участието на Шинту в аферата – му казала, че бебето се намира в една пещера дълбоко, където тя го била оставила да умре преди доста време.

Шинту, нетърпелив да съзре резултата от своята намеса, отишъл до пещерата, където бебето не само че не било умряло, ами направо преливало от жизненост. То било отгледано от змиите и гущерите, които му носели храна, и представлявало набръчкано и грозно създание с дълга, сплъстена коса и странни очи – едното зелено, а другото – синьо. Шинту бил обзет от състрадание, ето защо взел детето в собствения си дом и се заел тайно с отглеждането му, кръщавайки го Суран. То израснало злобно момиче, което никога не забравило начина, по който се отнесли към него боговете, когато била невръстно пеленаче. Щом станала голяма, Суран напуснала Шинту и се върнала в пустинята, където заживяла сама сред гущерите и змиите, за да се превърне в пълна противоположност на всичко, което омразните ѝ родители представлявали. Суран била изгнаница, богиня на пустините, сушата и епидемиите; когато тя се разгневявала, всички жители на Сарамир веднага усещали това на гърба си.

Тейн седеше на бака на речния шлеп със свито сърце, а плвателният съд се поклащаше под него, докато се движеше напред. Беше нисък, трмав кораб, натоварен с руди и минерали от мините в планините Тчами. Грубите викове на моряците звучаха в ушите му, а плебейският им диалект отекваше наоколо. Наоколо прелитаха любопитни птици, взели шлепа за рибарски кораб – те кряскаха възбудено и описваха пируети над главата му, предвкушвайки скорошно угощение. Буксирните въжета проскърцваха, а дървените греди на корабчето пшскаха; навсякъде около него кипеше живот, само той се чувстваше безжизнен.

Младежът наведе глава към дъските под краката му, които изглеждаха червени на светлината на следобедното слънце, и проследи с поглед шарките на дървесината. Тези линии бяха също като него самия, помисли си той. Те следваха свой собствен, самотен път, понякога се доближаваха до друга линия, ала рядко се докосваха. От време на време биваха поглъщани от някои възли или различни препятствия, но неизбежно се показваха от другата страна – винаги се връщаха към безцелната си, самотна пътека. Кой беше той сред хилядите, милионите; какво право имаше да очаква, че забраненото щастие ще осени именно него? Боговете раздаваха своите дарове и благословии, както те преценяха, и

навярно имаше мнозина по-ценни от него. Макар и да беше жрец, пак стоеше по-ниско от тези прости моряци; защото бе влязъл в ордена, за да загърби миналото си, а не от благородство или себеотрицание. Той искаше само да изкупи вината си и да възвърне невинността си. Колко животи, колко саможертви бяха нужни, докато боговете най-накрая се смиляха над него?

Изпитваше съжаление към жреците в храма, които беше оставил, но не беше истински опечален. Той и Джин се бяха върнали в някогашния му дом на разсъмване и завариха ужасен безпорядък. Трупите на жреците бяха разхвърляни навсякъде като разкъсани кукли. Когато ги видя, на Тейн му се стори, че хората, с които бе живял заедно през последните няколко години, са заменени от някакви восъчни скулптури с изцъклени, стъклени очи и сухи усти, от които се подаваха посинелите им езици.

– Търсели са нещо – каза Джин.

– Или някого – добави Тейн.

По млчанието на девойката прецени, че тя се досеща кого всъщност имаше предвид.

По-късно изнесе телата на жреците от храма и ги положи на трева-та. Там произнесе безмълвна молитва към Нокту, която трябваше да запише смъртта им и да уведоми съпруга си Омеча. Каза и една молитва към Еню, докато Джин го чакаше търпеливо, и тъкмо привършваше, когато рязкото поемане на дъх на Джин го предупреди, че нещо не е наред.

Тейн отвори очи и веднага забеляза двете мечки. Бяха застинали на края на полянката, притаили масивните си черно-кафяви туловища в храсталака, и ги дебнеха, без да отделят поглед от тях. Тейн им се поклони и поведе Джин към лодката, която жреците използваша за пътуванията си до близкото селце Бан и обратно.

– Няма ли да ги погребеш? – попита момичето.

– Нашите обичаи не са такива – отвърна младежът. – Горските зверо-ве ще ги изядат. Така плътта им ще върне в кръговрата на природата, а душите им ще отидат в Полята на Омеча.

След това се качиха на шлепа от Бан. По време на шестдневното пътешествие Тейн имаше много време за размишления. Той потърси в себе си извора на мъката, ала не откри нищо. Почувства се объркан от отсъствието му. Неговият дом, всички лица, които толкова добре познаваше, наставниците и приятелите му, дори старият учител Олек бяха загинали в една-едничка нощ. Въпреки това обаче не можеше да се

застави да тъгува; всъщност дори чувстваше една гузна възбуда при перспективата да потегли на път. Навярно никога не бе принадлежал истински на това място и едва сега си признаваше това. Вероятно затова не можеше да открие вътрешния покой, който търсеше.

„Еню е отредила друг път за мен, помисли си той. Тя ме спаси от клането и ме изпрати да бродя. Мен, най-незначителният от последователите ѝ.“

Тази мисъл го накара да се почувства странно щастлив.

Слънцето се бе издигнало високо в източната част на небето, когато стигнаха до Аксками, ала пелената от пустинен прах продължаваше да виси над града, обагряйки столицата на Сарамир в зловещо червено. В момента шлепът минаваше покрай разпръснатите колиби на речните номади, чиито наколни хижи и разнебитени пристани бяха отрупали бреговете на Керин. Костеливи, жилести мъже сновяха с лодките си напред назад и като че ли изобщо не обръщаха внимание на минаващия в опасна близост до тях шлеп, който можеше да ги закачи. Жените им седяха пред къщурките, шаваха кожи или плетяха, а в очите им се четеше подозрение или безразличие към чужденците. Единствените хора, на които номадите вярваха, бяха тези от племето им – и можеше да се каже, че останалият свят се отнасяше със същото недоверие към тях, каквото и те изпитваха към него.

Джин се приближи и седна до Тейн, когато колибите се замениха от по-големи постройки, предимно складове и корабостроителници. Тя отметна косата си назад и се загледа във виненочервената вода.

– Мисля, че стремежът ти да откриеш Кайку ту Макаима не е продиктуван единствено от желанието ти да ми помогнеш – каза тя.

Тейн я изгледа с периферното си зрение. Профилът ѝ беше съвършен. Тя наистина беше много красива; и най-любопитното беше, че сякаш ставаше все по-красива с всеки изминал ден. Поне на външен вид изглеждаше *прекалено* съвършена. Дори и най-хубавото момиче имаше недостатъци – било лунички, било някаква грапавина на устните или различни шарки на ирисите; тези несъвършенства още повече подчертаваха красотата. У Джин обаче нямаше нищо подобно.

Тя го озадачаваше. По време на разговорите им през последните дни той се бе убедил в изключителната ѝ интелигентност и пъргав ум. Тези ѝ качества, в комбинация с външния ѝ вид, просто поставяха света в краката ѝ. Той не можеше да се сети за нещо, което тя не би могла да направи, някаква цел, която не би могла да постигне с лекота, стига само да пожелаеше. Защо тогава бе станала имперски вестonosец? Защо

бе избрала опасностите и мръсотията на пътя, вечното движение, липсата на спокойствие? Коя *беше* тя всъщност?

Жената го гледаше въпросително и той се сети, че очаква отговора му. Не каза нищо. Да си мисли, каквото си иска. Дори той нямаше никаква идея защо следваше маршрута на Кайку; знаеше само, че това бе последното място, където да отиде, след като домът му вече го нямаше.

– Мислиш ли, че ще можем да я открием? – попита накрая младежът.

– Мога да намеря тази Мишани, за която ми спомена, с лекота. Тя е Мишани ту Коли, дъщеря на Баракс Авун. Ако Кайку е при нея, задачата ни става още по-лесна.

Тейн кимна. Надяваше се да не е направил грешка, когато разказа на Джин онова, което знаеше; ала просто нямаше как да постъпи друго-яче. Те бяха спътници, поне за известно време, а той нямаше никаква представа как да издири някого в такъв голям град като Аксками без чужда помощ. Обаче подозренията му още го измъчваха – особено на фона на очевидните знания, които тя имаше за шин-шините – и това го караше да продължава да се чуди за природата на странната светлина, която бе зърнал в очите ѝ през онази нощ в гората.

– Засега сме в безопасност от тях – беше му казала тя. – Каквато и следа да ги е довела до твоя храм, в момента не могат да ни сторят нищо, защото не могат да ни последват по водата. Навярно ще се досетят накъде сме тръгнали и вероятно ще тръгнат по северния бряг на Керин, ала след като наближим Аксками, няма да посмеят да се приближат по-близо. Градът е владение на хората, където духовете нямат място.

– И ще ни изгубят от поглед, така ли? – бе попитал Тейн.

– Шин-шините са упорити и не оставят плячката си лесно. Дори и да ни проследят, най-вероятно ще се откажат, когато влезем в града. А може и да ни изчакат извън стените му, надявайки се да ни спипат отново, когато си тръгнем.

На Тейн му се искаше да попита как така един имперски вестоносец знае толкова много за духовете и демоните, но после реши, че не му се иска да знае.

Огромната столица се издигаше около тях, а многобройните куполи, кули и храмове ставаха все повече и повече, скупчени от двете страни на Керин. На север земята се издигаше нагоре, покрита с най-различни постройките, докато наклонът не станеше прекалено стръмен за строителство, завършвайки с гигантска, почти отвесна скала, чийто връх бе увенчан с величествената Императорска цитадела. Стените ѝ блестяха в

алено-златисто сред просмукания с прах въздух, пронизан от прежуриращите слънчеви лъчи. Улиците представляваха истински картини, изпъстрени с искряща белота и ярка зеленина, отрупани с множество колони, фонтани и паркове. Тук се виждаха няколко склада, които сякаш всеки момент щяха да се разпаднат; там галерия, кула с камбанария, библиотека – елегантни творения от камък и дърво, с метални орнаменти около входовете им. В началото на Императорския квартал се издигаше огромна порта, висока арка от камък и злато, която поразяваше с великолепната си украса дори и на помътнелия от прахоляка взор на окото на Нуку.

На юг се намираще знаменитият Речен район, където нямаше никакви улици, а само канали – едновременно приказно и опасно място. Там цареше същият хаос и пищност, както в останалите части на града, само дето тук всичко бе концентрирано на по-малка площ, а сградите имаха необикновена архитектура, скупчили се една върху друга на малки островчета с неправилна форма. Хората, които се разхождаха наоколо, или се возеха в плоскодънни лодки, бяха облечени по такъв екстравагантен и непрактичен начин, че достопочтените представители на обществото веднага биха се изчервили; в Речния район обаче нищо не беше твърде шокиращо.

Тейн гледеше изумен. И преди беше идвал в Аксками, ала престолният град продължаваше да го изпълва със страхопочитание. Неговият свят беше тишината на дивите лесове, където единственият по-силен шум бе гърмежът на пушка. Младежът вече долавяше помиташката стена от звуци, която идваше от града; ломотенето на хиляди гласове, тропленето на каретите, влачещите се манкстуй по улиците. Градът клокочеше от живот и сякаш само чакаше да го погълне в мига, в който напуснеше убежището на шлепа и пристъпеше в ужасяващата връва, която можеше да подлуди човек. Тейн я жадуваше и се боеше от нея.

Същото, помисли си той, можеше да се каже и за неговото бъдеще.

* * *

Кайку коленичи пред огледалото в оскъдно обзаведената стая за гости и се вгледа в отражението си. Лицето, което отвърна на погледа ѝ, сега ѝ изглеждаше непознато, въпреки че червеното на ирисите ѝ отдавна бе избледняло до нормално кафяво. Не беше минало много време, от както бе научила за състоянието си, ала въпреки това ѝ се струваше, че винаги е било така – цял живот е била странник в собствените си очи.

Отвън се чуваха гласовете на слугите, които се връщаха от

погребението. Мишани сигурно беше с тях. Кайку бе сметнала, че едва ли е добра идея да отиде.

Не беше плакала. Нямаше да плаче. „*Задръж сълзите си, за да потушат пламъците*“, си бе помислила, ала истината беше, че не изпитваше никаква тъга. Бе преминала през толкова много мъка в миналото си и не бе рухнала под тежестта ѝ; вместо това почти бе свикнала с присъствието ѝ. Тя вече нямаше власт над нея. Въпреки всичко усещаше някаква горчивина в гърдите си, малко камъче, образувало се в камерите на сърцето ѝ, подобно на перла под черупките на стрида. Беше ѝ дошло до гуша от скръбта, до гуша от болката. Как можеше изобщо да се довери на някого, когато двадесет жътви на спокойствие и щастие бяха отлетели безвъзвратно от живота ѝ само за един-единствен трагичен ден? Как можеше да разчита отново на нещо? Претеглени срещу тези аргументи, мъката и разкаянието бяха безполезни. Единственото, което ѝ оставаше, беше или да се откаже, или да продължи.

Тя избра второто.

Мишани се бе затворила в себе си като мида след пожара вчера следобед. Пламъците бяха потушени бързо и не причиниха никакви по-сериозни щети на къщата, ала пораженията, които нанесоха на взаимоотношенията им, бяха неизмерими. Някогашната ѝ приятелка се държеше изключително хладно с нея, а на лицето ѝ бе изписана непроницаема гримаса. Въпреки че ѝ говореше, думите ѝ бяха лишени от каквото и да било чувство и на Кайку ѝ се струваше, че Мишани полага огромни усилия, за да разговаря с нея.

– Ти умря, Кайку – беше казала тя предния ден, след като я бе обвинила, че е Различна. – Не е необичайно за Различните да изглеждат напълно нормални с години, докато нещо... не се пробуди. През цялото това време ти си го носила вътре в себе си, обаче не си го съзнавала.

– Откъде знаеш? – попита събеседничката ѝ, копнееща да опровергае домакинята си. – Ти не си жрец; откъде можеш да знаеш, че това вътре в мен не е демон или някакъв зъл дух?

Мишани отвърна поглед от нея.

– Нашите учители са ни казвали много малко неща за Различните. Научиха ни на добри обноски, на изкуството на калиграфията и красноречието; но не и какво точно представляват Различните. Те просто не се вписваха в представата за възпитани и благородни млади дами като нас. Обаче откакто дойдох в двора, успях да науча доста неща, включително и това, че се появяват дори и в най-високопоставените фамилии. – Тя говореше тихо, сякаш се страхуваше някой да не я подслуша; поради

липсата на врати в повечето сарамирски къщи, на подслушването се гледаше с изключително лошо око и повтарянето на онова, което някой беше чул, бе равносилно на сквернословие. – Животните в залива Матакса стават все по-уродливи с всяка изминала година. Във всяка мрежа има по няколко рака с по три щипки, риби с повече перки от нормалното, омари без очи.

Гласът ѝ беше напрегнат и си личеше, че тя едва потиска отвращението си. обстоятелството, че Кайку можеше да долови това, означаваше, че Мишани *искаше* събеседничката ѝ да разбере как се чувстваше домакинята ѝ. В задния двор се разнасяше глъчката на слугите, които се мъчеха да загасят пожара, предизвикан от нея; скърцане на ведра, плясък на вода, разтревожени викове. Всичко това ѝ се струваше адски далечно.

– Веднъж видях Различно момиче в едно от селата, принадлежащи на баща ми – продължи тя, обърнала гръб на гостенката си. – Беше отвратителна гледка – урод с разтопена кожа и коса, сляпа и саката. Където докоснеш с ръце, поникваха цветя. Дори и върху кожата, Кайку. Дори и върху метал. Заварихме я затворена в една кошара. Като малка беше убила майка си, след като горката жена разрешила на дъщеря си да пипне лицето ѝ. Очите на майката били извадени от корените на цветята и тя се задушила от цветовете им, разцъфнали в устата ѝ. – Мишани замлъкна – личеше си, че не ѝ се иска да продължава, ала го стори. – Никога не съм виждала човек, обладан от демон, но съм виждала със собствените си очи и съм чувала за мнозина Различни; при това съм слушала разкази поне за няколко, предизвикали пожар само с присъствието си в стаята. Една част са изгорели в собствените си пламъци, а останалите са били екзекутирани от Чаросплетниците. Между приносителите на огън има две общи неща. Всички са жени. И всички имат твоите очи, когато пламъците лумнат. Твоите червени очи. – Тя най-накрая погледна събеседничката си в лицето. – Различните са опасни, Кайку. *Ти* си опасна. Ами ако бях в стаята с теб?

Това беше вчера. Оттогава Мишани я бе оставила сама, отделяйки ѝ минимално внимание, предоставяйки ѝ време да помисли над състоянието си. Момичето се възползва от него.

До нея достигаха риданията на слугините, които се приближаваха към къщата. Йюкада, прислужницата, която бе единственият свидетел на състоянието на Кайку, когато беше спасена от горящата стая, бе починала. Разпространиха мълвата, че е оставила горящ мангал в стаята на Кайку. Йюкада се бе отровила миналата нощ, самоубивайки се, за да

изкупи престъплението си. Кайку се съмняваше, че самоубийството ѝ е било доброволно. Зачуди се дали изобщо слугинчето е знаело, че пие отрова.

Мишани беше станала безмилостна, откакто кракът ѝ бе стъпил за първи път в Императорския двор.

Кайку не хранеше никакви илюзии. Ужасната ситуация, в която бе изпаднала, ѝ позволяваше да види кристално ясно нещата около себе си. Мишани не я защитаваше; тя защитаваше себе си. Репутацията на рода Коли щеше да пострада неимоверно, ако се разбере, че са приютили една Различна. Нещо по-лошо – единствената наследничка на семейството е била близка приятелка с това скверно създание през цялото си детство и юношество! Така покварата се прехвърляше и върху семейството на Мишани; всички щяха да ги отбягват. Цените на стоките им щяха да паднат и историите за странните риби в залива Матакса отново щяха да започнат да се разпространяват. Самото присъствие на Кайку в дома им бе достатъчно да съсипе рода Коли. Дъщерята на Баракс Коли не можеше да рискува бърбивият език на някоя слугиня да унищожи онова, над което се бяха трудили цели поколения.

Изведнъж Мишани влезе в стаята, без дори да звънне с камбанката. Тя завари Кайку седнала пред огледалото. Гостенката завъртя очи към отражението на новодошлата девойка.

– Слугите ми казаха, че не си яла нищо тази сутрин – рече тя.

– Боях се да не би да открия нещо смъртоносно в храната си – отвърна Кайку; тонът ѝ беше хладен и прекомерно официален, а стилът ѝ на обръщение показваше, че разговаря със свой неприятел.

Мишани не реагира по никакъв начин. Тя изгледа равнодушно очите на Кайку в огледалото, а малкото ѝ, тясно лице бе обрамчено от облак черна коса.

– Не съм такова чудовище, че да наредя да те убият, Кайку, без значение в какво си се превърнала.

– Може би е така – рече събеседничката ѝ. – А може и да си се променила много през последните години. Може би аз никога не съм те познавала истински.

Мишани бе разтревожена от промяната в поведението ѝ. Вместо да се чувства засрамена от това, което е, сега Кайку я обвиняваше за недостатъчното ѝ приятелство и доверие. Вярно, че Кайку винаги е била своенравна и упорита, ала как можеше да е толкова нагла, при положение че бе Различна?

Гостенката се изправи и впери поглед в Мишани. Беше с няколко

сантиметра по-висока от нея, ето защо бе навела леко глава.

– Тръгвам си – каза тя. – За това дойде да ме помолиш, нали?

– Не съм имала намерение да те моля за каквото и да било, Кайку – отвърна Мишани. – Казах ти какво успях да разбера за Маската. Най-добре ще е да отидеш във Фо и да потърсиш сама отговорите, които ти трябва. Сигурна съм, че ме разбираш.

– Разбирам много неща – каза по-високата девойка. – Някои не са толкова приятни като други.

Възцари се продължително мълчание.

– Това, че не наредих да те убият, свидетелства за приятелството ми, Кайку. Знаеш каква опасност представляваш за семейството ми. Знаеш, че ако се разкриеш като Различна, ще ни причиниш много неприятности.

– И ще бъда екзекутирана от Чаросплетниците – допълни девойката. – Няма да пропиляя живота си така. Той е ценен. Едно време ти също мислеше така.

– Едно време – съгласи се чернокосата девойка. – Ала нещата се промениха.

– Аз не съм се променила, Мишани – дойде отговорът. – Ако се бях разболяла от костна треска, щеше да седиш до рогозката ми и да се грижиш за мен, въпреки опасността да се заразиш. Ако бях нападната от убийци, щеше да ме защитиш и да използваш влиянието на семейството си, за да ме скриеш на сигурно място, въпреки че и твоят живот можеше да се окаже застрашен. Ала ето че с това... с това не можеш да се примириш. Огорчена съм, Мишани. Не съм искала да бъда Различна – как тогава можеш да ме обвиняваш за това?

– Защото виждам каква си сега – отвърна доскорошната ѝ приятелка. – И се отвращавам от теб.

Кайку усети почти физическа болка при тези думи. Нищо повече не можеше да се каже.

– В тази ракла има дрехи – рече чернокосата. – Храна има в кухните. Вземи каквото искаш. В замяна искам следната услуга – тръгни си след залез слънце, за да не те видят.

Кайку вдигна гордо брадичка.

– Не моля за никакви услуги от теб, нито пък ще изпълнявам желанията ти. Искам само онова, което си е мое – Маската на баща ми, дрехите и вързопа, с които дойдох. Ще си тръгна веднага щом ги получа.

– Както искаш – отвърна ѝ Мишани. Тя замлъкна, сякаш искаше да каже още нещо, ала моментът отмина и девойката излезе от стаята.

* * *

Кайку излезе смело от предната врата, след като слугите ѝ донесоха нещата. Баракс Авун – бащата на Мишани – не беше вкъщи, ето защо ѝ бе спестена дилемата да му благодари за гостоприемството и да му каже довиждане, или да си замине тихомълком. Усещаше любопитните погледи на слугите върху себе си, докато си тръгваше. Гледката на приятелката на тяхната благородна господарка, която си заминава с панталони и ботуши – пътнически дрехи – бе доста необичайна. Навярно някои от тях я обвиняваха за самоубийството на Йокада. Изобщо не я беше грижа. Те не знаеха нищо за нейните проблеми. Бяха само слуги.

„Аз имам цел, помисли си тя. Зная къде ще отида. На остров Фо. Там ще разбера кои са онези, които избиха семейството ми.“

Следобедът беше нетърпимо горещ – слънцето бе успяло да се изкачи високо над червения прах на Суранануи – и блестеше толкова ярко, че момичето трябваше да присвива очи. Улиците на Императорския квартал бяха чисти, широки и красиви както винаги. Тя имаше малко пари в торбата си. Първата ѝ цел щяха да бъдат доковете. Не ѝ се искаше да мисли за Мишани, нито пък за това какво се бе случило с нея, докато не се озовеше далеч от това място. Нямаше да се обръща назад.

Тя напусна имението на рода Коли, свърна зад ъгъла по една тясна странична уличка, закътана под прохладната сянка на редица големи дървета, и едва не се блъсна в Тейн, който идваше от другата страна, а до него вървеше някаква непозната жена.

За миг и двамата бяха вцепенени от изненада, после Кайку възвърна гласа си.

– Тейн – каза тя накрая, – благоден. Късметът на Шинту, а? – Последното беше фраза, изразяваща учудване при необичайни съвпадения като неочакваната им среща.

– Не късмет – отвърна той. – Ние те търсехме. Това е Джин, имперски вестоносец.

Кайку се обърна към жената, която вървеше до послушника, и лицето ѝ преbledня. Приятното чуруликане на птиците по дърветата изведнъж заглъхна и девойката си помисли, че всеки, който минаваше по главната улица в този момент, можеше да ги види.

– Нещо не е наред ли? – попита Тейн, слагайки загрижено ръка на рамото ѝ. – Да не си болна?

Съзнанието на Кайку продължаваше да отрича с всички сили, въпреки че сетивата ѝ я засипваха с очевидни доказателства. Съвсем малка

разлика в костната структура... в линията на косата... устните... кожата... ала нищичко от това нямаше значение. Достатъчно беше да погледне очите и веднага я разпозна. Колкото и да изглеждаше невъзможно, я разпозна.

– Не е болна – каза Джин, сграбчи момичето за предната част на ризата и я притегли към себе си, докато не се оказаха лице в лице, а носовете им почти се докоснаха. Тейн беше твърде смаян, за да се намеси.

– Познаваш ме, нали, Кайку?

Девојката кимна, внезапно ужасена.

– Асара – промълви тя.

– Асара – потвърди жената и момичето изведнъж усети острия допир на нож до корема си.

Дванадесета глава

Храмът на Паназу се извисяваше над Речния район на Аксками, а яркосините му стени контрастираха със зеленото, лилавото, бялото и жълтото на околните пострройки, засенчвайки ги с великолепието си. Макар и тесен на ширина, бе изключително висок, а фасадата му бе украсена с безброй орнаменти под формата на вълни и водовъртежи, между които надничаха изящно извити прозорци с морскозелени рамки. Паназу беше богът на дъжда, бурите и реките, ето защо бе разбираемо, че там, където нямаше улици, а само канали, той беше върховен господар.

Речният район представляваше истински архипелаг от сгради, издигащи се върху парцели с несиметрична форма заради мрежата от канали, които прорязваха региона като пукнатини върху счупена плоча. Намираще се южно от Керин – пишно стълпотворение от къщи, театри, магазини, кръчми и бордеи, където процъфтяваше хазартът. Преди време тук бе имало единствено складове и празни парцели, удобни за съхранението на различни стоки; ала с разрастването на Аксками и увеличението на товарни шлепове тесните канали и оскъдното пространство на Речния район вече не били толкова функционални и ролята им се иззела от по-големите складове от северната страна на Керин. Речният район се превърнал в приют за престъпници и хора от най-ниските социални слоеве, докато неколцина благородници не решили, че просто не могат да устоят на ексцентризма да живеят на място, където няма пътища в традиционния смисъл на думата. Ниската цена на земята провокирала множество сделки и само за десетилетие големи участъци от Речния район били погълнати от безумни архитектурни проекти, като всеки новодошъл се опитвал да надмине съседите си. Криминалните елементи веднага се възползвали от присъствието на заможните новодошци и скоро бърлогите, специализирани в продажбата на опиум, и евините бардаци били заменени с изискани заведения и публични домове. Речният район се превърнал в любимо място на младите, богатите и отегчените, на покварените и покваряващите. Макар че бил опасно място, където редовно се случвало да прережат нечие гърло, това само го правело още по-привлекателно в очите на богатите и регионът процъфтявал.

– Мислех, че е мъртва – каза Кайку.

Тейн погледна към нея. Ивиците слънчева светлина, проникващи

през дъските над тях, падаха върху вдигнатото ѝ нагоре лице. Помещението бе сумрачно и задушно. Това бе първото нещо, което девойката беше изрекла, откакто Асара – тази, която се наричаше Джин – ги бе оставила тук.

– Коя е тя? – попита младежът. Той бе седнал на една от грубите каменни пейки, издигащи се терасовидно от центъра на стаята, където се виждаше плитка яма. Някога това място е било сауна, но по занемарената обстановка и застоялия въздух си личеше, че отдавна не е било използвано за тези цели.

– Не зная – отвърна момичето. Тя седеше на една от по-долните пейки от другата страна на ямата. – Тя беше моя прислужница от две години, ала си мисля, че едва ли съм я познавала истински. Изобщо не е това, което изглежда.

– И на мен ми се стори подозрителна – призна Тейн. – Ала ми показа сигула на имперските вестоносци. Ако си направиш подобна татуировка, без да принадлежиш към гилдията, те грози заплаха от смъртно наказание.

– Тя изгоря – промълви Кайку, която сякаш не го слушаше. – Видях изпепеленото ѝ лице. Това хем е тя, хем не е тя. Сега е... още по-хубава от преди. По-различна е. Бих казал, че изглежда като сестра на Асара или нейна братовчедка, ако не бяха очите ѝ. Но тя *изгоря*, Тейн! Как би могла да се изцели така?

Асара беше разгневена. Кайку продължаваше да усеща натиска на кинжала ѝ върху кожата си в онзи миг, когато се срещнаха пред имение-то на рода Коли. За секунда през главата на девойката бе минала мисълта, че тя ще го забие в плътта ѝ, прорязвайки мускулите ѝ, отмъщавайки си за това, което Кайку бе сторила с нея.

Ала *какво* всъщност ѝ бе сторила? До този момент момичето си беше мислило, че неконтролируемото ѝ проклетие е убило нейната спасителка и доскорошна прислужница. Сега обаче виждаше, че греша. Изобщо не ѝ беше лесно да се примири с този факт.

– Ти ме остави да умра там, Кайку – бе казала Асара. – Аз ти спасих живота, а ти ме остави да умра.

Тейн бе твърде изненадан, за да реагира, ала в следващия момент ръката му се плъзна към дръжката на меча му, учуден от начина, по който спътничката му се държеше с тази, която толкова искаха да открият.

– Стой където си, Тейн – изсъска красивата жена. – Положила съм достатъчно усилия, за да запазя живота на това момиче, че да го убивам точно сега. Към теб обаче не изпитвам подобни угризения, така че само

се опитай да се намесиш. Ще умреш преди даже да извадиш меча си.

Младежът ѝ бе повярвал. Помисли си за светещите ѝ очи, които бе видял в гората, и си каза, че не би искал да знае с кого или какво си има работа.

– Мислех си, че съм те убила – рече Кайку, а гласът ѝ звучеше изненадващо спокойно. – Бях страшно уплашена. Избягах. – Помисли си дали да не ѝ се извини, ала това означаваше да се признае за виновна. Нямахме намерение да моли за прошка относно действията си, особено пък като се имаше предвид измамата на Асара.

– Да, ти избяга – каза бившата ѝ прислужница. – И ако нещата бяха стояли другояче, щях да те накарам да съжаляваш за постъпката си. Обаче аз имам мисия, а ти си част от нея. Последвай ме. – Тя се обърна към Тейн, а лицето ѝ беше изключително красиво въпреки суровото му изражение. – Можеш да ни придружиш или да си тръгнеш. Избирай.

– Накъде? – попита младият мъж.

– В Речния район.

Запътиха се натам, а жената прибра кинжала си, предупреждавайки ги да не се опитват да избягат. Никой обаче нямаше такова намерение. Макар че в поведението ѝ се усещаше заплаха, и двамата усещаха, че Асара не възнамерява да им направи нещо лошо. Когато Кайку обобщи всичко, което знаеше за Асара, стигна до извода, че тя се опитваше да я отведе някъде след нощта, в която загинаха близките ѝ. Ако искаше да я отвлече, можеше да го стори още преди доста време. Докато сега бе различно. Кайку бе част от мисията на Асара и момичето предположи, че това включваше и доброволното ѝ отиване до Речния район. Не можеше обаче да спре да си задава въпроса *защо*.

Прекосиха Керин по големия мост Гилза и пред очите им се издигнаха натруфените сгради от другата страна на реката. Като че ли мостът представляваше ясна граница между крещящата показност на Речния район и сеплостта на останалите квартали на Аксками. Край тях минаваха манкстуи, чиито поводи бяха отрупани със скъпоценности, а яздещите ги мъже и жени сякаш бяха избягали от някаква лудница за ексцентрици. В тази част на столицата нямаше никакви превозни средства на колела, въпреки че навярно щяха да бъдат удобни по тесните улички между сградите и каналите, а само плоскодънни лодки, чиято ярка пъстрота изпъкваше на фона на моравочервената вода.

Асара ги отведе до един изоставен парцел зад крещящо боядисано дюкянче, което се рекламираше като доставчик на най-добрите опии. Парцелът бе почти пуст, като изключим ниската дървена сграда, без

съмнение използвана като сауна в миналото, и празният басейн. Всичко останало беше прашни камънаци и порутени останки от някакви по-големи постройки.

– Изчакайте тук – рече им жената, въвеждайки ги в запустялата бивша сауна. – Не ме карайте да започвам да ви търся. Горчиво ще съжалявате.

Казвайки тези думи, тя ги остави. Те чуха издрънчаването на вратата на вратата – предпазна мярка, от която нямаше нужда – и се замислиха. Асара не беше отговорила на нито един от въпросите им, докато вървяха, отказвайки да хвърли светлина върху крайната им цел. Просто ги остави в неведение на това място за цели часове, чак докато слънцето не започна да клони към залез.

През това време те си поговориха. Тейн разказа на Кайку за случилото се с жреците в храма, а девойката сподели с него какво бе научила за произхода на Маската, донесена от баща ѝ. Ала въпреки че общуването им протичаше леко и гладко, както когато се разхождаха покрай храма, всеки скри по нещо от другия. Кайку не спомена нищо за обвинението, отправено ѝ от Мишани, за причините, поради които бе напуснала дома ѝ, както и за случилото се между нея и Асара в гората. Тейн пък реши да не разкрива пред нея как се е чувствал след смъртта на жреците, премълчавайки за особеното вълнение, което изпитваше при перспективата да потегли на път в търсене на новата си съдба.

И така, двамата си седяха в полумрака на помещението, очаквайки завръщането на Асара и потънали в мислите си, но без ни най-малко да се чувстват уплашени. След като Кайку преодоля първоначалния си потрес, беше доволна да се остави по течението на събитията. Най-лошото, което можеше да ѝ се случи, беше да я убият. Имайки предвид състоянието си, тя се зачуди дали пък така нямаше да бъде най-добре.

Ивиците светлина, проникващи през процеците на тавана, вече пълзяха по източната стена, когато вратата изведнъж се отвори и някаква непозната жена пристъпи в задушния сумрак.

Беше висока – истинска тъмна кула. Роклята ѝ беше чисто черна, сякаш от гарванови пера, която покриваше раменете ѝ. Два симетрични тъмночервени полумесеца започваха от челото ѝ, минаваха над клепачите ѝ и се спускаха надолу по бузите ѝ, а върху устните ѝ бяха изрисувани червени и черни триъгълници, които се редуваха като заострени зъби. Косата ѝ, тъмна като одеждите ѝ, хвърляше тъмносини отблясъци под креещите слънчеви лъчи и бе завързана на две дебели плитки, които се спускаха по гърба ѝ. Сребърна диадема украсяваше челото ѝ, с малък

червен скъпоценен камък, инкрустиран в центъра ѝ.

Тя пристъпи грациозно в стаята, а Асара влезе след нея, затваряйки вратата.

– Добре дошли – каза непознатата, а гласът ѝ звучеше като котешки нокти, драскащи по кадифе. – Извинявам се за терена, ала се налага да бъдем потайни.

– Коя сте вие? – запита Тейн, изучавайки чуждоземското ѝ облекло. – Някаква магьосница?

– Магията не е нищо повече от суеверие, Тейн ту Джерибос – рече жената. – Аз съм нещо далеч по-неприятно. Аз съм Различна.

В очите на младежа проблеснаха пламъчета и той насочи гнева си към Асара.

– Защо си я довели тук?

– Успокой се, Тейн – намеси се Кайку, макар че тя също изпита отвращение при споменаването на Различните – вкоренена реакция, която дълбоко противоречеше на сегашното ѝ състояние. – Да я изслушаме.

Тейн стрелна с изпепеляващ поглед трите жени в помещението, след което изсумтя.

– Няма да слушам брътвежа на такива като нея.

– Тръгвай си тогава – простичко каза Асара. – Никой няма да те спре.

Тейн погледна към вратата, после към Кайку.

– Идваш ли?

– Тя трябва да остане – бе категорична Асара. – Поне докато чуе онова, което се налага да ѝ съобщим.

– Тогава ще те изчакам отвън – рече мъжът и ги остави.

– Твой приятел? – попита с леко ироничен тон високата жена.

– Така изглежда – отговори момичето. – Макар че знае ли човек?

Непознатата се усмихна разбиращо.

– Добре направи, че излезе. Нещата, които ще ти кажа, те засягат лично и колкото по-малко хора ги знаят, толкова по-добре за теб. Той може да дойде по-късно.

– Кайку ту Макаима – представи се момичето, очаквайки жената пред нея да последва примера ѝ.

– Аз съм Кайлин ту Моритат, Сестра от Аления орден – гласеше отговорът. – Наблюдаваме те от известно време.

– Асара ми каза – рече девойката, обръщайки се към бившата си прислужница. Тя бе намекнала за доста неща онази сутрин в гората, след нощта, в която бяха избягали от шин-шините, ала до този момент

Кайку нямаше представа какво бе имала предвид.

– Какво искате от мен?

Кайлин не я дари с директен отговор.

– Ти се променяш, Кайку – изрече. – Сигурна съм, че вече го знаеш.

Вътре в теб горят огньовете.

Девојката не можеше да погледне към Асара, ето защо продължи да се взира в облечената в черно жена.

– Знаеш ли какво представляват?

– Да.

Момичето прокара пръсти през косата си, внезапно почувствала се изнервена, страхувайки се да зададе следващия си въпрос. Двете седяха една срещу друга на пейките от най-долния ред – тя наблюдаваше лицето на Кайлин, осветено от лъчите на залязващото слънце, а във въздуха над ямата танцуваха пращинки.

– Значи съм Различна, така ли?

– Да – беше отговорът. – Като мен и като Асара. Ала недей да придаваш голямо значение на тази дума, Кайку. Познавам Различни, които цял живот са живели в срам, неспособни да понесат теглото на това клеймо. – Тя вдигна изрисуваното си с червени полумесеци лице към момичето. – Аз вярвам, че ти си по-силна от тях. Мога да те науча да не се срамуваш.

Кайку я изгледа преценяващо.

– На какво друго можеш да ме научиш?

Асара забеляза с одобрение разликата в държанието на тази Кайку и момичето, което бе измъкнала от горящата къща. Тя беше изстрадала много, бе се сблъскала с много неприятни истини и въпреки всичко те не бяха успели да я пречупят. Навярно вярата на Кайлин в нея беше напълно обоснована.

– Ти не знаеш как да контролираш това, което имаш – каза Кайлин.

– За момента то се проявява като пожар, като разрушение; детински номера. Мога да те науча да го обуздаеш. Мога да те науча да правиш неща, които никога не си и сънувала.

– А какво ще поискаш в замяна?

– Нищо.

– Трудно ми е да го повярвам.

Кайлин остана абсолютно неподвижна, докато говореше; изящна статуя, обгърната от сенки.

– Членовете на Аления орден не са много. Чаросплетниците откриват потенциалните ни кандидати преди нас, а често те самите се

самоизгарят несъзнателно или пък се самоубиват, ужасени от онова, което са сторили. Научаваме ги как да се справят със силата вътре в тях, преди тя да ги унищожи. Тогава те избират пътя, по който да вървят. Всеки от нас има свободата да си тръгне и да постигне онова, към което се стреми. Някои стават като мен и започват да обучават другите. Ще те науча, Кайку, преди силата ти да убие теб или тези около теб; едва тогава ще решиш дали искаш да се присъединиш към нас. Готова съм да поема този риск.

Кайку не беше съвсем убедена. Не можеше да съчетае външния вид и държанието на тази жена с подобен явен алтруизъм. Какво ли всъщност *се криеше* под това предложение за помощ? Дали го правеше просто от нарцисизъм? От желание да моделира другите по свой образ и подобие? Или пък ставаше въпрос за нещо по-дълбоко?

– Тя също ли е от Аления орден, за който спомена? – попита девойката, кимвайки с глава към Асара.

– Не – отсече бившата ѝ прислужница, без да дава допълнителни разяснения.

Момичето въздъхна и се отпусна на каменната пейка.

– Обясни ми – каза на Кайлин.

Жената се подчини.

– Аленият орден се състои от тези, които са Различни по един специфичен начин. Ти имаш тази сила вътре в теб, която наричаме *кана*. Тя се проявява по различни начини, но само при жени. Това е привилегия единствено на нашия пол. Не всички проявления на Различността са произволни, Кайку. Някои се появяват отново и отново, връщайки се периодично. Твоят случай е такъв. Това не е някакъв недъг или проклетие, Кайку – това е безценна дарба. Обаче е опасна, когато не е обуздана.

– През последните години станахме много по-вещи в откриването на тези, които владеят тази сила, дори и преди да се е проявила за първи път. При някои тя се появява рано, още в детството; те най-често биват залавяни от Чаросплетниците и екзекутирани. Други, като теб, откриват своя талант едва когато е провокиран от нещо – било травма, било извънредно силни чувства. Ти имаш много голям потенциал, Кайку; от доста време знаем това.

– Вие сте изпратили Асара да ме наблюдава – рече момичето, сглобвайки мозайката. – Да изчака, докато не се прояви тази... *кана*. След което е трябвало да ме доведе при вас.

– Точно така. Ала събитията ни попречиха, както знаеш.

Девойката остави главата ѝ да клюмне, кръстосвайки длани над

коленете си. Миг по-късно късите ѝ кестеняви кичури започнаха да се тресат, докато тя се смееше тихо.

– Нещо смешно ли има? – попита Кайлин, а в гласа ѝ се долавяше известна студенина.

– Прощавай – усмихнато каза девойката, надигайки глава. – След цялата тази трагедия, която преживях... след всичко, което ми се случи, сега ми предлагаш да ти стана *ученичка*, така ли?

– Предлагам ти да ти спася *живота* – сонна ѝ се Кайлин. Тя изглежда не можеше да оцени хумора.

Смехът на момичето секна. Тя наклони пакостливо глава на една страна и изгледа жената в черно.

– Твоето предложение ми звучи интересно, в това няма съмнение. Има доста неща, които не зная, а съм нетърпелива да науча. Обаче не мога да го приема.

– Разбирам. Баща ти – рече Кайлин, а студенината в гласа ѝ се задълбочи.

– Заклех се пред самия Оча, че ще отмъстя. Не мога да изоставя мисията си. Трябва да отида до Фо и да открия човека, направил Маската на баща ми.

– Още ли е у теб? – попита изненадано Асара. Момичето кимна утвърдително.

– Мога ли да я видя? – попита Кайлин.

Девойката се поколеба за момент, после я извади с неохота от торбата си. Приближи се до жената, подавайки ѝ я.

Внезапно горещ порив на вятъра раздвижи застоялия въздух на сауната, разлюлявайки гарвановите пера от яката на Кайлин, докато тя разглеждаше внимателно Маската.

– Силата ти е опасна – рече тя – и или ще те убие, или ще направи така, че да те убият. Предлагам ти възможност да се спасиш. Ако ми откажеш сега, може и да не доживееш да получиш втори шанс.

Кайку се загледа замислено в нея.

– Каж ми за Маската.

Кайлин вдигна поглед.

– Не чу ли какво ти рекох?

– Чух те – отвърна момичето. – Животът си е мой и ще го рискувам така, както аз преценя.

Жената въздъхна.

– Тогава се боя, че инатът ти ще го погуби – рече. – Позволи ми да ти предложа нещо друго. Виждам, че твърдо си решена на това

безразсъдство. Ще ти разкажа за Маската, ако ми обещаеш после да се върнеш при мен и да ме изслушаш.

Кайку наклони глава в безмълвно съгласие.

– Зависи от това, което ще ми кажеш.

Кайлин я изгледа внимателно, опитвайки се да прецени характера ѝ, търсейки признаци на хитруване или мошеничество. Дори и да беше видяла нещо, не го показва; вместо това подаде Маската обратно на момичето.

– Тази Маска е като карта. Пътеводител. Дошла е от място, което не можеш да откриеш, място, скрито от погледа на обикновените мъже и жени. Тя обаче ще ти покаже пътя. Носи я, когато приближиш целта си, и тя ще те заведе до своя дом.

– Не разбирам какво печелиш, като се правиш на загадъчна, Кайлин – каза Кайку.

– Това е простата истина – отвърна ѝ жената. – Тази Маска ще ти помогне да преминеш през невидимата преграда. Мястото, което търсиш, ще бъде скрито. Ще имаш нужда от нея, за да го откриеш. Това е всичко, което мога да ти кажа.

– Не е достатъчно.

– Тогава може би това ще ти помогне. Неиде из северните планини на Фо има манастир на Чаросплетниците. Пътищата към него са се изгубили преди много години. Щеше да се смята за изчезнал, ако не бяха снабдителните талиги, които периодично пътуват до селището Чайм. Те доставят маски, изработени от Майсторите в манастира, обикновени маски за театър, украса и тем подобни нужди. Чаросплетниците ги разменят за храна и други, по-необичайни неща. – Тя махна презрително с ръка. – Отиди в Чайм. Може би там ще намериш онова, което търсиш.

Кайку се замисли за момент. Това поне съвпаднаше с предположението на Копанис.

– Много добре – каза. – Ако думите ти се окажат верни, после ще се върна при теб и ще можем да продължим разговора си.

– Съмнявам се, че ще живееш толкова дълго – отвърна ѝ Кайлин, след което излезе, оставяйки Кайку и Асара сами.

Бившата ѝ прислужница се усмихваше едва-едва в душния полумрак.

– Знаеш, че тя може да те накара да останеш.

– Така е, но подозирам, че иска да го направя доброволно.

– Голям инат си, Кайку.

Момичето не си даде труда да отговаря на това.

– Свършихме ли? – попита.

– Не съвсем. Имам една молба – тя отметна косата зад рамото си и вирна дръзко брадичка. – Вземи ме със себе си във Фо.

Девојката смръщи вежди.

– Каж ми защо да го правя, Асара.

– Защото ми дължиш доста, а и си жена на честта.

Кайку се колебаеше и това си пролича.

– Излъгах те, Кайку, ала никога не съм те предавала – рече тя. – Няма защо да се страхуваш от мен. И двете имаме една и съща цел. Обстоятелствата около смъртта на близките ти ме интересуват толкова, колкото и теб. Щях да умра заедно с теб, ако шин-шините бяха по-бързи и мисля, че дължа отмъщение на някого за това. Трябва ли изобщо да ти напомням, че изобщо нямаше да имаш тази Маска, ако не бях аз, нито пък щеше сега да си жива? Дъха в гърдите ти го има, защото аз го сложих там.

Кайку кимна властно.

– Питам се защо ли не ми кажеш истинските си подбуди, Асара. Не ти вярвам, ала наистина съм ти задължена – рече тя. – Можеш да дойдеш с мен. Обаче няма да получиш доверието ми, докато не го спечелиш отново.

– Добре – отвърна дългокосата жена. – Доверието ти не ме вълнува особено.

– Ами Тейн? – попита Кайку. – Ти го доведе тук. Какво ще стане с него?

– Тейн ли? – повтори Асара. – Имах нужда от лодката му. Той е малко муден, но не е неприятен. Ще дойде, ако му позволиш, Кайку. Той търси същите отговори като нас – защото онзи, който е изпратил шин-шините да избият близките ти, е отговорен и за касапницата в храма.

Момичето погледна към бившата си прислужница. За миг се почувства зашеметена, пометена от хода на събитията като от гигантска вълна, неспособна да се задържи от падането презглава в неизвестното. Реши да не ѝ се съпротивлява.

– Значи ще бъдем тримата – каза накрая. – Утре сутринта потегляме.

* * *

Именията на рода Амача се намираха между двете разклонения на Керин, на много километри източно от Аксками. Там реката, водеща

началото си от планините Тчами, се разделяше на две от древните скални образувания, стърчащи от земята в назъбени редици. На север от тях Керин ставаше по-спокойна, гъмжеше от риба и течението носеше натоварени със стоки кораби към столицата на империята. На юг обаче новообразуваният се приток бе буен и коварен – реката Ран – плитка, бърза и рядко използвана за плавателни цели.

Ран течеше на изток от именията на рода Амача, преди да завие към неравните земи на разлома Ксарана, изсипвайки се там във величествен водопад. Само най-безразсъдните пътници, в не по-голям плавателен съд от кану, можеха да преминат през водопада, преодолявайки препятствията, умело маневрирайки с лодките си по каменните стени, за да стигнат до не толкова опасните води отдолу; ала разломът Ксарана криеше много рискове и само малцина се осмеляха да прекратят границите на това прокълнато място. Той прекъсваше всяка възможност за речно плаване между Аксками и плодородните земи в южната част на империята, принуждавайки хората да предприемат продължителни сухопътни пътешествия.

От разклоненията на реките скалните гребени постепенно се заменяха от полегати възвишения, а издигнатите бентове и напоителни съоръжения спомагаха за равномерното снабдяване с вода на многобройните оризови полета. Върху най-високия хълм се намираше имението на рода Амача – впечатляващо стълпотворение от най-различни сгради, заобикалящо голямата крепост с неправилна форма. Тя имаше високи стени от сив камък и бе увенчана с кули и полегати покриви с червени плочи. Бе построена така, че да се използват максимално географските предимства на региона – едно от крилата се издигаше върху скални зъбери, а друго се спускаше срещу наклона на терена, където стената, обрамвяща крепостта, не беше много висока. Повечето постройки, които я заобикаляха, също имаха червени покриви, а при строежа на доста от тях бе използвано тъмнокафяво дърво, за да бъдат в унисон с цветовете на рода Амача.

На запад от крепостта възвишенията ставаха по-широки и плоски, а оризищата бяха заменени от разкошни овощни градини, истински тъмнозелени морета, отрупани с ярки плодове – портокали, ликери, сенковинки, сочните лилави глобуси на кокомаковете. А зад тях... зад тях войските на рода Амача се упражняваха в равнините, огромно множество от червени и кафяви брони и блестяща стомана, наброяващо пет хиляди силни мъже.

Те се обучаваха в боен строй, гигантски геометрични

формирования на копиеносци, стрелци с пушки, мечоносци, кавалерия. В знойните горещини по пладне те сумтяха и се потяха в мними сражения, фалшиви атаки, отстъпления и прегрупирания. Дори и в леките си кожени брони бойците се справяха възхитително под палещия взор на окоето на Нуку, а строят им беше гъвкав и подвижен. Металните доспехи бяха непрактични за битките в Сарамир – слънцето бе прекалено жарко през по-голямата част от годината и всеки човек в пълно метално снаряжение щеше да се изпържи още преди да излезе на бойното поле. Сарамирските войници се биеха без шлемове – ако изобщо носеха нещо на главата си, то беше някаква кърпа или лента, която да ги предпази от слънчев удар. Военната им тактика се базираше на бързината и свободата на движенията.

Водачите на мечоносците караха отрядите си да изпълняват всевъзможни бойни техники, демонстрирайки замах, париране на удара, атака и различни подлъгвания на противника, след което те бързо се прегрупираха в елегантни смъртоносни редици, а телата им танцуваха гъвкаво около блестящите им остриета. Към далечните скали бяха насочени топове, чийто оглушителен грохот отекваше из земите на Баракса. Изчисляваха се траекториите на гюлетата, тяхната далекобойност и точност.

Родът Амача се готвеше за война.

Баракс Сонмага ту Амача яздеше гордо през жегата и прахоляка на тренировъчните площадки, а в ушите му отекваха кълтенето на оръжията, бойните викове и внезапните заповеди на командирите. Въздухът миришеше на пот и подгизнали кожени брони, на коне и сря от топове и пушките. Той чувстваше как гърдите му се издуват от гордост, като че ли някакъв балон се разширяваше вътре в него. Каквито и опасения и страхове да имаше по отношение на притежаваните от него земи, знанието, че пет хиляди души са готови да дадат живота си за него, стига да им заповяда, го изпълваше с несравним възторг. Не че оценяваше предаността им – в крайна сметка това си беше тяхно задължение, неотменима част от традициите, върху които бе построено обществото им – ала усещането за *сила*, което му вдъхваше армията му, го караше да се чувства като истински бог.

Бе прекарал цялата сутрин в проверки и огледи, разговаряйки с ур-Бараксите и генералите, давайки думата на войниците. Решението му да ги накара да тренират без почивка в най-горещото време на деня бе посрещнато с одобрение от подчинените му, защото войниците трябваше да са способни да се бият при всякакви условия. Не че Бараксът очакваше да изразят някакво несъгласие – дисциплината на сарамирските

армии беше легендарна, а Сонмага не беше свикнал заповедите му да бъдат оспорвани.

Обхванат от внезапен поетичен изблик, той пришпори коня си и се насочи покрай бойните редици към крепостта, мержелееща се на изток сред маранята. Не натам обаче бе тръгнал той; след кратка езда стигна до билото на един хълм, надвиснал над прашните равнини, където скочи от седлото. На ръба му стърчеше тясна скала, от която се откриваше панорамна гледка към обширните му земи. Той остави коня си да си пощипне малко тревичка, отиде до края на скалата и погледна надолу.

Дъхът му секна от машаба на гледката – всичките му отряди се виждаха като на длан – ала още по-впечатляваща беше огромната територия на владенията му, на фона на която армията му изглеждаше незначителна. Многобройните му бойци приличаха на мравки, а величието им бе напълно засенчено от света около тях. Небето беше кристално синьо, без нито едно облаче. Бистрите води на Керин заслепяваха с блясъка си, искрящи като течно сребро под безмилостните лъчи на окоето на Нуку, бавно носещи се към Аксками, скрит зад хоризонта. Тук-там из равнините се виждаха малки горички, проточваха се прашни пътища и се издигаха поселища; Сонмага се зачуди дали не вижда стадо банати, бавно движещи се в далечината, ала знойната мараня правеше зрението му несигурно.

Баракът отправи безмълвна благодарствена молитва към боговете. Той не беше чувствителен човек и нежността му се проявяваше единствено в моменти като този. Природата го изпълваше с благоговение. Тази земя го изпълваше с възхищение и той я обичаше. Погледът му отново се насочи към величествената армия под него и благородникът усети как всичките му съмнения се изпаряват. Каквото и да излезеше от това, той знаеше, че е направил онова, което сърцето му е продикувало. Троновете не бяха най-важното нещо на света.

Той не отричаше пред себе си, че жадува за власт. Превръщането на рода Амача в господстваща фамилия щеше да запише името му със златни букви в книгата на историята, а почитта към него щеше да е неизмерима. Ала играта щеше да се проведе по *неговите* правила, по *неговия* начин. Той не искаше гражданска война, не и сега. Моментът не беше подходящ; щеше да е твърде прибързано. Обстоятелствата се стекоха така, че да предприеме решителни действия.

Обаче желанието за власт не беше единственият му мотив. Дълбоката любов на Сонмага към природата го бе направила чувствителен към нея, а покварата, която пълзеше в костите на земята, го нараняваше

жестоко. Той виждаше доказателствата за това дори в собствените си овощни градини – промяната беше толкова постепенна, че той я забеляза едва когато сравни сметките и бележките си от последните години и видя, че все повече и повече плодове се развалят по дърветата, все повече фиданки изсъхват или израстват изкривени. Макар че покварата не бе засегнала неговите владения така, както бе засегнала нечийи други, които нямаха неговия късмет, той изпита отвращение от това, като че ли тя се бе просмукала не само в почвата, но и в него самия. Да не говорим за Различните, децата на покварата, които се раждаха в семействата на селяните от земите му, и Бараксът се страхуваше, че някога, когато се ожени, на него също може да му се роди такова дете – скимтяща, деформирана и уродлива твар. Ако в рода му се появеше Различно дете, щеше да пречупи вратлето му със собствените си ръце.

На всичкото отгоре и Лусия. Престолонаследничката – Различна! Не можеше да има по-голяма обида за боговете, за природата, за нормалния *разум*. Сега изобщо не беше време за *толерантност* към подобни създания – толерантност, която със сигурност щеше да се разпространи, ако Лусия се възкачеше на трона. Това бяха симптомите на злото, което погубваше Сарамир, и си беше чиста лудост да се насърчава разпространението им.

Не, стремежът към власт не беше достатъчен, за да накара Сонмага да се опълчи на война срещу своята Императрица, не и при тези обстоятелства. Виж обаче, да се предотврати разпространението на отровата в земята беше друго нещо. В името на това Бараксът не би се спрял пред нищо.

Той извади писмото от джоба си и го прочете още веднъж, писмото с печата на Баракс Авун ту Коли, и се зачуди дали все пак нещата не могат да се променят.

Тринадесета глава

Остров Фо се намираше на един ден път от северозападния бряг на Сарамир през обагрениите в червено води на Камаранския канал. Свежи-ят следобеден вятър свистеше покрай мачтите и такелажата на „Летен прилив“ – търговски кораб, собственост на най-богатия консорциум в Джинка – и развяваше платната му, които трептяха като перките на незнайно морско чудовище. Планширът му бе оформен като бурни морски вълни, гонещи се една друга от носа до кърмата, а сред тях си играеха тюлени, китове, морски духове и въображаеми зверове от дълбините. Платната представляваха великолепна гледка – полирани дървени ребра поддържаха огромните ветрила от бежово платно, украсени с аления си-гул на косорциума. Плавателният съд беше истинско произведение на изкуството, а товарите му не падаха по-долу – коприна, парфюми, подп-равки. Имаше и неколцина пътници, двама от които гледаха с нетърпе-ние към приближаващия се безлюден остров.

Кайку се бе облегнала на дебелия парапет на предната палуба, а къ-сите й кичури се развяваха около лицето й, който не беше особено под-ходящ за една млада дама, като се имаше предвид благородното й по-текло. Ала какво да се прави, когато дрехите й също не бяха на ниво, а и тя си беше мъжкарана по природа. Панталоните й бяха тежки и провис-нали, с крачоли, напъхани в кожените й ботуши. В добавка носеше тън-ка синя риза, чието закопчаване беше отдясно наляво – обратно на мъж-кото облекло – стегната на кръста й с ален пояс. Слънчевите лъчи гале-ха кожата й и тя се извиваше като котка, наслаждавайки се на топлина-та. Тейн, застанал наблизко, я наблюдаваше с блеснал от желание поглед.

Беше минала цяла седмица, откакто бяха напуснали Аксками и се бяха качили на един шлеп, пътуващ нагоре по течението на Джабаза към Джинка. Когато плавателният съд нямаше платна, пътуването сре-щу течението беше значително по-бавно, ала по това време Джабаза не беше особено буйна, пък и екипажът на корабчето си знаеше работата. Тези смугли мъже рядко се показваха на палубата; през по-голямата част от пътуването седяха в трюма на шлепа, където въртяха масивните колела, благодарение на които съдът се движеше срещу течението на реката. След три дни плоското било на връх Макара изникна на източ-ния хоризонт, извисявайки се над обкръжаващите го планини в бледо синьо-зеленикаво, а от вулканичната му паст се издигаха камшичета

дим.

Тази част от пътуването беше спокойна и приятна, а и времето се оказа много хубаво, макар че спомените на Тейн не бяха особено весели. Причината за това се коренеше в един от пътниците на „Летен прилив“ – той се оказа Чаросплетник, тръгнал към Джинка.

Той разполагаше със своя собствена каюта в задната част на шлепа, откъдето почти не излизаше. Един от прислужниците на борда се грижеше за него – весело момче на около двадесетина години – което му носеше храната и изхвърляше нощното му гърне. Казваше се Рунфи и усмивката не слизаше от лицето му, а смехът му често отекваше на палубата.

Един ден, малко преди здрачаване, на Кайку изведнъж ѝ прилоша. До нея беше само Тейн; Асара се бе запиляла някъде сама, както обикновено предпочиташе.

Девојката изстена на глас, когато главата ѝ се замая; после забеляза Тейн и притихна. Младежът не успя да потисне огорчението си, когато я видя как внезапно замлъква, опитвайки се да скрие какво ѝ е. Той не се престори, че я разбира, ала все пак остана до нея, докато пристъпът ѝ не премина. Двадесет минути по-късно започнаха шумовете.

Кайку слезе долу да си легне и доскорошният послушник остана сам, загледан в луните, които се издигаха в сгъстяващия се мрак. Речната повърхност блестеше на светлината на Иридима. Единственият звук беше тихият плясък на водата в корпуса на шлепа и проскърцването на въжетата и дъските. Тейн изведнъж бе усетил някакво странно спокойствие – не се бе чувствал така дори когато ходеше сам в гората и се опитваше да медитира.

Ненадейно нощта бе прорязана от писъци, чийто източник без съмнение беше каютата на Чаросплетника. Тейн се приближи по-близо до нея, загложен от внезапно любопитство. Чаросплетникът навярно бе обхванат от ужасна ярост, защото очевидно трошеше всичко, което му попаднеше под ръка, запрашайки го с все сили на пода. Двата пазачи, които стояха пред входа на каютата, не направиха никакви усилия да разпръснат насъбралите се моряци заради шума, но не пузнаха никого вътре. Само Рунфи.

Той бе доведен от друг страж, който го завлече за рамото до вратата на каютата. Момчето не се съпротивляваше, обаче чистият ужас, който съзря Тейн в очите му, когато погледите им се срещнаха за миг, щеше да го преследва дълго занапред. Пазачите отвориха вратата и изведнъж настъпи зловеща, хищна тишина, от която Тейн го побиха тръпки.

После блъснаха Рунфи вътре и затръшнаха вратата след него.

Младежът и още шестима моряци останаха навън тази нощ и слушаха писъците на момчето, докато Чаросплетникът изливаше яростта си върху него. Те го слушаха как се моли за милост, а онзи го биеше безмилостно, слушаха го как вие от болка и стене при другите мъчения, на които бе подлаган (за тяхната природа Тейн можеше само да гадае), как пици, докато бе изнасилван многократно. Два часа те стояха там като безмълвни свидетели на кошмарите, разиграващи се в тази каюта, докато яростта на Чаросплетника не отшумя сама. Никой не помръдна, защото би бил непростим срам да си отидат; въпреки това никой не се осмели и да се намеси.

Едва когато шумовете секнаха и настъпи тишина, Тейн се отдаде на молитви. Все още се молеше в мъртвилото на нощта, когато изведнъж чу пляска на нещо тежко, хвърлено зад борда. Повече никой не видя Рунфи. Никой не пророни и дума за станалото. На следващия ден работата си вървеше както обикновено и Кайку изобщо не подозираше какво се бе случило. Младежът реши да не ѝ казва – нищо добро нямаше да последва от това.

После завиха на запад по канала Абанан. Тейн изпита неочакван за него патриотичен изблик при вида на гледката. Беше чувал много истории за него – широк воден път, направен от човешки ръце, свързващ Джабаза с морския бряг, едно от най-големите постижения на инженерната мисъл в Сарамир. Огромни стени от бял камък се издигаха от двете му страни, осеяни с кули и големи порти. Гигантски механизми със зъбчати колела наполовина на шлепа им, бяха застинали неподвижно, ала младежът беше чувал как с тяхна помощ може да се издигнат непробиваеми стени, които да попречат на враговете да стигнат по канала до вътрешните части на империята. Минаха под величествена арка, съединяваща двата бряга на канала, а изсечените надписи върху нея предлагаха благословията на Зания, богинята на пътниците. И в двете посоки по обширния воден път се движеха натруфени лодки и шлепове, заради които Тейн прекара целия ден на палубата, загледан с възхищение след тях като малко дете. Моментите като този му напомняха колко ограничен бе животът му до този момент, преминал почти изцяло в Гората на Юна.

Това, което видя от Джинка, беше по-оживено дори и от улиците на Аксками. Слязоха от шлепа и се озоваха на доковете, където се суетяха стотици работници, скърцаха въжета и макари, разтоварваха се денкове и сандъци, а от близките кръчми се чуваше дрезгавият смях на

моряците. Чаросплетникът се изгуби някъде из града, а Асара ги заведе при един лодкар, когото познавала. Човекът май не се сещаше коя е, обаче, след като размениха няколко думи насаме, се поклони и каза, че за него ще е удоволствие да им осигури транспорт. Асара запази мълчание.

И така, те прекараха нощта в една чиста и ползваща се с добро име храмова странноприемница. Храмовите странноприемници бяха собственост на жреците на един или друг бог и представляваха единствените места, където нямаше да бъдат безпокоени от проститутките, пианиците или главорезите, които се срещаха в изобилие край доковете. Тейн се замисли за шин-шините, припомняйки си коментара на Асара за това как демоните могат отново да тръгнат по петите им, напуснат ли столицата. Обаче бяха стигнали и отпътували от Аксками по вода, така че беше възможно следите им да са се загубили. Тази нощ нищо не ги обезпокои.

На разсъмване се качиха на „Летен прилив“ и се отправиха към Фо.

Младежът се бе облегал на парапета до Кайку. Тя буквално сияеше на светлината от снижавашото се на запад слънце. Не бе толкова красива като Джин – Асара, поправи се той – ала притежаваше някаква по-различна привлекателност, която бе по-силна от тази на спътницата им. Навярно имаше нещо общо с обстоятелствата, при които я бе видял за първи път – колко уязвима бе тогава. Той я бе излекувал и бе върнал живота обратно в нея. Навярно отговорът се криеше в сходството между тях – и двамата бяха изгубили семействата си, и двамата си имаха своите тайни. А може би ставаше въпрос за нещо съвсем различно.

* * *

Лусия сънуваше.

Сънищата ѝ винаги бяха необичайни, изпълнени с подсъзнателни шепоти от живота, който я заобикаляше. Когато сънуваше, тя чуваше мудните, детински мисли на дърветата от градината, бързия и неразбираем брътвеж на вятъра, натрапчивите мании на гарваните и изключително древните размисли на хълма, където се издигаше Цитаделата, на който му трябваше цял човешки живот за завършването на една-едничка мисъл. Светът никога не замлъкваше за Лусия и всички звуци около нея се преобразяваха в странни образи, когато спеше.

Напоследък бе престанала да се разхожда насън. Невидимото присъствие, което изведнъж бе започнало да я дебне, беше станало твърде

плашещо и твърде опасно. Тя усещаше как чудовищното му внимание гризе краищата на съзнанието ѝ дори сега – то беше лакомо, гладно, ядосано от това, че му се бе изплъзнала. Нямаше да му позволи да я хване.

Вече бе изминала цяла година, откакто бе започнала да се скита из Цитаделата в сънищата си, и се бе научила да контролира уменията си до някаква степен. Докато в началото не можеше да каже къде ли ще се озове, щом затвори очи и беше само безучастен зрител на обиколките си, сега вече бе способна да направлява движението си и да избира кои места да посети. Нещо по-важно – тя се научи как да *не* броди насън, как да потиска това, ако иска да спи необезпокоявана. Рядко се чувстваше отпочинала след нощ, в която бе скитала из коридорите на Цитаделата в съзнанието си, ала в онези ранни дни любопитството ѝ да разбере какво има отвъд стените на затвора ѝ я караше да го прави отново и отново. През деня тя беше слух сред обитателите на Цитаделата, а през нощта – призрак.

Някои други неща също се бяха променили. Каквото и да беше онава, на което бе поставила началото, когато даде кичур от косата си на онзи човек в градината, то забързваше ритъма си и тя усещаше това всеки ден.

Сънуваше, че стои на ръба на висока скала, надвиснала на стотици метри височина над острите зъбери отдолу. Пейзажът се разпростираше наоколо в невъобразим хаос от хребети и каменисти чукари, отрупани с тежки гори долини и голи плата. Долу гъмжеше от духове, невидими в своите бърлоги, които си шепнеха един на друг в нощта.

Нощ. Трите луни бяха увиснали пред нея в кадифеното небе, толкова близо една до друга, че още малко и щяха да се слоят. Аурус изглеждаше толкова близо, че момиченцето имаше чувството, че може да я докосне, огромна и блестяща на фона на осеяния със звезди мрак. Тя не се тревожеше от лунната буря, която можеше всеки момент да се разрази, след като трите луни се намираха толкова близо една до друга. Лусия просто знаеше с типичната за сънуващ човек убеденост, че още не е дошло времето за това.

Детето усети как дамата от сънищата ѝ я гледа, още преди да завърти глава и да я види. Близо до скалата, на която стоеше, се извисяваше дебело дърво и тя можеше да различи в сенките покрай ствола му неясния силует на загадъчната непозната. Тя представляваше черно-бяло петно, досущ рисунка с въглен на дете, слаба и висока, с наметало, загърнато плътно около нея като крилете на прилеп. Никога не се

появяваше по-близо, никога не позволяваше на Лусия да я разгледа по-внимателно. Тази жена я бе открила, докато невидимият звяр не бе успял; ала момичето не се страхуваше от нея. В непознатата нямаше никаква злонамереност – само някаква обезпокояваща напрегнатост. Често тя само присъстваше в сънищата на момичето, наблюдавайки я тихичко от разстояние – от някой покрив или пещера – а взорът ѝ не трепваше и не се отделяше от Престононаследничката. Понякога говореше и макар че момичето не харесваше гласа ѝ, думите ѝ бяха ясни и тя ѝ разказваше за света отвън. Лусия, извънредно любопитна, с радост би поприказвала с жената от сънищата ѝ, ала новодошлата в повечето случаи не ѝ отговаряше, а просто я гледаше настойчиво, винаги от разстояние. Лусия нямаше никаква представа как да постъпи, но имаше впечатлението, че непознатата ѝ е казала точно толкова, колкото е преценила, че Престононаследничката трябва да знае, без да ѝ съобщи и думичка повече.

Обаче с течение на времето Лусия успя да научи коя всъщност е тази загадъчна жена и какво представлява тя и дори започна да мисли за нея като някакъв особен приятел.

Тази нощ изглежда не ѝ се говореше. Тя се спотайваше сред сенките, скрита наполовина, и само се взираше в Лусия. Момичето не ѝ обръщаше внимание. Много добре знаеше, че няма смисъл да прави каквото и да било. Разсеяно си даде сметка, че невидимото чудовище отново я търси, ала се намираще нейде много далеч и не представляваше сериозна заплаха.

Наоколо цареше тишина, нарушавана единствено от въздишките на студения вятър и виковете на духовете в скалните пукнатини под нея. Лусия пристъпи до ръба на скалата и надникна надолу, а русата ѝ коса се ветрееше над раменете ѝ. Когато се обърна, непознатата я нямаше.

Това я уплаши. Беше свикнала с посещенията на дамата от сънищата ѝ, ала внезапните ѝ изчезвания бяха винаги изненадващи. Преди бе изчезвала единствено когато тъмното присъствие, което я дебнеше, бе ставало твърде силно, приближавайки се съвсем наблизо. Жената бе предупредила Лусия да стои далеч от него, да не му позволява да я забележи. Момичето се бе съгласило с това, но когато я попита какво точно представлява това същество, дамата от сънищата не ѝ каза нищо.

Сега въздухът като че ли изведнъж бе станал по-лек, придобивайки меден металически вкус, и Престононаследничката усети как фините косъмчета по кожата ѝ настръхват. Имаше чувството, че нещо я издига във въздуха, повличайки я нагоре към небето, макар че краката ѝ си оставаха здраво стъпили на земята. В атмосферата се усещаше някакво

напрежение и духовете, скрити в панорамата под нея, внезапно замлъкнаха.

Тя усети някаква ръка върху рамото си – много по-голяма от която и да е човешка ръка, дълги бели пръсти, завършващи със закривени нокти. Сърцето ѝ сякаш забави ход и всеки момент щеше да спре. Тя не се осмеляваше да се обърне. Усещаше ги, а присъствието им караше съзнанието ѝ да се разтрепери. Вечни, безконечни, безумни създания, трите сестри, които бродеха по земята, докато трите им спътнички се издигаха в нощното небе. Лунните деца.

Докосването беше едновременно ужасяващо и божествено, изпълващо я с ужас и благоговение в равна степен. Тя стисна силно клепачи, съзнавайки, че зад нея няма земя, на която да стъпи, че духовете се рееха във въздуха над бездната, огромни, студени и страховити. Тя нямаше сили да ги погледне, не можеше да понесе гледката на бездънните кухни на очите им, където клокочеха съвършено чужди и непонятни за човека подбуди. И въпреки че някаква част от нея не забравяше, че това е само сън, това не ѝ донесе никаква утеха; защото сънищата не предлагат никаква закрила от подобни същества.

Бяха изречени някакви думи, ала те прозвучаха като ужасен, тънък, стържещ звук, който накара Лусия да се сгърчи. Тя изобщо не се надяваше, че ще успее да ги разбере. По гърба ѝ пробягаха тръпки и тя наклони глава; долната ѝ устна трепереше, а очите ѝ бяха плътно затворени.

В следващия момент вече бяха пред нея, надвиснали над главата ѝ, и макар че не можеше да ги види, *усещаше* силуетите им през затворените си клепачи. Почувства как нещо докосва косата ѝ и изтръпна. Нокът. Отново я докосна, изпълвайки я с паника и недоумение, а някакъв странен поток се вля в нея при допира. Отне ѝ един безкраен, бездиханен миг да разбере какво прави всъщност духът. Той я галеше, използвайки само единия си пръст, както човек би постъпил с някое беззащитно животинче, или пък както би направила майката с новороденото си бебе. Галеше я. Гласът прозвуча отново, не по-малко ужасяващ за слуха ѝ, ала този път звучеше малко по-меко, макар че в тона му имаше нещо, издигащо се отвъд език и смисъл.

Лусия не знаеше какво искат от нея. Тя дори не знаеше дали *искането* бе концепция, приложима към техните съзнания. Момиченцето произнесе безмълвна молитва към трите сестри, след което отвори очи и се вгледа в децата им.

* * *

Императорската спалня беше тъмна и тиха. Топлият ношен бриз проникваше през елегантните арки на стреловидните прозорци, раздвижвайки ефирните завеси, висящи пред тях. Огромното легло, разположено срещу едната стена, представляваше истински жив пейзаж от сенки, играещи сред лъскавите чаршафи, обаяни в златисто, бяло и пурпурно. Във всеки ъгъл бе застанал по един от Пазителите на Четирите Вятъра, изваяни от скъпоценни метали, на чиито ръце се държеше разкошният балдахин, покриващ това гигантско съоръжение.

Анаис ту Еринима, Кръвна Императрица на Сарамир, седеше до скрина от изящно дърво, облеганата на стената, а в ръката си държеше сребърна чаша с кехлибарено вино. Косата ѝ беше разпусната и падаше свободно около измамно невинното ѝ лице, надипляйки се по раменете и гърба на черната копринена нощница, с която бе облечена. Лъскавият черен *лач* на пода бе студен под босите ѝ стъпала – освен че имаше огледална повърхност, този камък бе ценен и заради съпротивлението си при нагриване, ето защо използването му в жилищните помещения на аристокрацията ги държеше прохладни.

Тя отпи от виното си и продължи да чака, а пламъците на гнева я изгаряха отвътре.

Колко го ненавиждаше само! Сякаш Император Дурун не ѝ беше достатъчно изпитание преди, та сега, покрай тази история с Лусия, трябваше да стане стотици пъти по-нетърпим. Непрекъснато гледаше да я ядоса и унижи. Пиянството му я отвращаваше. По време на пиршествата, докато гуляеше, той така крещеше и повръщаше, че дори и другарите му в лова се засрамваха. Виж, самият лов беше благословия – тогава Дурун се махаше от Цитаделата за няколко дена, ала често използваше тези екскурзии като извинение, че не може да изтрае знатните гости в двора и се връщаше въщи в по-лошо настроение, отколкото бе тръгнал.

Тя се изнерви още повече, докато си припомняше ужасните му навици. Поне беше доволна, че родът Батик я бе подкрепил на съвета. Като се замисли обаче, това по-скоро беше меч с две остриета. Ако родът Батик се бе обявил срещу нея, най-малкото щеше да има основания да анулира брака си с Дурун; а сега бе принудена да го търпи. Съпругът ѝ беше твърде своенравен и глупав да се придържа към семейната политика по този въпрос и раздражението му беше очевидно. Той и баща му Баракс Мос – двамата потвърждаваха правилото, че крушата не пада подалеч от дънера – се изпокараха здраво предишните седмици. Накрая Бараксът стигна дотам, че дойде лично при Анаис, извини ѝ се и я помоли да прости държанието на сина му, обещавайки ѝ, че занапред няма да

бъде така. Императрицата знаеше каква жертва беше за него да превъзмogne неизмеримата си гордост, за да постъпи така, и беше трогната; ала това ни най-малко не спомогна за уталожването на гнева ѝ.

Аферите на Дурун с дамите от Цитаделата също бяха публична тайна от години. Обикновено той предпочиташе по-младичките; хубавичките дъщери на по-дребните благородници, които посещаваха двора, твърде поласкани от вниманието на Императора, за да мислят за последствията. В другите случаи лягаше със слугини, които не се осмеляваха да му откажат, а понякога си водеше проститутки от бордеите на столицата. В началото това не се случваше много често и Анаис го търпеше – все пак женитбата им не беше по любов, а по политическа сметка и тя се мъчеше да я направи по-поносима. С течение на времето обаче похожденията му зачестиха и мълвата се понесе из хорските уста.

Анаис първоначално се чувстваше унижена от това, мислейки си, че ако тя беше достатъчно добра в леглото, той едва ли щеше да се влачи по разни чужди фусти; ала нито тогава, нито и сега не беше в състояние да оскърби рода Батик, заявявайки, че иска да се разведе с любимия им син. Благодарение на този брак родът Еринима бе получил много неща и тя не можеше да го захвърли с лека ръка, въпреки че мъжът ѝ така очеводно нарушаваше обета си за вярност.

Впоследствие спря да ѝ пука. Да прави каквото си иска. Така и така вече беше абсолютно безразлична към него в качеството му на неин съпруг. Понякога – само понякога – когато пламъкът на страстта му се насочваше към нея, тя зърваше за миг мъжа, който той можеше да бъде, и брака им такъв, какъвто трябваше да бъде. Ала тези моменти бяха редки и мимолетни и само я натъжаваха, защото реалността бе коренно различна. Той пропиляваше живота си в низки страсти, скандалджийство, пиянство и женкарство.

Сега обаче Дурун бе преминал всякакви граници.

Тази нощ се бе върнал от лов порядъчно пиян и бе поръчал пиршество за него и другарите му. Бяха превърнали голямата зала в истинска кочина, наливайки се с вино като невидели. Мъжът ѝ, зачервен и триумфиращ от гордост, че е успял да убие едър глиган само с една ръка, се бе държал още по-отвратително от всеки друг път. Когато една от прислужниците се бе приближила да долее чашата му – простичко, слабичко и обикновено момиче, чиято липса на интелект и красота се компенсираше с непропорционално голям бюст – Дурун я дръпнал към себе си, проснал я на масата, събаряйки на пода чаши с вино и мазни блюда, и я обладал там. Прислужницата, на която Анаис бе заръчала да предаде

съобщение на Императора, когато се върне от лова, тъкмо бе влязла в залата, заварвайки го между бедрата на слугинята – огромните гърди на момичето се подавали над разкъсаната ѝ дреха, а Дурун пъшкал над нея, докато ловните му другари го окуражавали с викове при всеки тласък. Онова, което разказа после пратеничката пред Императрицата, далеч не беше толкова картинно.

Анаис беше побесняла. Слуховете бяха едно – хората можеха спокойно да не им обръщат внимание – обаче това бе съвсем друго нещо. Това вече *беше* непоносимо. Императорът на Сарамир да се държи като разгонен шопар пред цяла зала, пълна с прислужници и благородници, демонстрирайки открито изневярата си пред всички... Не, това беше повече, отколкото можеше да понесе.

Тежките, залитащи стъпки, които се приближиха до спалнята ѝ, възвестиха появата на безпътния ѝ съпруг. Той отвори рязко вратата и се заклатушка из помещението. Заради острите черти на лицето му държанието му изглеждаше гордо и надменно във всяко състояние, в което се намираше. Той видя Анаис, седнала до скрина, и затвори вратата след себе си. Отмятайки назад дългата си черна коса – оплескана с мазнина и вино, – Дурун вдигна вежди към нея.

– Жено – рече той, – изглеждаш ядосана.

Тя се изправи светкавично, прекоси помещението на три големи крачки и изля чашата си в лицето му.

– Ах ти, гнусно подобие на мъж!

Той изломоти нещо неразбираемо и вдигна инстинктивно ръка да се предпази, избивайки чашата от ръката ѝ. Тя издрънча на пода от *лач* и се търкулна настрани. Анаис го зашлеви шумно и съпругът ѝ се сви, повече от изненада, отколкото от болка. Тя го удари отново, този път по-силно от преди. Някаква част от нея ѝ казваше, че една Императрица не бива да се държи така, ала виното и натрупалия се гняв си казваха думата. Тя бе обзета от нуждата да му причини болка, окуражена от първите си удари, ето защо продължи да го налага, свила изящните си длани в юмруци.

Щом болката стигна до замъгленото му от виното съзнание, той се отърси от първоначалното си вцепенение. Следващият удар на Анаис бе посрещнат от дланта в черна ръкавица, която сграбчи китката ѝ. Жената инстинктивно го удари с другата си ръка, но той хвана и нея. Тя се заизвива отчаяно срещу него, внезапно изпитала желание да избяга. Забеляза блясъка в очите му и се уплаши, че е отишла твърде далеч. Той беше много по-едър и силен от Анаис и държеше ръцете ѝ без никакво

усилие.

– Пусни ме! – изсъска тя. – Копеле!

Тя видя как тъмните му очи я изгледаха заплашително и се помъчи да се отскубне от хватката му, обаче той изведнъж я вдигна за ръцете и я блъсна в стената с достатъчна сила, че да ѝ изкара въздуха.

– По духовете, Анаис – каза дрезгаво мъжът, – отдавна не си се бо-рила така.

След което я целуна, страстно и грубо, хапейки устните и езика ѝ. Тя се съпротивляваше бясно, сумтейки протестиращо, и той отново я блъсна в стената.

– Сега ще се държиш ли прилично?

– Копеле! – изсъска отново, но този път в гласа ѝ нямаше сила. Той направи крачка назад и я пусна. Духове, колко го мразеше само; обаче в същото време и го желаше. Единствено сърцето и съзнанието му бяха слаби и глупави; когато се надвесваше над нея по този начин, когато тя стоеше уязвима пред него, можеше да си представи, че той е силният, опасен мъж, какъвто бе искала за съпруг, вместо разглеzenia безделник, който бе получила.

Добре тогава, защо да не получи поне това удоволствие, което той бе способен да ѝ даде? Нуждаеше се само от тялото му...

Тя изведнъж се хвърли към него, хвана главата му с двете си ръце и заби пръсти в косата му като ноктите на хищна птица, целувайки го толкова грубо, както и той я бе целунал преди малко. Усети виното в дъха му, примесено с някои не толкова приятни неща, ала това изобщо не можа да угаси внезапно пламналата ѝ страст. Той отново я притисна към стената и Анаис зърна животинската похот, изписана на лицето му. Съпругът ѝ не искаше *нея* – искаше жена, каквато и да е жена. Е, това напълно я устройваше. Тя пък искаше мъж и Дурун щеше да свърши работа... засега.

Сграбчвайки предницата на нощницата ѝ, той я разкъса наполовина само с едно мощно замахване. Тя се опита да се прикрие, но всъщност ѝ беше приятно да чувства неговата сила. Той я тласна към стената, замахна отново и този път свали дрехата напълно от тялото ѝ. Тя стоеше гола пред него – бледото ѝ нежно тяло бе прикрито единствено от сенките, а малките ѝ твърди гърди трескаво се издигаха и спадаха с всяко поемане на въздух. Тогава се хвърлиха на леглото.

Съвкуплението им бе грубо и буйно, като всеки използваше тялото на другия без най-малкия намек за нежност. Анаис разкъса дрехите на съпруга си със същото нетърпение, с което той бе разкъсал нощницата

й, и пръстите й пробягаха по стегнатите му мускули и тънкия пласт мазнина, който ги покриваше – следствие на твърде много алкохол и пищни угощения. И двамата бяха безпощадни един към друг – той я пронизваше отново и отново, докато се търкаляха под разкошния балдахин, като всеки се опитваше да доминира над другия. Най-накрая тя успя да го завърти по гръб и той се подчини. Анаис се задвижи по-бързо, възседнала съпруга си – въпреки че беше пиян и имаше многобройни слабости, той все още притежаваше сила отвъд възможностите на повечето мъже и жената я използваше безмилостно. На сутринта отношенията им щяха да си бъдат същите както винаги – щяха да се карат, изпълнени със злост – ала сега, притисната от тежестта на короната и още много други грижи, които едва ли можеше да преброи, тя черпеше с пълни шепи от страстта, от която се нуждаеше така отчаяно, намирайки изобавление в нея.

Искаше й се да му каже, че го мрази, ала думите, които извика, когато върховната наслада разтърси из основи телата им, имаха точно противоположното значение.

Четиринадесета глава

Когато се спусна нощта, Асара се отправи на лов.

Бяха пристигнали в пристанището Пелис преди залез слънце, благоприятствани от попътните ветрове. Прибраните платна и стърчащите мачти, поклащащи се в залива, се открояваха на фона на алено-оранжевите пламъци, лумнали на западния хоризонт. Сенките се удължаваха и въздухът бе изпълнен с неприличния звук на чикикиите, които бръмчаха с елитрите си от невидимите си скривалища. Макар че вездесъщите докери и моряци, от които гъмжеше всяко пристанище, се срещаха в изобилие и тук, работата вървеше по-бавно и спокойно, сякаш в уважение пред падащия здрач. Осветени с фенери кръчми и селски дюкянчета бездействаха в зноя на отиващия си ден. Беше време влюбените да се разхождат, хванати за ръце, и да се отдават на сладта си зад спуснатите капаци на прозорците.

Кайку бе впечатлена от атмосферата на мястото още преди „Летен прилив“ да акостира в залива и докерите да уловят привързващите въжета, хвърлени от моряците на борда. Намираха се толкова близо до континента, ала дори и някой чужденец би могъл веднага да каже колко е различно всичко във Фо. Асара бе идвала тук няколко пъти и не харесваше острова по същите причини, поради които на Кайку ѝ допаднаше. Пелис излъчваше някакъв покой, а според бившата ѝ прислужница това бе скука. Тя изгаряше от нетърпение да потеглят към вътрешността на острова, към дивите му части, където животът не беше толкова лесен и монотонен.

След като слязоха на сушата, Асара им каза, че до довечера ще им намери транспорт, така че да могат да потеглят още утре сутринта. Посъветва Кайку да си купи пушка – щеше да има нужда от средство за защита там, закъдето се бяха запътили. Момичето се въодушеви при тази мисъл. Едно време бе чудесен стрелец и се боеше да не е позагубила тренинг напоследък. Тя и Гейн се отправиха да набавят провизии, оръжия и амуниции.

Асара остана сама и това ѝ хареса.

Оказа се лесна работа да уреди да се качат на един търговски керван, пътуващ за Чайм. Предишните ѝ посещения я бяха научили при кого трябва да отиде, макар че сега изглеждаше доста по-различно от преди и никой не я разпозна. Само един керван заминаваше на сутринта,

обаче беше добре охраняван и напълно съответстваше на нуждите им. Тя отиде при собственика му, който в момента наглеждаше как върви товаренето. Човекът ѝ назова доста изгодна цена – бе толкова лесно да манипулира мъжете със сегашния си външен вид. Асара прекрасно съзнаваше ефекта от красотата си върху мъжкото съзнание и пофлиртува малко с него, демонстрира отегчение, после добави малко смях, усмивки и неволни докосвания, поразмърдвайки гъвкавото си тяло. Възбудата на жертвата ѝ сякаш бе изписана на лицето ѝ. Понякога тактиката ѝ се нуждаеше от малки промени, за да пасне на индивида пред нея, ала в повечето случаи стандартният похват вършеше чудесна работа. Тя въздъхна, докато се отдалечаваше. Какви безмозъчни животни бяха мъжете, досущ като кучетата: лесни за дресиране, молеци за награди, жадни за страст и храна. Тя не уважаваше почти никого – с малки изключения – но поне жените имаха някакво достойнство, за разлика от така наречения силен пол.

След успешно свършената работа се срещна с Тейн и Кайку, които ѝ казаха за странноприемницата, в която бяха решили да отседнат. Жената я знаеше – там наистина щяха да бъдат в безопасност. Каза им да се върнат и да си починат, а тя трябвало да свърши една работа, преди да дойде при тях. Те приеха обяснението ѝ, знаейки добре, че няма смисъл да я разпитват. По време на пътешествието им си задаваха редица въпроси – какво бе станало с изгарянията, които бе получила, защо сега изглеждаше различно... Тейн бе доста изненадан, когато една сутрин се бе появила по къси ръкави на палубата на шлепа и на мястото на огромната ѝ татуировка на имперски вестоносец се виждаше единствено някакво тъмно петно, като че ли от натъртване. На следващия ден и то бе изчезнало напълно. Тя не им каза нищо – нямаше никакво намерение да задоволява любопитството им.

Асара излезе от града, докато мастилените сенки на нощта се стичаха над тесните живописни улички. Аурус и Нерин си поделиха небето – голямата седефена луна и мъничката ѝ зелена сестра. Иридима, най-ярката от трите, не се забелязваше; изглежда орбитата ѝ я бе отвела някъде другаде. Жената се скиташе по осветените от фенери алеи, убивайки времето си. Мина по една улица, отрупана с кръчми и гостилници, зад чиито прозорци се виждаха гуляещи силуети; всичко това обаче ѝ се струваше чуждо и я караше да се чувства необяснимо самотна. Това място притежаваше невероятно историческо очарование с терасите си, парапетите от ковано желязо и неравните си улици, ала не бе в състояние да трогне Асара.

Постепенно Пелис се ориентираше към съня. Тя изчака, търпелива като паяк. Вече бе избрала жертвата си за тази нощ, бе го проследила как се клатушка към дома си, пухтейки от напрежение, докато изкачваше тлъстото си тяло по стръмните каменни стъпала. Обикновено предпочиташе жени – чувствените извивки на снагите им и ароматът на телата им много ѝ харесваше – ала срещата ѝ със собственика на кервана бе пробудила перверзното ѝ желание за нещо тлъсто и отвратително. Този беше продавач на риба, съдейки по миризмата му, и живееше в една обикновена ъглова къща на тиха уличка. По принцип жената прекарваше повече време в изучаване на жертвата си, преди да я нападне – уверяваше се, че живее сама и се запознаваше с навиците ѝ, – обаче тази вечер щеше да си позволи малко безразсъдство. Никой не можеше да ѝ каже кога ли щеше да ѝ се отвори следваща възможност, а и нуждата я притискаше.

Бе скрила пушката си под едни храсти наблизко; нямаше да ѝ трябва сега. Огледа внимателно улицата, докато не се увери, че никой не я наблюдава, след което се приближи до стената на къщата, притаявайки се там. Приземният етаж бе обезопасен, ала на втория капациите на прозорците бяха повдигнати, за да пропускат прохладния бриз. Асара прокара длан по повърхността на стената. Бе направена от местен камък, грапав и загрубял от природните стихии, и щеше да ѝ предостави достатъчно удобни места за хващане.

Тя хвърли още един поглед нагоре и започна да се катери. Четири бързи движения и вече беше на нивото на прозореца. Тя надзърна вътре. Стаята бе обляна в зеленикава лунна светлина, а торбестите дрехи на продавача на риба бяха разхвърляни навсякъде по пода. Мебелировката беше оскъдна, а помещението бе прохладно и проветриво. Самият домакин лежеше на една рогазка в ъгъла, истинска планина от плът, обърнат с гръб към нея, завит наполовина с тънък чаршаф. Раменете му, върху които се стелеха къдриците му, равномерно се повдигаха и спадаха. Жената се промъкна вътре и стъпи безшумно на покрития с плочки под.

Тя се запрокрадва тихичко към него, оглеждайки тъмния, неприкрит със завеса свод, който водеше към вътрешността на къщата. Щом стигна до ръба на рогазката му, отметна косата зад ушите си, взирайки се в нищо неподозиращата ѝ жертва. И оттук подушваше острата мирисма на пот, излъчваща се от кожата му, примесена с вонята на изядената и докосвана от него риба. И още нещо, съвсем слабо – парфюм и съвкупление. Взорът ѝ попадна на хлътнатината на рогазката до него, твърде малка и плитка, за да бъде оставена от дебелилото му тяло.

Обърна се тъкмо когато жената се появи под свода, връщайки се след уголяването на нощните нужди, накарали я да стане. Носеше обикновена сива нощница, черната ѝ коса бе разрошена, а очите ѝ се затваряха за сън. След като видя надвесената над любовника си непозната, тя изведнъж се вцепени; ала в следващия момент изпищя.

Натрапницата реагира мълниеносно. Жената не бе успяла да мигне и Асара вече беше върху нея. Тя я изрита здраво в лицето, запрашайки я в отсрещната стена, където тя се свлече неподвижно на пода. Мъртва, припаднала или само зашеметена, Асара нямаше никакво време да се занимава с нея. Продавачът се бе надигнал от постелята си и сега пълзеше на четири крака към другия край на стаята, отронвайки изненадан вик. Тя го притисна към земята, стискайки с пръсти увисналата му гуша, след което прикова ръцете му под коленете си. Той беше твърде мудар, за да се съпротивлява, а когато осъзна какво става, вече беше твърде късно. Асара седна върху изпъкналото му шкембе, чувайки как краката му тропат неистово по пода, докато мъжът се опитваше да я ритне в ребрата, което можеше и да стане, ако не бяха отпуснатите му тлъстини. Тя хвърли поглед към жената, която продължаваше да лежи неподвижно на пода, с лице, покрито от косата ѝ. После отново насочи вниманието си към продавача на риба, който шаваше безпомощно под нея, независимо че бе поне два пъти по-тежък от нападателката си. Слабите му крясъци бяха заглушени от хватката ѝ. Очите му се въртяха уплашено.

– Шшшш – прошепна тя. – Искам само една целувка.

Асара доближи устни до неговите, бърза като змия, която се хвърля към мишка, и засмука.

Дебелакът се вцепени, когато нещо започна да се раздира и къса вътре в него, нещо нематериално, което бликаше в устата му и оттам преливаше в нейната. То блещукаше и искреше; забързан, ярък поток, който трепкаше между устните им, докато тя го отнемаше от него. За няколко дълги секунди той се почувства като призрак, чезнец под първите слънчеви лъчи; после ужасът в очите му избледня, зениците му станаха тъмни и мътни, а тялото му постепенно започна да се отпуска в прегръдката на смъртта. Асара го остави и избърса устни в опакото на дланта си, а той изхърри за последно и главата му изкъртя в покрития с плочки под. Тя вдиша и издиша дълбоко няколко пъти, наслаждавайки се на разпростиращата се топлина из тялото ѝ, след което слезе от него.

Асара не разбираше какво точно има в организма си, за да може да прави тези неща. Нямаше с кого да се сравни. Представяше си намотано кълбо от тръби, разположено между стомаха и гръбнака ѝ. Когато беше

заситено, то се удебеляваше и тя усещаше ясно присъствието му; когато беше изгладняло обаче, бе тънко, провиснало и меко и я караше да изпитва такава празнота, в сравнение с която апетитът за храна беше сто пъти по-приятен. Използването на способностите ѝ го изпразваше, така както физическите упражнения събуждат апетита. Ако не бе практикувала уменията си от дълго време, тази жажда се появяваше много рядко. Ала напоследък, след първата ѝ среща с шин-шините, дори злоупотребяваше с талантите си.

Да се изцели, след като Кайку я бе оставила полумъртва, се оказва извънредно трудна задача. Добре че бяха двамата лесничей, които дойдоха, обезпокоени от пожара, и вместо това намериха една изгорена и обезобразена прислужница. Жизнените сили, с които я снабдиха, възстановиха здравето ѝ по-бързо от всяка друга помощ, която можеше да ѝ окажат. Да смени изпепелената кожа на лицето и ръцете си, да накара косата си отново да порасне – това изискваше време, усилия и енергия, а тази енергия трябваше да дойде отнякъде. Промяната на чертите ѝ по-скоро бе нейна прищявка, която тя реализира, след като се бе възстановила напълно. Гледаше да не изглежда като ненадмината красавица, докато беше домашна прислужница на Кайку, и се бе задоволявала с това просто да е симпатична в течение на цели две години. Ала суетата живееше и в нея, ето защо реши този път да не се лишава от нищо. Малката промяна на чертите ѝ я превърна от хубавичка девойка в същество, което разпалваше мъжките страсти на секундата. Колко ли ужасно се чувстваша тези, осъдени да носят цял живот онова лице, с което са родени, зачуди се тя.

От друга страна обаче, каза си печално, тя пък вече не помнеше нейното.

Обхваната от внезапна сантименталност, Асара се приближи до жената и разгледа главата ѝ. На едната ѝ буза вече се появяваше черно петно от ритника ѝ. Тя бе в безсъзнание, но все още дишаше. Красавицата наклони главата ѝ на една страна, после на друга. Не беше хубава, ала притежаваше някакво сладострастно излъчване, което Асара сметна за възбуждащо. Ако не беше влязла, ако не бе видяла лицето ѝ, щеше да я остави да живее. Сега обаче не можеше.

Жената взе любовницата на дебелака в прегръдките си, отметна косите от лицето си и доближи устни до леко отворената уста на жертвата си.

* * *

Императрицата Анаис ту Еринима обикаляше из коридорите на Императорската цитадела, обхваната от лошо настроение. Едва ѝ бе останало време да си вземе вана след този тежък ден, изпълнен с безброй срещи, спорове и доклади, преди да получи известието, че Баракс Мос, баща на съпруга ѝ и предводител на рода Батик, е пристигнал с важно съобщение за нея. Би заставила всеки друг да чака – може би само с изключение на Баракс Зан, – ала Мос имаше твърде голямо значение, за да си позволи дори и най-малкия риск да го оскърби. Батик бе най-силният съюзник, който имаше, и тя се нуждаеше от всичко, което бе в състояние да ѝ предложи той.

Маршрутът ѝ я отведе до периферията на Цитаделата, където изважни арки надвисваха над меката нощ, простряла се над града. Нерин надничаше зад величествената си сестра Аурус, бледозелено мехурче в края на седефения петнист диск, сияещ в цялата си големина сред отрупаното със звезди небе. Долу градът представляваше мрежа от светлини на фенери, излъчващи измамна тишина и спокойствие. В подобна нощ не искаше нищо повече от това да се отпусне на терасата си и да отпива бавни глътки вино, докато грижите от последните седмици постепенно се свличат от нея; ала по всичко изглеждаше, че май нямаше да стане така.

Всеки ден беше като този. Не ѝ оставаше и един миг през деня, в който да обърне внимание на себе си, а и нощите ѝ вече не бяха неприкосновени. Всяко утро носеше нов проблем – избухваше протестна демонстрация, прочутият агитатор Ангър ту Торик предизвикваше размирици сред народа ѝ, някой благородник молеше за услуга или отправяше неясни заплахи, някой съюз се разтрогваше, възникваше подозрение за измама, някоя непредвидена среща, разжалване, оброк... Всичко беше важно сега, на всичко трябваше да обърне внимание. Бе раздвижила духовете из цял Сарамир, за добро или за зло. Беше заобиколена от врагове, но само малцина от тях имаха смелостта да го покажат.

Единственият позитивен аспект на целия този хаос бе доста изнедаващ. Отношенията със съпруга ѝ се бяха подобрили до известна степен; всъщност част от умората ѝ се дължеше на обстоятелството, че изливаше всичките си негативни емоции върху него в своето ложе – бурно, ненаситно и всяка нощ. С всички грижи за империята, на които просто не можеше да не обърне внимание, и всеки ден, който беше все по-напрегнат и трескав от предишния, нуждата ѝ от отдушник растеше непрекъснато. Дурун ѝ пасваше много добре, а това не можеше да се каже за повечето мъже. И макар че едва ли се *харесваха*, съпругът ѝ поне

престана да се държи толкова враждебно към нея и Анаис забеляза, че престана да си търси извинения да отсъства от Цитаделата, за да може да е в спалнята ѝ, когато и тя е там.

Трябваше да го разбере още отдавна. Най-добрият начин да го обуздаеш беше да го вкараш в леглото си. Това просто бе споразумение за взаимна изгода – нищо повече. Не че имаше голяма изгода за нея, всъщност.

Тя вървеше по коридора, а стъпките ѝ отекваха по облицования с *лач* под, когато видя Върховния Чаросплетник Вирч да излиза от една врата пред нея. Познатият червей на отвращението се загърчи в стомаха ѝ при вида на тътрузещата се, изгърбена фигура, погребана под робата, съшита от най-различни парцали, които никак не си пасваха, закърпени абсолютно произволно един към друг. Грозното, неподвижно бронзово лице се завъртя към нея, забулено в сянката на дрипавата качулка.

– О, Императрице Анаис – програчи той с престорена изненада. От тона му жената разбра, че срещата им не е случайна, ала нямаше никакво търпение да се занимава с него.

– Вирч – изрече тя достатъчно рязко, за да прозвучи грубо.

– Трябва да си поговорим – вие и аз.

Императрицата мина покрай него, без да забави ход.

– Едва ли мога да си кажа много неща с някой, който жадува смъртта на детето ми.

Вирч се направи на изненадан за момент, след което я последва с особена, накуцваща походка. Костите му трябваше да са разложени и изкривени, но изобщо не беше толкова бавен, колкото загатваше външността му.

– Почакайте! – извика той ядосано. – Няма да посмеете да се отдадете от мен!

Тя само се изсмя на гнева му.

– Както виждате, мога – отвърна, изпитвайки удоволствие да го гледа как се препъва след нея, опитвайки се да я настигне.

– *Няма* да посмеете! – просъска отново и Анаис усети как някаква незнйна сила внезапно я дръпва, като че ли гигантска невидима ръка я сграбчва и я завърта с лице към него. Тя залитна, поразена за момент; след което ръката изчезна.

Вирч ѝ отправи леден поглед изпод Маската си.

– Мога да наредя да те екзекутират за това – каза му Анаис, а страните ѝ бяха почервенели от ярост.

Върховният Чаросплетник ни най-малко не изглеждаше уплашен.

– Не сме доволни от вас, Анаис. Изобщо не сме доволни. Ако се отървете от мен, никой Чаросплетник няма да заеме моето място. Адерач е на първо място за нас, той стои над всички други клетви, а вие работите против нашите интереси. Никой от нас не ще заеме титлата Върховен Чаросплетник, ако бъде отстранен. Мислите ли, че ще преживеете гражданската война, към която тласкате империята, ако нямате до себе си Чаросплетник, който да ви защитава?

– Моят Чаросплетник иска да ме *предаде* – изсъска жената. – Мислиш ли, че не зная това? Навярно ще ми бъде по-добре без подобна екстра.

– Навярно – процеди през зъби той, – макар че без никакво средство за общуване с далечните ви съюзници – освен ако, разбира се, не решите да се възползвате от конни куриери или пощенски птици – не мога да си представя как ще бъдете действаща Императрица.

Тя си помисли, че долавя усмивка в продрания му, хъхрещ глас, и това я вбеси още повече; ала успя да се вземе в ръце, карайки яростта си да изстине и втвърди като новоизкован меч, потопен в ледена вода.

– Не ме заплашвай, Вирч. Много добре знаеш, че ако Върховният Чаросплетник бъде заподозрян в намеса в политическите дела на държавата, тогава и враговете, и приятелите ми ще искат твоето унищожение. Вие сте само аксесоар към управлението, а не част от него. Прекрасно знаеш също така, че благородните семейства по-скоро биха възкачили един Различен на трона, отколкото един Чаросплетник. Навярно си се възгордял така, че да си мислиш, че изобщо не можем да се справим без теб; обаче ти си тук само защото ние те търпим и гледай добре да запомниш това. Ще постъпим с теб по същия начин, както се постъпва с бесните кучета – само се опитай да ухапеш господаря си, и незабавно ще бъдеш отстранен. Май Чаросплетниците са станали твърде самонадеяни.

– Така ли си мислите? – присмя ѝ се Вирч. – Навярно след като убедите хората да приемат една уродлива Различна като техен владетел, ще накарате благородните семейства да се отърват от всички нас? Не мисля така.

– Не ми говори за *уродливост* точно ти, злобна твар такава. Изобщо не ме интересува дали Чаросплетниците са недоволни от мен, или не. Вие не сте част от управлението на тази страна и думата ви няма никакво тежест в него. Сега закъснявам за среща.

Тя се обърна и бързо закричи по коридора. Вирч не каза нищо и не се опита да я спре, ала Анаис усещаше вперения в гърба си огнен взор

на стареца чак докато не зави зад ъгъла.

* * *

Баракс Мос бе човек с внушителна осанка, макар и да не беше толкова висок като сина си. Имаше едри кости, широк гръден кош, масивни рамене и дебели ръце. Ръбестата му, брадата челюст, плоската глава и късите крайници създаваха впечатлението за стабилност и якост. Със своите метър и осемдесет сантиметра височина той бе надвиснал над Анаис; ала тя никога не го бе виждала ядосан, защото той винаги беше проявявал изключителна любезност към нея. Дори и това да се случеше някой ден, тя изобщо не се притесняваше – беше се нагледала на достатъчно гневни изблици от страна на сина, за да не може да се справи тези на с бащата.

Императрицата се среща с него в една зала от нейните покои, която тя особено харесваше. В нея се издигаше огромен барелеф, на който бяха изобразени две птици ринджи, минаващи една покрай друга по време на полет, протегнали дългите си шии и разперили белите си криле, присвили непохватните си крака под телата си. Триизмерният ефект, който се създаваше от изобразената на преден план птица, прелитаща между наблюдателя и втората ринджи, винаги бе допадал на Анаис. Както и на Мос, навярно, понеже тя го завари да се наслаждава на барелефа, когато влезе в помещението.

– Баракс Мос – рече тя, – извинете ме, че ви накарах да ме чакате.

– Не се безпокойте – отвърна ѝ той, обръщайки се към нея. – По-скоро вие трябва да ме извините заради неудобния час. Нямахте да дойдате, ако не се налагаше. Нося обезпокоителни новини.

Анаис го дари с любопитен поглед и го покани да седне. Той беше изключително любезен, като се имаше предвид сприхавия му нрав. Извинението беше елементарна учтивост – да накараш Баракс Мос наистина да каже „съжалявам“ беше като да изстискаш вода от камък; ето защо тя бе толкова впечатлена, когато я бе помолил да прости изстъпленията на сина му.

Две елегантни диванчета бяха разположени около ниска масичка от черно дърво, а междинна преграда ги отделяше от прохладната тераса. На масата имаше купа с орехи кама, за които беше характерен горчивият, леко опушен плодов вкус. Последната мода сред младите дами в двора беше да носят семенца от кама в джобовете си, откъдето да черпят този съблазняващ аромат. Анаис също го харесваше.

Императрицата се облегна назад на едното диванче, а Мос седна на

края на другото, навеждайки се напред, сключил пръстите на ръцете си. Жената изведнъж забеляза липсата на каквито и да е напитки или закуски в стаята. Мос улови погледа ѝ и махна разсеяно с ръка.

– Слугите ви дойдоха, но аз ги отпратих – каза той. – Няма да стоя много. Поръчайте нещо за себе си, ако желаете.

Това се доближаваше повече до онзи Мос, когото познаваше. Никаква тактичност. Сякаш тя се нуждаеше от разрешение, за да поиска нещо освежително от прислугата в собствения си дом. Ала не реагира по никакъв начин, загрижена да чуе онова, което имаше да ѝ съобщи Бараксът.

– Няма нужда да ви казвам, че това трябва да си остане между нас – започна той, отправяйки ѝ сериозен поглед.

– Естествено – отвърна Императрицата.

– Съобщавам ви го само от загриженост. За вас, за сина ми и за внучката ми.

Анаис се усмихна изненадано. Изобщо не очакваше от него да говори за Лусия като за своя внучка.

– Разбирам.

Той изглеждаше удовлетворен.

– Вашият Чаросплетник, Вирч. Върховен Чаросплетник, извинете. Защо е такъв?

– Какъв?

– Върховен Чаросплетник.

Анаис бе изумена. Мислеше си, че човек с положението на Мос би трябвало да знае *това*.

– Това е титла, дадена на Чаросплетника на Императора или Императрицата. Обикновено това са най-способните сред Чаросплетниците.

Мос изсумтя, очевидно обмисляйки чутото.

– Имате ли му доверие?

– На Вирч? Всемогъщи духове, не. Та той би ликвидирал дъщеря ми, стига само да знаеше, че ще му се размине. За щастие добре знае какво би станало, ако благородните семейства си помислят, че Чаросплетник е убил Престолонаследничката. Пък била тя Различна, или не. – Тя се поколеба дали да използва тази дума, обаче не можа да открие подходяща.

– Така е – каза мъжът, размърдвайки набитото си тяло. – Позволете ми тогава да бъда пределно откровен с вас. Подозирам, че Върховният Чаросплетник Вирч и Баракс Сонмага ту Амача заговорничат срещу вас.

Императрицата повдигна вежди.

– Така ли? Изобщо не съм учудена.

– Лоша работа е това, Анаис. Имам шпиони, разберете това. Не одобрявам много тези неща, ала те са необходими също като Чаросплетниците в играта, която играем. Изпратих ги да разберат всичко, което могат, когато започнаха събитията и един от тях се сдобил с ценна информация. Научихме за някакъв мъж на име Пърлок ту Ириси. Той е прочут крадец с невероятни умения. Мога да гласувам за това с двете си ръце – успял е да се промъкне в Цитаделата и да се добере до Лусия.

Анаис потрепери от ужас.

– Добрал се е до Лусия?

– Още преди да започне всичко. Преди няколко седмици. Можел е да я убие, Анаис.

Императрицата се бе вцепенила на диванчето. Защо Лусия не ѝ бе казала нищо? Е, не трябваше да бъде кой знае колко изненадана. Затвореният начин на живот я бе направил потайна и на моменти тя ставаше безкрайно интровертна. Тогава Анаис изобщо не можеше да разбере собственото си дете. Натъжи се при мисълта за бездната между тях, от обстоятелството, че дъщеря ѝ бе премълчала нещо толкова важно. Тя обаче си беше такава.

– Макар че мисията му не е била да я убие – продължаваше Мос. – Вместо това е взел кичур от косата ѝ. Той не е искал да ѝ стори нещо лошо – не е знаел нищо повече от онова, което са му казали.

– Защо? Защо коса? – недоумяваше Анаис, а очите ѝ бяха помръкнали.

– Поръчителят на крадеца се е нуждаел от доказателство, че тя е Различна, за да може да разпространи новината и да разбунди духовете сред аристократите. Чаросплетниците могат да определят дали някой е Различен, ако разполагат с част от тялото му – кожа, коса, нещо от сорта. Не ме питайте как. – Той сви рамене. – Както и да е, този Пърлок се оказал умно момче. Той не искал да поеме тази трудна задача, без да има застраховка – не искал да е нечия пионка. Пожелал да разбере кой го е наел, ето защо проследил посредниците, чрез които комуникирал с работодателя си, до техния първоизточник. Който се оказал Сонмага.

Анаис въздъхна. Най-накрая ѝ просветна как всъщност бе започнало всичко, как изведнъж всички благородни фамилии узнаха, че детето ѝ е Различно. Сонмага! Просто нямаше кой друг да е!

– Имате ли някакви доказателства за това?

Мос внезапно се смути.

– Пърлок е изчезнал веднага след приключването на мисията си. Не

разполагаме с никакви доказателства срещу Сонмага, а дори и да намерим Пърлок, няма да има никакъв смисъл. Думата на един крадец срещу тази на Баракса?

– Този Пърлок... знаел ли е за участието на Вирч?

– Или не е знаел, или не е казал нищо – отвърна бащата на Дурун. – Нямаме никаква следа, по която да тръгнем, освен ако не използваме услугите на Чаросплетник. Обаче има нещо, което ме навежда на някои мисли. Наградата на Пърлок е била огромна. Всички тези усилия и разходи от страна на Сонмага, само за да се сдобие с малко коса... Това означава само едно.

– Сонмага е подозирал нещо.

– Той вече е знаел, че тя е Различна – кимна Мос. Сега нямаше никакви проблеми да използва тази дума за същата личност, която бе нарекол „внучка“ преди няколко минути. Анаис взе това присърце.

– Защото някой му е казал това – завърши жената. – Вирч.

– Той е узнал по някакъв начин – въздъхна Мос. – Това е единственият отговор.

– Не е единственият – реагира Анаис. – И други хора знаеха. Учители, неколцина прислужници...

– Ала никой от тях е нямал мотивите на Вирч – опроверга я свекърът ѝ. – Никой няма да пострада колкото него, ако един Различен седне на трона. Ами ако тя *стане* Императрица? Ще знае, че Чаросплетниците са искали да я убият още при раждането ѝ, стига да имаха тази възможност. Ами ако тя спре екзекуциите на невръстни Различни деца? Ами ако се опита да подкопае позициите им, да ги отстрани? Чаросплетниците много добре знаят, че не ги чака нищо добро в страна, управлявана от Различна. Изведнъж ще се уплашат, че ги чака отплата, задето вече над двеста години избиват новородени дечица.

– Може би точно от това се нуждаем – каза Анаис, припомняйки си разговора с Вирч. – Прокълнати от боговете паразити. Ще бъдем много по-добре без тях. Изобщо не е трябвало да допускаме да се стигне толкова далеч, да им позволим до такава степен да се сраснат с живота ни.

– Няма да намерите по-силен поддръжник от мен в това отношение – рече Мос. – Презирам безскрупулните им методи. Ала гледайте да не се опълчите открито срещу Вещерите, Анаис. Вървите по опънато над пропаст въже.

– Точно така – съгласи се Императрицата замислено. – Много сте прав.

Петнадесета глава

Столичното имение на рода Амача беше огромно – най-голямото в Императорския квартал, по-голямо дори от това на управляващата фамилия – династията Еринима. То се намираше на един равен участък земя, издигнат като подиум, който се извисяваше с цял етаж над съседните дворове. Зад стените му цареше истински рай – тучни тропически дървета, докарани от далечни континенти, изваяни от камък водоскоци и басейни, китни полянки и водопади. В противоположност на обичайната скромност на повечето сарамирски градини, това място бе натруфено до разкош; ала дори и тук стремежът към абсолютна спретнатост и чистота бе налице и по земята нямаше никаква шума, по стволите не се забелязваше дори едно прекършено клонче, а всяко изсушено листо по дърветата незабавно биваше отрязано. Клоните бяха отрупани с непознати плодове, а полянките изобилстваха от екзотични цветя. Виждаха се дори и незнани животни от най-различни кътчета на света, които се разхождаха на воля из градината, подбрани тъй, че хем да са красиви, хем и абсолютно безопасни за хората. Изобщо дворът на имението на рода Амача бе като чудна приказна страна, изпълнена с вълшебства.

Мишани ту Коли седеше на дървената пейка, издълбана в корените на огромното дърво чапапа, а в ръцете си държеше тънка книжка с военни сонети от знаменития поет-мечоносец Ксалис. Пред нозете ѝ имаше заоблен басейн с формата на бъбрек, където плуваха екзотични рибки, а бълбукащата вода се стичаше в него по водоскоци, покрити с червени камъчета. Прекрасният следобед бе изпълнен с мекото жужене на безредни насекоми.

Тя смяташе показността на рода Амача за твърде вулгарна, а откритото афиширане на превъзходството им над другите благороднически семейства направо граничеше с арогантност. Въпреки това не можеше да отрече насладата, с която се изпълваше всеки път, когато се разхождаше из градините им, нито пък гордостта от обстоятелството, че седи на дърво, поникнало на друг континент. Градините на Амача се поддържаха от повече от триста години, а това дърво е било тук през по-голямата част от тях, донесено още като фиданка от джунглите на Окхамба.

Независимо от спиращото дъха великолепие обаче този път тя не се чувстваше спокойна. Съзнанието ѝ не се задържаше върху стиховете от книжката, а хармонията на градината не ѝ вдъхваше покой. Сърцето ѝ

се свиваше от усещането за невъзвратима загуба и мъка и ѝ се искаше да заплаче, а най-лошото беше, че сама си бе виновна за състоянието си.

Моментът се връщаше отново и отново в паметта ѝ, тя чуваше за пореден път собствения си глас и виждаше реакцията на приятелката си.

„Защото виждам каква си сега. И се отвращавам от теб.“

С тези думи бе разкъсала взаимоотношения, градени двадесет жътви. С тези думи бе преодолеляла слабостта и колебливостта, беше се посветила на онзи курс, за който бе сигурна, че е правилният. С прогонването на Кайку тя бе защитила своето семейство, бе предпазила баща си от *безчестието*. Всяка една дъщеря би трябвало да постъпи така – най-свят дълг беше да поставиш семейството над всичко, дори и над Императрицата.

С тези думи бе обърнала гръб на приятелката си от детинство, а сега ѝ се искаше да закрепси от болка заради стореното.

Ала не закрепся. Това просто не ѝ беше в стила. Не показва по никакъв начин своята печал, нито пък даде външен израз на сблъсъците на силите на самообвинението и самооправданието, които се разиграваха зад спокойните ѝ тъмни очи.

Баща ѝ ѝ зададе редица въпроси, когато се върна. На новините за избитото семейство на Кайку им трябваше доста време, за да се измъкнат от Гората на Юна, ала след като стигнаха до столицата, бързо се разпространиха в двора. Баракс Авун бе достатъчно пресметлив, за да не разкрие пред никого, че Кайку е отседнала у дъщеря му, преди да има възможност да поговори лично с нея. Така и не успя – по времето, когато се върна вкъщи, момичето вече бе изчезнало.

Мишани имитира изненада, преструвайки се, че приятелката ѝ не е споменала нищо за смъртта на близките ѝ. Бараксът не ѝ повярва, но не я притисна. Достатъчно добре познаваше дъщеря си и знаеше колко предана му е тя. Ако поискаше, тя щеше да му разкаже истината, ала обстоятелството, че я премълчаваше, означаваше само едно – беше по-добре той да не я знае. Това, плюс загадъчния пожар в деня на Съвета и мистериозната смърт на близките на Кайку, го изпълваше с множество подозрения. Баракс Авун обаче имаше пълно доверие на дъщеря си, ето защо остави лъжите да се уталожат.

Тя защитаваше честта му, подлагайки на опасност своята. Той ѝ позволяваше да прави това, ала договорката между тях бе негласна. Обаче, дори и намеренията ѝ да бяха добри, дори и да беше по-добре той да не знае нищо, Мишани все пак пренебрегваше задълженията си на дъщеря, като лъжеше баща си. За което му беше безкрайно

задължена.

Девојката се опита да се поразсее от мислите за Кайку, насочвайки вниманието си към семейния бизнес и дворцовите интриги. Баща ѝ споделяше с нея всичко, което ставаше в двора. Там бяха настанали големи политически маневри в навечерието на Съвета и заявлението на самата Императрица, че ще възкачи на трона своята Различна дъщеря. Сключваха се нови съюзи и благородниците се обединяваха срещу управляващата династия. По улиците бяха плъзнали агитатори.

Особено един от тях – Ангър ту Торик – бе отприщил цяла буря с огнените си речи срещу Престононаследничката. Мишани бе присъствала на една от тях на Площада на Оратора и бе впечатлена. Гневните настроения в града се издигаха до неподозирани висоти. Бурните протести вече бяха потушени от императорските стражи в някои от по-бедните квартали. Императрицата може и да беше събрала достатъчно подкрепа сред благородниците, за да задържи несигурната си власт, ала обикновените хора бяха твърдо против идеята да бъдат управлявани от една Различна. Дали от недоглеждане или арогантност, това навярно щеше да доведе до нейния крах.

Сега обаче всички тези пламенни речи, които заливаха улиците и двора, звучаха кухо на Мишани. Неистовите викове, че Различните били изроди, проклетие, че били *зли* по рождение... това, което ѝ се беше струвало смислено преди, сега ѝ изглеждаше като бълнуване на религиозен фанатик. Как тези неща се връзваха с Кайку? Та тя бе не по-зла по рождение от Мишани! Сега също не беше *по-зла* от Мишани. И ако тази пропаганда не се отнасяше за нея, колко ли други подобни изключения имаше? Ала колкото повече разсъждаваше над тези въпроси, толкова повече се убеждаваше в едно – бе отвратена от Кайку, понеже Кайку бе Различна. Опасността от това да се намира близо до нея не притесняваше дългосотото момиче; както самата злочеста девојка беше казала, Мишани би стояла до леглото ѝ, ако тя страдеше от инфекциозна болест. Да си Различен обаче беше друго.

Накъдето и да се обърнеш по коридорите на съзнанието си, се натъкваше на една и съща фраза – *защото е Различна*. Това беше изкривена логика, задънена улица в мисловните пътеки. Тя бе толкова дълбоко вкоренена в нея, че нямаше нужда от никакво осмисляне, от никакви доказателства, които да засвидетелстват истинността ѝ. Ако я попитаха защо слънцето свети на небето, щеше да разкаже историята на Оча, който извадил едното око на сина си Нуку, защото двете били твърде ярки, и тогава го изпратил да наглежда света. Тогава трите лунни сестри го

подгонили, влюбени в него, и така възникнали денят и нощта. Можеше да обясни защо птиците пеят, защо вятърът духа, защо моето се вълнува; попитайте я обаче защо Различните са отблъскващи и ужасни, и тя щеше да ви каже само едно – *защото са такива*.

Ала внезапно това вече не ѝ се струваше достатъчно.

Една от ползите, които извлече баща ѝ с обявяването си против Императрицата, се изразяваше в засиленото приятелство между неговото семейство и рода Амача. Родовете Амача и Керестин бяха единствените фамилии, които разполагаха с достатъчно сила да предявят претенции към трона, с изключение на рода Батик – ала те бяха избрали да подкрепят Императрицата, въпреки явното презрение на Дурун към дъщеря му. Тези, които гласуваха против Анаис на Съвета, бяха приветствани от двамата претенденти, които вече събираха войските си в очакване на неизбежния конфликт. Обаче родът Коли и родът Керестин отдавна имаха търкания помежду си, ето защо задълбочаването на отношенията между Баракс Сонмага ту Амача и Баракс Авун ту Коли изглеждаше напълно естествено при този ход на събитията.

Баща ѝ и Баракс Сонмага се съвещаваха вече почти цял ден. Тя и Авун се бяха присъединили към домакина им за закуска, наслаждавайки се на вкусните блюда на верандата на изящната дървена къщичка, закътана сред екзотичната природа. Там бяха наблюдавали как се храни един необикновен елен и бяха слушали цвърченето на скритите из хралациите животинки. После мъжете бяха отишли да си поговорят. Обикновено на Мишани ѝ разрешаваха да присъства на подобни срещи, ала тази имаше изключително секретен характер, поради което трябваше да остане навън. Момичето изобщо не възразяваше – в момента хич не ѝ беше до дебати.

Сега чу меки стъпки по алеята зад нея, остави книгата, изправи се и се поклони на баща си и на Баракс Сонмага – с пръстите на едната ръка върху устните си, а другата ръка – сгъната на кръста. Сонмага също ѝ се поклони в отговор, сложи длан на рамото на баща ѝ с многозначителен поглед и се отдалечи, оставяйки ги сами. Мишани забеляза, че баща ѝ носи нещо, завързано в платнена торба.

– Татко – попита тя, – тръгваме ли си? Всичко наред ли беше?

– След малко – рече ѝ той. – Мога ли да поседя до тебе за известно време?

– Разбира се – отвърна девойката, премести книгата и седна отново на пейката, дългата ѝ до глезените коса бе отметната зад нежното ѝ рамо.

Баракс Авун седна, оставяйки торбата настрана. Изглеждаше малко изнервен, когато я държеше. Също като дъщеря си, и той беше строен, с тънки кости. Острите му скули изпъкваха на смуглото му обветрено лице, а косата бе оредяла по темето му, простирайки се под формата на подкова от едното му ухо до другото. Създаваше измамното впечатление, че е вечно уморен и изтощен. Мишани обичаше баща си, но уважението ѝ бе по-силно от любовта към него. Той бе безмилостен и опитен играч в дворцовите интриги и тя не би могла да се надява на по-добър учител.

– Има някои неща, за които трябва да поговорим, дъще – каза той. – Знаеш, че разбулването на тайната на Императрицата се случи в лош час за Сарамир. Жътвата обещава да е слаба тази година, въпреки времето, заради проклятието в земята, което продължава да се разпространява. Дивите места са по-опасни от всякога. В този труден момент не можем да си позволим гражданска война.

– Съгласна съм – рече Мишани. – Обаче след като Императрицата е твърдо решена да възкачи детето си на престола, ми се струва, че едва ли имаме някакъв друг избор. Дори и ние да отстъпим, съмнявам се, че народът ще се съгласи. Аксками бавно, но сигурно се приближава към бунта.

– Има и друг начин – присви очи той. – Императрицата е стерилна. Раждането на това изчадие я направи безплодна. Ако Престолонаследничката бъде отстранена, тогава родът Еринима няма да има друг избор, освен да се откаже от позицията си на управляваща фамилия, когато Анаис умре. А може и по-рано.

– Ако Лусия бъде... отстранена – внимателно повтори девойката. Не ѝ харесваше начина, по който се развиваше разговорът. – Тогава Императрицата няма да се спре пред нищо, докато не намери виновника за това и пожарът на гражданската война така или иначе пак ще пламне.

– Не и ако няма кого да обвини. Ако няма цел, към която да насочи своя гняв. – Баракс Авун я погледна многозначително. – Ако става дума за дело на боговете.

– Говори по-ясно, татко – каза Мишани, а лицето ѝ бе строго. – Какво имаш предвид?

– Императрицата се мъчи отчаяно да спечели благородниците на своя страна, като ги води при дъщеря си, за да им покаже, че едно Различно дете не винаги е уродливо или осакатено. Хората казват, че малката даже е доста симпатична, макар и да е леко... особена. Но, симпатична или не, тя трябва да бъде отстранена, ако искаме стабилността на

страната ни да бъде възстановена.

– Трябва ли да разбирам от думите ти – предположи момичето, – че родът Амача още не е готов за гражданска война и смята идеята за всенароден бунт за не съвсем подходяща в момента? Мисля, че те ще предпочетат да изчакат своя час и да ударят едва когато са абсолютно сигурни, че ще могат да елиминират рода Керестин като евентуални съперници за престола.

Баракс Авун дари дъщеря си с безизразен хладен поглед.

– Умна си, дъще, и ме изпълваш с гордост. Сега обаче трябва да се вслушаш в молбата ми. Имаш мисия.

Мишани наведе глава, при което косата падна пред лицето ѝ.

Бараксът се отпусна доволно назад.

– Ще отидеш да видиш Престолонаследничката и ще ѝ занесеш този дар – той посочи към торбата до себе си и на момичето ѝ направи впечатление, че гледаше да не се приближава много до нея. – Ти не присъства на Съвета; Анаис не знае дали я подкрепяш, или не. Тя ще приветства възможността да промени решението ти. Отиди да видиш детето и му дай това подаръче.

– Какво има в торбата, татко? – попита момичето, усещайки как кръвта ѝ започва да се смразява. Прекрасно осъзнаваше какво искаше Бараксът от нея и знаеше много добре, че нямаше как да му откаже. Той не бе споменал случайно отсъствието ѝ на Съвета; в момента я наказваше за неотдавнашното ѝ неподчинение.

– Нощница – каза той. – С изящна бродерия; истинско произведение на изкуството. Заразена е с костна треска.

Мишани очакваше нещо подобно, ето защо не реагира.

– Престолонаследничката ще се разболее до една седмица и ще умре най-много след три. Навярно някои от хората около нея също ще се разболеят. Костната треска поражавя абсолютно произволно; никой няма да заподозре подаръка. Дори да го направят, няма как да го проследят и да го свържат с теб или мен.

„Или със Сонмага“, помисли си момичето, знаейки, че той е авторът на този заговор. Зачуди се какво ли е обещал на Авун, че да го накара да използва дъщеря си по този начин. Употребата на отрова все още минаваше за приемлив, макар и нечестен начин за убийство. Ала да прибегнеш до заразна болест – това беше направо отвратително! Само варвари биха постъпили така. До какви ли низости бяха стигнали баща ѝ и Сонмага, че да се осмелят да направят това; и на какво ли безчестие щяха да я обрекват, ако станеше техен съучастник?

„Не, поправи се тя. Не съучастник. Изкупителна жертва.“

Мишани изгледа изпитателно баща си. Той наистина вярваше, че планът им ще свърши работа, и че така ще е най-добре за страната. Ала тя бе сигурна, че ако по някакъв начин я хванат, той щеше да я отреже като ненужна котва, за да спаси кораба на семейството си. Бе ставала свидетел на стотици подобни постъпки в двора, ала никога не беше вярвала, че ще се озове в подобно положение. Никога досега не се бе чувствала толкова евтина, толкова маловажна – една нищо и никаква пионка – а този, който я нараняваше така, беше човекът, на когото се бе доверявала безрезервно в този свят. Човекът, на когото беше вярвала най-много. Чувстваше се предадена, а любовта, която питаеше към баща си, сякаш се сгромоляса и умря. Бе потресена да разбере колко крехка и нетрайна се беше оказала тя всъщност.

Мишани продължи да се взира в странника на пейката до нея още известно време, след което обърна взор към басейна пред тях. Слънчеви зайчета играеха по повърхността на водата.

– Ще направя както казваш – рече тя. Едва ли можеше да постъпи другояче.

* * *

Притаен в подножието на връх Аон, големият манастир Адерач се виждаше застрашително в околния пейзаж, чудовишно свидетелство за безумието на неговите архитекти. Дизайнът му смущаваше зора, а пясъчножълтата му кожа сякаш преливаше от една форма в друга; тук се виждаше тясна пътека, завършваща над бездна, а там скулптура на виещи демони; огромни минарета, недовършени прозорци, висока спираловидна кула със заострен връх. Едната стена на някакво занемарено, отдавна неизползвано крило бе оформена като крещящо лице, високо девет метра, с оголени зъби и обезумели очи. Из безлюдните околности се издигаха дебнещи статуи, а навред се носеше френетичното бръщолевене на извратени умове, усиляно от воя на студените ветрове, вилнеещи из тези височини. Самотните стени се издигаха мрачно, без да закрилят нищо. Вътре стълбищата не водеха доникъде, цели крила стояха недостъпни, защото никой не бе помислил да направи врати, а подземните зали бяха изпълнени с тесни килийки, твърде ниски, за да може човек да се изправи в цял ръст.

Това бе един шедьовър на зверството, роден от хиляди прищевки и капризи, събрани по неведом начин в едно несвързано цяло; това бе мястото, което Чаросплетниците бяха превърнали в люлка на

могъществото си; това бе убежището им, откъдето жестокият им взор обхождаше цял Сарамир и където крояха своите пъклени планове.

Чаросплетниците нямаха ясна йерархия. Структурата им беше анархична, произволна и зависеше от неустановени ценности; ала имаше един водещ принцип, който ги обединяваше всичките, и това беше благо на цялото братство. Макар че индивидуалните им мотиви бяха просмукани с безумие, всички те се трудеха за една и съща цел във всеки момент, с който разполагаха. Никой не задаваше въпроси за това странно групово съзнание; никой не питаше кой е определил целите им, кой направляваше усилията им – дали това е било решение на мнозинството, или на малцина избрани. То просто *беше* така. Силата, която ги свързваше, бе като паяжина, в която всички бяха оплетени, също като грандиозните нишки на Чаросплетнието.

Манастирът бе построен върху една необятна, осеяна с лабиринти мина. Тя бе потънала в заустение от двеста години, че и повече, ала все още си беше там, а чудовищни създания отвъд човешкото въображение бродеха из мрачните ѝ галерии. Именно в тази мина бяха открити първите вещерски камъни преди две столетия и половина, заровени дълбоко под земята, и именно оттам водеха произхода си Чаросплетниците.

Първоначално работниците в мината нямаха никаква представа какво са открили. Те бяха обикновени, груби и простодушни хора, работещи по залежи от желязна руда дълбоко в планините Тчами, далеч от цивилизацията; по това време рудникът бе съвсем пресен и нищо Различно не бродеше из мрачните му галерии, за разлика от днес. Живеещи усамотено, както бе типично за тях, работниците си построиха селища, а сред тях имаше каменоделци, дърводелци и прочие занаятчии. Те именно зърнаха за първи път вещерския камък и точно те бяха тези, които го нарекоха така.

От самото начало беше ясно, че това не е обикновен камък. Първо на първо, бе достатъчно само да се доближиш до него, за да го усетиш. Косъмчетата по ръцете веднага се изправяха, по кожата пролазваха тръпки, зъбите започваха да тракат. Ала не от страх, а заради силното енергийно поле на камъка. Въздухът в съседство сякаш бе зареден с електричество, също като по време на лунна буря, и дори и най-прагматичните от работниците признаваха това.

Второто странно нещо беше състоянието, в което го откриха. Той представляваше огромен, неравен къс черен, зърнест камък, като отломка от вулканична скала; само дето беше намерен дълбоко под земята, цял и недокоснат, в недрата на неголяма пещера. Заобикалящите го

скали бяха разтопени до стъкло от невъобразимата горещина, и без значение колко разкопаваха, не можаха да открият никаква жилка, която да ги доведе донякъде. Бе абсолютно невъзможно да се е образувал по естествен път. Което повдигаше въпроса как се е озовал там? Възможно ли бе да е някаква останка от Угати, местните жители, обитавали Сарамир от незапомнени времена, преди първият Кръвен Император да ги прокуди?

Историята на Чаросплетниците е малко мъглява по отношение на това, което се случило после. Едно е безспорно – че занаятчиите започнали да стържат прах от повърхността на вещерския камък и да го използват в работата си. Навярно били привлечени от странните свойства на камъка, или пък от тръпката да използват за първи път никому непознатата субстанция. Дърводелците вкарали този прах в пейките, които изработили, а зидарите го смесили с хоросан. Било странно хрумване, ала не по-странно от стотиците други мании в страната. Империята научила за този камък само защото някои от жителите на поселището прекосили планините, за да продават стоката си, уверени, че нововъведените им ще допаднат на западните пазари. Измайстореното от тях било добре прието – могъщото енергийно излъчване очаровало купувачите. През това време обитателите на поселището разказали на хората за странното си укритие. Когато продали всичко, което носели със себе си, се завърнали при находището, за да изпълнят поръчките на по-нетърпеливите клиенти. Обаче никой не ги зърнал отново.

Поселището стояло безмълвно с години. Както било отдалечено, погребано в непроходимите планини, то скоро избледняло в паметта на хората. Първоначалното оживление, което предизвикало на пазара, избледняло и скоро вещерските камъни били забравени.

Може само да се гадае какво се е случило междувремето.

По едно време на някой му хрумвало да използва този прах в изработването на маски и тогава най-вероятно майсторите са се сблъскали и с другите свойства на вещерския камък. Няма никакви сведения как е станало това или как се е развил процесът по-нататък. Навярно в началото са го използвали като наркотик, защото по-продължителният досег с вещерския камък предизвиквал замайване и еуфория. По-късно заселниците открили, че когато веществото се намира в близост до лицето – а следователно и до мозъка – ефектът бил най-силен. След това започнали да забелязват малки и зачатъчни проявления на странната субстанция във физическия свят. Когато човек се намирал под въздействието на вещерския камък, можел да премества чаши, без да ги докосва, да запалва

или потушава пламъци, да чете мислите на своя другар и да узнава най-съкровенията му тайни. Може само да се предполага колко труден е бил пътят от обикновената пристрастеност към незнайното вещество до поемането на контрола върху него. Колцина ли от тях са се понесли неволно към яркия блясък на Чаросплетнето и са погубили умовете и душите си сред умопомрачителното му великолепие? Колко ли чудовищни зверства – изнасилвания, убийства и осакатявания – са били извършени в агонията на първите мигове след завръщането от Чаросплетнето?

Преди два века първите Чаросплетници се появили в градовете и селата на Сарамир. Тогава способностите им били значително по-слаби и примитивни; ала те вече знаели своята цел и работели за общия план. Постепенно проникнали в домовете на аристокрацията и станали незаменими. В онези дни хората се отнасяли наивно към тях, а тези, които хранили съмнения към новата каста, скоро променяли становището си под влияние на Чаросплетниците. За около десетина години Вещерите успели да се интегрират в обществото и започнали да се множат, да се разрастват и кроят тайните си планове.

В една осветена от сиянието на факлите килия в спираловидните артерии на Адерач образът на Върховния Чаросплетник Вирч висеше във въздуха. Той представляваше неясен и смътен призрак, размито петно, в което се преливаха кафяво, сиво и оранжево – цветовете на осяаната му с кръпки роба. Очертанятия му бяха най-ясни около Маската му, сякаш тя беше средоточието на фантома. Бронзовото ѝ лице беше единственото материално нещо в него на фона на ефирния облик на тялото му.

Тримата Чаросплетници, застанали пред него, не бяха онези, с които се беше срещнал преди. Поради липсата на строга йерархия Върховният Чаросплетник нямаше висшестоящи, на които да докладва; сегашните му събеседници щяха да разпространят известията сред останалите членове на кастата чрез Чаросплетнето.

– Императрицата изобщо не ни сътрудничи – отбеляза единият, който се казваше Какре. Маската му бе изработена от изсушена кожа, опъната върху дървена рамка, и го караше да изглежда като мъртвец.

– Не съм и очаквал друго – рече Вирч, а грачещият му глас като че ли ехтеше от стените около тях. – Ала ситуацията се обръща в наша полза. Щяха да възникнат доста... затруднения, ако беше абдикирала сега.

– Обяснете – настоя Какре. – Не представлява ли възкачването на Престононаследничката на трона голяма опасност за Чаросплетниците?

– Точно така – отвърна Вирч. – В сегашната ситуация силите на двете страни са почти изравнени. Обаче аз не си губя времето в Императорската цитадела. Бараксите играят по моята свирка.

– И какво печелим ние от това? – прошепна един дебел Чаросплетник, чиято Маска представляваше безизразен дървен овал с дълга, заплетена брада от животинска козина, висяща от него.

Вирч обърна взор към него.

– Братко, имам планове как да се отървем от Императрицата и уродливото ѝ недоносче. Сключил съм договор с най-могъщия участник в тази игра; и когато той стане Кръвен Император, ние ще се издигнем заедно с него. Вече няма да бъдем само аксесоар към управлението; ние ще сме движещата сила зад трона!

– Внимавайте, Вирч! – предупреди го Какре. – Те не ни вярват и не ни искат тук. Ще се обърнат срещу нас при първия удобен случай. Дори и твоят Баракс.

– Те подозират – включи се и третият Чаросплетник, чиято Маска представляваше озъбена муцуна. – Те подозират какви са нашите амбиции.

– Тогава нека да ни подозират – отговори му Вирч. – По времето, когато осъзнаят истината, вече ще бъде твърде късно.

– Навярно – рече Какре – ще бъде по-добре да ни просветлите във вашите намерения.

* * *

Вирч се завърна в тялото си малко след това, откъсвайки с нежелание съзнанието си от величествените нишки на Чаросплетнието. Дишането му се развълнува, а очите му, които бяха отворени и изцъклени, фокусираха погледа си. Седеше на обичайното си място, обгърнат от вонята и отвратителната мръсотия на покоите си. Започна бавно да се съвзема от унеса си, очаквайки неприятния пристъп, който винаги го обземаше след напускането на блаженството на Чаросплетнието. Спомените взеха да идват по местата си около обичайните язви на амнезията и той се огледа озадачено наоколо. Смътно се сещаше, че му бяха довели някакво момиче вчера, което се оказа изключително борбено малко създание. Беше я овързал досущ като паяк, който омотава муха, възнамерявайки да я задържи и да я храни, използвайки я по предназначение, когато му бе необходимо. В момента не можеше да се сети за мотивите си; навярно бе искал незабавно разтоварване след поредното си скитане из Чаросплетнието, вместо да чака слугите да изпълнят желанията му.

Хитрата кучка обаче бе успяла да се освободи по някакъв начин и сега се криеше нейде из покоите му. Е, нямаше къде да избяга, защото у него бе единственият ключ за масивната врата, водеща към свободата ѝ, а той никога не се разделяше с него. Харесваше такива неща. Тъкмо щеше да си поиграе малко.

Обаче в момента не изпитваше никакво плътско желание. Бе обладан от внезапната и всепоглъщаща нужда да преподреди покоите си, завладян от някаква чужда и объркваща логика. Сякаш боговете му бяха изпратили видение как трябва да промени жизненото си пространство. Не можеше да постъпи другояче, макар и да знаеше, че това е просто поредната му мания. Момичето можеше да почака. Всичко можеше да почака.

А когато бе готов, щеше да се отдаде на насладите с цялото си сърце.

Шестнадесета глава

Пътуваха на север по големия Прашен път, лъкатушещ от югоизточната до северозападната част на Фо, завършващ при рудодобивното градче Кморн на другия край на острова. Слънцето още не бе изгряло, когато потеглиха, а Нерин се намираше високо в небето, където щеше да остане видима чак до следобеда, ако облаците ѝ позволиха. Ала не стана така. По пладне няколко перести облачета вече бяха заменени от плътно одеяло, скрило окоето на Нуку, макар и жегата да не отслабна в унисон с намалялата светлина. Тейн обаче беше много доволен. Животът под прикритието на горския балдахин изобщо не го бе подготвил за слънчевите бани, на които бе подложен през последните дни, и главата му се замайваше, ако останеше под палещия взор на Нуку за по-продължително време.

Керванът им бе теглен от чифт манкстуи, чиято огромна сила задвижваше колона от седем фургона. Последните пет бяха покрити с брезент, а вътрешността им бе претъпкана с най-различни стоки, предназначени за изолирания Чайм. Първите два бяха открити, предназначени за пътници – снабдените им с тесни пейки стени позволяваха на шестима души да пътуват във всяка кола. Най-отпред седяха водачът на кервана – сух и своенравен старец с тънка риза върху жилестото му тяло – и дебелият собственик на колоната. Кайку, Асара и Тейн седяха в първата кола, а тази зад тях бе пълна със стражи, които си бърбеха нещо, облегнати на пушките си.

Тейн изучаваше лениво манкстуите, докато трополяха тежко по Прашния път. Бяха високи над два метра в холката, задните им крайници бяха къси, а предните – дълги, както беше при маймуните. Коленете им се огъваха назад, а краката им завършваха с широки плоски копита, за да издържат тежестта на масивния им скелет. Туловищата им бяха покрити с дебела рунтава козина с оранжевочервен цвят, наследство от арктическият им произход; и въпреки това като че ли сарамирските горещини изобщо не им се отразяваха зле. Широките им муцуни бяха отпуснати, тъжни и набраздени от бръчки, създавайки погрешното впечатление за натрупана житейска мъдрост, а две къси и дебели бивни надничача изпод долната им устна, увенчаващи ъгловатата им челюст.

Какви странни създания бяха, помисли си Тейн, и въпреки всичко изглеждаха съвършени. Всяко от творенията на Еню беше същинско

чудо, дори и хищниците, които от време на време нападаха хора. Сърцето му помръкна при спомена за Различната жена, която бяха срещнали в Аксками. Външността ѝ изглеждаше неопетнена, ала отвътре беше поварена и уродлива, истинска обида за сътворението. Богинята на природата бе създала всяко от децата си поради някаква причина, а Различните сякаш се надсмиваха над нея.

Към края на деня свърнаха от главния път, оставяйки зад себе си трафика на разхлопаните каруци и пъстро боядисаните каляски, за да се насочат на север. Названието на Прашния път бе изключително подходящо, защото всяка стъпка на манкстуите вдигаше цели облаци прах. По-голямата част от Фо представляваше необятна камениста пустош, осеяна със сипеи и скали, с оскъдна растителност, като изключим трънливите шубраци. Надморската му височина бе по-голяма от тази на континента и земята му беше безмилостна. Костите ѝ бяха оголени от брулещите го от хилядолетия ветрове и дъжд, в резултат на което почвата на острова бе станала корава и неплодородна.

След като Прашния път остана зад гърба им, поеха по по-неудобни и неравни черни пътища, нищо повече от плитки коловози, издълбани земята от минаващите каруци и кевани като техния. Не бяха изминали още километър и половина, когато водачът им свърна от пътя и спря кевана, подреждайки колите в кръг.

Дебелият собственик мигом се втурна да помогне на Асара да слезе от пътническия фургон. Той беше плешив, с подпухнали устни, малки очички и нос, потънали в тлъсти, увиснали черти. Лицето му приличаше на рибешка глава, а името му беше Отин.

– Защо спряхме? – попита тя, докато хващаше ръката му. Кожата му беше студена и лепкава.

– Най-добре е да стоим далеч от планините през нощта – рече той. – Опасно е. Но не се тревожете – утре ще бъдем в Чайм.

Запалиха огън и Кайку бе изненадана от рязкото падане на температурата със залязването на слънцето. Част от стражите поеха охраната на струпаните в кръг фургонали, докато останалите се разположиха пред ярките, неуморни пламъци. Странният характер на тази земя, непознатите хора, които я заобикаляха, и предупрежденията за опасност я караха да се чувства малко притеснена. Тя протегна ръце към огъня, заслуша се в приказките на стражите и не след дълго усети как освен приятната топлина, в тялото ѝ се разлива и някакво необичайно спокойствие.

– Островът е прокълнат, няма съмнение в туй – каза водачът на кевана. Това беше често срещано оплакване в Сарамир, ала никога не бяха

чували да се използва и за Фо. – Тумор в костите на земята.

– Същото е и на континента – рече Тейн. – Поквара, за която нямаме противоотрова, нито пък знаем откъде идва. Някога горите бяха безопасно място, а сега гледаме да сме по-далеч от тях посред нощ. Дивите зверове стават все по-агресивни, а духовете, които обитават дървета, са станали хладни и безразлични.

– Не зная за горите, ала мога да ви кажа откъде идва злото тук, на този остров – изплю се старият водач. – Там горе, от планините. Ей оттам идва.

– Стига суеверни дърдорения! – сонна му се Отин, гледайки крадешком дали Асара ще погледне благосклонно на избухването му.

– Тъй ли? – обърна се рязко към него водачът, смръщил вежди. – Кажете ми, ако не го видиш в самата земя, колкото по-нагоре отиваме. Планините са на север. Мисля, че има смисъл в туй, дето говоря.

Старецът се оказа напълно прав. По пладне вече беше трудно да не го забележиш. Голи дървета стърчаха от земята, клоните им бяха изкривени и деформирани, от стволите им, там, където кората беше тънка като човешка кожа, се стичаше мязга, а на други места бе застинала в подпухнали образувания. Видяха как някои клонки описваха кръг, само за да се върнат обратно към стъблото и да потънат в него. Изтънели, заострени като куки листа стърчаха като бодли от преплетените клони.

Стражите бяха изключително напрегнати. На Кайку ѝ направи впечатление как се взираха в далечината от двете страни на пътя, държащи в готовност оръжията си. Безпокойството им се предаде и на нея и тя започна да си играе нервно с косата си. Отин, очевидно забравил за всичко друго, продължаваше да се задява с Асара, която понасяше непохватните му опити за остроумничене със завидно търпение. Изглежда отстъпката от цената, която им бе направил заради красотата на младата жена, се компенсираше от непрестанното му досаждане. Кайку и Тейн се спогледаха усмихнато.

Младежът обаче изобщо не се намираше в добро настроение. Никъде в Гората на Юна не се бе натъквал на толкова очебийни признаци на поквара както тук. Смуглото му чело се намръщи, докато разглеждаше пустия пейзаж, насочил поглед към величествените планини Лакмар в далечината. Внезапната реакция на стражите насочи вниманието му вдясно от тях, където нещо се стрелна сред оголените ерозирали скали, издавайки гърлен кикотещ се звук, който отекна в тишината. Мъжете се прицелиха с пушките си, ала съществото не се появи отново.

– Виждате ли? – обади се водачът изведнъж, посочвайки с ръка

нагоре. – Тия твари например се срещат много често и дори си имат имена. Наричаме ги гнусоврани.

Пътниците погледнаха към небето и видяха три черни птици, които пикираха и се преобръщаха във въздуха. На пръв поглед наистина приличаха на врани, ала когато Тейн прецени разстоянието, на което се намираха, си даде сметка, че се рееха доста нависоко, следователно бяха и значително по-големи.

– До какви размери достигат? – попита той, неспособен да повярва на заключението си.

– Два метра размах на крилете – кратко и ясно му отвърна водачът.

Кайку изруга под носа си – стар навик, научен от брат й, за който често й се караха вкъщи, че никак, ама никак не е подходящ за една млада дама. Сега обаче, а и сред тази обстановка, това нямаше никакво значение.

Тейн се вираше напрегнато в забуленото от облаци небе над главите им. Беше трудно да се различат подробностите, ала колкото повече ги наблюдаваше, толкова повече се убеждаваше в точността на наименованието им. Клюновете им бяха дебели и деформирани, нещо като зурли от рогово вещество, и завършваха с остър закривен връх. Крилете им имаха малка чупка по средата, досущ като при прилепите, само дето бяха покрити с мръсни черни пера. Той направи гримаса и отмести поглед, надявайки се никога да няма възможността да разгледа по-отблизо тези отратителни създания.

– Интересно – промълви замислено Асара. Когато не добави нищо повече, Кайку веднага захапа въдицата.

– Кое е интересно?

– Това не е първата проява на Различие, която става толкова често срещана, че поставя началото на нов вид – започна тя, вперила поглед в Тейн, който не й обръщаше никакво внимание. – Сред всички грешки на природата, появили се вследствие на тази... *поквара* на земята, има много, които процъфтяват. На всеки сто безполезни отклонения навярно се появява по едно успешно, което помага на носителя си да оцелее и му дава преимущество над останалите представители на вида му. И ако този Различен екземпляр успее да направи потомство, то тогава...

– Нищо ново не ми казваш, Асара – прекъсна я младежът. – Тези идеи са част от учението на Джуджанчи от десетилетия.

– Да, така е – съгласи се жената. – Той беше един от жреците на Еню, нали? Голям мислител във всяко отношение. Използваше теориите си, за да обясни голямото разнообразие при животните. Странно как

учението му приляга толкова точно към Различните, а твоята вяра диктува, че те не са създания на Еню.

– Различните следват *законите* на природата – отвърна Тейн, – защото те представляват извращение на същия основен корен. Това не ги прави по-малко естествени или по-малко противни.

„Ами аз, Тейн?, помисли си Кайку. *Какво ще си помислиш за мен, ако знаеше каква съм аз?*“ Всъщност девойката се чудеше дали той не подозира, че Асара е Различна, ала май по-скоро не знаеше.

– Може би тази поквара изобщо не е поквара – изтъкна Асара. – Може би е само ускорена промяна. Тези неща там горе навярно изглеждат противни в твоите очи, но с размерите си те са се превърнали в господари на небесата. Това не ги ли прави по-висши екземпляри? Помисли малко, Тейн – само през последните петдесет години са се появили повече нови видове, отколкото през последните петстотин.

– Промените в природата се извършват бавно – противопостави й се младежът ядосано. – И за това си има причина – така всичко наоколо може да се адаптира към тях. Освен това не става въпрос само за животинските видове. Реколтата умира, *хората* умират. Не само това, ами и духовете се променят, Асара. Стават враждебни. Стават зли. Пазителите на естествените места креят, а на тяхно място се появяват неща като... като *шин-шините*.

– Шин-шините са призовани – обясни Асара. – Те имат мисията да върнат тази Маска. Или да спипат Кайку. Това не е неистовият гняв на духовете, убили твоите жреци. Те са тръгнали по следата и са стигнали до твоя храм. Ако можеха да преминат през Камаранския канал, щяха да дойдат и тук; ала подозирам, че ни изгубиха, откакто влязохме в столицата и следата вече е изстинала.

– Значи тези, които са призовали шин-шините, знаят как да използват тъмните духове – предположи Тейн, който изведнъж се успокои и се отдаде на размишления. – Възможно ли е те да са отговорни за заразата, пресмукала се в земята?

Отговорът, който Асара щеше да даде, бе задушен от внезапното раздвижване и глъчка, обхванала стражите. Кайку извика от изненада, когато видя нещо черно с неясни очертания да изскача светкавично от каменистия терен край пътя, след което колата им се залюля заплашително и те полетяха към единия ѝ край. Тейн и Асара бяха запратени върху Кайку и тримата се изтърколиха на пътя, докато самият фургон се прекатури на едната си страна със звук на цепеща се дървесина. Тейн инстинктивно се завъртя, когато колата се наклони застрашително към

тях, ала за тяхно щастие не се преобърна, премазвайки пътниците под тежестта си. Те се изправиха несигурно на крака сред виковете на стражите, които бяха не по-малко изненадани от самите тях, и най-накрая успяха да видят какво беше онова, което бе причинило падането им.

Различното същество беше огромно, чудовищно съчетание от зъби и израстъци, и се спотайваше в една дупка край пътя, прикрита от тънък слой слузеста глина, очаквайки тяхното приближаване. Все още беше наполовина в дупката и единствено предната част на тялото му се виждаше. Кайку зърна чудовищния облик на едно сляпо, безоко лице с огромна паст, осеяна със закривени жълтеникави зъби, около което се виждаха множество паяковидни пипала, подаващи се от дупката, в чиято хватка се гърчеше едната от манкстуите от челото на колоната. И двете животни мучаха уплашено, а водачът крещеше, заплетен в дебелия въжет, които служеха за поводи.

– По духовете, *застреляйте го!* – извика Отин, който междувременно бе успял да се освободи, на стражите, ала те вече се бяха прицелили в чудовището. Пушките изтрещяха и Различната твар изграчи ядосано, ала не пусна плячката си. Задърпа я към бърлогата си, а водачът и останалата част от колоната бяха повлечени от изключителната сила на звяра. Тези паяковидни крайници, които не бяха впримчили манкстуата, потрепваха във въздуха, готови да сграбчат всичко, което попаднеше в обсега им.

Водачът изкрещя отчаяно, опитвайки се с всички сили да се измъкне от оплетените поводи, докато съществото го придърпваше все по-близо и по-близо към себе си.

Кайку реагира внезапно, без да мисли. Тя се втурна към пътническата кола, която продължаваше да лежи на една страна, и и се покатери върху нея. Тейн ѝ извика да се върне, ала тя въобще не го чу. Различната твар дръпна още веднъж и целият керван се разтърси. Кайку запълзя към водача с треперещо сърце, молейки се колата да не се преобърне.

Отин викаше нещо на стражите, докато презареждаха, ала никой не му обръщаше внимание. Той бе минал от другата страна на пътя, така че керванът да стои между него и кошмарното същество, което ги бе нападнало. Когато видя Кайку да пълзи към челото на колоната, започна да крещи нещо и на нея. Тя не можа да разбере дали я окуражава или ѝ заповядва да се маха оттам; защото когато погледна към него, втора Различна твар изскочи от бърлогата си зад дебелия мъж и вкопчи отвратителните си паяковидни пипала в него. Писъкът, който се изтръгна от гърлото му, не можеше да се сравни с нищо, което Кайку бе чувала или

искаше да чуе отново, обаче бързо беше заглушен в зъбатата паст на чудовището, съпроводен от трошене на кости и плиснала кръв.

Девојката продължи да се движи напред, а сърцето ѝ биеше като обезумяло. Тейн и Асара стреляха по първата твар, опитвайки се да отклонят вниманието ѝ от манкстуата, ала без особен успех. Кайку успя да се добере до седалката на водача на кервана, който ѝ заломоти неразбираемо, а по устните му се появяваха мехурчета. Момичето забеляза, че човекът е притиснат плътно до един от хълбоците на впрегатното животно от опънатите въжета и едва можеше да диша. Гнусните пипала на чудовището бяха на по-малко от метър и нещо от нея, всяко с дебелината на човешка ръка, вкопчени здраво в тялото на обезумялото от ужас говедо.

Тогава изведнъж огънят пламна, изскачайки от нея. Тя го усети как се надига, заедно с паниката, която я бе обзела, ала това само удвои силата му. Той искаше да се изтръгне от нея, да се освободи от оковите на тялото ѝ, пробуден от искрата на страха и възбудата. Тя стисна с всичка сила дебелите поводи на манкстуите и затвори очи.

„Не, заповяда му тя. Не, ще си стоиш там, където си.“

За първи път си даде ясна сметка какво бе сторила, когато бе отклонила предложението на Кайлин ту Моритат да ѝ помогне да управлява силата си. За един миг видя до какво бе довело нейното безразсъдство, каква бе цената на припряността ѝ, нетърпението да отмъсти за семейството си. Ако освободеше своята *кана* сега, всички щяха да измрат.

– Кайку! – извика Тейн някъде зад гърба ѝ. Той виждаше, че нещо ставаше с нея, ала въздухът бе изпълнен с оглушителния тътен на изстрелите и момичето не можа да чуе нищо повече.

Тя се опита да забрави виковете на стария мъж, впримчен в хватката на поводите. С периферното си зрение забеляза как някои от стражите бяха забелязали втората Различна твар и сега се насочваха към другата страна на кервана, за да се справят с нея. Девојката насочи мислите си навътре, опитвайки се да натика зноя обратно в корема си, както човек се мъчи да потисне пристъп на повръщане. Водачът ѝ викаше да му помогне, неспособен да разбере защо внезапно се беше вцепнила. Тя не му обърна никакво внимание.

И тогава то утихна, избледнявайки с неохота, потушено от натиска на волята ѝ. Очите ѝ се отвориха, кръвясали и възпалени от сълзи, тя отвори уста и пое дълбоко въздух. Физическото усилие бе безгранично. Обаче беше победила – поне засега.

Различната твар продължаваше да тегли манкстуата към бърлогата

си, придърпвайки животното още по-близо до ужасяващата си паст, а преобърнатите коли стържеха по прашната земя. Това веднага я върна към действителността и девойката потръпна при вида на пипалата, които се мятаха във въздуха над главата ѝ.

Тя извади ножа от пояса си. Не се бе разделяла с него още откакто Асара ѝ даде пътническите дрехи в Гората на Юна, ала до този момент не му бе обръщала особено внимание. Беше хубав горски нож, който еднакво добре ставаше за одиране на животни и дялане на дърво. Кайку бързо започна да реже преплетените ремъци, впримчили водача. Той се загърчи, опитвайки се да се освободи преди още да бе привършила с първото въже.

– Стой неподвижно! – изсъска му тя и старецът се подчини.

Тейн и Асара не спираха да стрелят. Съществуто, което бе сграбчило манкстуата, надали беше неуязвимо за куршумите, защото виждаха тъмните кървави петна, които разцъфваха по черното му туловище, ала изглежда притежаваше някаква самоубийствена упоритост, понеже отказваше да пусне плячката си. Тейн отвори пушката си, за да сложи още барут, без да изпуска Кайку от поглед. Тя се бореше като обезумяла с въжетата, ръката ѝ с ножа не спираше да се движи, а лицето ѝ бе зачервено и потно.

Съществуто изведнъж дръпна с такава сила, че целият керван се разтърси; очевидно искаше колкото се може по-бързо да грабне плячката си и да се скрие от жилещите куршуми в подземното си убежище. Не можеше да разбере защо говедото е толкова тежко, тъй като не беше достатъчно интелигентно да осъзнае, че всъщност ремъците му пречеха. Това го разгневяваше допълнително и ето защо чудовището реши да приложи груба сила.

Кайку извика, когато керванът се премести с цял метър към противната твар. Асара и Тейн трябваше да се отместят, когато пътническата кола най-накрая се преобърна с колелата нагоре. Девойката успя да скочи на земята и се прегърколи настрани, без фургонът да я затисне по някакъв начин. Водачът нададе хъхрещ вик, след което преплетените ремъци, прерязани донякъде от Кайку, най-сетне се разкъсаха. Паякообразното същество изграчи победоносно и се шмугна обратно в подземното си скривалище, понесло гърчещата се манкстуа в пипалата си.

Тейн се заклатушка към Кайку, ала девойката вече се изправяше на лактите си. Асара застана над тях, силуетът ѝ се открояваше на фона на покритото с облаци небе, насочила пушката си към бърлогата на чудовището.

– Ранена ли си? – попита Тейн, докосвайки рамото на момичето, без да се замисля.

Тя поклати глава.

– Не мисля – каза, след което се изправи. – Няколко натъртвания и това е. Защо спряха да стрелят?

Тейн и Асара тъкмо щяха да попитат същото. Стражите от тяхната страна на кервана бяха наострили уши, ала своеобразната бариера от фургони по средата на пътя не им позволяваше да видят какво става от другата страна.

– Хей? Всичко наред ли е там? – извика единият от мъжете.

– Всичко е наред – гласеше отговорът.

Те заобиколиха края на кервана и завариха останалите въоръжени мъже скупчени около гротескния труп на втората Различна твар. Масивната му челюст лежеше на пътя, безжизнените му крайници бяха увиснали безжизнени около него, а останалата част от туловището му беше скрита в бърлогата му.

– Успешен изстрел – каза един от мъжете, побутвайки го с дулото на пушката си. – Уцелили сме мозъка.

– Да се махаме оттук – рече един нисък прошарен страж, очевидно командирът им. – Вземете оцелялата манкстуа и двете пътнически коли. Зарежете останалото.

– Ще оставим стоките? – попита недоумяващо един по-млад мъж.

– Собственика го няма, за да ги продаде, а на нас не ни се плаща да доставяме провизии. – Командирът посочи към леговището на другия звяр. – Пък и онази твар е още жива и всеки момент може да се покаже навън.

Мъжете започнаха да секат преплетените ремъци и да поправят онова, което можеше да бъде поправено по фургоните. Трима стражи стояха недалеч от дупката на първото чудовище, откъдето се чуваше как костите на манкстуата хрущят, докато съществото я поглъщаше. Водачът се бе освободил от ремъците, ала твърде късно. Вратът му беше счупен и той се вираше изцъклено в земята.

– Как се казваше? Водачът? – попита Тейн, докато напрягаше мускули, помагайки на стражите да завъртят преобърнатия фургон.

– Защо? – изгледа го един от мъжете.

– Трябва да бъде назован – изпъшка младежът. – Пред Нокту, която записва всички животи.

Никой обаче не знаеше името му.

Успяха да прикачат двете коли към оцелялата манкстуа, която бе

подушила кръвта на изчезналия си спътник и сега пръхтеше уплашено. Различната твар не се появи отново, дори и след като звуците от храненето ѝ секнаха. Оставяйки навързаните товарни фургони на пътя, те увиха трупа на водача в брезент и го натовариха на едната кола. После поеха към Чайм.

– Видя ли какви чудовища са твоите Различни, Асара? – каза обезсърчено умореният Тейн, след като потеглиха. – Видя ли какви са твоите *по-висши екземпляри*?

Над главите им гнусовраните кръжаха и пикираха стремглаво в небето.

Седемнадесета глава

Кайм нямаше какво да предложи на пътника. Представляваше оскъдно застроено планинско селце, чиито ниски къщи бяха накацали туктам покрай каменистите пътеки, лъкатушещи наслуки през територията му. Накъдето и да обърнеше погледа си, човек не можеше да избяга от суровия, неприветлив пейзаж – не се виждаше нито едно цвете, тревичка или храст. Дори хората изглеждаха студени, затворени и мрачни с тесните си като цепки очи и кафеникавата им, напукана от ветровете кожа. Нямаше нищо общо между Пелис с неговия необикновен провинциален чар и това селце, което все едно бе изчегъртано набързо от планината, построено поради някаква ужасна необходимост, и сега къкреше бавно в огъня на собствената си мизерия.

Това не беше място, което приветстваше чужденците, ала и не се отнасяше враждебно към тях. Кайку, Асара и Тейн се оказаха напълно пренебрегнати, а отговорите, които получаваха на въпросите си, се характеризираха най-вече с неразбираемо ломотене. Кайку се опита да намери някой, който да си спомняше, че баща ѝ бе минал оттук, но надеждите ѝ скоро помръкнаха пред лицето на темерутестото поведение на обитателите му. Човек или живееше, или не живееше на това място и всички чужденци набързо биваха изолирани от местните.

Тримата спътници пристигнаха в Чайм късно следобед. Стражите на кервана се сбогуваха с тях и ги оставиха сами. Скитащи се из пустите улици на селцето, брулени от внезапните пориви на студения вятър и потиснати от мрачно надвисналите над тях планински върхове, пътешествениците се чувстваха неизмеримо самотни.

Талантите на Асара за намиране на помощ не доведоха до нищо на това безлюдно място. Търсенето им на водач бе посрещнато с навъсено неразбиране, а изключителната красота на младата жена изглежда не оказваше никакво въздействие на тукашните мъже. Кайку със задоволство забеляза, че това посмачка малко огромното самочувствие на бившата ѝ прислужница.

– Навярно облекчават нуждите си с домашните си животни – измърмори тя.

Ала в края на краищата стана така, че водачът сам ги намери. Това се случи, когато се спусна нощта и фенерите запламтяха.

Пътешествениците се бяха разположили в онова, което според

тукашните стандарти трябваше да представлява кръчма, а по-скоро беше нечие мазе, където се продаваше необработен местен алкохол. Лишено от каквато и да е веселост и уютна атмосфера, интериорът му включваше няколко ниски кръгли маси от грапаво дърво и протрити рогзки, на които сядаха клиентите. Една жена с каменно лице сипваше питиетата зад тезгяха, намиращ се в ъгъла. Фенерите разпръскваха до някъде мрака, ала в същото време намаляваха видимостта с изпаренията на евтиното мало, с което бяха напълнени. Въпреки че помещението беше толкова малко и бе наполовина пълно със селяни, които си бърбеха един с друг над чашите си, атмосферата бе хладна и неприветлива. Кайку не можеше да повярва, че подобно място съществува наистина. Тя не хранеше никакви илюзии по отношение на кръчмите в Бедняшкия квартал в Аксками, ала поне си ги представяше шумни, дори и да не преливаха от веселие. Кръчмата в Чайм сякаш бе сборище на осъдени на смърт.

Тримата спътници тъкмо обмисляха какъв да бъде следващият им ход, когато някакъв нисък кокалест човек седна при тях. Той бе заровен под истинска планина от кожи, които смаляваха плешивата му глава и го караха да изглежда като лешояд. По състоянието на кожата му се разбираше, че е планинец също като останалите посетители на заведението, ала щом заговори, бързото му бръщолевене се оказа доста различно от диалекта на местните жители.

– Научих, че търсите майсторите на маски, нали тъй? – каза им той, преди някой от тях да се зачуди какъв ли е този непознат. – Е, ами аз дойдох да ви кажа, че нивга не можете да ги намерите, ама ако искате да опитате, аз съм вашият водач. Мамак!

– Мамак – повтори Кайку, несигурна дали това беше името му или някакво местно възклицание, което не разбираха. – Значи ще ни вземеш, така ли?

– Какво искаш да кажеш с това, че няма да можем да ги намерим? – прекъсна го Тейн.

– Каквото ви рекох. Пътеките са изгубени и дори най-великите планинци никога не са успявали да ги открият.

– Знаехме това – каза Кайку на Тейн, слагайки ръка на рамото му. – Не се отчайвай. – Тя го познаваше достатъчно добре, за да види признаците на развалящото му се настроение – Тейн от часове се крепеше на ръба на отчаянието, изнервен от днешните събития. Към апатията му, обхванала го откакто бяха пристигнали в Чайм, трябваше да се прибави и смъртта на водача на карвана им. Всичко, което беше научил по време

на послушничеството си в манастира, сега гризеше съвестта му. Никой не трябваше да умира, без да бъде назован пред Нокту; обаче единственият човек, който навярно знаеше името му, беше собственикът, а той също бе умрял.

– Ако не можеш да ни заведеш там – каза хладно Асара, облягайки се с лакти на масата, – защо си ни притрябвал тогава?

– Защото иначе ще се изгубите за по-малко от час – ухили се мъжът, демонстрирайки два реда дълги изгнили зъби, почернели от липсата на грижи. – А и горе в планините има дотолкова изродени същества, че никога не бихте познали от какво животно са произлезли. Също като онази твар, която едва не ви изяде всичките по пътя ви за насам.

Асара не го попита откъде е узнал това. Най-вероятно стражите се бяха разприказвали.

– Слушайте – каза им той. – Не е моя работа да зяпам във вашата чиния. Рекохте, че сте знаели, че търсите място, което не може да бъде открито, и въпреки всичко пак искате да го намерите. Сигурно знаете нещичко, дето аз не знам. Или си мислите, че е така. – Той се отпусна назад, вкопчвайки пръсти в грапавия ръб на масата. – Мога да ви заведа там, където *трябваше* да се намира манастирът. Там, където е отбелязан на старите карти, а никой не познава планините по-добре от мен. Когато се приближим обаче, ще видите какво имам предвид, когато ви казвам, че не може да бъде открит. Ще вървите по пътеката, водеща на север, и изведнъж ще си направите сметка, че всъщност сте изминали един километър на юг, макар че можете да се закълнете, че сте проверявали местоположението си на всяка крачка. Там има нещо, дето замъглява човешкия ум и те обръща обратно, и нищо не е в състояние да го преодолее. Повярвайте ми, много хора са се опитали. – Той им смигна съучастнически. – Все още ли искате да отидете там?

– Колко?

– Петстотин пок. Не, по-добре да го закръглим на десет ширети.

– Ще ги получиш в монети. Нямам хартиени пари – излъга Кайку. Баба й винаги я бе предупреждавала да не показва парите си на публично място, особено пък ако е такова. Вероятно Мамак си мислеше, че ги е одрусал здраво, ала това си беше доста евтино за градските стандарти.

Водачът им сви рамене.

– Петстотин и седемдесет пок тогава – каза. – Предварително.

– Триста сега – обади се Асара. – Останалото ще го получиш, когато се качим горе в планините.

– Щом настоявате.

– Добре. Кога потегляме?

– Настанихте ли се в някоя странноприемница?

Асара поклати глава.

– Значи можем да тръгнем още сега.

– Тъмно е – изтъкна Тейн.

Мамак завъртя очи.

– Първият участък представлява пътека, широка като нормален път.

Ще ни отнеме само няколко часа. Лагеруваме в края ѝ, а на сутринта се заемаме с мъчната част. Предполагам, че имате дебели дрехи?

Асара му показа какво си бяха купили. Той изцъка с език.

– Ще ви трябват повече. Това не ви е континентът. Нощите никак не са топли, а времето е звяр дори и през лятото. – Той се изправи. – Има един човек, при когото можем да отидем. Най-добре да потегляме.

* * *

Следващите няколко дни бяха много тежки.

И Кайку, и Тейн бяха свикнали с физическото натоварване по време на дълги пътешествия. И двамата бяха ловували в горите, бяха преследвали елени, залагали капани или търсили живописни местенца, където да половят риба или да се изкъпят. Самият Тейн беше предприемал дълги преходи за редки билки из по-ниските върхове на планините Тчамии, чието подножие започваше в източния край на Гората на Юна. Никой от тях обаче не се оказа подготвен за необятната пустош, която представляваха планините Лакмар, заели почти цялата северна част на Фо.

Те сякаш излъчваха усещане за нещо, което приличаше на смърт, ала не съвсем – по-скоро отсъствие на живот. Непрошаващите скали се издигаха навсякъде около тях, покрити само тук-там от епизодични туйфи трева или сухи плевели. Дърветата, които се изпречваха пред погледа им, само потвърждаваха думите на водача на караваната за проклятието в планините; те бяха възлести и изкривени, понякога с няколко жилести ствола, споделящи едни и същи изсушени клони, преливащи един в друг. Назъбени върхове се извисяваха на хоризонта, синеещи от огромното разстояние; светът около тях обаче бе сив и суров. Единственият, който остана безразличен към мрачния пейзаж, беше Мамак – той не спря да дърдори, докато се изкачваха, разказвайки им стари легенди и предания за планините, много от които бяха вариации на онези, които тримата пътешественици бяха чували на континента.

Кайку поне беше доволна от разговорливостта му, понеже я

разсейваше от умората. Пътеките ставаха все по-стръмни и по-трудни за изкачване с движението им напред, а това беше първото сериозно изпитание, на което се подлагаше след възстановяването си в храма на Еню, ето защо мускулите силно я боляха. Тейн сякаш се справяше по-добре, макар че гордостта му не му позволяваше да даде външен признак на умората си, а що се отнася до Асара, тя бе неуморима.

Сега, понеже разполагаше с доста време за размишления, Кайку си даде сметка, че се пита все повече и повече за бившата си прислужница. Докато тя още работеше в дома на момичето, двете бяха добри приятелки и си споделяха множество тайни. Говореха си за момчета, шегуваха се с някои недостатъци на баща ѝ, дразнеха готвачката и се заяждаха с Кария, другата прислужница на Кайку. И въпреки че всичко се бе оказало маскарад, че Кария с неохота бе отдала живота си, за да възкреси мъртвата си господарка, онази, предишната Асара ѝ липсваше. Сегашната бе по-студена и безсърдечна, свирепо отстояваше независимостта си от всеки, нямаше нужда от компания или другарска подкрепа, не искаше да говори за себе си, нито пък се интересуваше от Кайку или Тейн. Младежът приемаше това като даденост, ала момичето не беше толкова сигурно. Понякога сякаш виждаше някакво инатливо дете в Асара, което стискаше юмручета, мръщеше вежди и протестираше, че *не иска* да говори с никого. Кайку знаеше, че спътничката им е Различна, ала като изключим това, красивата млада жена в групата им си оставаше загадка за нея.

Девојката се замисли и за Тейн. Преди да напусне храма, той ѝ бе предложил доста неумело да остане при него в храма. Тогава бе принудена да откаже, защото трябваше да продължи напред. Вместо това той я бе последвал и се беше присъединил към нея. Беше ѝ разказал за това как шин-шините бяха разрушили храма и как сега издирваше виновниците за трагедията, за да им отмъсти, ала Кайку много добре съзнаваше, че има нещо повече от това и усещаше нещо... нещо непознато досега. Всеки път, когато се замислеше за това, всеки път, когато очите ѝ се плъзгаха по гърба на младежа и си представяха стегнатите му мускули, изпитваше огорчение. Защото Тейн беше жрец на природата, а тя бе Различна. В кръвта му беше да я мрази. И рано или късно той щеше да разбере истината. Щеше да стане същото като с Мишани.

Успя да потисне тъгата си, преди да е успяла да я овладее. Мишани. Това име трябваше да си остане завинаги в миналото ѝ. Ако искаше да продължи да живее, трябваше да свикне с това, че хората щяха да я отбягват и презират – дори и онези, които смяташе за най-близки. Може

би просто отказваше да възприеме очебийната истина – че Кайлин ту Моритат и нейният Ален орден бяха единствените, които щяха да я приемат сега, единствените, които я *искаха*. Макар и да хранеше известни съмнения по отношение на мотивите им, не можеше да отрече този факт. За всички други тя бе просто една Различна, досущ като противните твари, които бяха нападнали кервана им.

Мамак изглеждаше способен водач и те се чувстваха в безопасност в ръцете му – доколкото беше възможно да се чувстват така на подобно враждебно място. На много пъти той ги накара да се върнат назад, за да избегнат някоя отвесна скала, или да заобиколят дълбока пропаст. Той рядко обясняваше защо – това бе едно от малкото неща, за които не беше особено разговорлив – ала всеки път, когато се чудеха за отсъствието на опасните създания, за които бяха предупредени, се сещаха за тези обходи и предполагаха, че благодарение на него не бяха срещнали нито една опасна твар. Е, натъкнаха се на някои по-дребни животни – някои с малки, а други с големи деформации – но почти всички бяха новородени екземпляри, малки зверчета и пиленца, които едва ли щяха да доживеят до зрелост, без да попаднат в лапите на някой хищник. Наличието на тези хищници ставаше видно посред нощ, когато свистящият вятър бе придружен от призрачен вой и ръмжене, излизащи от чудовищни гърла. На втората нощ никой от тях не мигна, защото всички бяха заслушани във виенето на незнайните зверове, което се приближаваше все по-близо и по-близо и накрая започна да се чува от всички страни. Обаче Мамак не им позволи да запалят огън тази нощ и въпреки че умряха от студ, планинските създания ги отминаха.

* * *

На третия ден времето се влоши.

Намираха се на една огромна, наклонена гола скала, когато се разрази бурята, появила се сякаш от нищото. Кайку бе потресена от бързината, с която облаците се сгъстиха, и от яростта, с която пороят ги засипа. Тя бе свикнала с бавното, постепенно натрупване на влажността във въздуха, характерно за континента, когато човек можеше да прецени кога точно щеше да връхлети бурята; тук обаче нямаше подобни предупредителни знаци. Мамак изруга и ускори крачка, водейки ги по плоската скала към някакъв подслон, ала поне няколко часа щяха да се намират на открито и се бояха, че бурята ще се изсипе над главите им.

Кайку никога досега не бе преживявала нещо подобно. Леденостудените дъждовни капки я блъскаха и шибяха с такава сила, че сякаш

пробиваха дупки в кожата на лицето ѝ. Светкавици проблясваха и разкъсваха въздуха, гръмотевици трещяха и ехото им отекваше сред планинските бърда. На пътешествениците им се струваше, че на такава надморска височина се намират твърде близо до облака и свирепото настороение на бурята ги караше да се свиват от страх. Вятърът сякаш духаше от всички страни, опитвайки се да ги вдигне във въздуха и да ги запрати в някоя урва. Както Мамак ги беше посъветвал, бяха си купили дебели палта за пътешествието и сега бяха изключително доволни, че са го послушали, ала въпреки качулките, скрили лицата им, вятърът и дъждът ги брулеха безмилостно.

Те склониха глави пред гнева на стихииите, но продължиха напред. Торбите на гърбовете им бяха подгизнали, зъбите им тракаха, устните и бузите им бяха вкочанявали, ала те не спираха да поставят единия си крак пред другия и да напредват по хлъзгавия от дъжда скалист склон. Всеки път, когато Кайку си помисляше, че не може повече, че по някакъв начин трябва да спре целия този ад или да се свие на кълбо и да се просне на земята, поглеждаше към стръмната скала, към която се стремяха, и изохкваше жалостиво при мисълта колко малко разстояние са изменили.

В крайна сметка непоносимото свърши и те се промъкнаха в една пещера, измръзнали, подгизнали и треперещи. Размерите ѝ бяха подходящи за четиримата, а стените ѝ бяха от грапав черен камък, осеян с жилки кварц, който блестеше тъй, сякаш бе обсипан с капчици роса. Подът бе милостиво наклонен нагоре от отвора на укритието, поради което бе съвсем сух, макар че дори и да беше наводнен, пак щяха да се прислонят тук. Мамак отиде до дъното ѝ и им извика, че е необитавана, след което започна да проклена и ругае боговете и особено Паназу заради ужасната буря.

– Изглежда ми ядосан – отбеляза Асара, а Кайку бе толкова изненадана от поведението на водача им, че избухна в смях.

– Радвам се, че вие двете поне сте в добро настроение – рече Тейн навъсено и от тона му Кайку заключи, че продължаваше да е в плен на лошото си настроение.

Мамак се бе облегал на стената на пещерата, с глава, подпряна на китката му, дишаш дълбоко, за да се отпусне.

– Загрейте се колкото можете – рече им той. – Ще запала огън.

– С какво? – заядливо попита Тейн. – В тази проклета планина няма дървета!

Това не беше съвсем вярно, но Мамак не го поправи.

– Има и други начини да се стъкне огън в планината – каза. – Аз лично съм правил това и преди.

Младежът го изгледа мрачно и отиде до гърлото на пещерата, където седна сам, загледан в проливния дъжд, а качулката му се отметна назад от внезапния порив на вятъра. Кайку се разположи до една от стени-те и се сгуши, завивайки се плътно с кожата си, а зъбите ѝ тракаха от студ. Асара седна до нея. Девојката я погледна учудено, защото си мислеше, че красавицата ще предпочете да е сама; тогава бившата ѝ прислужница разтвори кожата си и прегърна момичето с една ръка. Кайку се поколеба за момент, после се сгуши до спътничката си, отпусайки покритата си с качулката глава на гърдите ѝ. Асара я зави плътно с кожата си и девојката почувства как топлината започва да се разлива по тялото ѝ. Усещаше биенето на сърцето на красавицата и за първи път от много време насам се почувства уютно и в безопасност. Не след дълго се унесе и заспа.

Когато се събуди, в пещерата гореше огън. Асара усети как момичето се размърда и повдигна топлото си крило; Кайку примигна сънено и се отдели неохотно от топлото тяло на спътничката си. Седна, облегнала гръб на стената, срещна погледа на красавицата и ѝ се усмихна благодарствено. Асара ѝ кимна благосклонно с глава. Тейн ги гледаше от другата страна на пламъците с явно неодобрение в погледа си и нещо, което той не искаше да си признае, че е ревност. Навън небето гърмеше и бурята се вихреше с неотслабваща сила, ала тук, в пещерата, беше топло и светло.

– Събуди ли се? – весело каза Мамак. – Добре. Ще трябва да останем тук, докато свърши бурята. Нямам никаква представа колко ще продължи.

Кайку се загледа в огъня. Пламъците бяха в кехлибарен цвят, но в основата му имаше не дърво, а нещо черно на тънки нишки като захарен памук.

– Огнен мъх – рече Мамак, изпреварвайки въпроса. Той загреба една шепа от мъха и я вдигна високо; приличаше на черна, клисава гъба-праханка. – Не тежи нищо, а гори часове. Отделя лесно запалим остатък, но структурата му е много жилава и е необходима много топлина, за да изгори. Страшно удобен, ако нямаш никакво дърво под ръка, и много лек за пренасяне.

Неизбежно се стигна до разговор. Бурята не показваше никакви признаци, че скоро ще спре, ето защо Мамак извади стъкленница с някакъв остър, тъмен на цвят алкохол, и им я подаде. Бяха си взели провизии

за две седмици, така че имаше достатъчно, за да се подкрепят с гърне зеленчуци и малко сушено месо. След като стомасите им бяха пълни, а езиците им – развързани, те започнаха да говорят, да се смеят и да спорят по най-различни въпроси. Асара подхвърли темата, която ги занимаваше през по-голямата част от нощта – скандалът с Престолонаследничката и надигашия се смут в Аксками. Спорът, който последва, не беше нов за тях – разигра се между Асара, която бе решила да предизвиква религиозните предразсъдъци на Тейн, и Тейн, който пък бе решил да ги защитава. Кайку не се присъедини към нито една от страните, несигурна за чувствата си по въпроса, а Мамак и пет пари не даваше за Различните, стига да не се опитваха да го изядат. Тейн тъкмо защитаваше разпалено, че Престолонаследничката едва ли би донесла добро на страната, понеже страната никога не би приела една Различна за императрица, когато Асара го прекъсна с един въпрос:

– Знае ли изобщо някой от вас какво може да прави дъщерята на Кръвната Императрица?

Настъпи тишина. Тейн напрегна мозъка си, но не намери никакъв отговор. Огънят гореше призрачно тихо, защото не се чуваше прашенето на дърва. Навън бурята продължаваше да вилнее и ако имаше някои Различни твари, които да се осмелят да излязат в такова време, то пътешествениците изобщо не ги чуваха.

– Мисля, че не. Нека ви просветля тогава – може пък темата да ви се стори интересна. Особено на теб, Тейн. Чували ли сте някога за Либера Драмак? – Преди някой от тях да отговори, жената продължи: – Не, не сте. Названието е познато сред хората в Аксками, ала засега единствено като слух. Това обаче скоро ще се промени.

– За какво става дума? – попита Кайку, а сенките по лицето ѝ трепяха на светлината от горящия огнен мъх.

– Казано по най-простия начин, това е организация, чиято цел е да възкачи Престолонаследничката на трона.

Тейн изсумтя, махвайки презрително с ръка.

– Та то едва преди месец се разбра, че дъщерята на Анаис ту Еринима е Различна...

– Ние знаем от години – каза равнодушно Асара.

– Ние? – Мамак се заинтригува и ѝ подаде стъкленицата с алкохол.

Красавицата отпи.

– Аз нямам нито господар, нито господарка – рече. – Ала ако мога да кажа, че съм част от нещо, то това ще е Либера Драмак. Техните цели напълно съвпадат с моите и така е било от самото начало.

– И какви са техните цели? – попита Тейн.

– Да възкачат Престолонаследничката на трона – повтори жената. – Да видят силата на Чаросплетниците унищожена. Да спрат клането на Различните деца. И да спрат тази проказа, която разяжда земята.

– И как възкачването на трона на Престолонаследничката ще повлияе на заразата в земята ни? – попита младежът. Това бе събудило любовитството му.

Асара се наведе напред и лицето ѝ се обагри от сиянието на оранжевите пламъци.

– Тя може да говори с духовете, Тейн. Това е нейният дар. Духове, животни... тя е част от природата, която стои по-близо до Еню от което и да е човешко същество.

– Това е богохулство – рече Тейн, ала напълно спокойно. – Една Различна не може да бъде *никаква* на Еню. Виж, жреците на Еню наистина могат да говорят с духовете. *Аз* също мога, до известна степен.

– Не – поправи го Асара. – Ти можеш да слушаш. Можеш да усещаш духовете на природата, да почувстваш тяхното настроение; но дори и най-великият сред вас едва ли е способен наистина да ги разбере. За хората те са също като боговете – далечни, неразгадаеми и неизмерими. По никакъв начин не можем да им повлияем. Но тя може да им *говори*. Само на осем жътви е, а вече е в състояние да разговаря с тях, превъзхождайки и най-добрите жреци на Еню. Уменията ѝ се усъвършенстват с всеки изминал ден. Това не е нещо, което тя е усвоила – това е нещо, с което се е родила и което в момента се учи да *използва*. Това е талантът ѝ на Различна, Тейн.

Младежът седеше, навел глава, без да продума нищо за известно време. Мамак и Кайку, усещайки, че това беше между Асара и Тейн, решиха да не се намесват и да изчакат ответната реакция. Най-накрая той се размърда.

– Искаш да кажеш, че тя може да служи като мост към духовете? Между нас и тях?

– Точно така – рече младата жена. – Засега се намира в Императорската цитадела, в града, където господари са мъжете и жените. Обаче ти и аз знаем, че има места, обитавани от великите духове, места, където хората като нас не се осмеляват да пристъпят. *Тя* обаче може да отиде там. Тя е посланик, не разбираш ли? Връзка между нашия и техния свят. Ако има някаква надежда да обърнем посоката на вълната, която бавно ни поглъща, това е тя.

– Откъде знаеш? – попита младият мъж. Звучеше... *впечатлен*.

Кайку бе очаквала от него да започне енергично да отрича всичко, което му кажеше Асара, ала ето че той слушаше. Наистина беше непредсказуем. – Как си узнала това преди нас?

– Не мога да ти кажа – въздъхна красавицата. – Бих искала да не е така, да те накарам да ми вярваш, ала животът на много хора е изложен на опасност и развързаните езици могат да разрушат съграденото до момента.

Младежът кимна с разбиране.

– Мисля, че разбирам – каза той. После потъна в мълчание и през остатъка от нощта само се взираше в огъня, разсъждавайки над онова, което беше чул.

* * *

Виелицата не утихна нито на следващата, нито на по-следващата сутрин. Не заговориха отново за Престолонаследничката или за Либера Драмак; всъщност почти за нищо не си говореха. Кайку започваше да се притеснява – никога досега не бе виждала буря, която да трае толкова дълго, нито пък си бе представяла, че небесата можеха да съберат толкова ярост. Независимо от уверенията на Мамак, че подобни бури не са редки явления, атмосферата в пещерата бе станала доста напрегната. Когато Тейн намекна, че не е било много мъдро Мамак да проклина Паназу, бога на бурите, двамата мъже едва не се сбиха. Асара почисти пушката си за двадесети път и ги наблюдаваше внимателно с пронизителния си като на сова поглед.

В навечерието на третата нощ в пещерата Мамак заяви, че ще трябва да се върнат обратно.

– Виелицата едва ли ще продължи още – започна той, хвърляйки поредната шепа огнен мъх в пламъците, – ала манастирът се намира на два дни път, което означава, че ще изминат пет, преди да потеглим обратно към Чайм. Ако всичко се развива по план, ако тръгнем утре, открием незабавно манастира и поемем назад, пак ще имаме провизии само за един ден. Не можете да поемате такива рискове в планините. Аз поне не мога.

– Не можем да се върнем! – запротестира Кайку. – Заклела съм се пред Оча. Трябва да продължим.

– Боговете са търпеливи, Кайку – опита се да я успокои Асара. – Ти няма да забравиш обета си, нито пък Оча. Не можеш да поемаш такива необмислени рискове. Ще се върнем и ще опитаме отново.

– Ако не се върнем, ще загинем – изтъкна Мамак.

Момичето смръщи челото си.

– Не мога да се върна! – извика. Асара се потресе от отчаянието в гласа ѝ.

– Ала трябва – каза ѝ меко. – Просто нямаме друг избор.

* * *

Тейн се събуди няколко часа по-късно. Вилицата навън продължаваше да фучи и бушува, но силата ѝ забележимо бе утихнала. Кайку бе седнала край огъня и се взираше в сърцето му, хвърляйки от време на време малко огнен мъх в пламъците. Все още съненият младеж примигна и се намръщи. След разговора си с Асара той се бе затворил в себе си, потънал в собствените си мисли; сега обаче забеляза, че девойката също е изпаднала в подобно настроение.

Тя подскочи лекичко, когато той заговори.

– Кайку? Защо не спиш?

– Когато спя, сънувам глигани.

– Глигани?

– Толкова лесно се отказваш, Тейн – каза тя замислено. – Аз се заклетх пред Императора на боговете, а ти се отказваш толкова лесно.

– Ще се опитаме отново – измънка той. – Няма да се откажем.

– Може би в крайна сметка това не е твоят път – промърмори на себе си девойката. – Може би трябва да го извървя сама.

И да беше казала нещо друго, Тейн не го чу, защото отново се унесе и заспа.

* * *

На следващата сутрин Кайку я нямаше. Бе излязла сама в бурята, взимайки със себе си единствено торбата и пушката си. Както и Маската.

Осемнадесета глава

За срещата си с Лусия Мишани бе облякла тъмнозелена роба, препасана на талията с широк син пояс. Той изпълняваше не само декоративни функции, защото, закрепен отзад на кръста ѝ, беше скрит дарът, който трябваше да даде на Престолонаследничката. Едва забележимата му изпъкналост беше прикрита от разкошната ѝ, дълга до глезените коса, която девойката бе привързала със сини кожени ленти. Един плосък четириъгълник, елегантно завит в опаковъчна хартия, а вътре в него се намираще нощницата, в която се спотайваше смъртта на Лусия.

Мишани трябваше да напегне цялото си изграждано в течение на дълги години самообладание, за да изглежда спокойна, докато бе ескортирана до покоите на Престолонаследничката. Освен всичко друго, перспективата да носи дреха, заразена с костна треска, притисната плътно до кожата ѝ, беше ужасяваща. Баща ѝ я беше уверил, че пакетът е здраво запечатан, а опаковката му бе обработена с обезмирисени антисептични вещества, които да не позволят на болестта да плъзне навън; при това заразата щеше да действа единствено ако се видишва продължително време, например по време на сън. Мишани се усмихна горчиво при тези му думи – беше повече от ясно, че баща ѝ не знае нищо за природата на костната треска и само повтаря като папагал онова, което Сонмага му е казал. Какво ли му беше обещал Бараксът на рода Амача, за да го превърне в послушен домашен любимец, а *нея* – в изпълнително кученце?

Беше изумена от собствената си дързост. Преди тази случка никога не би си позволила да съди толкова сурово баща си. Ала когато влезе в стаята, където я очакваше Анаис, изведнъж почувства, че всичко, което си мислеше, беше оправдано. Той знаеше, че тя не би могла да му откаже, и я предаваше, като използваше предаността ѝ за своите собствени цели. Дъщеря му не искаше да става част от убийството и да се превърща в презряна отрепка, която би използвала *заразна болест* като оръжие... При мисълта за позора, който я очакваше, ако я хванеха, единственият изход ѝ се виждаше самоубийството.

„Ами ако успея? Много ми е интересно как ли ще се чувствам тогава?“

Баща ѝ ѝ бе наговорил цял куп безсмислени думи – как щяла да предотврати гражданската война, да спаси много човешки животи, да

извърши голяма услуга на цял Сарамир. Тя не обърна внимание на нито едно от тези неща, знаейки много добре какви баналности представляват. Искаше ѝ се да заплаче, да го прегърне и да изкрещи в лицето му: „*Не прави това, татко! Не виждаш ли какво ще се случи с нас? Все още не е твърде късно; ако промениш решението си сега, мога да остана твоя дъщеря.*“

Ала нищо такова не се случи и тя усети как връзките помежду им се разкъсват толкова жестоко, че не ѝ се искаше дори да го вижда. Изведнъж той започна да я дразни – всеки негов тик, всяко петно на лицето му, всяка неприятна черта на характера му – не можеше да го понесе повече. Вече изобщо не го уважаваше, а това бе ужасно нещо за една дъщеря.

Щеше да извърши убийство заради него, защото така трябваше. Ала след това вече никога нямаше да е негова дъщеря. Тя предполагаше, че той си даваше сметка за това, но въпреки всичко я прашаше на тази мисия.

Сонмага. Омразата ѝ към него не познаваше граници.

Мишани поговори с Анаис за известно време, макар че после изобщо не си спомняше какво си бяха казали. Императрицата се опитваше да отгатне позицията на девойката по отношение на Лусия, ала благородничката не разкри нищо с любезните си отговори. Анаис я поразпита и за баща ѝ, очевидно надявайки се да научи на какво дължи това посещение, при положение че Баракс Авун ѝ е такъв отявлен противник. Мишани каза достатъчно, за да увери владетелката, че тя подхожда към ситуацията с открито сърце, лишена от всякакви предразсъдъци, и че не е в стила ѝ да съди някого, когото още не е срещнала.

Докато говореше с Императрицата, Мишани непрекъснато бе обливана от ледените тръпки на постоянен страх. Дали играта ѝ бе убедителна или тревогата и безпокойството ѝ си проличаваха под маската на привидното спокойствие? Може би Анаис подозираше нещо, след като се бавеше и не я водеше в покоите на дъщеря си. Девойката бе нервна и напрегната – пакетът, привързан отзад на гърба ѝ, сякаш я изгаряше с клеймото на позора, който носеше. Можеше ли майката да усети, че тя възнамеряваше да погуби детето ѝ? Момичето почувства как капки пот избиват по скалпа ѝ.

Тогава Анаис я покани да се качат в градините, кацнали сред обриващия лабиринт на най-високото ниво на Императорската цитадела. Храмът на Оча, който се издигаше в центъра на покрива, се извисяваше величествено на фона на следобедното небе, а четирите изящни кули от

всеки ъгъл на Цитаделата източваха още по-нависоко заострените си върхове. Покривът представляваше гигантска плетеница от градини, малки постройки, изкуствени водни пътища и каменни канавки, които изпълняваха функцията на пътеки между каналите – своеобразни улици под водното ниво. Отдолу беше невъзможно да се види какво представлява в действителност това място и Мишани винаги си бе мислила, че покривът всъщност е една плоска площадка, на която няма нищо, с изключение на големия храм на Оча, който се виждаше от всяка част на столицата. Сега видя, че е грешала – покривът беше като умален вариант на града. Момичето забеляза и няколко стражеви кули около градините, както и войници с пушки, които стояха на пост там.

– Извинявам се за стражите – рече Анаис, когато излязоха под заслепящите слънчеви лъчи. Тя бе забелязала неспокойния поглед на Мишани. – Безопасността на Лусия е първостепенна задача, особено сега.

– Разбирам – каза девойката, усещайки как гърлото ѝ се стяга. Бе скрила пакета, понеже знаеше колко строго охраняват Престолонаследничката и се опасяваше да не го отворят и проверят. Искаше ѝ се да даде нощницата на Лусия насаме, без никой друг да я види, ала сега се съмняваше, че ще ѝ се удаде подобна възможност.

Анаис понечи да каже нещо, очевидно размисли, но после все пак изрече:

– Научих, че някой е успял... да се добере до Лусия наскоро – призна ѝ тя. – Някой, който можеше да ѝ причини вреда.

– Ужасно – каза момичето, обаче усети как напрежението ѝ спада като отронена въздишка. Сега разбра защо Императрицата също бе нервна. Тя изобщо не подозираше гостенката си.

Завариха момиченцето в компанията на висок мъж с късо подрязана брада, облечен в роба. Двамата седяха на малка площадка, образувана от пресичането на няколко пътеки, и играеха някаква учебна игра, която включваше нареждането на мъниста в различни конфигурации върху плочките. Около тях шумоляха дървета, а катерички се гонеха между клоните им. Когато Императрицата и Мишани се приближиха, и двамата погледнаха нагоре и ги поздравиха с поклон.

– Това е Мишани ту Коли – обяви Императрицата. – А тук са Лусия и Заелис ту Унтерлин, един от нейните учители.

Заелис се поклони.

– За мен е чест да се запознаем, господарке – каза той с гърлен бас.

Девойката го дари с леко кимване, ала откакто бяха дошли, не

можеше да отвърне поглед от Престолонаследничката. Лусия на свой ред я наблюдаваше съсредоточено с бледосините си замечтани очи, които сякаш можеха да видят всичко. Русата ѝ коса се разрошваше от лекия топъл ветреца.

– Ела и се поразходи с мен, Мишани – каза изведнъж Лусия, вдигайки ръката си.

– Лусия! – възкликна майка ѝ. Дъщеря ѝ никога преди не се бе държала така пред гостите; обикновено беше истински образец на учтивостта. Подобно заповедно отношение на дете към възрастен беше проява на истинско нахалство.

– Лусия, не забравяй как трябва да се държиш – напомни ѝ Заелис.

– Не, всичко е наред – обади се Мишани. Тя погледна към Императрицата. – Може ли?

Анаис се поколеба за момент, раздвоена между желанието да задържи детето там, където щеше да може да го наглежда, и да спечели дъщерята на Баракс Коли на своя страна. Накрая направи единственото нещо, което можеше да стори.

– Разбира се – усмихна се тя.

Мишани хвана Лусия за ръка и сякаш някаква искра премина между тях, внезапен, едва забележим удар, който разтърси ръката ѝ. На лицето на девойката се изписа учудване, ала Лусия се усмихна невинно и я поведе по една пътечка през безупречно поддържана ливада, обрамчена от гъсти редици тумисови дървета, които я отделяха от останалата част на градината.

Известно време вървяха, без да проговорят. Мишани усети как в стомаха ѝ се надига пристъп на гадене. Детето до нея изглеждаше единствено като дете. Също като Кайку, Лусия изобщо не бе физически обезобразена от своята Различност.

„И аз ще убия това дете, помисли си девойката. При това по най-отвратителния и подъл начин.“ Тези мисли се въртяха в съзнанието ѝ още откакто баща ѝ я бе накарал да се заеме със задачата, ала сега ситуацията връхлетя върху нея с цялата си реалност и Мишани почувства, че се задушаваше.

– Сигурно си се уморила да се срещаш с хора като мен – рече тя, изпитвайки внезапната нужда да се разсее от мислите си. – Навярно са те посетили множество благородници през последните две седмици. – Това едва ли беше най-подходящото нещо, което можеше да каже, ала се чувстваше обезоръжена и нищо друго не ѝ дойде на ум.

– Те ме мислят за чудовище – каза Лусия, а очите ѝ бяха спокойни.

– Повечето от тях, всъщност.

Мишани бе изненадана да чуе подобни думи от устата на дете на осем жътви.

– Ти обаче не мислиш така – рече, поглеждайки нагоре към девойката.

Права беше. При нея беше по-друго, отколкото при Кайку. Изобщо не можеше да каже, че това дете е Различно; поне не и в смисъла, който влагаше в тази дума. Усети как гаденето в стомаха ѝ започва да става доста болезнено.

„Духове, не мога да направя това.“

Те се насочиха към едно сенчесто кътче, където имаше обикновена дървена пейка. Лусия я поведе натам и седна. Мишани се разположи до нея, пригласяйки робата на скута си. Оттук не можеше да ги види никой, ако не броим самотния гарван, кацнал на далечната стена на градината, който ги наблюдаваше със смущаващ интерес.

„Не мога... не мога...“

Мишани усети как самообладанието ѝ се изплъзва. Бе се надявала, че Императрицата през цялото време ще бъде с тях, така че да няма никаква възможност да даде пакета на Лусия; детето обаче изведнъж бе направило задачата прекалено лесна за нея.

– Имам един подарък за теб – чу се да казва най-накрая, а гласът ѝ звучеше далечно, приглушен от бумтенето на кръвта в ушите ѝ. Усети как пакетът се измъква от пояса ѝ, докато го издърпваше оттам, след което се озова в ръцете ѝ. Плосък и четвъртит, загърнат в избродирана със злато хартия, украсен с голяма тъмносиня панделка.

Момиченцето погледна първо към него, а после към Мишани. Девойката усети как в нея се надига внезапен изблик на емоции, твърде бърз, за да може да го потисне. Устните ѝ започнаха да треперят, докато си поемаше дъх, сякаш всеки момент щеше да се разплаче. Мобилизира всичките си сили, за да го скрие, ала маската ѝ вече се беше пропукала. Две години се беше упражнявала на хладнокръвие и самоувереност в двора, две години изграждаше непроницаемата си фасада, а ето че сега отново се чувстваше като малко момиченце и цялото ѝ самообладание се бе изпарило. Изобщо не беше толкова силна, колкото си мислеше. Тя потрепери и изруга своето задължение.

– Защо си тъжна? – попита я Лусия.

– Тъжна съм... – започна Мишани. – Тъжна съм заради игрите, които играем.

– Някои игри са по-забавни от други – отбеляза момиченцето.

– А някои са по-сериозни, отколкото си представяш – отвърна ѝ девойката. Тя изведнъж се усмихна особено. – Харесваш ли баща си, Императора?

– Не – каза веднага Престолонаследничката. – Той ме плаши.

– Моят баща също ме плаши – тихо промълви Мишани.

Лусия не каза нищо за известно време.

– Ще ми дадеш ли подаръка? – попита накрая.

Кръвта на гостенката замръзна. Мигът, който последва, сякаш се проточи цяла вечност. Внезапно осъзна, че сега изобщо не се чувства подготвена да убие детето, нито пък се е чувствала някога. Помисли си за баща си – как винаги го беше карала да се гордее с нея, как я бе възпитал и научил на толкова много неща, как го беше обичала.

Тя поклати едва забележимо глава.

– Прости ми – каза. – Направих грешка. Този подарък не е за теб – след което пхна пакета обратно в пояса си.

Лусия се вираше в нея с особения си, безпльтен поглед. После се плъзна по пейката и положи главичка на рамото на Мишани. Изненадана, девойката прегърна детето.

„Не ми се доверявай толкова, помисли си, изгаряща от срам, защото не знаеш какво създание съм всъщност.“

– Благодаря ти – прошепна момиченцето и тези думи разрушиха и последния остатък от самообладанието ѝ. Тя почувства напора на сълзите зад очите си и заплака, както не беше плакала от години. Плачеше за Кайку, за баща си, за себе си и за това, в което се беше превърнала. Бе толкова сигурна, толкова сигурна във всичко, и въпреки това целият ѝ свят се беше продънил. А тук до нея седеше дъщерята на Императрицата и ѝ благодареше, заедно не я беше убила, и...

Тя погледна в очите на Лусия и плачът ѝ секна изведнъж. Тогава внезапно я осени. Тя знаеше. Детето *знаеше*. Мишани се запита дали момиченцето щеше да приеме дара, ако тя все пак ѝ го бе предложила, дали щеше да го носи и да умре от костна треска. Изведнъж се почувства като опорната точка на някакво ужасяващо равновесие, където неизброими варианти на бъдещето зависеха единствено от нейното решение.

Лусия ѝ се усмихна срамежливо.

– Трябва да отидеш и да видиш жената от сънищата ми – каза тя. – Мисля, че ще ти допадне.

* * *

Тази вечер насъбралата се тълпа на Площада на Оратора бе

огромна.

Площадът представляваше обширен, покрит с павета четириъгълник, заграден от високите редици на големи здания. Западната му страна бе почти изцяло заета от огромния храм на Исисия, чиято фасада бе увенчана с разкошни тераси, мозайки и дърворезби, а най-ниският ѝ етаж се гушеше под сянката на орнаментален каменен навес, спускащ се и над част от площада, поддържан от масивни колони. Другите сгради бяха не по-малко впечатляващи – градската библиотека, която привидно бе обществена, ала чиито тонове бяха неразбираеми за селячеството и по-ниските обществени слоеве, тъй като бяха написани на висшия сарамирски; централният административен комплекс, където протичаше ежедневно управление на Аксками; и величествената баня с огромната статуя на морска котка, разположена на пиедестал сред широкото ѝ стълбище, представяща земния облик на Паназу.

В самия център на площада имаше издигната платформа, над която се извиваше елегантна резбована арка. На нея с апатично изрисувани пиктограми беше изписан легендарният – и малко съмнителен от историческа гледна точка – цитат от Кръвния Император Торус ту Винакис: „Тъй както картината или скулптурата е изкуство, изкуство е и изречената дума.“

Тълпата се блъскаше около подиума на говорещия, разпростряла се по целия площад, запушила входовете на съседните сгради, разляла се дори по близките улички. Настроението на хората беше лошо и това си личеше по намръщените им лица и кавгите, които избухваха, когато търпението се изчерпваше и задръжките падаха. Одобрителните викове в подкрепа на оратора – които се чуваха често и бяха напълно искрени – имаха много силен ефект върху множеството. По-голямата част от хората вече бяха наясно с чувствата си по отношение на скандала около Престолонаследничката; те имаха нужда от някой, който да артикулира яростта, гнева и отвращението, които напиреха в гърдите им, и да се съгласят е него. Този някой беше Ангър ту Торик.

Заелис наблюдаваше стълпотворението, застанал до една от мраморните колони пред градската библиотека. Слънцето клонеше към залез и сградите в западната част на площада хвърляха своите сенки върху тълпата, ясно разграничавайки светлината от мрака. Когато Ангър направи един особено хаплив коментар по адрес на Престолонаследничката, тълпата буквално подивя и Заелис видя блясъка на първичния гняв в очите на хората, на вековната омраза, вкоренена толкова дълбоко, че жителите на столицата надали си спомняха първоизточниците ѝ. Едва

ли някои от тях се сещаха, че именно Чаросплетниците бяха засяли тези семена, Чаросплетниците, които раздухваха и поощряваха естествения човешки страх от всичко, що е Различно... и вършеха това от два века, че и повече.

На централната платформа пред мнозинството Ангър ту се разхождаше гордо около червените дървени колони на арката, ту се присвиваше като хищник, гласът му достигаше до всички кътчета на площада, ръцете му махаха буйно във въздуха, а рошавата му коса се развяваше от вятъра. Той не беше хубав мъж – бе по-нисък за телосложението си, отколкото трябваше, а чертите му бяха груби и недодялани, ала никой не можеше да отрече, че имаше обаяние. Страстта в гласа му беше очевидна, когато говореше за многобройните опасности, които щяха да връхлетят Сарамир, ако Различната се възкачеше на престола. Той използваше сцената като превъзходен театрален актьор, а интонацията и жестовете му докарваха тълпата до екстаз. Хората викаха все по-силно и по-силно, докато накрая той трябваше да крещи, а множеството вече бе станало неудържимо. Това, което им казваше, не беше нищо ново, ала начинът, по който го изразяваше, бе невероятно убедителен, а аргументите, които прилагаше, бяха несъкрусими. И тъй като славата му бе нараснала главоломно през последните седмици, слушателите му непрекъснато се увеличаваха.

Заелис изпита неприятно предчувствие, докато гледаше скупчения народ. Напрежението във въздуха се съгъстяваше все повече и повече. Аксками се люлееше на острието на бръснача, а Императрицата му, както изглеждаше, не правеше нищо по въпроса. Обхванат от отчаяние, учителят се зачуди дали Анаис изобщо се вслушваше в съветниците си, когато ѝ обясняваха за надигащото се недоволство по улиците на столицата, както и дали продължава да търси начини да спечели благородните семейства на своя страна. Вниманието ѝ бе погълнато до такава степен от докладите за рода Амача и рода Керестин, които събираха армиите си, че не ѝ оставаше никакво време да помисли за други неща. Колкото и да я уважаваше и да ѝ се възхищаваше, Заелис трябваше да признае, че тя също бе виновна за арогантното поведение на благородниците. Дълбоко в сърцето си Императрицата не вярваше, че по-долните социални слоеве са способни да се организират достатъчно добре, че да ѝ навредят. За нея Аксками беше нещо като детска градина, гъмжаща от непослушни своенравни хлапета, които трябваше само да се наглеждат, за да не се наранят. Идеята, че можеха да пренебрегнат лоялността си към нея по този въпрос, бе минала набързо през ума ѝ, ала

Императрицата не ѝ беше обърнала по-голямо внимание. Тя страдаше от липса на съпричастие; не бе в състояние да разбере нивото на омразата, която тези хора изпитваха към възлюбеното ѝ дете. Анаис нямаше и най-малка представа какъв ужас предизвикваше думата *Различен* в душата на обикновените хора.

Ала истинската загриженост на Заелис бе насочена към Лусия. След като вече две фракции се готвеха за война срещу нея, Анаис просто не можеше да си позволи се бие и на трети фронт, особено пък *във вътрешността* на нейния град. Ако някоя от силите, възправили се срещу нея, спечелеше победа, тогава животът на Лусия щеше да отиде на вятъра. И нямаше да има никакво значение, че момиченцето не беше чудовището, за което я мислеха – макар че трябваше да признае, че тя бе стряскала дори него на моменти и само боговете знаеха какви сили щеше да овладее, когато порасне, ако продължи да се развива със същите темпове. Щяха да я убият само заради това, което представляваше.

Заелис продължи да се рее в подобни мисли още известно време, без да обръща никакво внимание на реториката, с която Ангър ту Торик засипваше тълпата – все едно мятеше кървави кокали на лаещи хрътки. После си тръгна, потънал в черните си мисли, пробивайки си път през тълпата и насочвайки се към Императорския квартал.

Той не забеляза човека с изцапаните дрехи на пекар, докато напускате площада и поемаше по уличките, където хората не бяха толкова много. Ала дори и да го *беше* забелязал, едва ли щеше да се притесни особено, защото в главата му се въртяха къде-къде по-важни неща от това. Навярно би се учудил от странното изражение на мъжа – комбинация от лукавство, арогантност и нездрава възбуда. Сигурно би забелязал тежката торба, която пекарят носеше, тройно овързана с ремъци. А ако бе изчакал малко, щеше да види втори мъж, също понесъл тежка торба. Те се изгледаха мрачно, разпознавайки се взаимно, без да промълвят и дума – досущ като войници, които се срещат на бойното поле над труповете на другарите си.

Едва ли нещо от това би направило впечатление на Заелис, дори и да не беше минал толкова бързо през Площада на Оратора. Пък и това беше само една от множеството подобни срещи, които започнаха да се случват из града след като новината за Престолонаследничката се разпространи. Само едно семенце, поредната частица от една от безкрайните интриги на Аксками.

Пекарят и неговият нов спътник – никой от тях не беше виждал другия преди – се измъкнаха крадешком от тълпата и се запътиха към

Вещерите от Сарамир

мястото, което и двамата знаеха, но където никога не бяха стъпвали. Място, където другите като тях се събираха, всеки понесъл смъртоносен товар в торбата си.

Деветнадесета глава

В планините снегът валеше на едри парцали, понесени във въздуха от устремния вятър, който се спускаше от върховете и превръщаше всичко във вихрен бял хаос, свирепа виелица, която бушуваше и фучеше из падините и проходите.

Една самотна жена си пробиваше път в снежната буря, понесла червено-черна Маска, използвайки пушката си като тояга, на която подпираше изтощеното си тяло. Тя газеше в дълбоки до глезените преспи и се промъкваше под наподобяващите скелети дървета, които сякаш се мъчеха да я докопат с отрупаните си със сняг изкривени клони. Подхлъзваше се и падаше, често заради неравните камъни под снежната покривка, но най-вече защото краката ѝ не издържах на напрежението, а силите ѝ отслабнаха с всеки порив на вятъра, който я връхлиташе. Въпреки това всеки път, когато паднеше, тя се изправяше и продължаваше напред. Нямахме какво друго да направи – освен да легне на земята и да умре.

Планините представляваха едно безкрайно, монотонно изкачване; бялата пелена бе разнообразявана единствено от очертанията, хребетите и склоновете, където стърчаха черните скали. Някаква далечна част от нея ѝ казваше, че е неразумно да поеме по тази плитка просека, която представляваше широка бразда, прорязана в склона, с каменни стени, които се извисяваха до рамото ѝ от двете страни. Предупреждаваше я за дълбоки преспи. Ала гласът бе накъсан и тя не можеше да свърже думите му, така че да открие смисъл в тях.

Кайку вече бе изгубила всякаква представа за местоположението си. Студът я бе вкочанил до такава степен, че крайниците ѝ бяха станали напълно безчувствени. Изтощението и началните степени на премръзването я бяха превърнали в зомби, в апатично, отпуснато и вяло същество, което само се влачеше механично напред без никаква ясна идея накъде отива. В момента единственото, което ѝ бе останало, беше инстинктът, а инстинктът я караше да *оцелее*.

Бе изгубила бройката на дните от напускането на пещерата, където се бяха подслонили с Тейн, Асара и Мамак. Пет? Шест? Определено не беше минала цяла седмица! Една ужасна седмица, прекарана в тази забравена от боговете пустош, умираща от глад, изплашена и съвсем сама. Всяка нощ тя се сгушваше и трепереше в някоя дупка, а всеки ден ѝ

носеше разочарование и ужас. Докато се провираше напред, потръпваше при всеки звук, надявайки се, че онова, което го издава, ще се окаже нещо, което тя да може да хване и изяде, а не нещо, което би хванало и изяло *нея*.

Колко ли изпитания още ѝ бе приготвил Оча?

Докато беше в пещерата, всеки път, когато затвореше очи, ѝ се явяваше един и същи сън. В него тя виждаше един глиган и нищо друго. Беше много голям – древната му кожа бе покрита с брадавици, а нащърбените му бивни бяха пожълтели и масивни. Глиганът не казваше нищо – само заставаше пред нея и започваше да я гледа, ала в животинските му очи се виждаше вечността и тя знаеше, че се взира не в някакъв обикновен звяр, а в пратеник на Оча. Бе поразена от благоговение, изпълнена с болка и изумление, по-силни от всяка медитация, в която можеше да изпадне, някаква необятна тъга, примесена с красота толкова поразяваща, заслепяваща и крехка, че тя не можеше да спре да плаче. В очите на глигана имаше и нещо друго. Печалната му муцуна сякаш *очакваше* нещо от нея и тъжеше именно защото тя не го правеше; тази печал разкъсваше сърцето ѝ.

Всеки път, когато се събудеше, по бузите ѝ се стичаха сълзи, а тъжното настроение не я оставяше до пладне. Не говореше за това с останалите – те едва ли щяха да разберат. Не че тя разбираше, де. Единствено в онзи момент на кристална яснота, когато тя се бе вторачила в огъня, след като всички бяха заспали, истината ѝ се яви. Оча бе чул клетвите ѝ в Гората на Юна. Тя трябваше да отмъсти за семейството си. Богът нямаше да позволи забавяне или оттегляне – той искаше незабавни действия и силна воля.

И тъй, тя направи единственото нещо, което можеше – взе Маската и се отправи на път в бурята. Макар че вятърът я брулеше и дъждът я обсипваше със студените си стрелички, тя знаеше, че онова, което върши, бе по волята на Императора на боговете.

След това нещата се влошиха.

Цял ден се препъваше под свирепия вятър, проливния дъжд и проблясващите светкавици. Болката от натоварването отначало не ѝ се стори нищо особено, защото знаеше, че има цел пред себе си. Ала скоро тя започна да подкопава решимостта ѝ, зъбите ѝ започнаха да тракат, а кожата ѝ бе надупчена от ледените дъждовни капки. Тя смъкна качулката си още по-ниско над главата и продължи напред, без да вижда накъде се движи, изпълнена с вяра, че Оча ще я напътства.

Как оцеля този първи ден продължаваше да бъде загадка за нея;

съществуването ѝ се бе превърнало в кошмар, в който всичко беше против нея, опитваше се да я събори с могъщите пориви на вятъра, бичувайки безмилостно всеки сантиметър от кожата ѝ, който се покажеше навън. Устните ѝ се напукаха, очите ѝ кръвяха, а нежните ѝ бузи се възпалиха.

Тя си намери една надвиснала скала, под която се сгуши – малка вдлъбнатина в стръмното, напукано лице на планината. Укритието вършеше работа срещу дъжда отгоре, ала водата продължаваше да се стича вътре по склона, а и вятърът виеше необезпокоявано в нишата. По някое време през деня изтрещя гръмотевица и това бе първият проблясък на надеждата за Кайку – тя не вярваше, че ще може да издържи още един ден в тази буря, а знаеше, че каквото и да беше времето, на сутринта трябваше да продължи. Затова се замоли горещо на Паназу гръмотевицата да означава край на бурята.

Изглежда, умората и изтощението надделяха над ужасните условия на убежището ѝ, защото тя успя да заспи. Тази нощ не сънува нищо.

Събуди се от пляска и ромоленето на вода, а ярката светлина от студеното и ясно небе беше превърнала плоските повърхности на близките камъни в искрящи огледала. Бурята бе отминала.

С големи мъки тя съумя да се измъкне от заслона си и да се изправи под блясъка на единственото око на Нуку. Опита да се протегне и изведнъж изохка, падайки на колене – това беше цената да прекара нощта върху студената скала. Едната ѝ ръка и бедро се бяха схванали ужасно и тя едва можеше да свива пръстите си. Скоро обаче кръвта се върна във вкочанените ѝ крайници и макар че я пронизваха болки къде ли не, изпита вътрешно удовлетворение и благодарни на Паназу, задето бе отвърнал на молитвите ѝ.

Тогава отново се изправи и се огледа наоколо. Планините изглеждаха също толкова далечни сега, когато се намираше сред тях, както и когато ги наблюдаваха от Чайм. От по-голямо разстояние огромните им размери ги правеха да изглеждат като обикновени, масивни скални склонове, завършващи със стръмни върхове. Ала след като човек се озовеше сред падините, котловините, клисурите и урвите, които оформяха кожата им, изведнъж биваше погълнат от тяхната вселена и му ставаше трудно да си представи външния свят, където земята беше плоска и в пейзажа не преобладаваха намръщените скали в черно и сиво. Тук перспективата се изкривяваше и навигацията преставаше да бъде толкова лесна, както бе извън планините.

Девойката извади Маската от торбата си и се вгледа в нея. Тя на

свой ред се вторачи злобно в момичето – подигравателна, самодоволна усмивка, замръзнала върху червено-черното лице. Заради този предмет беше загинало семейството ѝ. Заради този предмет храмът на Еню бе разрушен, а жреците му – избити. Тя я повъртя в ръцете си и я заразглежда внимателно. Това беше Истинска Маска и ако беше вярно онова, което ѝ бяха казали, щеше да ѝ покаже пътеката към мястото, където бе направена. Скрития манастир, обитаван от Чаросплетниците.

Тя все отлагаше този момент, уплашена от перспективата, за която я беше предупредила Мишани – от малковероятната възможност да се плъзне през пластове на дървото във владенията на безумието и смъртта. Ала тя бе направила своя избор още когато бе избрала да тръгне сама от пещерата и всяко отлагане само ѝ пречеше.

Времето бе настъпило. Тя я сложи на лицето си.

Ефектът, ако изобщо имаше някакъв ефект, никак не се покриваше с очакванията ѝ. Тя нито умря, нито полуля. Испита някакво особено чувство – сякаш се отделяше от света, който виждаше през прорязаните отвори за очите, а самата Маска се затопли и като че ли омекна на лицето ѝ, все едно беше някакъв дебел пласт кожа, а не нещо, изработено от дърво. След това се появи всепоглъщащото задоволство, сякаш потъваше в плюшените гънки на разкошно легло. Не след дълго обаче и това усещане отшумя и тя се почувства малко глупаво, защото се бе притеснявала толкова.

Пое отново. Нямаше никаква представа какви точно напътствия да очаква от Маската и за известно време имаше съмнения, че едва ли може да очаква нещо от нея. Тогава си спомни онова, което Кайлин ѝ бе казала – че Маската ще се активира едва когато наближи манастира. Ала колко далеч беше той, и в каква посока? Спокойно можеше да се намира от другата страна на планините!

Поклати глава. Подобни мисли не водеха до нищо добро. Бе тръгнала на това пътешествие заради вярата си, и именно вярата трябваше да я крепи. Момичето вярваше, че Оча няма да я изостави така, след като именно той я бе накарал да тръгне по този път. Ала кой може да знае намеренията на боговете и кои човешки пионки могат да захвърлят или забравят заради прищевките и капризите си?

Положението ѝ през следващите няколко дни прогресивно се влошаваше. Оскъдните ѝ запаси не стигнаха за нищо; по-голямата част от храната беше в торбата на Мамак. Момичето се скиташе все по-нависоко и по-нависоко в планините, без да знае накъде върви, оставила боговете да направляват стъпките ѝ.

От време на време минаваше покрай някои малки Различни създания, често толкова деформирани, че едва пълзяха и можеше да ги хване с голи ръце или да ги премаже с пушката

си. Тя обаче не искаше да яде Различна плът – повдигаше ѝ се само при мисълта за това. Отчаяна до немай къде, реши да опита едни месести корени, подаващи се от пукнатините между камъните край едно поточе, които се превръщаха в жиливи, бодливи бурени. От тях ѝ стана лошо и едва не повърна, ала все пак беше някаква храна. Реши да не пробва другите растения, които видя, понеже дърветата и храстите, които избуяваха от тях, изглеждаха засегнати от покварата в земята и тя се боеше да не се отрови. Отчупваше изсъхнали клонки от изкривените дървета и събираше съчки за огън, ала те едва ставаха за огрев; когато с кански усилия успяваше да ги запали, получаваше малко пламъче след близо едночасови усилия, което изобщо не си струваше труда.

На следващия ден месестите корени изчезнаха напълно и тя бе принудена да прекара по-голямата част от деня в търсене на храна, което забави напредъка ѝ. Температурите бяха паднали драстично. Маршрутът ѝ я отвеждаше все по-нагоре в планините, където земята бе покрита със скреж дори и когато грееше слънце. Момичето се уви плътно в кожата си, ала това едва ли беше някакво препятствие за студа и зъбите ѝ започваха да тракат всеки път, когато останеше неподвижна за повече от няколко минути. Кайку напълни дрехата с трева и някакви друга растителност, каквато успя да открие, опитвайки се по всякакъв начин да запази топлинката.

Теренът ставаше все по-стръмен и вече трябваше да се катери. На два пъти избягна смъртта само поради чист късмет, когато инстинктът я предупреждаваше, че камъкът, за който се е хванала, е нестабилен, или че издатината, на която е стъпила, всеки момент ще се продъни. Друг път се изтръпваше от страх от големите, космати човекоподобни създания, които минаваха покрай нея нея, или се открояваха на хоризонта, застанали на някой далечен хребет. Различните излизаха нощем, когато тя зъзнеше в хралупи или скални цепнатини, в които се беше сгушила; ала като по чудо, въпреки че наоколо гъмжеше от тях, не се срещна с никой от тях на по-близко разстояние. Неясните им силуети блуждаеха в далечината, дебнеха в сенките или се прокрадваха в котловините. Гнусоврани прелитаха над главата ѝ от време на време, но като че ли не проявяваха интерес към препъващата се фигура под тях. Навярно знаеха целта ѝ и я оставяха да продължи.

„Това е моето изпитание“, повтаряше си тя отново и отново –

своеобразна мантра, която я караше да продължава да поставя единия си крак пред другия. „Това е моето изпитание.“ Обаче по някое време съзнанието ѝ се разсейваше и мантрата се връщаше променена при нея. „Това е всичко, което заслужавам. Това е всичко, което заслужавам.“

И тя се сещаше за истинската причина, поради която бе излязла сама в бурята през онази нощ. Гладът и изтощението бяха прогонили хаоса от главата ѝ. Тук, въпреки че бе плувнала в пот, вонеше и се чувстваше като животно, а не като жена, въпреки че бе ровила в калта за противни корени, с които да намали малко болката в стомаха си, Кайку бе открила просветлението и себепознанието.

Тя се ненавиждаше.

„Аз съм Различна“, помисли си девойката. „И ще си платя за това, и пак ще си платя, докато дългът ми не се изчисти.“

Тогава се разрази виелицата – изникна изневиделица и я завари напълно неподготвена. Нямаше къде да се скрие от бурята, нито пък можеше да се надява на някакво забавяне, през което да успее да си намери подслон. Тя почувства как студът прониква до мозъка на костите ѝ, устните ѝ посиняха, смуглата ѝ кожа преbledня, а схванатите ѝ мускули я караха да вие от болка. Миниатюрни ледени кристалчета се забиваха в миглите ѝ, проникнали през очните прорези на Маската. Девойката трепереше неконтролируемо, все едно имаше гърчове. Подобно време би били изпитание дори за най-опитния планинар, а Кайку бе умряла от глад, беше изтощена и нямаше необходимата екипировка. Скоро студът започна да се просмуква постепенно в тялото ѝ и тя усети тежестта на съня, който я притискаше надолу, опитваше се да я събори на земята, да притъпи съзнанието ѝ...

„Ако заспя, ще умра“, каза си момичето и някаква незнайна сила вътре в нея я накара да продължи, движена единствено от силата на волята си. Имаше нещо, което трябваше да стори, нещо, което бе предназначена да... нещо... нещо...

Тогава се появи светлината. Момичето примигна невярващо. Имаше огън, който гореше в някаква пещера, ярък и изпълнен с топлина. Без да я е грижа за опасностите, лишена от каквито и да е мисли, тя се заклатушка към укритието, знаейки само, че топлината означава живот. Пушката ѝ, която продължаваше да използва като тояга, на която да се подпира, все още се поклащаше във вкочанената ѝ ръка, оставяйки дيريا в снега зад нея. До носа ѝ достигна опияняващата миризма на готвено месо и гладът ускори крачките ѝ. На последните няколко метра се подхлъзна и залитна, политайки в пещерата сред миниатюрна лавина от сняг

около ботушите ѝ.

До огъня седеше нещо – някакъв силует, достатъчно неясен, че съзнанието ѝ да не го забележи в първия момент. Тогава създанието помръдна и в ръката му проблесна дълъг сърп. Кайку не обърна внимание и на това – едва когато до ушите ѝ достигна крясъкът му и тя видя как неведомото същество се хвърля към нея, инстинктът ѝ пое нещата в свои ръце и тя вдигна пушката си, за да се защити. Чу се звън на метал и пушката ѝ потрепери от удара на сърпа в нея; после гърмежа на оръжието, оглушителен от такова близко разстояние, а нещо топло и тежко се стовари върху нея. Те паднаха безмълвно в снега, като Кайку все още бе твърде объркана и потресена от случилото се, за да осъзнае какво се беше случило. Нямаше никаква представа, че оръжието ѝ е заредено.

Останаха да лежат там, а отвратителната миризма на мухъл, отделяща се от съществото, бавно обгръщаше сетивата ѝ.

„Странна работа“, каза си тя.

После усети как течната топлина се разлива по ключиците ѝ, гърлото и надолу по гърдите ѝ. Благословена топлинка! Усещането върна спомена за огъня, към който тя се бе стремяла като към фар. Бавно и постепенно Кайку отмести туловището на създанието, което я беше нападло, без да се тормози с въпроси какво представляваше то и защо бе спряло да се движи. Девојката пропъзля до огъня и се доближи съвсем близо до пламъците. Горещината изсуши кожата ѝ, разпращайки тръпки на сърбеж по тялото ѝ, но тя остана там достатъчно дълго, за да махне опеченото животно от шиша, преди да се оттегли към по-хладните части на пещерата. Само духовете знаеха какво беше животното, но бе голямо колкото заек. Тя свали Маската. Различна или не, вече не я беше грижа. Момичето стръвно захапа недопеченото месо и кръвта потече надолу по брадичката ѝ, за да се слее с кръвта на съществото, намокрила гърдите и гърлото ѝ, ала преди да измине и половината път, Кайку вече беше заспала – с кръстосани нозе и глава, все още скрита под дебелия качулка.

* * *

През следващите няколко дни се събуди на няколко пъти, макар че после не си спомняше нищичко. В задната част на пещерата имаше запас от дърва за огрев, както и една торба с такива блага като хляб, ориз и буркан с вкусни пържени скакалци, резени сушено месо и дори пушена риба. Като същински сомнамбул Кайку ставаше периодично, подтиквана от нуждите на тялото си, които бяха твърде първични, за да безпокоят съзнанието ѝ. Сякаш по чудо огънят продължи да гори, макар

че на два пъти дървата му бяха пред привършване и девойката автоматично слагаше нови и нови съчки в него всеки път, когато усетеше, че безценната за нея топлинка намалява. Когато ставаше да яде, механично се довлчаше до торбата и започваше да нагъва храната, без да я приготвя по някакъв начин – не режеше нито месото, нито хляба, а просто отхапваше големи парчета от тях, след което отново лягаше да спи.

Най-накрая, когато организъмът ѝ си навакса умората, съзнанието ѝ се избистри окончателно и тя осъзна, че е все още жива. Беше нощ – огънят гореше по-слабо, а вилицата бе утихнала. По каменните стени на пещерата танцуваха сенки, раздвижвани от играта на пламъците. Неиде далеч се чуваше протяжният вик на някаква Различна твар, а планинските склонове и котловини усилваха ехото. За известно време тя остана да лежи там, където си беше, опитвайки се да разрови паметта си. Не можеше да прецени нито колко дълго беше спала, нито как бе дошла дотук. Последното нещо, което си спомняше, беше снежната вихрушка.

Тя постави нови дърва в пламъците и благодари на провидението за убежището, с което я беше дарило, ала продължаваше да се чувства объркана. Тогава погледът ѝ попадна върху съществото до входа на пещерата. Озадачена, Кайку се приближи до него. В началото ѝ заприлича на купчина захвърлени парцаливи дрехи в някоя шивачница, ала когато се вгледа по-отблизо, видя, че това всъщност е роба. Тежка, дебела одежда, съшита от множество различни кожи и материали, без никакво чувство за ред или симетрия. Тя побутна трупа с ботуша си и го завъртя по гръб.

Робата наистина беше тежка, с качулка, която изглеждаше прекалено голяма и сякаш заплашваше да погълне напълно лицето, което пазеше от студа. Това обаче не беше лице – беше Маска. Безизразната ѝ, странна физиономия бе боядисана в бяло, веждите ѝ бяха извити като че ли от любопитство, имаше издълбан нос, но не и уста. Дясната ѝ страна – от бузата до брадичката – беше осеяна с малки дупчици, като тези, които могат да се видят на някои музикални инструменти, без обаче да са подредени по някакъв определен ред. Лявата страна беше напукана и разтрошена от куршума и белият ѝ цвят на слонова кост в момента изглеждаше потъмнял заради пролятата кръв; същото се бе случило и с мъхестата кожа около врата на непознатия, която бе застинала на фъндъци от съсиреците.

Момичето остана загледано във фигурата за известно време, преди да се осмели да махне Маската ѝ. Лицето отдолу бе бледо и неокосмено,

с изпъкнали очи, замръзнали изцъклени в смъртта, и тесни, побелели устни. Малко странно на външен вид, ала определено бе лице на човек. На Чаросплетник. Беше убила Чаросплетник.

Дрехата на непознатия изглеждаше топла. Кайку се зае да я смъкне от трупа. Изведнъж почувствала прилив на енергия, като че ли за компенсация на дните на безделие в пещерата, тя заграби сняг в шепите си и изтърка, доколкото можа, кръвта от одеждата, след което я сложи да съхне край огъня.

Когато привърши, бе свалила всички дрехи на трупа – дори мръсните, подгизнали ботуши, които наподобяваха кожата на тюлен – и ги бе поизчистила със сняг, доколкото можеше. Страхът ѝ от студа бе по-голям от отвращението ѝ при евентуалното изпразване на пикочния мехур и черва на мъжа. След като всичко бе простряно край огъня, тя се излегна в пещерата да си почине.

По-късно се преоблече в одеждите на Чаросплетника, натъпквайки собствените си дрехи в торбата. Ботушите и долната риза ѝ прилегнаха по размери, а тежката роба от различни кръпки се оказа извънредно топла. Тя се изпъна удобно, усещайки как започва да се поти от топлината на огъня, доволна от новите си придобивки.

Който и да беше този Чаросплетник, той бе тръгнал нанякъде, когато виелицата се бе разразила. Имаше провизии за няколко дена път и бе успял да събере достатъчно дърва, преди снежната вихрушка да връхлети. Той се бе притаил в пещерата, изчаквайки края на бурята. На предвидливостта на този непознат – както и на обстоятелството, че бе умрял, без да ѝ създаде особени затруднения – Кайку дължеше живота си.

Човекът бе дошъл отнякъде, помисли си момичето. Зачуди се колко ли далеч се намираще това някъде.

Тя се нахрани, наспа се и се събуди заедно със слънцето. Бе настъпил нов ден – земята беше покрита от пресен сняг, а небето бе кристално синьо. Вече беше време да потегля.

Девојката взе Маската на баща си и се загледа в нея, както беше правила много пъти преди. Празният ѝ поглед не даваше никакви отговори. Сложи я на лицето си, ала пак не почувства нищо.

– Не съм свършила още, татко – промърмори на себе си и се отправи отново на път.

Двадесета глава

Гневът на Баракс Авун беше безграничен.

– Останала си насаме с нея, предложила си й подаръка, а после си го върнала обратно? – извика той.

Мишани изгледа баща си с ледено спокойствие и желязно самообладание. Ръцете ѝ бяха пъхнати в ръкавите на робата и лежаха в скута ѝ; косата ѝ падаше на черни завеси от двете страни на слабото ѝ лице. Намираха се в неговия кабинет – малка, спретната стая с тъмнокафява мебелировка и дървен под в подобен цвят. Слънчевите лъчи си провираха път през гъстите клони на дърветата и проникваха в помещението през пролуките на капациите на прозорците, хвърляйки златисти ивици светлина в помещението, на чийто фон танцуваха и подскачаха малки пращинки.

– Да, татко – отвърна момичето.

– Неблагодарно дете! – изрече ядно той. – Знаеш ли какво ни беше обещано за услугата, която щеше да извършиш? Знаеш ли какво щеше да спечели семейството ни?

– След като сметна, че ще е по-добре да не присъствам на разговора ти със Сонмага – ледено каза тя, – очевидно не.

Мишани беше доста изненадана от реакцията на баща си, след като му съобщи, че Престолонаследничката не е получила заразената с костна треска нощница. Той сякаш захвърли цялото си достойнство, лицето му почервения, а цялото му тяло се разтрепери от неконтролируема ярост. Девојката никога не го беше виждала такъв. Остатъците от старата Мишани искаха да утешат баща ѝ, или поне да успокоят неговия гняв; ала в сърцето си тя го презираше. Колко лесно бе разкъсала фасадата на неговата невъзмутимост! Беше му разказала чистата истина за онова, което се бе случило в градините на Императорската цитадела. А можеше да го излъже, да му каже, че Лусия е била твърде строго охранявана, или че са разбрали за подаръка, който носеше; тя обаче не можеше да падне толкова ниско. Държеше се гордо пред лицето на бащината си ярост. Ако не бяха годините на обучения, дори нямаше да използва официалния тон на висшия сарамирски, с който се характеризираха обръщенията на децата към родителите им.

– Къде сбърках с теб, Мишани? Къде е семейният ти дълг? – той крачеше нервно из стаята, неспособен да стои на едно място. – Имаш ли

представа колко живота щяха да бъдат спасени, ако бе направила онова, за което те бях помолил?

– Ако бях убила едно дете на осем жътви? – отвърна момичето. Баща ѝ се опули насреща ѝ. – Защо не ми го кажеш направо, татко? Не се крий зад евфемизми и високопарни слова. Ти просто искаш аз да понеса товара на твоите действия; поне имай смелостта да си признаеш това пред себе си.

– Никога не си ми говорила по този начин, Мишани!

– Никога не съм имала основания за това до този момент – рече тя. Тонът ѝ беше спокоен, ала смразяващо твърд. – Ти позориш себе си, татко, позориш и мен. Не ме интересува какво ти е обещал Сонмага. Дори и да ставаше въпрос за ключа към Златните владения, пак нямаше да си струва цената. Ти си се превърнал в негова пионка срещу някаква награда; това мога да го разбера. Обаче правиш и мен своя пионка, защото знаеш, че не мога да ти откажа. Ти искаш да се възползваш от мен, татко. Аз бих сторила всичко за теб, ако можех да го сторя с чест, независимо колко трудно би било. Извършвала съм дори убийство, за да те защита! – Очите му се разшириха при тези думи; макар че винаги бе подозирал, че смъртта на Йокада не беше нещастен случай, беше доста изненадващо за него да чуе признанието ѝ. – Ала *това*? Да дадеш зарамена дреха на едно момиченце и да го оставиш да умре от мъчителна смърт? Няма да падна толкова ниско, татко. Дори и за теб.

Авун се задъхваше от ярост.

– Как се осмеляваш да ми намекваш, че твоята чест е по-важна от моята по този въпрос?

– Нищо не намеквам – каза дъщеря му. – Ти си се заел да свършиш тази работа. Аз, в крайна сметка, не успях.

– Та тя е Различна! – извика Бараксът. – Различна, не разбираш ли? Не е *дете*. Трябвало е да бъде убита още при раждането ѝ.

Мишани се замисли за Кайку и думите излетяха от устата ѝ преди да може да ги спре.

– А може би това изобщо не е правилно.

Пред очите ѝ изведнъж избухна ярък бял пламък и тя се озова на пода, а косата ѝ се бе разпростряла като черно крило върху падналото ѝ тяло. Трябваша ѝ няколко секунди, за да разбере, че е била зашлевена – силно, през лицето. За малко да заплаче от изненада и болка, ала успя да се овладее и преглътна сълзите си. Тя изгледа баща си с влудяващо спокойствие. По плешивото му теме бяха избили капчици пот, а очите му се бяха изцъклили. Изглеждаше нелепо.

– Не момиче, а змия! – изсъска той. – Да се обърнеш срещу семейството си по този начин! Още утре заминаваш за залива Матакса, където ще останеш през целия сезон, а щом настъпи зимата, ще видим дали ще продължиш да бъдеш моя дъщеря!

Той продължи да се взира в нея, очаквайки да види дали тя ще посее да му отговори, за да я накаже и за това. Обаче девойката не му достави тази наслада. Баракът изсумтя и излезе от кабинета.

* * *

Веднага след това Мишани се запъти към двора на слугите, минавайки пътьом през стаята си, за да си сложи малко пудра, с която да скрие белега от плесницата. Получи се доста добре, макар и да придоби малко болнав вид. Е, щеше да го преживее. Ако щеше да замине за залива Матакса утре – а едва ли можеше да остане тук при сегашното положение на нещата – се налагаше да свърши доста неща тази вечер.

Завари Гоми да чеше конете в обора. Той беше нисък, набит мъж с бръсната глава и плоско лице, което създаваше впечатление за мъдрост, прагматичност и благонадеждност едновременно. Мъжът се поклонил ниско, когато я видя застанала на вратата на конюшната, но Мишани си помисли, че долавя нещо неприятно в погледа му. Йюкада, слугинята, която девойката бе отровила, за да защити репутацията на семейството си, беше негова племенница.

– Пригответи каляската – му нареди тя. – Искам да изляза навън.

Малко по-късно те вече пътуваха по улиците на Императорския квартал, спускайки се надолу по хълма към блестящата лента на Керин, прорязваща града. Гоми бе седнал на капрата, хванал поводите на двата черни жребца в ръцете си. Каляската бе черна като конете, гравирани с изящни барелефи, лакирани в синьо, а спиците на колелата ѝ бяха обточени в злато – свидетелство за богатството на рода Коли.

Мишани седеше вътре и гледаше през прозореца. Чистите, добре поддържани улици на Императорския квартал сега ѝ изглеждаха скучни и посредствени, докато преди я изпълваха с възхищение с древните си дървета, фонтанчета и дърворезби, украсяващи най-богатия квартал в столицата. Пъстрите мозайки бяха изгубили своите цветове; играта на сенките и аленеещата слънчева светлина по площадите вече не ѝ се струваха привлекателни. Широките улици и тесните алеи, които някога ѝ се струваха изпълнени с тайни и интриги, сега ѝ изглеждаха обикновени и вяли. Имаше чувството, че всичко, което бе смятала за сигурно и трайно в живота си, се бе оказало нищо повече от плавеи, подмятан в

различни посоки от потока на събитията. Съзнанието ѝ се връщаше отново и отново към Кайку и един-единствен въпрос смазваше с ужасното си бреме сърцето ѝ, тежък като надгробен камък.

„Сбърках ли, когато постъпих по този начин?“

Императорският квартал отстъпи пред Пазарния район и уличното движение стана по-натоварено. Макар че Нуку вече се снижаваше на запад и гладните луни скоро щяха да завладеят нощното небе, пазарите продължаваха да работят и след спускането на здрача. Каляската премина покрай няколко площада, разположени под ъгъл един спрямо друг, съединени от покрити с пясъчник алеи. Тук Аксками не бе така добре поддържан, както в Императорския квартал, ала независимо от това продължаваше да излъчва охолство. Безброй шумни сергии се бореа за пространство, покрити с пъстри навеси с всевъзможни форми и размери. Въздухът бе пропит с най-различни апетитни ухания – пържени калмари, картофени питки, сладки орехи – всичко това смесено с блъсканицата на гражданите, които наводняваха улиците.

Ала дори несекващото бръщолевене, гюрултия и препирни не бяха в състояние да повдигнат настроението ѝ; там, където преди бе съзирала гъмжащите кошери на процъфтяващия живот, сега чуваше единствено празната какофония на безсмислените викове – същински крясъци на безумци.

Помисли си за мястото, накъдето се бе запътила, и се зачуди дали постъпката ѝ не беше лишена от разум. „*Трябва да отидеш и да видиш жената от сънищата ми*“, бе ѝ казала Престолонаследничката; и когато напусна Императорската цитадела, Мишани осъзна, че знае къде се намира жената от сънищата, без да са разменили и една дума по този въпрос с Лусия. Тя просто знаеше, сякаш някой бе докоснал сърцето ѝ и ѝ беше показал.

Детето я ужасяваше и очароваше едновременно. И дума не можеше да става, че е необикновено; ала беше ли зло? *Възможно* ли бе едно дете на осем жътви да е зло? Сети се за сакалото момиченце, което караше цветята да растат навсякъде, където се докоснеха пръстите му. Дали *то* беше зло или само опасно? Разликата беше от изключително значение, ала никога досега не се беше замисляла над това.

И ето че сега отиваше да види жената от сънищата на Лусия. Нямаше никаква идея какво би могла да очаква; знаеше само, че трябваше да я види, преди да напусне Аксками. Заради Кайку, заради Йокада, заради баща си, тя искаше да узнае истината.

Гоми, сигурно напук, беше избрал такъв маршрут, който ги отведе

в най-натоварената част на Пазарния район, забавяйки движението им до пъплене през претъпканите от животни, каруци и хора улици. Мишани се намръщи. Обичайната за това място глъчка и врява сякаш звучеше по-различно днес. Отначало девойката си помисли, че само на нея ѝ се струва така, ала щом надзърна през прозорчето и се огледа наоколо, видя, че не е така. Пътниците в близките карети се споглеждаха смутено с кочияшите, търговците припряно прибираха изложените стоки по сергиите си, а клиентите напускаха масово площада. Навсякъде, където погледнеше девойката, виждаше как хората си говорят развълнувано, след което бързаха да отидат при приятелите си и да споделят наученото. Уличното движение бе замряло напълно, а Гоми чешеше тлъстия си врат и зяпаше безцелно наоколо.

Мишани се надвеси от прозорчето на каляската и извика на едно момче, което изглеждаше на дванадесет жътви. Това не бе особено подходящо за нейния сан, ала я човъркаше натрапчивото усещане, че става нещо, за което трябва да знае. Момчето се поколеба, обаче после се приближи до каляската, подчинявайки се пред статута ѝ на благородничка.

– Какво става тук? – попита девойката.

– Императрицата арестува Ангър ту Торик – отвърна момчето. – Там, на Площада на Оратора. Императорските стражи го отведоха.

Мишани усети как сянката на страха пропълзва вътре в каляската ѝ. Не беше длъжна, но въпреки всичко даде на момчето няколко монети. То ги взе, благодари ѝ с поклон и избяга надалеч. Почувства полъха на неизбежната паника, изпълнена с лоши предчувствия. Хората също си даваха сметка какво означаваше това – да се арестува най-популярния и пряк опонент на Императрицата сред обикновените хора. Девойката тихичко изруга. Преди бе мислела владетелката на Сарамир за арогантна заради начина, по който пренебрегваше гражданите, обръщайки внимание само на благородниците, ала сега направо бе смаяна от безразсъдството ѝ. Да възпламениш нажежените и без това страсти на хората, като арестуваш публично техния водач, си беше същинско подстрекаване към бунт.

– Гоми! – извика тя, навеждайки се отново през прозореца. – Можеш ли да ни измъкнеш оттук?

Тя видя как мъжът се накланя към нея да ѝ отговори, как устата му се отваря под формата на буквата „О“, след което светът около нея изведнъж експлодира.

Каляската се надигна във въздуха сред оглушителен шум и

истински взрив от светлина, пометена от някаква неведома сила; Мишани удари силно гърба си в стената, а секунда по-късно вратата, където допреди малко се намираше главата ѝ, се продъни навътре, натрошавайки се на трески. Цялата странична част на каляската рухна върху нея, разцепвайки се на дървени кинжали, ала тя нямаше никакво време да реагира; вместо това можеше само да стои ужасена и да наблюдава как изящният ковчег, в който се бе возила, стеснява стените си, опитвайки се да я смаже в дървените си преградки.

Внезапно в съзнанието ѝ изплува една картина, достатъчно ярка, за да бъде и видение. Времето навън сякаш бе замръзнало и Мишани беше отново на плажа в залива Матакса, а лятното слънце искреше по гребените на вълните. Зад нея идваше Кайку, понесла в ръцете си пясъчен рак с размерите на чиния, която се смееше, докато гонеше приятелката си. В този миг в сърцето на Мишани нямаше нищо друго, освен радост, безгрижие и свобода.

После – реалността. Тя примигна.

Каляската се бе смачкала навътре, а острите дървени трески се бяха спрели на сантиметри от лицето ѝ.

Мишани започна да диша отново. Звучите от външния свят постепенно взеха да проникват в изкорубената каляска. Разнесоха се писъци – първо един, а после много. Тя чу лакомото ръмжене на пламъците, стъпките на бягащите нозе, виковете за помощ. Зашеметена, още не бе способна да свърже онова, което достигаше до сетивата ѝ и да определи какво се бе случило. Вместо това се концентрира над измъкването си от ковчеза, в който се бе превърнала каляската. Бе гласната срещу едната врата, когато другата се продъни, ала тя се бе деформирала от удара и не искаше да се отвори, колкото и да я напъваше девойката. Тя пробва да удари с лакът капака на прозореца и той милостиво поддаде. Мишани се провря оттам и изпълзя навън под лъчите на залязващото слънце; в разрошените ѝ коси се бяха заплели десетки тресчици.

Трябваша ѝ само няколко секунди, за да разбере какво се е случило. Епицентърът на експлозията си личеше много добре по следите от сажди. Нещо – най-вероятно някаква карета, защото сега бе невъзможно да се определи – бе избухнало край пътя, разрушавайки корнизите на лихварската палата в съседство. Раздробени останки от коли и димящи конски крайници осейваха епицентъра; те бяха поели основната част на ударната вълна, която в противен случай щеше да убие Мишани. Вместо това каляската ѝ бе запратена срещу една друга карета отядно и двете превозни средства се бяха слели в невъобразима бъркотия от

развалини.

Навсякъде около нея касапницата бе жестока. Мъже, жени и деца лежаха неподвижно на пътя или пък висяха приковани от стърчащите руини, срещу които бяха запратени. Част от ранените стенеха и се гърчеха на земята, а други накуцваха около проснатите тела. Наоколо се валяха окървавени откъснати крайници. Въздухът миришеше на кръв, сяр и остър дим. Някаква благородна дама надаваше жалостен вой, надвесена над овъгления труп на мъртвия си съпруг. Гоми лежеше проснат до мъртвите коне, теглили каляската ѝ, а мозъкът му се бе разтекъл по паважа. Някъде гореше огън, а отвъд района на експлозията хората крещяха и бягаха, обзети от неистова паника. Мишани се сепна, когато още един взрив процепа въздуха наблизо и град от трески и камъчета се посипа върху главата ѝ. Писъците замлъкнаха, само за да се извисят отново.

Девојката се вгледа в ужасяващото клане с отпуснатото, безизразно лице на сомнамбул. После бавно се изправи и започна да върви, без да чува виковете за помощ или да вижда окървавените ръце, жално протегнати към нея. Нямаше никакъв смисъл да се връща у дома, под крилото на баща си, който я беше предал. Затова се запъти към Речния район и жената от сънищата.

* * *

Командирът на стражата падна на колене пред Императрицата сред издрънчаване на доспехи.

– Вие сте издали тази заповед – обвини го тя.

Тронната зала в Императорската цитадела не беше толкова пишна като някои от останалите зали, ала декорите ѝ бяха тежки и мрачни, в унисон с делата, които се вършеха тук. Стреловидните прозорци бяха разположени високо в стените, откъдето светлината се спускаше към тежките драперии в пурпурно и бяло – цветовете на знамето на рода Еринима. От изящните сребърни поставки с тамян, разположени от двете страни на подиума, се издигаше ароматен дим. Самите тронове представляваха изящна смес от меко, лакирано дърво и благородни метали, а безупречно гладките им повърхности бяха обточени с бронз и импрегнирани със злато.

Анаис рядко идваше тук, с изключение на кризисните времена и срещите от изключително значение; заплахата, която излъчваше тронът, не ѝ беше особено по вкуса. От един час получаваше доклад след доклад, ала същината на всичко се свеждаше до едно – Ангър ту Торик бе

арестуван от императорските стражи. Тя обаче изобщо не бе издавала подобна заповед.

– Да, Императрице, наистина наредих така – каза мъжът, а главата му продължаваше да стои наведена.

– Защо? – попита Анаис. Тонът ѝ беше хладен. Признанието на човека току-що бе подписало смъртната му присъда.

Командирът на стражите мълчеше.

– *Защо?* – повтори тя.

– Не мога да кажа, Императрице.

– Не можете? Или не искате? Имайте предвид, че вие сте вече мъртъв, командире, ала животът на жена ви и децата ви зависи от вашия отговор.

Тогавя той надигна глава и тя видя ужаса и объркването, изписани на лицето му.

– Аз дадох заповедта... ала сам не зная защо. Прекрасно знаех последствията от подобно действие, обаче в този момент... Не мислех за нищо, Императрице. Не мога да го обясня. Никога преди... – той се запъна. – Беше чисто безумие – завърши.

Гневът на Анаис само се разпали още повече от този незадоволителен отговор, но тя умееше да съдържа настроенята си. Тя стрелна с поглед стражите, застанали от двете страни на коленичилият мъж.

– Отведете го. Искам да бъде екзекутиран.

Той бе изправен на крака.

– Императрице, моля ви за живота на близките си!

– По-добре се погрижете за последните моменти от собствения ви живот! – отговори му жестоко тя, след което го отпрати. Той плачеше от страх и срам, докато се отдалечаваше. Анаис нямаше никакво намерение да наказва семейството му, ала той трябваше да умре, без да разбере това. Тя нямаше в сърцето си никаква милост за човек, който бе подронил позициите ѝ по такъв глупашки начин.

Кимна към облечения в роба съветник, който стоеше близо до трона ѝ – прочут учен на име Хюл, плешив старец с дълга бяла брада.

– Отидете до подземията и доведете Ангър ту Торик при мен. Вижте дали не е пострадал.

Хюл се поклони в отговор и излезе.

Императрицата се отпусна обратно на трона си. Главата я болеше. Чувстваше се обсадена от всички страни, като че ли самите събития се бяха наговорили срещу нея. Веригата от експлозии, която бе прорязала столицата през последния един час, бе протекла твърде бързо и беше

твърде добре координирана. Всичко бе подготвено предварително и инициаторите само чакаха да пламне искрата, която да ги възпламени. Арестуването на Торик бе хвърлило тази искра. Изглежда заговорниците нямаха конкретни цели – взривовите избухваха на претъпкани улици, на кораби край доковете, дори и в близост до храмовете. Който и да стоеше зад това, тя подозираше, че целта му е била да предизвика кървава баня. Методът се беше оказал ефективен. Тя бе разпратила половината от императорските стражи да потушават бунтове и размирици в различни части на града, ала гледката на синьо-белите им брони само разбунваше още повече духовете.

Идиотската постъпка на командира на стражата я бе поставила в доста неприятно положение, ала за щастие това не беше непоправимо. Ангър ту Торик очевидно имаше по-голямо влияние сред хората, отколкото бе предполагала. Тя знаеше, че той е изключително убедителен агитатор и оратор; сега се оказваше, че има и цяла подмолна армия, която работеше за него. Не ѝ беше трудно да разбере как човек с неговото обаяние може да вдъхнови такава преданост в сърцата на последователите си.

Някой бе заложил тези бомби. Анаис подозираше, че Ангър ту Торик ще ѝ каже кой.

* * *

В този момент човекът, за когото си мислеше Императрицата, седеше умислен в една килия, дълбоко в недрата на Цитаделата.

Затворите в Императорската цитадела бяха чисти, макар и малко тъмни и пусти. Сегашната му килия по нищо не се отличаваше от другите килии, в които беше хвърлян. Пак щяха да го освободят и той да си тръгне с гордо вдигната глава, също като всеки друг път. Благородници, крупни земевладелци, че дори и дребни провинциални управи го бяха затваряли много пъти преди. Призванието му бе му създавало много врагове. Богатите и могъщите не обичаха да им се иска сметка за неправдите и злините, които стоварваха върху обикновените хора.

Сега бе започнал да разглежда арестуването си като част от процеса на преговори. Беше станал твърде опасен – заплаха за сигурността на града. Провокираше размирици, подтикваше към революция. Бе очаквал да го задържат – това беше само показване на мускули, демонстрация, че те все още притежават властта. След това щяха да си говорят с него. Той щеше да им каже какви са исканията на хората. Те щяха да се съгласят с някои от тях, но не с всички. Щяха да го освободят, народът щеше

да го приветства като герой, а той самият щеше да използва това положение да продължи да говори на слушателите си за Императорското семейство, докато всички желания на хората не бъдат удовлетворени.

Този път исканията на хората бяха простички и не подлежаха на преговори. Различното дете не трябваше да се възкачва на трона.

Анаис беше добър владетел, доколкото деспотичната система на управление на Сарамир можеше да се нарече добра. Дори Ангър признаваше това. Обаче беше заслепена и арогантна. Тя си стоеше нависоко тук, в тази могъща Цитадела, и нямаше никаква представа какво се случва долу по улиците. Нещо повече – то изобщо не я интересуваше. Тя флиртуваше с политици и аристократи, спечелвайки подкрепата на армии тук и подписвайки договори там, и пет пари не даваше, че през цялото това време хората, които управляваше, крещяха с пълно гърло: „*Не я щем! Не я щем!*“.

Дали си мислеше, че Императорските стражи можеха да задържат жителите на Аксками? Дали възнамеряваше да ги управлява със сила? В никакъв случай! В никакъв случай!

Гласът на хората щеше да бъде чут, а Ангър ту Торик беше техният говорител.

Бяха го сложили далеч от другите затворници, за да не посява семната на размириците между тях. Слабата светлина на залязващото слънце се провираше през решетките на един висок, овален прозорец, разпръсквайки неуверено тъмнината в центъра на каменния под. Масивната дървена врата с железни ивици бе снабдена с прозорче, през което стражите можеха да надзъртат вътре. В момента то бе затворено. Килията му беше абсолютно гола, гореща и мрачна. Ангър седеше в ъгъла с кръстосани крака и затворени очи, и мислеше. Бе обикновен човек – с обикновени дрехи и обикновена реч, обаче непрекъснато си задаваше въпроси за всичко. Това го превръщаше в заплаха за онези, които се осланяха на традициите и ги използваша за своя полза. Каквито и да бяха чувствата му към Различните, на Императрицата просто не можеше да бъде позволено да натрапи на хората владетел, който те за нищо на света нямаше да приемат.

Очите му се отвориха и сърцето изведнъж ускори ритъма си. Не беше сам в килията си.

Ораторът се изправи рязко на крака. Помещението внезапно бе притъмняло, като че ли някакъв облак бе засенчил отиващото си слънце. Той напрегна взор и на слабата светлина, процеждаща се през прозореца, успя да различи някаква фигура в далечния ъгъл на килията. Тя го

изпълни с неопишуем страх – мъжът буквално усещаше злонамереността, струяща от нея. Преди миг я нямаше там, а вратата не се беше отваряла. Само дух или призрак можеха да се появят по този начин.

Съществуващото не помръдваше и въпреки това Ангър нито за миг не изпита съмнения в крещящия доклад на сетивата си. Въздухът сякаш стенеше в ушите му.

– Какво си ти? – прошепна.

Фигурата помръдна едва забележимо – неясна форма, от която светлината като че ли гледаше да стои по-далеч.

– Дух ли си? Или демон? Защо си дошъл? – питаше Ангър.

То бавно започна да се приближава към него. Мъжът си пое дъх, за да изкрещи и да извика пазача от коридора, ала изведнъж една възлеста и сбръчкана ръка се стрелна на слабата светлина от прозореца, един дълъг и крив пръст посочи към него и в следващия момент гърлото му се сви, без да може да издаде и звук. Същото сполетя и тялото му – всичките му мускули изведнъж се стегнаха и застинаха в това състояние, захвърляйки го в лапите на болезненото вцепенение. Той почувства как паниката обсебва съзнанието му.

Нашественикът се приближи към чезнещата светлина. Той застана прегърбен там, а дребното му тяло бе погребано под парцалива роба, осеяна с всевъзможни мъниста и украси. Той носеше бронзова Маска, чиито черти бяха изкривени в пристъп на безумие; докато Ангър го гледаше, той бавно разхлаби ремъка и я махна.

Изглеждаше като човек, ала дребен, изсъхнал и гротесков, а кожата му беше бяла и суха като пергамент. Що се отнася до лицето му... о, Ангър никога не беше виждал нещо толкова грозно. Видът му беше толкова ужасяващ, че ораторът веднага би затворил очи, стига да можеше. Едната страна на жълтеникавата му физиономия изглеждаше като разтопена, кожата бе заприличала на восък и се бе свлякла на месести гънки около врата като отпуснатата гуша на пуюк, а ефектът се засилваше от контраста между костеливия му врат и стълпотворението от увиснала плът. Окоето от тази страна на физиономията му сякаш се взираше от дълбините на черепа му, закрито от надвисналата вежда, а горната му устна покриваше долната. Дясната му страна бе не по-малко отблъскваща – там устните се бяха отдръпнали, като че ли просто бяха изгнили, демонстрирайки оголени зъби и венци като на ухилен скелет; а голямото му изпъкнало око изглеждаше сляпо, покрито с млечната ципа на катаракта.

– Ангър ту Торик – програчи съществуващото, а деформираната му

ушна примлясна звучно. – Аз съм Върховният Чаросплетник Вирч. Колко приятно ми е да се срещнем лице в лице.

Ораторът не можеше да отговори. Дори и да бе в състояние да раздвижи устните си, пак нямаше да знае какво да каже. Почувства как в гърлото му се надига писък, ала парализата, обхванала цялото му тяло, му попречи да го излее навън.

– Ти ми служи добре през последните седмици, Ангър, макар че не го съзнаваше – продължи противното същество. – Усилията ти ускориха десетократно плановете ми. Очаквах, че ще ми коства толкова много труд, за да тласна Аксками по пътя на разрухата... Трябваше да внимавам къде стъпвам, да бъда изключително предпазлив, да прикривам действията си, но ти... – Вирч размаха възхитено пръст. – Ти разбунваш духовете. Твоето арестуване ги разгневи адски много. Никога не съм си мислил, че ще бъде толкова лесно.

Ангър беше твърде ужасен, за да съзре накъде биеше Вирч; усещането за отнетия контрол над тялото му бе зашеметило съзнанието му.

– Беше си доста рисковано, дори и малкият тласък, който приложих, за да накарам командира на стражата да направи онова, което исках. Мислех си, че ще има гневни изблици, *разчитам* на това... но дори аз бях подценил ефективността на твоята армия от атентатори, Ангър. Крайно ми е неприятно, че ще трябва да спра хубавата работа, която вършат.

– Не... не... – едва продума Ангър, с мъка прокарайки думите през гърлото си.

– О, разбира се, че не са твои. Те са *мои*. Обаче народът, а и Императрицата смятат, че ти си отговорен за това, така че по-добре да не ги изваждаме от заблудението им.

Създанието се бе приближило толкова близко, че вече можеше да го докосне, и ораторът забеляза, че не изглежда съвсем истинско... по-скоро бе полупрозрачно. Значи се оказа призрак, в крайна сметка. То прокара пръст по бузата му – допирът му беше студен като лед.

– Твоята кауза има нужда от мъченик, Ангър.

То го сграбчи грубо за задната част на главата и въпреки очевидната му безплътност, ораторът почувства изключителната му сила. Мускулите му се поразхлабиха и той изкрещя, когато съществото го тласна рязко към стената на килията, разплесквайки черепа му като джакмов орех, превръщайки главата му в пихтия от кръв, коса и мозък.

* * *

Портите към храма на Паназу в Речния район в Аксками бяха отворени по залез слънце. Мишани застана под тях, взирайки се във високата, тясна фасада, която се издигаше над нея, чиито ръбове бяха изваяни под формата на водовъртежи. Беше раздърпана, изтощена и още не се бе свестила от шока, ала все пак бе успяла да се дотътри дотук – в обиталището на жената от сънищата. Звучите на разкъсвания от размирици Аксками се чуваха от другата страна на Керин – отекваха оглушителни експлозии, след което ярки пламъци се издигаха в притъмнялото небе, писците на умиращите и ранените се смесваха с рева на тълпите, а воят на оплаквачките пронизваше ефира. Ужасна нощ очакваше всички, които по един или друг начин бяха засегнати.

Девојката започна да изкачва стъпалата към храма, мина през големите порти и се озова в прохладното убежище на залата за богомолците. Интериорът на сградата спираше дъха. Гигантски колони се извисяваха до куполните тавани, украсени със стенописи, изобразяващи подвизите и ученията на Паназу. Стените бяха увенчани с барелефи, показващи речни създания. Огромните извити прозорци в синьо, зелено и сребристо, разположени на фасадата на сградата, изпъстриха пода с нюансите на морското дъно и като че ли караха светлината да трепти, за да засилят още повече илюзията. Навсякъде се чуваше плясък и ромолене на вода – олтарът представляваше разкошен фонтан, от който тръгваха множество улеи, отвеждащи кристалната течност в елегантно издълбани плетеници по облицования с *лач* под. Залата за богомолците, където те се стичаха да се коленичат и молят, бе опасана от широк канал, в който плуваха морски котки – земният облик на Паназу – обрамчен от изящни арки, също от *лач*.

Нямаше никой тук. Обширното помещение бе спокойно и безлюдно. Мишани се промъкна вътре и дори не се обърна да види дали портите ще се затворят зад нея от само себе си. Момичето пое по централната пътека, а съзнанието и тялото ѝ все още бяха вцепенени от трагедията, на която бе станала свидетел в Пазарния район.

– Мишани ту Коли – прозвуча един приятен глас, отеквайки сред стените на храма. Девојката погледна към източника му и я видя, застана до едната стена на залата. Жената от сънищата. Повече приличаше на нещо, излязло от нечий кошмар – висока и елегантна черна кула, с лице, на което се виждаха два симетрични тъмночервени полумесеца, които обрамчваха клепачите ѝ и се простираха от челото до бузите ѝ. Устните ѝ бяха изрисувани на червени и черни триъгълници, които се редуваха като заострени зъби. Яка от гарванови пера покриваше

раменете ѝ, а челото ѝ бе увенчано със сребърна диадема с малък червен скъпоценен камък, инкрустиран в центъра ѝ.

Тя прекоси залата и отиде до централната пътека, мина между колоните и застана пред Мишани. Огледа внимателно девойката, ала не каза нищо за външния ѝ вид.

– Името ми е Кайлин ту Моритат. Лусия ме нарича жената от сънищата. Каза ми, че ще дойдеш. – Тя хвана момичето за лакътя. – Ела. Почини си и се изкъпи. Виждам, че пътуването ти не е било лесно.

Мишани се остави да я поведат. Нямахше къде другаде да отиде.

Двадесет и първа глава

В Чайм времето не течеше по обичайния начин. По-скоро се удължаваше, разтегляше се и се разстилаше – плоско и тънко, жертвайки съдържанието в името на дължината. Тейн отдавна бе престанал да брои дните – те се бяха слели в едно голямо нищо, една неумолима, намръщена стена от скука и нарастващо отчаяние.

Изчезването на Кайку бе голям удар за тях. Отначало бяха овладяни от лек пристъп на паника. Дали нещо бе идвало в пещерата и я бе отмъкнало, докато те са спали? Мамак претърси околността и не намери никакви следи. Не след дълго Тейн си спомни странните неща, които Кайку му беше казала, докато потъваше в дрямката си.

„Може би в крайна сметка това изобщо не е твоят път. Може би трябва да го извървя сама.“

Снежната вихрушка ги задържа в пещерата и на следващия ден. Мамак категорично отказа да им позволи да я търсят.

– Ако е някъде навън, глупачката вече е мъртва. Когато тази буря утихне, си отивам у дома. Можете да тръгнете с мен или да останете в тази пещера, ако толкова го желаете.

Тейн започна да го умолява, предложи му тройно възнаграждение, ако я открие. Каза му, че Кайку има пари, много пари. Очите на Мамак жадно проблеснаха и за момент младежът видя как алчността започва да се бори с разума му, ала накрая опитът му на планинар наклони везните и той отказа. Асара поклати глава и смъмри Тейн, задето бе изгубил достойнството си от отчаяние.

– Искам да я върна! – извика той в своя защита.

Спътничката му вдигна рамене.

– Ала не знаем къде е, Тейн. Време е за нов план.

Когато виелицата утихна на следващата сутрин, те се примириха с неизбежното и потеглиха обратно към Чайм. Тейн говореше нещо за организиране на планинска експедиция в търсене на Кайку – или на трупа ѝ – за да могат да си върнат поне Маската. Младежът бе забравил, че без тази Маска той няма никаква надежда да открие кой бе изпратил шиншините, избили жреците от неговия храм. Планът обаче звучеше неразумно и всички си даваха сметка за това. Дори и Тейн. Нямаха никакъв шанс за успех да я намерят в необятната пустош на северен Фо, след като следите ѝ са заличени от дъжда и вятъра. По времето, когато се

спуснаха от планините и поеха по пътеката за Чайм, той вече бе спрял да говори за това.

Тейн и Асара си взеха стаи в единствената странноприемница в селото, бедно обзаведена и прогнила постройка, където ставаше ужасно течение. Никой от двамата нямаше намерение да си тръгне и дори не обелваше и дума за това.

– Тя реши да продължи сама – каза младежът. – Ако успее, ще се върне тук.

– Недей да храниш напразни надежди, Тейн – рече му Асара, ала не пося да му противоречи повече, нито пък показа по някакъв начин, че иска да се върне на континента.

В Чайм нямаше какво да се прави. Неумолимата грубост на местните започна да им идва в повече и след известно време си говореха само един на друг. Отначало нямаха много общи теми за разговор. Твърде много прегради имаше между тях, твърде много премълчани истини. Също както беше с Кайку.

„*Богове, дали някога сваляме маските си, макар и за миг?*“, помисли си Тейн ядосано.

Ала с течение на времето принудителното им уединение доведе до разговори, както бавното процеждане на водата през дупка в бента подкопава заобикалящия го камък, докато не го разруши. След цяла седмица на чакане и колебания те най-накрая се озоваха в импровизираната кръчма, където за първи път бяха срещнали Мамак.

– Ти знаеш каква съм аз, Тейн – продума Асара.

Това изявление, подхвърлено небрежно в хода на разговора, веднага изостри вниманието на младежа.

– Какво имаш предвид? – попита той.

– Без игрички – предупреди го тя. – Крайно време е да бъдем напълно откровени един с друг. Ако ще вървиш по същия път като мен, както става все по-видно напоследък, тогава трябва да посрещнеш открито онова, което вече знаеш.

Тейн се озърна наоколо, за да провери дали не ги подслушват, ала заведението бе почти празно. Мрачно, унило и студено помещение, с неколцина от местните в ъгъла, които бяха погълнати от своите си работи. Ниски, грубо сковани кръгли маси с протрити розозки около тях. Нацупена барманка, наливаща долнокачествен алкохол. Духове, как мразеше това село!

– Ти си Различна – каза тихо.

– Браво – отвърна тя с лека насмешка в гласа. – Най-накрая си го

призна пред себе си. Ти обаче не си като другите, Тейн. Ти слушаш. Готов си да се учиш. Ето защо ти говоря тези неща, понеже някой ден можеш да погледнеш на ситуацията от моята гледна точка. Така че преглътни отвращението си за момент и чуй това, което трябва да ти кажа.

Младежът се облегна на масата, а страните му бяха поруменели. Тъй като нямаха какво да правят, обитателите на Чайм убиваха времето си с пиене и силният градус на алкохола свидетелстваше за това. Асара беше абсолютно трезвена, както винаги; Различният ѝ метаболизъм неутрализираше алкохола, преди да може да ѝ окаже въздействие и тя не знаеше какво е да си пиан.

– Аз съм стара, Тейн – започна. – Като ме гледаш, е невъзможно да разбереш колко съм стара. Много неща съм видяла и много неща съм направила. Някои спомени ме карат да се гордея, а други – да се отвращавам. – Тя взе дървената чаша пред себе си и я повъртя в ръцете си. – Знаеш ли какво е опитът? Опитът е, когато си се занимавал с нещо толкова дълго време, че блясъкът му се изтрива. Когато виждаш колко неумолимо предсказуеми са хората, как поколение след поколение следват същата изтъркана, противна схема. Те си мечтаят да живеят вечно, ала не знаят какво искат. Аз съм минала моята осемдесета жътва, макар и да не ми личи. Откакто достигнах зрелостта, не съм остаряла. Тялото ми се възстановява по-бързо, отколкото времето може да го повреди. Това е моето проклятие. Вече съм изживяла нормалната продължителност на човешкия живот и се чувствам отегчена.

Това прозвуча толкова шаблонно, че Тейн за малко да се изсмее, ала нещо в тона на Асара му нашепваше да не прави това.

– *Отегчена?* – повтори.

– Ти не разбираш – търпеливо му каза жената. – Нито пък ще ме разбереш някога, мисля си аз. Когато всичко ти е втръснало, единственото, което ти остава, е да потърсиш нещо ново, нещо, което да разпали кръвта ти отново, дори и само за малко. Дълго време се лутах безцелно, преди да срещна Кайлин ту Моритат, преследвах непознати трепети и всяко нещо ми се струваше по-безинтересно от предишното. Когато я намерих, зърнах нещо, с което не се бях сблъсквала никога преди. Мислех си, че съм някакъв изрод, случайна приумица на природата, ала в нея видях себе си като в огледало и животът ми отново се изпълни със смисъл.

– Какво видя? – попита Тейн.

– Едно по-висше същество – отвърна събеседничката му. – Създание, което хем беше човек, хем беше *нещо повече* от човек. Една

Различна, чиято Различност я правеше по-добра от онези, които я презираха.

Младежът примигна, изпитал внезапно желание да разтърси главата ѝ и да я опровергае. Обаче се въздържа. Думите ѝ бяха абсурдни, но въпреки това щеше да я изслуша. Бе чул мнението ѝ по въпроса за Различността още преди седмици и макар че не беше съгласен с по-голямата част от онова, което му бе казала, твърденията ѝ го бяха накарали да се замисли.

– Тогава видях новия ред на нещата – продължи красивата жена. – Един свят, където Различните не са мразени и преследвани, а уважавани. Разбрах, че Различността не е извращение на тялото, а просто промяна. Еволюция. И, както става при всяка еволюция, мнозина трябва да паднат, за да може един да триумфира. Ако смятам да живея още дълго на този свят, бих искала да сторя всичко, което мога, за да направя живота си по-приятен. Което означава, че трябва да работя за този нов ред.

– Мисля, че разбирам – рече младежът, припомняйки си моменти от другите разговори, които бяха водили по време на уединението си в Чайм. – Ти помагаш на Аления орден, понеже там са събрани Различни, чиито способности ги правят по-силни от хората. А Либерата Драмак... те работят за онова, което и ти искаш, ето защо помагаш и на тях.

– Но Аленият орден и Либерата Драмак засега са насочили усилията си към една обща цел – каза Асара, ключвайки пръсти.

– Да видят Престолонаследничката възкачена на трона – завърши Тейн.

– Точно така. Тя е ключът. Тя е единствената, която може да спре заразата в земята. Тя е мостът между нас и духовете, между обикновените хора и Различните. – Асара хвана китките на спътника си и го изгледа непоклатимо. – *Трябва* да стане така, Тейн. И ние сме длъжни да сторим всичко, което е по силите ни, за да стане така.

Младежът остана загледан в нея за известно време, след което я контрира с въпрос:

– Защо си наблюдавала Кайку толкова много години?

Съжали, че го изтърси така необмислено. Въпросът сякаш се изпълзна от подсъзнанието му и се озова на езика му, без въобще да мине през мозъка му; въпреки това имаше предчувствието, че знае какво ще му отговори жената.

На устните на Асара заигра слаба усмивка и тя пусна ръцете му. Отпусна се назад и отпи глътка алкохол.

– Станах нейна прислужница по волята на Аления орден.

Предишната ѝ прислужница претърпя злополука.

Тейн не реагира по никакъв начин и жената продължи:

– Откриха я благодарение на своите методи – нямам никаква представа как правят това. Знаеха, че тя ще прояви... някакви сили рано или късно и ме помолиха да я наглеждам, докато това време настъпи. Нямаше начин да я накараме да се присъедини, преди да е разгърнала огнените си умения за първи път. Кой би повярвал в Различността на някого без доказателства?

Думите на Асара се стовариха в съзнанието на младия мъж като камък в качае гъст мед. Светът около него сякаш разми очертанията си, всичко се забави, а приказките на местните селяни се превърнаха в безсмислен шепот. От другата страна на грапавата маса красивите очи на спътничката му се взираха в лицето му, оценявайки ефекта на думите, които току-що беше чул.

– Ти обаче знаеше това, нали?

Тейн кимна безмълвно, насочвайки погледа си надолу. Асара се забавляваше, осъзна той. Беше ѝ задал въпрос, чийто отговор вече знаеше, и тя с удоволствие наблюдаваше как думите ѝ се забиват в ребрата му като острието на копие.

– Донякъде – измърмори младежът, когато ироничното ѝ мълчание му дойде в повече. – Когато я срещнах за първи път, тя блънуваше за жена на име Асара. Каза ми, че си била убита от демон в гората. После ти се появи отново. Не ми даде никакво обяснение, а и аз не се заинтересувах допълнително.

– Помисли си, че не е твоя работа, нали? – презрително каза Асара. – Типично за един мъж.

– Не – рече Тейн. – Не, предполагам, че не исках да узная какво се е случило. Беше ме страх. Подозирах те от самото начало. Прибави към това огромното разстояние, което измина, за да я доведеш при Различната жена Кайлин, тайните между вас, в които не бях посветен, начина, по който си се променила... – Той въздъхна примирено. – Не съм малоумен, Асара. От деня, в който започна пътешествието ми, съм заобиколен от Различни.

– И въпреки това продължаваш да мислиш, че странстването ти е било предопределено от боговете, че си бил пощаден в името на определена цел; ала за Еню няма нищо по-чудовищно от един Различен. Опитай се да съчетаеш тези две неща, ако можеш.

Тейн наведе глава, а бръснатият му череп се отвори на мъждукащата светлина от фенерите.

– Не мога. Ето защо ги избягвах.

– Ето каква е цялата истина – изрече жената и се наведе напред, пригладжайки един червеникав кичур зад изящното си ухо. – Кайку е Различна, надарена със способността да въздейства на Чаросплетието така, както правят Чаросплетниците. Обаче е опасна за себе си и другите; нуждае се от обучение. Дойдох на Фо поради няколко причини, едната от които беше да я предпазя да не се самоубие. Всеки следващ ден увеличава риска силите ѝ отново да се развихрят неконтролируемо. В крайна сметка тя или ще изгори себе си, или ще бъде убита от онези, които се страхуват от нея. – Красавицата се отпусна назад, без да изпуска от поглед Тейн, без да спира да го гледа преценяващо. – Обещах на Кайлин, че ще я привлека в Лоното, и ще спазя обещанието си. Ако все още е жива, разбира се. Ще чакам в тази прокълната от духовете пустош, докато надеждата ми не умре. Това означава седмици, а навярно и месеци; ала натрупаните години имат свойството да смаляват времето, пък и аз съм търпелива жена.

Младият мъж млчеше. Изведнъж му стана неприятно от алкохола, който беше изпил.

– Присъедини се към нас, Тейн – рече Асара. – Ти и аз имаме едни и същи цели. Може да мразиш Различните, ала искаш да спреш заразата в земята. А Престононаследничката е единственият шанс, който имаме.

– Аз не... – започна младежът, усещайки как думите се запъват в устата му. – Аз не *мразя* Различните.

– Възможно е – каза Асара, повдигайки леко вежди. – Защото обичаш един от тях, предполагам.

Младежът я стрелна с огнен взор, ала язвителният му отговор умря, преди да се е родил. Вместо това се начумери и не каза нищо.

– Горкият Тейн – рече Асара. – Впримчен между вярата и сърцето си. Щях да те съжаля, ако не го бях виждала хиляди пъти преди. Човекът наистина е едно до болка предсказуемо животно.

Младежът стовари юмруците си върху масата, разливайки питиетата им. Едва се въздържаше да не се нахвърли върху нея. Тя не потрепваше; седеше, удобно разположила се на рогозката, и го наблюдаваше с вбесяващото си развеселено изражение. Сега всички посетители в кръчмата бяха вперили поглед в него. Искаше му се да я удуши, да я удари, да я зашлеви с всичка сила и да ѝ покаже, че тя просто *не може* да му говори по този начин.

„*Каквато бащата, такъв и синът*“, помисли си Тейн и изведнъж му стана студено, а яростта вътре в него проблесна за последно и

угасна. Той отново удари по масата в един сетен изблик на гняв, след което се изправи, излезе от кръчмата и потъна в нощта.

Леденият въздух и режещият вятър пронизаха тялото му, ала той се наслаждаваше на дискомфорта, бързайки да се отдалечи от кръчмата, от светлините в прозорците, от Асара и от нещата, които беше казала. Ала вече нямаше къде да избяга. Всичко беше ясно и нямаше никакви съмнения повече. Бе се залъгвал с тази несигурност, защото така можеше да стои при Кайку, без да обижда богинята си, ала повече не можеше да се преструва, че не е сигурен дали тя е Различна, или не. Сега всичко това се бе променило и той не знаеше какво да прави.

По пътеките, които минаваха за улици в Чайм, вървяха още няколко души. Никакви фенери не горяха, с изключение на тези зад изцапаниите прозорци. Луните ги нямаше и тъмнината беше непрогледна и гладна. Той се остави да бъде погълнат от нея.

След малко стигна до една скала, кацнала на стръмен склон, надвиснала над мъждукащите светлинки на селището. Той седна на нея, макар че беше много студено, загърнал се плътно в кожата си и скрил глава в качулката. Пробва да се отдаде на медитация за известно време, ала не постигна нищо. Никакво просветление не би могло да споходи душата му след такъв смут. Вместо това се обърна към Еню с молитви за напътствие. Как можеше да го изпрати да странства заедно с Различни, ако те символизираха покварата в природата? Какво трябваше да стори той в този случай? Имаше толкова много несигурни неща, толкова много въпроси без отговор, а той за пореден път трябваше да открие целта си. Как можеше нещо толкова простичко като вярата да бъде изпълнено с такива противоречия?

„Това е моето наказание, помисли си Тейн. И аз трябва да го изтърпя.“

Ето го отговора. Тази агония на нерешителността беше само част от наказанието му. Трябваше да го приеме с готовност, да действа както намери за добре и да понесе смело последствията за това.

„Дължа на боговете живот“, си каза Тейн. Това бе фраза, която използваше да се справя със страданието, още откакто бе станал на шестнадесет жътви... и беше убил собствения си баща.

* * *

Преди да стане на осем или девет години, нямаше никакви ясни спомени за каквото и да било, с изключение на страховитата тъмна сянка, която се прокрадаваше из детските му спомени, и неизбежната болка,

която винаги го спохождаше след това. Болката беше неотменима част от детството на Тейн – също като радостта, глада, триумфа и разочарованието. Под една или друга форма тя го навестяваше ежедневно, независимо дали беше остра болка в ухото, докато ядеше овесената си каша, или го биеха в ъгъла за някоя истинска или въображаема беля. Болката беше част от кръговрата на нещата – случайна, нелогична и несправедлива по същия начин, както някоя болест или друга беда.

Баща му, Ерис ту Джерибос, беше член на градския съвет на Амада, селище, затънтено дълбоко в Гората на Юна. Неговата голяма амбиция беше политиката, ала независимо че беше достатъчно умен, проницателен и ловък, за да напредва непрекъснато, онези черти на характера му, които го бяха отчуждили от съгражданите му, го дърпаха винаги назад.

Той бе много набожен и никой не би могъл да го обвинява за това; ала крайните му пуритански възгледи не се приемаха с много добро око от другите съветници. Той ги караше да се чувстват неловко и те се бояха да му предоставят повече власт, отколкото имаше в съвета; въпреки че знаеше това, той не направи никакъв компромис с убежденията си и продължи да отстоява непоколебимо онова, в което вярваше. Ето защо непрекъснато бе спохождан от разочарования и човечността му малко по малко се съсухряше, изпълвайки го с горчивина.

Обаче освен изключителната му набожност имаше и нещо друго – едно почти неопределимо качество, което можеше да бъде забелязано само от най-изтънчените сетива, поради което равните нему страняха от него, без сами да знаят защо. Той беше жесток. И въпреки че полагаше големи усилия да не се издаде пред обществото, по някакъв начин това се излъчваше от него и караше хората да настръхват. Навярно се дължеше на плоските му, студени очи, разположени навътре в черепа му, на извивката на върха на носа му или на слабото му, мършаво и изгърбено тяло. Каквото и да беше обаче, нещата, които вършеше тайно, стигаха и до обществения му живот, без значение дали го искаше, или не.

Той научи сина си да ловува, когато момчето беше на десет жътви. Тейн беше изключително способен ученик и ентусиазирано се захвана с лова, най-накрая открил нещо, което да задоволи строгия му родител. И ако беше забелязал яркия блясък в очите на Ерис, когато гледаше как хванатият заек се мята в капана, или с какво удоволствие прекършваше шийката на ранена птица, трябваше да се чувства щастлив, че баща му е доволен, и не толкова щастлив, когато той се нахвърляше върху него без предупреждение, както обикновено ставаше.

Веднъж, когато беше на дванадесет жътви, се разхождаше в гората

и попадна на баща си, който тъкмо одираше един джедх – лишена от козина, дългомуцунеста разновидност на дивите кучета, обитаващи северните части на Гората на Юна. Джедхът беше още жив, привързан към земята с раздалечени крака – духовете знаят как Ерис бе успял да го подчини. Момчето бе привлечено от сподавеното скимтене, което животното надаваше през овързаната си с колана на съветника муцуна.

Той застина наблизко и се вторачи в тях, без да бъде забелязан от Ерис, който бе твърде погълнат от заниманието си, за да обърне внимание на нещо друго. Тейн наблюдаваше как баща му бавно и прецизно отделя пластове кожа и подкожна мазнина с ножа си, оголвайки розовите мускули отдолу. Половин час той стоя абсолютно неподвижен на полянката, ала съветникът изобщо не го видя, зает педантично да разфасова звяра на части, парче по парче, обелвайки го като портокал, докато не стигна до сърцето му, което пулсираше между ребрата. Тейн отмести поглед от животното към лицето на баща си и обратно, и за първи път през живота си осъзна, че е син на чудовище.

Майката на момчето, Кенда, беше бледа, наподобяваща мишка жена – дребна, стеснителна, безлична и тиха. По-късно му дойде на ум, че може би тъкмо женитбата с Ерис я бе направила такава, ала странно защо жестокостта на баща му никога не се насочваше към съпругата му и той никога не я биеше така, както биеше сина си. Най-много да ѝ се разкрещи, при което тя мигом избягваше като подплашен лалугер; но след като тя не притежаваше собствена воля и не се осмеляваше да направи и най-малкото нещо, без да се допита до Ерис, едва ли му даваше основания да е недоволен от нея. Тейн си спомняше майка си като някакво нищожество, бледо допълнение към желанията на баща му, робско създание, което си живуркаше изцяло по волята на съветника и нямаше никакъв собствен живот.

Кенда бе родила на Ерис две деца и за малко не бе умряла при ражданията им, понеже слабото ѝ тяло едва можеше да понесе трудностите на бременността. Тейн обаче се съмняваше, че тя някой взимаше под внимание нея или здравето ѝ в случая. Сестра му Исия беше с шест жътви по-малка от него и той много я обичаше. Тя беше единственият пристан на човечността в тяхното семейство. Незнайно как бе успяла да израсне незасегната от родителите, които я бяха отгледали, без да възприеме негативните им черти като толкова други деца. Като че ли личността ѝ се бе оформила още в утробата, елиминирайки всяка възможност за външни влияния.

Тя бе щастливо дете, докато Тейн бе по-сериозен, истинска

мечтателка, създаване на въображението и безграничната енергия, което плачеше, когато откриеше паднало от гнездото си птиченце, и се смееше, когато завалеше дъжд. Тейн ѝ завидваше за страстта ѝ към живота и за безгрижната ѝ радост; същевременно ценеше това и обичаше да бъде до нея просто за да чувства топлината, която тя излъчваше; светът изглеждаше много по-хубав, когато тя беше до него. Исия понасяше паданията и ожулванията като всяко друго дете, обаче той винаги беше до нея, за да превърже одрасканото ѝ коляно или да я утеши, когато плачеше. Докато се учеше как да се грижи за сестричката си, той опозна лечебните свойства на различните растения и билки и започна да ги прилага и за собствените си рани. От своя страна, Исия обожаваше по-големия си брат – ала тя обожаваше всички, включително и безгласната им майка, че дори и баща им, който гледаше никога да не бие Тейн в нейно присъствие.

Исия и единствено Исия правеха живота поносим за Тейн, докато навлизаше в зрелостта. Сякаш баща му по някакъв начин усещаше отвращението, което изпитваше синът му към него, след като го беше видял как измъчваше джеджа в гората. Това, прибавено към непрекъснато нарастващото му разочарование от градския съвет, доведе до редовните побои над сина му, които ставаха все по-чести и по-чести. Ерис подлагаше сина си на невъзможни изпитания – Тейн бе принуждаван да ходи в библиотеката на Амада и да запаметява цели глави от сарамирската история, които да рецитира дума по дума. Ако направеше някоя грешка, както неизбежно се случваше, биваше подлаган на нечовешки бой, докато тялото му почерняваше, а дробовете му хриптяха за въздух.

От време на време Тейн отиваше за няколко дни в гората, където намираще утеха. Наученото от баща му за лова и начините за оцеляване в гората му служеха добре в периодите, когато се скиташе сред дърветата, и на него му се искаше все повече и повече да бъде сам, заобиколен от животни и растения, нито едно от които не можеше да бъде толкова жестоко към него като онова страшилище, което го чакаше вкъщи. Ала имаше едно нещо, което винаги го караше да се връща обратно – Исия. Макар че изблиците на насилие на баща му да бяха насочвани винаги към него, той не се осмеляваше да остави сестра си на милостта му, в случай че някой ден Ерис решише да си намери друг отдушник.

Когато беше на шестнадесет жътви, а Исия – на десет – този ден настъпи.

Тейн бе прекарал цяла седмица сред природата, обикаляйки по речните брегове и скалните зъбери в търсене на един особен храст, наречен

иритисима, чиито корени имаха свойството да пропъждат треската. До този момент повечето от времето, когато не беше въщи, прекарваше в библиотеката, където изучаваше особеностите на различните билки покрай заниманията си със сарамирската история. Исия му липсваше, ала той знаеше, че тя си изкарва добре и в собствената си компания и не се нуждаеше толкова от по-големия си брат, колкото той от нея. Момичето си имаше и приятелки в селището – истински приятелки, а не бегли познати като него. Той все не можеше да си създаде едно истинско приятелство, при положение, че трябваше да крие белезите си и да измисля оправдания за периодите на отсъствие, които всъщност му бяха необходими да се възстановява от побоите.

Когато се върна у дома, къщичката им, закътана под дебелия сянка на масивните дъбове, бе необичайно тиха. Денят беше топъл и влажен и ризата му бе подгизнала от пот. Използвайки пушката си като бастун, по начин, който му беше абсолютно забранен от баща му, той се дотътри до вратата и надникна вътре. Липсата на шум обикновено означаваше, че Ерис е далеч, ала сега момчето изведнъж бе овладяно от неприятно предчувствие.

– Майко? – извика той, пристъпвайки на верандата. Уплашеното й лице изведнъж се появи на вратата към кухнята, след което отново се скри. Тейн усети как го облива внезапна студенина. С бързи крачки се приближи до стаята на Исия и отвори вратата, без да чука.

Сестричката му се беше притаила в ъгъла до сламеното си легло, свила се на кълбо в зародишна поза, косата ѝ бе в безпорядък, а лицето ѝ беше подпухнало от плач. В този миг, в тази ужасна секунда, той разбра какво се бе случило – нали винаги се бе опасявал тайно от това? Дъхът му спря, сякаш за да запуши онова, което се надигаше от корема към гърлото му. Като насън, той прекоси стаята и пропъзля до Исия, а тя се хвърли в обятията му и го прегърна силно, отчаяно, все едно той можеше да отнеме болката от нея, както бе правил преди. Вените на врата му потрепнаха, когато момиченцето изпищя, подпряло брадичка на рамото му, очите ѝ внезапно помръкнаха, той видя тъмните кървави петна по сламеника ѝ и синините по тънките ѝ ръчички, където пръстите на Ерис се бяха впивали. Шафраненожълтата ѝ рокличка бе станала ръждивокафява там, където девойчето я бе събрало между коленете си.

Той си спомняше как я прегръщаше. Спомняше си как ѝ свари отвара от валериан и превара, която щеше да накара да заспи. След което излезе навън, в гората, и се върна чак на следващата сутрин.

Баща му вече се беше прибрал и седеше на кръглата кухненска

маса. Тейн отиде да провери как е Исия – тя продължаваше да спи, – след което седна точно срещу Ерис и сложи пълна до половината бутилка с алкохол на масата. Баща му го гледаше с каменно изражение, като че ли този ден по нищо не се отличаваше от останалите дни, сякаш той не бе съсипал и омърсил единственото хубаво нещо, което някога бе създал, завинаги разрушавайки крехката невинност на създанието, което бе по-красиво от цялата останала фамилия, взета накуп.

– Откъде намери това? – попита той, а гласът му звучеше басово – както всеки път, преди да го удари.

– Твоя е – рече му Тейн. – Аз я взех.

Майка му, която се суетеше около фурната, побърза да се оттегли, усещайки назряващия конфликт.

– Донеси ни две чаши, майко – каза Тейн. Тя се спря. Той никога не й бе *нареждал* да направи нещо преди. Погледна към съпруга си. Той кимна и тя изпълни заръката, преди да излезе от стаята.

– Ти си пиан.

– Точно така – потвърди момчето, напълвайки двете чаши. Ерис пиеше рядко, ала когато го правеше, си сипваше точно това – абаксия, пивка напитка от планините.

Бащата изгледа невъзмутимо сина си. В друг случай Тейн щеше да се извива и да го умолява под ударите на юмруците или на колана му. Ала Ерис бе усетил, че този път наистина бе отишъл твърде далеч, беше преминал някаква невидима граница, а и момчето вече бе достатъчно силно, за да се изправи срещу баща си. В поведението му се усещаше войнственост, а под нея се забелязваше нещо, което Ерис никога преди не бе виждал в погледа на сина си. Някаква празнота, като че ли нещо вътре в него бе умряло и беше оставило зейнал кратер след себе си. За първи път през живота си съветникът се страхуваше от своя син.

– Какво си въобразяваш, че правиш? – попита той бавно, предпазливо.

– Ти и аз ще си пийнем – отговори момчето, бутайки чашата му към него. – А после ще си поговорим.

– Няма ти да ми казваш какво да правя – сопна се бащата и се надигна от мястото си.

– Сядай *долу!* – изрева Тейн, стоварвайки юмрук върху масата. Ерис се вцепени. Синът му се взираше в него с неприкрита омраза в погледа си. – Ще седнеш на мястото си и ще пиеш, или, боговете да са ми на помощ, ще ти направя нещо по-лошо от онова, което си сторил с Исия.

Бащата седна и с това действие си отиде и последната част от авторитета му. От толкова много години бе свикнал да прави каквото си поиска в този дом, че сега просто не знаеше как да реагира. Ръцете му се разтрепераха, докато Тейн отново бе възстановил спокойствието си, отмятайки един черен кичур от челото си. Тогава главата му не беше обръсната.

– Наздраве – каза момчето, вдигайки чашата си. – За семейството.

С тези думи той пресуши питието си на една-единствена глътка, а баща му последва примера му.

– Тя беше всичко, което имах, татко – изрече Тейн. – Тя беше единственото хубаво нещо, което някога си направил, а ти я съсипа.

Очите на Ерис избягваха погледа му.

– *Защо?* – прошепна момчето.

Баща му не продума нищо дълго време, след което каза тихо:

– Защото теб те нямаше.

Тейн се изсмя горчиво.

Ерис го погледна.

– Какво смяташ да направиш?

Тейн почука с нокът по бутилката с абаксия.

– Вече го направих.

Баща му отвори уста да каже нещо, ала оттам не излязоха никакви думи. Изражението на неподправен ужас, изписано на лицето му, беше нещо, което момчето не беше виждало никога преди.

– Корен от пискюлово дърво – каза той. – Първо парализира гласните струни, а после изсмуква силата от крайниците ти. След това започва да работи върху вътрешностите ти. Според книгите до петнадесет минути ще умреш. И най-хубавото от всичко е, че на практика е неоткриваемо и по трупа не остават никакви следи, така че изглежда като най-обикновена сърдечна недостатъчност.

– Ти... ти също пи... – зяпна Ерис. Вече усещаше сковаността в основата на гърлото си, а ларинксът му започваше да се подува.

– Какво растение само, нали, пискюловото дърво – усмихна се момчето. – Листата и надземните части произвеждат противоотрова на веществото в корените. – Той отвори уста, показвайки някаква тъмнозелена каша, която бе скрил под езика си. След миг я глътна.

Баща му се опита да каже нещо – да се помоли за милост, да се откае – ала вместо това се свлече от стола си и се строполи на пода. Тейн коленичи до него и го загледа, докато парализата обхвана напълно крайниците му. Очите на Ерис се въртяха като обезумели и момчето се

заслушва безстрастно в тихите скимтящи звуци на агония – те бяха максимумът, който баща му можеше да изтръгне от тялото си.

– Виж в какво ме превърна, татко – прошепна Тейн. – Вече съм убиец.

Той взе чашите и бутилката и излезе от стаята. Те бяха единствено-то доказателство, което можеше да бъде използвано срещу него, в случай че му отправаха обвинение за смъртта на баща му. Не че това му се струваше много вероятно. Майка му не би направила такова нещо. Момчето навлезе в гората и не след дълго писъкът ѝ го застигна от къщурката – беше открила тялото на мъртвия си съпруг.

Този ден той се скиташе из лесовете, обезумял от мъка и отвратен от себе си. Нямаше никаква представа какво ще правят след това, как ще продължат да живеят, какво ще се случи с тях. Знаеше само, че щеше да се грижи за Исия, да я пази и никога нямаше да позволи на мъж като Ерис отново да я нарани. Надяваше се само тя да се възстанови от преживяното и да бъде същото момиче както преди.

Върна се в къщичката посред нощ и отново я завари тиха. Тялото на баща му още си лежеше в кухнята. От майка му и Исия обаче нямаше и следа. Първо изпита пристъп на паника; но след това разумът го успокои. Бяха отишли при някоя позната, или пък бяха изпратили Исия при лекар в Амада. Нямаше къде другаде да са заминали – майка му нямаше толкова силен характер, че да напусне дома си завинаги. Той завлече трупа извън къщата и го погребва в тъмнината, след което зачака тяхното завръщане.

След седмица стана ясно, че няма да се върнат. Беше подценил майка си. Навярно нуждата ѝ да избяга се бе оказала по-силна от страха ѝ да се сблъска с външния свят без своя съпруг. Може би тя ненавиждаше сина си заради онова, което бе сторил. Сигурно се бе уплашила, че той ще се върне и ще убие и тях. Никога нямаше да узнае. Тя бе заминала и беше взела сестричката му със себе си. Той беше изгубил единствения човек, който искаше да защити, и сега до него нямаше никой и нищо. Бе съвсем сам.

* * *

Преди разсъмване Тейн се върна към прогнилата странноприемница, за да събере вещите си. Мина на пръсти покрай стаята на Асара – не му се искаше да я вижда. Имаше много неща, върху които да помисли, много неразрешими въпроси, на които трябваше да намери отговорите. Не можеше да направи това в Чайм, не можеше да го направи и в нечия

компания. Щеше да остави Асара да изчака завръщането на Кайку – поне за това ѝ се доверяваше.

Младежът събра всичко от разнебитената си стая, в която както винаги ставаше ужасно течение, и тъкмо щеше да си тръгне, когато погледът му попадна на една бележка на леглото, подписана от спокойната ръка на Асара. Младежът се поколеба за миг и я вдигна.

„Ако промениш решението си, прочете там, занеси тази бележка на жреците в храма на Паназу в Аксками. Кажете им, че искаш да се присъединиш към Лоното. Те ще разберат.“

Той смръщи мургавото си чело, след което пхна бележката в джоба си. Търговски каруци щяха да потеглят на юг при изгрев слънце. Той възнамеряваше да се качи на някоя от тях.

Двадесет и втора глава

Снегът хрущеше под тежките ботуши, докато Кайку си пробиваше път на запад през високите върхове на планините. Отдалеч изглеждаше като тресяща се могила от кожи, погребана под осеяната с кръпки дреха, която бе взела от мъртвия мъж в пещерата преди три дни. Мъхнатите краища на огромната ѝ гугла пърхаха под поривите на вятъра около червено-черната Маска, която носеше на лицето си, и тя се придвижваше бавно, но неотклонно напред, подпирайки се на дълга сопа, преметнала пушката си през рамо.

„Всемогъщи духове!, помисли си момичето. Кога ли ще стигна най-сетне?“

Бе изяла вчера последната дажба от откраднатата храна и всеки момент щеше да припадне от глад. Някакъв вътрешен глас ѝ каза да продължи с всичките си сили, да пътува посред нощ и да продължава да напредва, докато в стомаха ѝ все още има нещо повече от сняг. Този глас ѝ каза, че върховете скоро ще разбулят своите тайни, че не може да се намира на повече от една нощ път от манастира. Сега, в късния следобед на следващия ден, този глас бе изпаднал в подозрително мълчание.

Тя се поспря за момент, облягайки се на тоягата си. Нямаше никакъв шанс да хване каквото и да било за ядене тук, а снегът бе заровил всички растения и коренчета под еднометрови преспи. Снежната пустиня представляваше един безкраен бял лабиринт, а единствените признаци на живот бяха далечното грачене на гнусовраните и откъслечния вой на Различните твари през нощта. Призракът на гладната смърт я заплашваше отново, а единственото, което можеше да стори, бе да продължи да се движи.

Маската бе прилепнала плътно към лицето ѝ, сякаш се бе нагодила към извивките му. Сети се за страха и безпокойството си, които бе изпитала при мисълта да я сложи за първи път, опасенията ѝ от безумие или пристрастяване. Колко смешно ѝ изглеждаше това сега. Маската не беше неин враг – всъщност тя навярно беше единствената ѝ надежда да оцелее на това място. Кайку се доверяваше на Маската си, чувстваше се комфортно с нея; и въпреки че тя се бе оказала доста неефективна до този момент, вярата ѝ не спираше да я крепи. И ето че след много дни вярата ѝ най-накрая беше възнаградена.

Тя вдигна глава и видя един пролом, който ѝ се стори познат.

Приблужи се до него, застана до заснежения му край и се замисли. Бе сигурна, че е била тук и преди, и макар че си спомняше как минава през подобна пролука в скалите, не можеше да се сети да е виждала нещо подобно при сегашното си пътешествие. В южния му край имаше пътека, която лъкатушеше между два отвесни склона, надвиснали заплашително над нея; знаеше и това, със същата ужасяваща сигурност, както знаеше и че не бе минавала оттук по време на лутанията си из планината.

Когато се огледа наоколо, наистина видя пътеката и пое по нея.

Докато денят се движеше към своя край, девойката откри и други ориентирни, за които знаеше – огромно деформирано дърво, стърчащо от снега, протегнало възлестите си, изкривени пръсти към небето; плоска, гладка като огледало равнина от лед, която трябваше да се премине единствено по пътечката от черни камъни, минаваща по средата ѝ; развоен планински връх, разкъсан на две от някакво чудовищно и древно бедствие. Всяка гледка пораждаше спомени, които не бяха нейни, но принадлежаха на някои от предишните носители на Маската ѝ – спомени, абсорбирани от дървените ѝ влакна посредством някаква непонятна осмоза.

„Татко“, помисли си момичето. Чувстваше как сълзите ѝ ще рунат всеки момент. Дървото изведнъж ѝ замириша на Руито – уютна, мускусна миризма на стари книги и бащина любов, аромат, който винаги долавяше, когато сядаше в скута му, или се сгушваше до гърдите му и заспиваше там. Усети го като призрак в съзнанието си, обезсърчаващо безплътен, ала все пак беше там, и се почувства отново като дете.

На следващия ден, още по-гладна и изтощена, тя се сблъска с едно странно явление. Докато вървеше по склона, същинско насекомо сред необятната снежна пустош, изведнъж усети, че Маската започва да се затопля. Главата ѝ се замая. Чувството на беше неприятно, ала малко я притесни. Докато се движеше напред, дървото стана още по-топло; тя реши да отстъпи няколко крачки назад, само за да види какво ще стане, и за нейна изненада температурата на Маската спадна.

„Там има нещо“, си помисли девойката.

Нямаше какво друго да направи, освен да продължи. Тя бавно запристъпя, усещайки присъствието на нещо огромно и невидимо пред себе си. Инстинктивно протегна ръка, страхувайки се да не се блъсне в нещо, ала петте ѝ сетива не можах да открият каквото и да било.

Ръката ѝ докосна преградата и внезапно блещукащото Чаросплетие

се открии пред нея.

Гледката направо спираше дъха – необятна шир от поклашащи се нишки, простиращи се от хоризонт до хоризонт. Не беше точно като стена; по-скоро наподобяваше някаква плътна маса, цялата в примки и възли, които се преобръщаха отвътре навън, поглъщайки се взаимно, след което се възстановяваха отново. Тук проблясващите нишки на Чаросплетието бяха хвърлени в смут, като че ли самата тъкан на света се бе заплела в невъобразима бъркотия, в която всичко сякаш вреше и кипеше. Въпреки това преградата следваше контурите на земята, висока около шест метра и също толкова дълбока. Хаос в идеално подредената рамка. Това не се дължеше на някакво бедствие или на грешка на природата – бе направено абсолютно преднамерено, и то от съществата, които знаеха много добре как да въздействат на света, невидим за човешкия взор.

Смаяна, девойката отдръпна ръката си и преградата изчезна от погледа ѝ. Маската се бе активирала в отговор, карайки я да се чувства леко замаяна. Ето защо манастирът бе останал скрит през цялото това време. Преградата обръщаше незащитеното съзнание в обратната посока, обръкваше сетивата му и го заблуждаваше. Единствено с Маска някой можеше да се надява, че ще проникне.

Изпълнена с решимост, Кайку отново постави ръка върху преградата. Натисна леко и потрепващите нишки се разделиха, за да я пропуснат. Тя затвори очи, пое си дълбоко въздух и произнесе кратка молитва към боговете, след което пристъпи напред.

Беше обгърната от светлина, погълната от утробата на Чаросплетието. Нишките я заобикаляха, гигантско, люлеещо се море на чудесата, и девойката си помисли, че може просто да се остави да бъде понесена от вълните му и да престане да се тревожи за каквото и да било. Ала тя знаеше за опасностите, които криеше Маската, и не се подчини на това мигновено желание. По същия начин се бе чувствала, когато бе умряла – същата красота, същия съвършен екстаз; даваше си сметка, че ако се поддаде, няма да може никога да се върне обратно. Спомни си, че светът бе изглеждал по същия начин, когато пламъците бяха изригнали от нея, когато ирисите ѝ бяха почервенели и бе зърнала нишките на Чаросплетието под обвивката на онова, което забелязваше нормалният човешки взор. Тя се боеше от това и се вкопчи в този страх, защото именно той я придържаше към реалността. Гмурна се напред през величествения рай и след известно време стигна до неприятната, пронизваща светлина на света от другата страна.

Имаше чувството, че е била лишена от нещо красиво, все едно любимият човек ѝ бе изневерил. Погледна през рамо, ала преградата отново бе станала невидима. За секунда ѝ се прииска да захвърли всичко и да се върне там, да потъне в прекрасното сияние, вместо да се измъчва от жестокия студ и глад. После обърна глава и продължи напред, а Маската на лицето ѝ започна да охладнява.

С течение на времето бе развила навика да си мърмори под носа, несъзнателна реакция на потискащата самота на пътешествието си. Като цяло монологът ѝ беше несвързан и безсмислен, ала част от него засягаше състоянието ѝ – тя не спираше да си натяква, че е Различна и представлява опасност за другите, че ще остане тук, в пустошта, където няма да нарани никого и където никой няма да страни от нея. Понякога говореше на баща си и брат си, като че ли те бяха до нея, а друг път си представяше голям глиган, който се движи наблизко, ала все се изплъзва от погледа ѝ, и присъствието му я успокояваше.

Изтощението и гладът даваха сили на тези фантазии, те се бяха закрепили в замъгленото ѝ съзнание и оказваха да си тръгнат оттам. Те я подтикваха да не спира, когато издръжливостта ѝ беше на път да рухне, и те щяха да я карат да продължи да върви, докато се строполеше на земята и умреше, ако не беше открила манастира.

За първи път го зърна между два планински склона на юг. Добре че денят беше ясен, защото в противен случай рискуваше изобщо да не го забележи; ала въздухът беше студен и прозрачен като кристал, а очите ѝ не бяха загубили остротата си. Бе погребан в планините на около километър или два, а голямата му фасада се подаваше между заобикалящите го скали, масивна и безжизнена. От това разстояние ѝ беше трудно да различи други подробности, ала тесният каменен мост, който се извиваше над дълбоката клисура пред входа му, веднага ѝ направи впечатление. Точно натам трябваше да се насочи, ако искаше да влезе в сградата.

Отне ѝ почти цял ден да намери пътеката, водеща до манастира, която се оказа редица от широки, стръмни каменни стъпала, издълбани в каменната кожа на възвишенията. Огромните ѝ размери изпълниха Кайку със страхопочитание, пробивайки пелената на изтощението, която бе забулила съзнанието ѝ. Стъпалата бяха издълбани преди столетия, ръбовете им се ронеха и бяха загладени от времето; ако Чаросплетниците наистина обитаваха това място, трябва да са живели тук далеч преди да построят манастира, защото стълбата явно беше по-древна от тях. От двете ѝ страни се издигаха покрити със сняг статуи, разположени на пиедестали, ала когато момичето разчисти снега от повърхността им,

откри, че са покрити с мъх и обезобразени от стихииите, поради което не можеше да определи какво точно са представлявали. Безкрайните стъпала изцедиха и последните сили, които ѝ бяха останали, и тя почти бе заспала права малко преди края ѝ.

Промяната в ритъма на стъпките ѝ я извади от дрямката ѝ, Кайку отвори очи и видя, че се намира на тясна пътечка, водеща до неголям стражеви пост, кацнал на скалистия склон. Той представляваше няколко постройки от тухли и камък, свързани с лъкатушещи проходи, издълбани в снагата на планината. Съоръженията бяха порутени и изглежда бяха отдавна изоставени, а капациите на прозорците им скърцаха под напора на ледения вятър. Грозни и опростени, те приличаха на къщите в Чайм, само дето изглеждаха по-солидни. Малко по-нагоре започваше мостът – здрава, лишена от каквато и да е украса конструкция, която се протягаше над широкия ров, в чиито мрачни дълбини бяха покрити с дебел слой сняг. Не се забелязваха никакви признаци на живот.

Девојката се чувстваше толкова изтощена, че скоро нямаше да е в състояние да направи и крачка. Тя се довлачи до най-близката постройка, блъсна дървената врата и откри, че това беше някакъв кокошарник, който отдавна бе опустял, ала в ъгъла се виждаше купчина мухлясала слама. Момичето се просна върху нея и веднага заспа.

* * *

Сънят ѝ бе грубо прекъснат от спазмите в стомаха ѝ и тя с нежелание се пробуди от унеса си. Полежа известно време със затворени очи, когато изведнъж се сепна от неочакван звук – тътренето на нечии крака, което се чуваше в ужасяваща близост.

Някой се надвеси над нея. За един ужасяващ миг девојката си помисли, че това е призрактът на мъжа, когото бе убила в пещерата; ала въпреки че одеждите им много си приличаха, това очевидно бе друг човек. Парцаливата роба на непознатия бе ушита от по-различни кожи, а Маската, която се втреничи в лицето ѝ, беше бледосиня и направена от по-скоро от дърво, а не от кост. Тя изобразяваше гримаса на идиотско любопитство – подпухнало, кръгло лице с дебела долна устна и големи тъмни очи, ококорени от изненада. Кайку веднага се опита да отстъпи назад, ала движението ѝ бе блокирано от каменната стена зад гърба ѝ. Пушката ѝ лежеше наблизко, ала не достатъчно близо, че да може лесно да я сграбчи.

Кръглото лице се наклони на една страна, после се наведе още по-близо, взирайки се съсредоточено в нея. Сякаш я душеше като някакво

диво животно, което се опитваше да определи дали става за ядене, или не. Момичето не помръдна.

Изведнъж синята Маска се отдръпна, загубила интерес към нея. Чаросплетникът се обърна и се отдалечи от ъгъла ѝ, поспирайки се за малко да разгледа някои други неща в кокошарника, след което излезе навън, затваряйки вратата зад гърба си.

Сърцето на Кайку щеше да се пръсне. Какво означаваше това? Откакто бе напуснала пещерата в планините, нито веднъж не се бе замисляла, че смъртта на човека, чиито дрехи бе облякла, можеше да доведе до някакви неприятни последствия за нея. Сега си даваше сметка за глупавото си недоглеждане. Ами ако те се разпознаваха един друг не само по Маските, ами и по одеждите си? Ами ако познаваха Чаросплетника, който бе притежавал тази червено-черна Маска? Баща ѝ можеше да го е убил, както тя самата бе убила Вещера в пещерата. Ако откриеха, че човекът, който носеше тази изцапана с кръв роба, тази ухилена Маска, не е мъжът, когото познаваха...

... мъжът...

Тогава я осени, а то беше толкова очевидно, че именно затова го бе пропуснала в своя делириум. Чаросплетниците бяха само мъже. Никакви жени не се допускаха в ордена им. Единствено благодарение на тежките, безформени одежди тялото ѝ не беше разпознато; под робата дори заоблеността на гърдите ѝ почти не се забелязваше, освен ако не изпъчеше рамене. Ако не говореше нищо, имаше голям шанс да не бъде разкрита.

Внезапно овладяна от паника, Кайку грабна пушката си и се втурна към вратата на постройката. Тя я откряна едва-едва, страхувайки се да не види как Кръглоликия тича към манастира, за да вдигне тревога; наместо това обаче видя как гътрещата се фигура се шляе по пътеката, като ровичкаше разни неща и вдигаше някакви камъни от земята, за да ги разгледа по-внимателно.

Тя пристъпи предпазливо навън. Утрото бе настъпило – влажно и хапещо студено. Заснежението склонове на клисурата бяха скрити от гъста бяла мъгла, която се стелеше в низината. Недалеч извитият мост висеше във въздуха, свързвайки двата края на бездната. Изглеждаше непоносимо крехък, понеже липсата на каквато и да е орнаментация го правеше да прилича на временно съоръжение, несъвместимо с резбованата фасада на манастира от другата страна. Девојката изведнъж почувства страх. На какво изобщо се беше надявала, когато се довлече тук горе? Защо не беше обмислила опасността? Защо не се скри някъде наблизко и

не проучи обстановката, преди да се хвърли безразсъдно в леговището на Чаросплетниците?

Поредният спазъм, раздрал стомаха ѝ, ѝ подсказа отговора. Не можеше да си позволи да се крие и да шпионира околността, при положение че умираше от глад. А да се върне обратно в снежната пустош, откъдето бе дошла, означаваше сигурна смърт.

Нямаше никакъв избор.

Бързото претърсване на стражевия пост – като гледаше да не привлече вниманието на Кръглоликия – не разкри нищо повече от изоставени сгради, в които не откри и трошичка. Ето защо тя се запъти към тесния мост, водещ до манастира, подпирайки се на сопата си като достолепен старец, горещо надявайки се, че онези, които бяха вътре, нямаше да се усъмнят в дегизировката ѝ.

Фасадата на манастира беше строга и опростена. Огромни колони поддържаха покрива, който се сливаше със скалистия склон в задната си част. Под него се виждаха четири гигантски статуи на приведени същества, които сякаш се състояха само от люспи и зъби. Щом Кайку се приближи, видя, че колоните бяха декорирани с хиляди миниатюрни пиктограми, а в повърхността им бяха издълбани отвесни улеи. За разлика от скулптурите покрай стълбата, тукашните статуи бяха пощадени от деструктивното влияние на природните стихии. Те бяха изваяни с такава прецизност, че на момичето ѝ се стори, че всеки момент ще помръднат като живи. Порталът на манастира бе снабден с тежки каменни порти, които бяха отворени. Вътре беше тъмно.

Девојката се поколеба. Чудовищата под покрива я караха да настръхва. Имаше чувството, че те не я изпускат от поглед, и това натрапчиво усещане едва ли се дължеше само на изопнатите ѝ нерви. Тя погледна назад през моста и видя Кръглоликия, който я наблюдаваше от другата страна на клисурата. Страхът от разобличаването ѝ отново я връхлетя, ала вече не можеше да се върне. Тя събра цялата си смелост и продължи напред. Каменната паст на манастира я погълна.

По стените на коридора, в който се озова, се виждаха поставки за факли, ала те бяха празни. На утринната светлина, проникваща от входа зад гърба ѝ, можеше да забележи очертанията на статуи, разположени от двете страни на пасажа – уродливи зверове, които протягаха ноктестите си лапи към нея, или се готвеха за скок отгоре ѝ. Всичко друго бе потънало в плътен мрак. Тя продължи да пристъпя, наблюдавайки сянката си, която се движеше пред нея. Не след дълго тя се сля с тъмнината, след което девојката също бе обгърната от нея.

Тоягата на Кайку потропваше по каменния под и за известно време девойката се осланяше единствено на нея. После очите ѝ постепенно се адаптираха към мрака и тя видя, че мястото изглежда безлюдно като стражевия пост, ала все пак Кръглоликия беше дошъл *отнякъде*. Макар че беше смъртно изтощена, гладът ѝ не спираше да я подтиква да продължи, дори и когато сутрешната светлина изчезна напълно, след като момичето свърна зад някаква чупка в коридора.

Тогава зърна новата светлина и изведнъж почувства как нещо се приближава към нея нейде изотдолу. Стоеше застинала на горния край на някакво стълбище, и ако не беше спряла навреме, сега щеше да се търкала по стръмните каменни стъпала. Пламтящата факла се приближи по-близо и девойката видя, че я носи друго същество, облечено в разнородни кожи и парцали, с лице като ухилен череп, направено от почерняла кост. Новодошлият изкачи стълбите и се спря на няколко крачки от Кайку. Тя беше застанала така, че одеждите ѝ да прикрият най-добре нейната женственост; ала въпреки това усети как сърцето ѝ ускорява туптенето си, когато Чаросплетникът я изгледа. Дали очакваше от нея да каже нещо? В никакъв случай – отварянето на устата ѝ моментално подписваше смъртната ѝ присъда. След кратка пауза, която сякаш се проточи цяла вечност, той изгъркори нещо и подаде факлата си на момичето, след което мина покрай нея и се изгуби без страх в тъмнината. Кайку въздъхна облекчено.

Стъпалата я отведоха в нов коридор, където не всички поставки за факли бяха празни и димящите пламъци хвърляха червеникави отблясъци по вътрешността на проходите на манастира. Стените, таванът и подът бяха изградени от масивни тухли от жълтеникавочервен пясък, а тук-таме се виждаше я малък оброчен алков, я висящ, звънтящ талисман. Издялани от дърво малки идоли украсяваха лавиците, а от тавана се спускаха дълги знамена, под които Кайку трябваше да се провира. Не можеше да види никаква закономерност в подредбата – като че ли някой просто бе събрал символите на десетина религии на едно място. Имаше икони от далечни страни, езически чучела от известния с джунглите си континент Окхамба, старинни дърворезби от епохата на Угати, изображения на боговете от целия пантеон на Сарамир, включително и на тези, които бяха отдавна забравени. Имаше даже цял фонтан, сега изсъхнал, който представляше трите облика на Мисамча, разположени на пиедестал в класически винакски стил, датиращ от самото начало на Сарамирската империя.

Коридорът се разделяше първо на две, а после на четири, и скоро

Кайку напълно се изгуби в подземния лабиринт на манастира. Тя минаваше от помещение в помещение, продължавайки да се учудва на пълната липса на порядък и закономерност в строежа на необятното съоръжение, което сякаш бе проектирано от някой безумец. На няколко пъти мина покрай други Чаросплетници с Маски, ала никои не ѝ обърна внимание и тя започна да се поотпуска малко, спокойна, че дегизировката ѝ прикрива пола ѝ достатъчно добре.

След като мина по няколко безлюдни прохода, тя стигна до място, което ѝ заприлича на някаква тъмница. Нямаше никаква светлина и не се виждаше никои наблизко, но шумолящите, стържещи звуци, които се чуваха от тъмните ниши на килиите, ѝ подсказа, че поне някои от тях са обитавани.

Любопитството надделя над глада ѝ и тя пропълзя навътре. Какви ли затворници държаха Чаросплетниците в манастира си? От двете страни на късия коридор имаше килии, чиито врати бяха снабдени с решетки. Когато пристъпи по-близо, изведнъж всички звуци замряха и настъпи пълна тишина. Факлата ѝ осветяваше единствено решетките и светлината ѝ не достигаше до вътрешността на клетките, за да ѝ покаже какво има там.

Момичето се поколеба, обхваната от нерешителност, ала в крайна сметка се приближи до една от килиите и вдигна високо факлата си. Нещо се бе притаило навътре в сенките, нещо...

Внезапно то се хвърли към нея без предупреждение, удряйки се в решетките и протягайки ноктестата си ръка към нея. Кайку извика и отстъпи назад, а ноктите минаха на сантиметри от нея. Факлата ѝ падна на пода и се търкулна по земята, за щастие извън обсега на съществото.

Различна твар. Беше виждала подобни създания много пъти из планините, ала нищо не можеше да се сравни с това тук. То бе нещо неопируемо, отвратителна изродена маса от мускули и зъби. Имаше четири ръце, всяка от които имаше различна форма и размери, вариращи от хилави до масивни и подути. Едно-единствено око гледаше смъртоносно от съсухреното, сбръчкано черно лице, а по-долните части на тялото му представляваха ужасяваща мешавица от недоразвити крайници и пипала, увиващи се едно около друго, някои от които бяха изкривени и счупени. Гърбът му бе осеян с костни израстъци и рибешки перки. Сякаш няколко различни същества, всяко от които искаше да покаже характерните си черти, бяха преплели особеностите си в тази уродлива твар, като резултатът представляваше чудовищен, невъобразим хаос, от който на човек веднага му приляваше.

– ... *умриииииииии*... – изгъркори нещото на сарамирски и сърцето на Кайку се вледени.

Внезапно всички килии около нея оживяха, а незнайните им обитатели заблъскаха по решетките, протягайки се в мрака да я сграбчат. Ревовете и ръмженето се превърнаха в осакатени думи от деформирани усти, молби, проклетия и някакви ужасни звуци, наподобяващи ридания. Девойката отстъпи ужасена, грабвайки факлата, ала не се осмеляваше да отвърне поглед от съществото, което бе проговорило най-напред. То се отдръпна от светлината, оставяйки мракът да го погълне отново, след което изрече:

– ... *вишижжжж ккакквоооо направиши с нассссс...*

Момичето побягна от затвора, а ужасът вледеняваше кръвта ѝ, докато тичаше, и тя се спря чак когато звуците на кошмарните твари заглъхнаха. Тогава се облегна на една стена, задъхана и с разтуптяно сърце, изчакавайки пулсът ѝ да се нормализира. Потресът, който бе изпитала, щом онова нещо я нападна, бе достатъчно голям, ала когато ѝ проговори... едва ли можеше да понесе повече в състоянието на изтощение и глад, в което се намираше. Това бяха *напълно пораснали* Различни в недрата на чаросплетнически манастир. Интелигентни, чувстващи и затворени. Какво ли можеше да означава това?

Опитвайки се да се поразсее от спомените си, тя се заклатушка напред, изгубвайки се напълно в плетеницата от коридори. На няколко пъти ѝ бе хрумвало, че няма да може да намери изход от лабиринта, преди да е умряла от глад, но поне за момента не ѝ беше много до храна. Девойката продължи по коридора, без да я е грижа за посоката – единствено то, което искаше, бе да се отдалечи колкото се може по-далеч от тъмницата.

След известно време дочу някакъв приглушен шум, подобен на жужене, чийто източник трябваше да се намира някъде пред нея. Напоследък минаваше само през неосветени коридори, които приличаха повече на тесни тунели, по чиито стени не се виждаха никакви поставки за факли. От известно време не бе срещнала никого по пътя си и се бе примирила с факта, че най-вероятно бе свърнала от утъпкания път. Чудеше де дали да не се върне назад и да тръгне по маршрут, където вероятността да намери храна щеше да бъде по-голяма, ала неясният монотонен шум отпред я заинтригува достатъчно, че да я накара да продължи в сегашната посока.

Една светлинка в дъното на тунела привличаше вниманието ѝ – когато се доближи до нея, тя забеляза голяма пролука в стената на

коридора, извеждаща на широка скална тераса над просторна зала. Светлината идваше от нея – особено, малко зловещо сияние с неопределен цвят.

Терасата не ѝ позволяваше да види какво има в залата долу, ето защо тя се провря през пролуката, пропълзя до ръба и надзърна иззад него.

Тази зала бе по-украсена от всичко, което беше видяла досега на това място. Тя излъчваше някакво студено, каменно великолепие – жълтеникавочервените ѝ стени ту преминаваха в изящни колони, ту преливаха в масивни зидани трегери над инкрустираните със злато порти на нивото на пода. Кайку беше много нависоко – скалната тераса, на която бе застанала, се издигаше току под самия таван. От едната ѝ страна се виждаха статуите на няколко подобни на гаргойли създания, които наблюдаваха случващото се в залата, по-малки братовчеди на гигантската скулптура, издигаща се в далечния край на помещението. Тя бе висока петнадесетина метра и раменете ѝ докосваха тавана, както беше прилекнала под неестествената светлина. Създанията изглеждаха чудовищно – безоки твари със зейнали усти, чиито пропорции бяха в пълно противоречие със здравия разум. Бяха уродливи до неузнаваемост и едва загатнатият им хуманоиден облик караше Кайку да си зададе въпроса що за разум ги бе сътворил. Тъй като светлината идваше отдолу, отвратителните им черти изглеждаха още по-заплашителни, понеже по-голямата част от туловищата им бе забулена в сенки.

Вниманието на Кайку обаче бе привлечено не толкова от уродливите същества, колкото от онова, което се случваше в центъра на помещението. Там се намираше източникът на светлината – масивна скала, може би дванадесет метра дълга и шест висока. Тя не приличаше на никоя друга скала, която девойката бе виждала през живота си.

Формата ѝ бе съвършено неправилна; нещо повече – тя изобщо не приличаше на минерал. Повърхността ѝ сякаш беше *покълнала*, досущ като някакво растение или корал, и дебели корени и разклонения бяха плъзнали на всички страни, заравяйки се в стените, пода и тавана на залата. Кайку присви очи зад процеците на Маската си и усети как започва да ѝ се повдига. Призляваше ѝ само като гледаше скалата.

„Зная какво е това, каза си, след като спомените от Маската нахлуха в главата ѝ. Това е *вещерският камък*.“

Тя се взираше в източника на силата на Чаросплетниците – тяхното най-ревностно пазено съкровище.

Около скалата бяха застанали дванадесет Вещери, облечени също

като Кайку в парцаливи, съшити от най-различни материали роби. На главите си носеха причудливи Маски. Имаше и тринадесети човек, ала той беше гол – кльощав, измършавял мъж, който се извиваше безпомощно в ръцете на две от забулените фигури. Девојката гледаше как го повличат по каменните стъпала и го просват върху назъбената повърхност на вещерския камък. Тя се досети какво ще се случи още преди единият от Чаросплетниците да извади сърпа си и да пререже гърлото на нещастника.

Мъжът се сгърчи. Едната от фигурите отстъпи, докато другата го обърна по гръб и го разпори от брадичката до мъжеството му, отваряйки гръдния му кош и излагайки на показ органите му. После започна да го кълца, изваждайки ги грубо и машинално един след друг – сърце, бъбреци, черен дроб, черва... – поставяйки ги на скалата до трупа. Не след дълго Вещерът бе заобиколен от окървавените късове.

Кайку наблюдаваше тази процедура без особен ужас. Съдбата на човека изобщо не я засягаше, нито пък методът, по който беше разфасован. Ала в онова, което виждаше, имаше нещо нередно и след известно време тя разбра какво бе то.

Нямаше кръв. О, разбира се, човекът *кръв* доста обилно и одеждите на Чаросплетника бяха целите в кръв; по скалата обаче, където трябваше да е изтекла цялата му кръв, нямаше и петънце. Сърцето му лежеше върху нея, чисто и сухо като ябълка, а намотаните му черва се синееха, подобни на гума. Кръвта беше пролята, нямаше съмнение в това, но къде бе отишла? Като че ли скалата я беше абсорбирала по някакъв начин.

Или я беше *изпила*.

Кайку се намръщи при тази мисъл, ала в момента виждаше как повърхността на вещерския камък започваше да потъмнява, противното сияние чезнеше и като че ли се прибираше навътре, докато пещерата не потъна в гъст мрак. Единственият източник на светлина беше вътрешността на скалата и в момента тя изглеждаше като плетеница от пламнали вени, които пулсираха в тъмнината, сякаш повърхността ѝ изведнъж бе станала прозрачна и недрата ѝ бяха изложени на показ. В центъра ѝ се виждаше ярка камера, наподобяваща човешко сърце, която разпръскваше светещата бяла кръв около себе си.

„По духовете, помисли си Кайку. *Вещерският камък! Той е жив.*“

Изведнъж спомените я заляха, внезапен поток от реминисценции, които нахлуха в съзнанието ѝ, отприщени от внезапното ѝ осъзнаване на истината. Логически връзки, за които не се беше замисляла никога

преди, сега станаха очебийни, като всяка от тях пораждаше друга и така нататък, докато кръгът не се затвори и пред нея не се откри цялостната картина, такава, каквато баща ѝ я беше видял. За един кратък, болезнено ярък миг Кайку разбра какво бе узнал баща ѝ Руито ту Макаима, защо бе избягал и защо го бяха убили заради онова, което бе открил.

Вещерските камъни бяха живи. И както прахът, получен от тях, импрегниран в Маските на Чаросплетниците, покваряваше и извращаваше телата им, вещерските камъни покваряваха и извращаваха земята, в която лежах.

Осени я като внезапно видение. Руито в неговия кабинет, във взетия под наем апартамент в Аксками, надвесен над някаква стара карта и купчина схеми и навити на руло ръкописи. Проектът, по който работеше тайно от години, голямата му страст, изгарящите го съмнения. Във видението си Кайку беше с него точно в момента на откриването на истината – макар че не се беше намирала в кабинета му в реалния живот – когато всички факти, предположения и хипотези си дойдоха на мястото. Имаше връзка между регистрираните случаи на новородени Различни деца и географската им близост до убежищата на Чаросплетниците. Баща ѝ бе открил, че епицентърът на Различността винаги се намираше недалеч от някой чаросплетнически манастир, а манастирите се изграждаха около находищата на вещерски камък. Как така никой не беше направил тази връзка преди? Колко хора бяха убити или разубедени, за да затворят устата си завинаги? Руито беше узнал истината и бе решил да задълбочи изследванията си, да се сдобие с доказателствата, които му бяха необходими, за да се изправи срещу благородниците. Ето защо бе дошъл тук, бе видял това и после бе избягал.

Ала те бяха разбрали. По някакъв начин бяха разбрали; бяха се вкопчили в нещо, на което баща ѝ не бе обърнал внимание. Нещо дребно и незабележимо, ала кой можеше да каже точно какво? По времето, когато се върна на континента, ситуацията вече беше безнадеждна. Абсолютната секретност беше задължителна, ако човек като него се надяваше да надделее над Чаросплетниците. След като веднъж вече бяха предупредени, той нямаше да може дори да извести благородниците за откритието си. Те нямаше да му позволят да напусне дома си, щяха да следят всяка негова стъпка като гладни лешояди. Навярно, ако бе отишъл направо в Аксками и се бе опитал да разпространи откритието си сред другите хора, щяха да убият само него. Той обаче се беше върнал къщи, потресен от онова, което бе видял, за да приведе в ред мислите си и да се възстанови; а те го бяха проследили чак дотам. Едва тогава се

бяха оставили да ги види, да разбере, че са го следвали неотлъчно като сенки. Бяха му позволили да се прибере у дома си, да се прибере при семейството си, след което бяха свалили маските си.

И Руито бе разбрал, че животът му е пред своя край; той бе узнал твърде много.

Кайку усети, че се задушава от мъка, когато стана свидетел на избора, който баща ѝ бе направил. Нямахме никакъв начин да избяга и никакъв начин да престане да знае онова, което бе узнал. Щяха да го убият, а заедно с него и цялото му семейство. Ала поне можеха да напуснат с чест игралната маса, а не в нечистите лапи на създанията, които Чаросплетниците щяха да използват. Той нямаше да позволи на чудовищата, чиято тайна бе открил, да инквизират семейството му, да разголят и одерат съзнанията на близките му.

Не някой убиец бе сложил отрова в храната им през този ден, нито пък някакъв тайнствен пратеник на Чаросплетниците бе убил Кайку първия път, когато тя умря. Това беше дело на баща ѝ.

Когато се бяха уверили в неговата безпомощност, когато бяха претършували апартамента му в Аксками и бяха унищожили всичките му записки, Чаросплетниците бяха изпратили шин-шините. Обаче тези страшилища дойдоха твърде късно, за да могат да направят нещо друго, освен да почистят доказателствата, и само благодарение на способностите на Асара Кайку остана жива, за да разбере истината.

Очите на момичето плувнаха в сълзи. Тя изведнъж почувства неизмеримото отчаяние и загубата, съпътстващи ужасното откритие на баща ѝ. Нищо чудно, че изглеждаше уплашен и угрижен, все едно бе видял призрак, когато се върна у дома; той бе потресен от мащаба на конспирацията, която бе разбулил, разтърсен от прозрението, че нито той, нито семейството му ще бъдат пощадени. Потресен от избора, който трябваше да направи – да отрови близките си, за да ги спаси от къде-къде по-ужасна участ.

Чаросплетниците бяха екзекутирали Различни от двеста години, непрекъснато проповядваха омраза към тях и използваша силните си позиции, за да насаждат тази ненавист в съзнанието на всички жители на сарамирската империя. Ала те не правеха това от желание да запазят човешката раса чиста, нито пък поради някаква причина, свързана с религията. Те почистваха бъркотията, която сами бяха забъркали, прикриваха следите си, унищожаваха доказателствата.

Източникът на силата на Чаросплетниците беше и източникът на разазата, опустошаваща земята.

Тази мисъл вече ѝ дойде твърде много. Умираща от глад, изтощена и уплашена, тя се промъкна обратно през пролуката в стената и се отдалечи от скалната тераса. Нямаше никаква представа колко бе вървяла, преди да изгуби съзнание, ала посрещна забвението с отворени обятия.

Двадесет и трета глава

Анаис ту Еринима, Кръвна Императрица на Сарамир, стоеше на върха на Императорската цитадела и гледаше към града, прострял се в подножието ѝ. Гъсти облаци дим се издигаха от няколко места по северния бряг на Керин, замърсявайки вечерното небе. Въздухът беше сух и горещ като вътрешността на глинена пещ. Вляво зад нея окоото на Нуку, което приличаше на подут портокал, възпламеняваше хоризонта зад величественото туловище на храма на Ока, разположен в центъра на Императорската цитадела. Под алеята, на която беше стъпила Императрицата, се намираше скулптурната градина на Цитаделата – замръзнала гора от изящни форми и конструкции, разположена под открито небе. Тесни бели пътечки лъкатушеха около внимателно поддържаните ливади и пиедестали, върху които се издигаха статуите.

Анаис положи бледите си, елегантни пръсти на невисоката стена, която я предпазваше от главозамайващата височина, и наведе глава. Един императорски страж в синьо-бяла броня, който бе застанал на пост недалеч от нея, се преструваше, че не я забелязва.

Искаше ѝ се да изкрещи, да се хвърли от тази тераса и да рухне долу, срещайки смъртта си. Дали това щеше да бъде достоен край? Дали щеше да бъде възпят в песен или стих? Ако военният поет Ксалис беше все още жив, навярно би написал нещо хубаво, описвайки резкия ѝ, изненадващ край с резките си, изненадващи куплети, с думите си, които сечаха и пронизваха като меч.

Градът се раздираше отвътре. Повечето благородници се бяха изпарили обратно в именията си, където събираха армиите, с които разполагаха, и изчакваха да видят накъде ще задуха вятърът. Дворът се беше разпръснал и това бе направило Чаросплетниците по-важни от всякога; гражданската война щеше да се развихри всеки момент и всеки дом полагаше всички усилия, за да се увери, че ще задържи главата си над водата, когато конфликтът пламнеше. Дълбоко в сърцето си Анаис вярваше, че инициаторът на нещастията, които ѝ се бяха струпали, се намираше в собствената ѝ Цитадела – Вирч. Единствената алтернатива, с която разполагаше, бе сама да се заслепи и осакати, оставайки без Чаросплетник пред своите врагове. Вирч може и да се осмеляваше да действа подмолно, ала не би си позволил открито да не ѝ се подчинява, или да не я известява за получените известия, защото в такъв случай би разкрил

картите си и могъществото на Чаросплетниците щеше да бъде изложена на опасност. Ако се докажеше, че Вирч се е намесвал там, където не му е работата, благородниците щяха да поискат възмездие. Но не и преди да са направили всичко възможно, за да убият детето ѝ, помисли си тя с горчивина.

Положението ѝ беше отвратително. Дори и предполагаемите ѝ съюзници от нейния лагер бяха против нея. Защо никой от тях не идваше да я види? Нима годините на добро и разумно управление от нейна страна не означаваха нищо? По духовете, та това беше нейното *дете*! Единственото ѝ дете, единственото, което някога щеше да има. Лусия бе родена да стане Императрица. Та тя ѝ беше кръвна наследница!

Каква ли обаче щеше да се окаже цената на майчината любов? Колко ли хора щяха да умрат заради обичта ѝ към дъщеря ѝ? Колцина щяха да изгубят живота си, преди хората да разберат, че Лусия не е изрод, че не е нещо, от което трябва да се отвращават, а нещо изключително красиво?

Тази несправедливост не спираше да я измъчва. Справяше се донякъде със ситуацията, преди онзи идиот – командирът на стражата – да съсипе всичко, като арестува Ангър ту Торик. И тъкмо когато възнамеряваше да го пусне и да покаже на хората великодушието на тяхната владетелка, Ангър бе открит мъртъв, размазал собствения си мозък по стената на килията си. По улиците вече беше плъзнала мълвата как той храбро се пожертвал, преди мъченията на Императрицата да го накарат да се откаже от думите си.

И в центъра на тази паяжина стоеше Вирч. Знаеше, че е той. Ала нямаше никакъв начин да го докаже.

– Анаис! – чу се някакъв вик отдолу. Тя се отърси от сантименталния си унес и погледна към скулптурната градина, където Баракс Зан ту Икати я поздравяваше. Жената вдигна ръка за поздрав и слезе при него. Той я посрещна в подножието на стълбите. За един миг се изгледаха неловко; после Зан протегна ръце към нея и я прегърна, а тя, изненадана, отвърна на прегръдката му.

– На какво дължа тази неоправдана привързаност? – промърмори тя.

– Видът ви подсказва, че имате нужда от нещо такова, Анаис.

Той се отдръпна от нея и тя му се усмихна уморено.

– Толкова ли си личи?

– Само за този, който ви познава така добре като мен – отвърна Зан.

Анаис кимна благодарствено с глава.

– Елате с мен – рече тя, хвана го за ръката и го поведе по една от пътечките в градината.

Скулптурите в Императорската цитадела датираха от много отдавна – още от времето преди Сарамир да стане империя – а бяха събрани тук от безпогрешните инстинкти на втория Кръвен Император – Торус ту Винакис. Единствено щастливата случайност го бе накарала да избере Аксками за място, където да съхрани съкровищата си, тъй като първата столица – Гобинда – беше погълната от катаклизъм малко след края на царуването му и много неща бяха безвъзвратно изгубени. Той бе отговорен за създаването на повечето колекции от произведения на изкуството в настоящата столица; твърде чувствителен и творчески настроен, за да бъде добър управник, както разказва историята, тронът му бил узурпиран от изчезналия сега род Чо. Анаис смяташе някои от скулптурите за успокояващи, други – за интересни, а трети – за вдъхновяващи. Тя нямаше душа на творец, ала точно поради тази причина – както обичаше да си напомня – бе толкова добра Императрица.

– Нещата не отиват на добре, Зан – каза Анаис, докато минаха покрай една заплетена неразбория, изработена от имитация на слонова кост. – Гражданите стават неконтролируеми. Разтеглила съм императорските стражи до краен предел, за да покрият всички невралгични точки на града, и въпреки това присъствието на хората ми сякаш само засилва напрежението. Всеки потушен бунт води до появата на два по-малки. Бедняшкият квартал гори. Проклетата сбирщина от последователи на Ангър ту Торик предизвиква нечувани щети по улиците на града ми. – Очите й помръкнаха. – Нещата не отиват на добре – каза отново.

– Тогава онова, което ще ти кажа, едва ли ще подобри настроението ви, Анаис – рече Зан, потривайки брадатата си буза с кокалчетата на ръката си.

– Вече зная – отвърна му тя. – Родът Керестин е потеглил на запад с войските си. Движи се към Аксками.

– А знаете ли, че Баракс Сонмага и силите на рода Амача идват от юг, за да ги пресрещнат?

Анаис го погледна, а в очите й проблесна тревога.

– За да се присъединят към Керестин?

– Съмнявам се – поклати глава Зан. – Липсва им достатъчно разум, за да направят това. Предполагам, че Сонмага възнамерява да попречи на Керестин да влезе в града.

– Поне докато не влезе той – намръщи се Императрицата.

– Точно така – каза мрачно Зан. За известно време и двамата

останаха мълчаливи, докато се разхождаха по криволичещите алеи около скулптурите, а стъпките им скърцаха по дребния чакъл.

– Кажете го, Зан – настоя най-накрая Анаис. – Идването ви тук е продиктувано от нещо по-важно от доставянето на някакво си известие.

Зан не я погледна, докато тя говореше, вперил поглед в някаква въображаема точка на известно разстояние пред него.

– Дойдох тук да ви помоля да преразгледате решението си да запазите трона.

– Намеквате, че трябва да абдикирам? – гласът на Императрицата изведнъж стана твърд като камък.

– Вземете Лусия с вас – рече Бараксът, а тонът му беше равен и лишен от каквито и да е емоции. – Оставете престола на онези, които толкова много го желаят. Изберете живота на детето си пред могъществото на рода си. Можете да живеете в мир и благополучие до края на дните си и Лусия ще бъде в безопасност. Положението ви се влошава непрекъснато, Императрице, и вие много добре знаете какво ще се случи, ако родът Амача или родът Керестин превземат Аксками със сила.

Анаис бе вбесена, но мълчеше.

– Тогава аз ще го кажа, щом вие не искате – продължи Бараксът. – Вас може и да ви оставят жива. Лусия обаче ще бъде екзекутирана. Не могат да си позволят съществуването ѝ да представлява заплаха за властта им, а и хората ще искат смъртта ѝ.

– Затова да абдикирам, така ли? – изфуча жената. – Те пак ще се доберат до нея, Зан. Тя ще продължи да бъде заплаха за тях, дори и аз да се откажа от трона. Повечето хора мразят Различните, ала има и такива, които не разсъждават по този начин. Лусия ще се превърне в знаме за тяхното недоволство, в икона, която ще ги поведе на бунт. Независимо дали Амача или Керестин завземат властта, независимо дали аз абдикирам, или не, те ще убият Лусия. Ще изпратят платени убийци. Тя е *твърде опасна*, за да бъде оставена жива, не разбирате ли това? Единственият начин да запазя живота на дъщеря си е да си остана Императрица и да ги *победя*!

Изведнъж си даде сметка, че се бе развикала. Зан постави ръце на раменете ѝ, ала тя го отблъсна.

– Не ме докосвайте, Зан! Вече нямате никакво право да се държите така!

– Така ли? – попита с горчивина Бараксът. – Да, чух, че отново споделяте леглото си с вашия непрокопан съпруг. Спомням си, когато вие...

– Това не е ваша работа! – изсъска му Императрицата, а бледата ѝ кожа поруменя.

Зан вдигна помирително длани.

– Простете ми – каза той. – Бях се самозабравил. Да не спорим повече – много по-важни неща са заложили на карта сега.

Анаис изгледа подозрително очите му за следа от някаква насмешка, ала видя, че е откровен. Отдъхна си. Когато Зан сметна, че събеседничката му отново е в състояние да слуша, продължи:

– Ако позицията ви е непреклонна, тогава нека поне вашите съюзници ви помогнат. Можете да получите две хиляди войници до два дни, и десет пъти повече само след една седмица. С тях веднага ще потушите бунтовете, гражданите ви ще бъдат в безопасност, а след като тази армия веднъж влезе в столицата, ще бъдем непревземаеми. При това положение Амага или Керестин едва ли ще посмеят да ни нападнат.

– Зан – угрижено каза Императрицата, – вярвам ви. Обаче много добре знаете, че не мога да позволя на подобна войска да влезе в Акскама. Твърде много семейства са въввлечени, има твърде много политически неизвестни.

– До мен стигна мълвата, че Баракс Мос от рода Батик ви е предложил войските си и вие сте приели.

– Май шпионите ви не са много кадърни, Зан – каза му Анаис без никаква злоба. – Мос ми предложи войските си, ала аз още не съм му дала съгласието си. Това обаче е друга тема. Моята защита е в негов интерес – той иска да защити както сина си, така и внучката си. Ако родът Амага или родът Керестин завземат Акскама, Дурун ще бъде убит също като мен.

– Освен това Мос е главата на единствената друга фамилия, която е достатъчно силна, за да вземе властта – напомни ѝ Зан.

– Синът му вече е на трона – натърти жената. – През всичките тези години аз не анулирах женитбата си, въпреки очевидните ни несъответствия с Дурун. Той няма никакви основания да смята, че ще го направи сега.

– Вярвате ли, че ще успеете да удържите Акскама срещу враговете си, когато всички граждани са против вас?

– Хората ще се научат да приемат Лусия – каза Анаис. – Или аз ще ги накарам да се научат. Сега са просто като непослушни малки деца, които трябва да бъдат наказани. Ще се погрижа да бъдат усмирени.

Завиха зад един ъгъл към дългата сянка на едно надигащо се енигматично нещо, което можеше да бъде както каменна кобра, така и

преплетени мъж и жена. Вечерното слънце грееше през пролукуите в скулптурата, а лъчите му едва забележимо поаленяваха с приближаването на здрача. Зан изобщо не погледна въпросното произведение на изкуството. Повървяха известно време в знойната горещина на сарамирското лято, преди Анаис да проговори отново:

– Дълга ви извинения – каза тя.

Зан беше изненадан.

– За какво?

– За това, че бях доста самонадеяна. Бях толкова заета с това да спечеля на своя страна опонентите си, че не помислих за един от най-верните си съюзници. От седмици показвах Лусия на благородните семейства, опитвайки се да разсея митовете, които се носеха около нея; вие ме подкрепяхте от самото начало, а аз нито веднъж досега не ви поканих да видите каузата, за която се борите.

Зан наклони глава. Тя знаеше също толкова добре като него защо беше на нейна страна.

– Права сте, разбира се. Никога не съм я виждал. За мен ще бъде чест да се срещна с нея сега.

* * *

Престолонаследничката Лусия бе приключила с уроците си за деня, ето защо бе отишла в градините на покрива, за да се наслади на последните лъчи на залязващото слънце. Заелис бе останал при нея. Тя харесваше високия белообраз учител. Той се отнасяше изключително добре с нея, а дълбокият му кадифен глас ѝ действаше успокояващо. Момиченцето знаеше – по онзи уникален начин, по който разбираше нещата – че дълбоко в сърцето си той иска най-доброто за нея. Освен това се наслаждаваше и на свободата, която имаше, докато беше с него – той бе единственият човек, пред когото разкриваше дарбите си с пълна сила.

Те седяха на една от пейките в живописна беседка, обградена от рошави екзотични дървета. Ярки плодове висяха на цветни гроздове сред наситеното зелено на листата. Насекоми цвърчаха от стотиците си скривалища, като от време на време пробръмчаваха покрай тях в бръснещ полет. Навсякъде около тях бяха накацали гарвани – те се бяха научили да приемат Заелис, а той бе свикнал с присъствието им и вече не го изнервяха както едно време. Птиците бяха развили силно закрилническо отношение към момиченцето – те възприемаха Лусия като заблудило се птиченце, движени от родителски инстинкти, които не бяха в състояние да проумяят.

– Разтревожена ли си, Лусия? – попита Заелис.

Тя кимна. Учителят ѝ можеше да долавя настроенята ѝ дори когато те едва-едва си проличаваха под замечтания израз, който перманентно бе изписан на лицето ѝ.

– Заради това, което се случва в града?

Тя кимна отново. Никой не ѝ беше казал нищо – учителите и стражите бяха инструктирани да си държат устата затворена по въпросите, касаещи външния свят, след избухването на Дурун пред детето – ала Лусия пак разбираше какво се случва. Как можеш да запазиш нещо такова в тайна от дете, което разговаря с птиците? Заелис бе пренебрегнал тази заповед и ѝ разказваше какво се случва, без да подозира, че жената от сънищата вече бе информирала Престононаследничката за повечето неща.

– аз съм виновна – промълви тя. – Всичко това започна заради мен.

– Знам, че е така – отговори ѝ Заелис в обичайния стил, използван за обръщения към деца, били те и престолонаследници, – но ние чакахме началото на тези събития от доста дълго време.

Лусия го погледна.

– Ще продължиш да се грижиш за мен, нали?

– Разбира се.

– Ами майка ми?

Заелис се поколеба. Нямаше никакъв смисъл да я лъже; тя можеше да надзърне директно в душата му.

– Ще се опитаме – каза. – Обаче тя не вижда нещата по същия начин като нас.

– Кои са тези „нас“?

– Знаеш кои сме *ние*.

– Никога не съм те чувала да говориш за това.

– Не е било необходимо.

Лусия се замисли над това.

– Мислиш ли, че съм зла? – попита след известно време.

– Мисля, че появата ти беше неизбежна – отвърна учителят.

Тя сякаш разбра; ала кой можеше да каже какво ставаше в главата ѝ?

– Мама идва – измърмори момиченцето и в същия момент всички гарвани разпериха криле, черните им пера заплусяха във въздуха и те се понесоха в червеното небе.

Само след миг Императрицата се показа пред момиченцето и неговия учител, вървяща заедно със Зан по облицована с плочки алея покрай

редица тънки дръвчета. Тя веднага погледна към отлитащите птици, ала лицето ѝ си остана спокойно. Заелис се изправи на крака, а Лусия последва примера му.

– Баракс Зан ту Икати, позволете ми да ви представя дъщеря си Лусия – каза Императрицата.

Ала нито Бараксът, нито детето обърнаха някакво внимание на думите ѝ. И двамата се взираха един в друг с нещо като изумление, изписано на лицата им. Анаис и Заелис размениха озадачени погледи, когато ситуацията стана малко неловка. Тогава от очите на Лусия бликнаха сълзи и тя се хвърли към Баракса, прегърна го през кръста и зарови лице в корема му.

– Лусия! – възкликна майка ѝ.

Зан погали русите кичури на момиченцето, а в очите му се четеше странно изражение – смесица от смущение и потрес. Престолонаследничката внезапно се отдръпна назад, изгледа го през сълзи, след което, без да спира да риде, се обърна и хукна, изчезвайки сред пищната зеленина на градината.

И тримата стояха като онемели за известно време, преди Императрицата да съумее да проговори.

– Зан, приеми най-искрените ми извинения. Тя никога досега...

– Всичко е наред, Анаис – продума Бараксът, а гласът му звучеше далечен и кух. – Всичко е наред. Мисля, че сега трябва да си ходя; навярно я разстроих.

Без да я изчака, благородникът се обърна и закричи бавно към изхода на градината. Императрицата тръгна след него, оставяйки Заелис сам. Той се отпусна отново на пейката.

– Виж ти – промърмори на себе си и някаква странна усмивка изкриви лицето му.

Двадесет и четвърта глава

Докато стоеше в Чайм, Асара отново извърши убийство. Това бе доста неоправдан риск, понеже изобщо не чувстваше такъв глад, ала имаше нужда да се поразсее малко, а пък потискащото селище не ѝ предлагаше никакви развлечения. Пак избра мъж, защото хранеше по-голямо уважение към жените, отколкото към силния пол, и нямаше да изпитва такова чувство за вина, каквото би я измъчвало, ако убиеше някоя дама. Конкретната ѝ жертва беше един пияница – як, жилив кавгаджия, който не се боеше да избере най-краткия път до къщата си, независимо от липсата на каквото и да било улично осветление и произтичащия от това непрогледен мрак. Асара му даде добър урок.

Впоследствие, когато беше скрила тялото така, че да не бъде открито до няколко дни, тя се върна в стаята си. Изобщо не се притесняваше, че ще я хванат. По тялото му нямаше никакви следи, нищо, което да ги свърже. Той просто се беше загубил, докато се бе прибирал една нощ, и беше станал жертва на студа. А може би сърцето му внезапно бе спряло. Все пак човекът редовно прекаляваше с алкохола и всички го знаеха.

Асара седеше в стаята си, сама. Както предпочиташе. Както винаги бе била.

Спартанското обзавеждане, характерно за всичко в Чайм, не правеше изключение и тук. В центъра на помещението имаше двойно легло, чиито потъмнели от годините вълнени завивки бяха наядени от молци. Дъските на пода бяха голи, избледнели и изтъркани, а на една от стените се мъдреше фенер. Като изключим тези неща, в помещението нямаше нищо друго. Планинските ветрове виеха навън и проникваха в стаята през цепнатините в стените, галейки кожата на Асара с ледените си лапи. Беше студено, както винаги, защото тукашният бриз прорязваше до костите дори и през лятото. Фенерът не беше запален, ала това нямаше голямо значение за жената – нощното ѝ зрение бе перфектно, досущ като на котка. Тя се вслушваше в нощта и внезапните пориви на вятъра, които брулеха разхлопаната странноприемница.

Блаженството, което я беше обхванало след задоволяването на глада ѝ, се оказа доста краткотрайно и Асара изведнъж бе обзета от мрачно настроение. Тя седеше с кръстосани нозе върху раздърпаните завивки на леглото и се вираше в празната стая. Сама, винаги сама. Не познаваше никакво друго състояние. Никой не приличаше на нея – даже и

другите Различни. Тя беше просто една сянка, една нула, без каквато и да е идентичност или кауза. Едно нищо. Та тя дори не беше себе си!

Нямаше никакви спомени от детството си. Беше време, когато бе искала да може да се погледне в момента на раждането си, мислейки си, че ако види лицето си – дори и да е сбръчканото, червено, топчесто лице на новородено бебе – ще може да установи самоличността си, да има първообраза на всичките си по-сетнешни индивидуалности. Това обаче бяха само фантазии. Пък и тя подозираше, че онова, което щеше да види, нямаше изобщо да ѝ хареса.

Майка ѝ бе умряла, докато беше бременна с нея. През ранните си години, когато се бе нагърбила със самотната мисия да научи повече за себе си, бе открила мястото, където се беше родила. Там чу за някаква жена, която забременяла и само след три месеца излиняла до смърт. Ко-ремът ѝ обаче бил толкова подут, че когато селските доктори го отворили, намерили вътре пораснало бебе. Асара нямаше никакви съмнения, че това е била тя. Тя бе изсмукала живота на майка си още докато се бе намирала в утробата ѝ.

Никой не знаеше какво се бе случило с бебето. Може би го бяха дали на нечие семейство, а може би беше изчезнало безследно. Бе извънредно трудно да проследи собствените си стъпки, след като на всяко ново място тя се превръщаше в различен човек.

Спомняше си няколко майки и татковци, които я бяха взимали да се грижат за нея. Тя просто бе неустойима за тях. Преизпълнена с типично детското желание да се хареса, Асара несъзнателно се променяше постепенно, ден след ден, така че да прилегне на представата на родителите си за идеалното дете. Тя ги омагьосваше, като изпълняваше най-съкровените желания на сърцето им. Обаче винаги, рано или късно, наставаше време да си тръгва. Когато някой роднина забележеше драстичните промени, които бяха незабележими за родителите, ала не и за човек, който не беше виждал детето от година; когато ненаситният ѝ глад отнемеше прекалено много животи; когато хората започваха да си задават въпроса откъде всъщност беше дошла – тогава трябваше да си замине, оставяйки единствено спомена за необичайната болест, позната като Спящата смърт, след себе си. Тя се проявяваше рядко и имаше произволен характер, както и не оставяше никакви следи по тялото на жертвата. Като че ли и животът на близките ѝ ги напускаше с изчезването ѝ.

Растеше бързо. Когато стана на шест жътви, зловещият ѝ глад се прояви за първи път и инстинктът я научи как да го задоволи, по същия начин, по който подтиква бебетата да търсят майчината гърд или по-

възрастните – да се целуват. Дори на тази крехка възраст Асара бе изключително интелигентна и винаги беше много предпазлива, макар че имаше и случаи, в които за малко да я хванат. Когато беше по-млада, гладът ѝ бе много по-силен, защото ѝ трябваше енергия както за промяна, така и за растеж. На тринадесет жътви вече имаше тялото и съзнанието на момиче на осемнадесет жътви. В онези дни сякаш поглъщаше и нещо друго от жертвите си – късчета от натрупания опит и знания, благодарение на които съзнанието ѝ не изоставаше от тялото ѝ. Тя изгуби безвъзвратно тази способност с отминаването на детството – това се оказа една от онези цени, които всеки човек трябва да плати, за да порасне.

Необичайният ѝ растеж означаваше, че Асара непрекъснато трябваше да се мести, докато научаваше суровите уроци на живота; ала тя се оказа добра и внимателна ученичка, поради което успя да избегне съдбата на повечето Различни. Гледаше да стои далеч от Чаросплетниците и от омразата на тези около тях, докато усъвършенства уменията си до такава степен, че да прикрива добре състоянието си.

С течение на времето се изпълваше с все повече горчивина и негодувание. Ровеше се в миналото си и откриваше само разпокъсани фрагменти, никой от които не я задоволяваше. Най-накрая се отказа. И въпреки всичко не можа да се избави от това чувство – дори и сега, осемдесет жътви след раждането си, то продължаваше да я гризе. Тя бе празна отвътре. Не беше нищо повече от един кух огледален образ, отразяващ представите на другите хора за красотата, ала под бляскавата фасада нямаше нищо. Една празнота, която засмукваше животи, ала никога не се запълваше. Тя я караше да се храни със съществата, които имитираше, отчаяно жадувайки светлината им като нощна пеперуда, привлечена от свещ. Тя бе само един образ, един паразит... всичко друго, само не и човешка личност.

Годините ѝ бяха дали възможността да променя както убежденията си, така и облика си. Бе прекарала известно време като мъж, преди да реши, че това не ѝ подхожда особено. Опита се да потисне чудовищния си глад и да се освободи от него, но в крайна сметка не можа да се отрве от убедеността, че човешките същества са досущ като някакъв добитък, само дето бяха по-непредсказуеми. Останалите бяха опасни за нея – Чаросплетниците и благородниците жадуваха смъртта ѝ, понеже тя представляваше заплаха за тях. Не, тя не дължеше на човечеството никакви услуги и макар че все още изпитваше някакво подобие на чувство за вина и разкаяние, когато пожертваше някой особено хубав живот

заради глада си, се чувстваше по-скоро като непослушно дете, счупило нарочно красива ваза.

Всички промени обаче водеха до една и съща скука и празнота. Ето защо в момента си седеше съвсем самичка в стаята си в Чайм и се чудеше кога ли ще му дойде краят.

* * *

Асара се събуди около десет сутринта, миг преди на вратата ѝ да се почука. Тя се облече набързо и отвори.

На прага стоеше собственикът на странноприемницата – мършав, прошарен, жилав мъж с два-три зъба в устата си. Жената веднага отмести поглед от него, насочвайки го към фигурата в съседство. Очите им се срещнаха и човекът отсреща се усмихна едва-едва, като че ли това изясняваше цялата история, която трябваше да разкаже.

Кайку.

– Туй момиче ви търсеше – каза собственикът. – Разпитваше из целия въртълък.

Кайку пристъпи в помещението. Изглеждаше двойно по-слаба в сравнение с онзи момент от преди три седмици, когато предприеха планинското си пътуване. Асара я прегърна внимателно; имаше чувството, че може да я прекърши с голи ръце – момичето бе станало кожа и кости.

– Донеси ни храна – нареди тя на собственика. – Месо, риба.

– Значи и тя ще остане в тази стая, тъй ли? – попита той с известно неодобрение в гласа.

– Да – беше категорична Асара. – Ще остане.

Когато се обърна към девойката, тя вече се бе проснала на леглото, потънала в дълбок сън.

* * *

Останаха в стаята през следващите три дни. През по-голямата част от това време Кайку спа, а Асара я наглеждаше. Момичето сякаш се затворило в себе си, а щом погледна очите ѝ, жената разбра, че изпитанията ѝ не са имали само физически характер. През първия ден девойката почти не си отвори устата, а на втория говори съвсем малко. Асара не я насилваше – дори не я попита дали е намерила манастира, или не. Много добре знаеше, че отговорът е утвърдителен. Баща ѝ имаше същото изражение, когато се бе върнал в дома си в Гората на Юна, малко преди нападението на шин-шините. Жената реши просто да изчака,

докато момичето не се възстанови, а междуременно щеше да бди да не ѝ се случи нещо лошо.

По настояване на Асара собственикът им носеше храна през определено време. Тази услуга се заплащаше. Парите, които Асара и Кайку носеха, не бяха нещо кой знае какво за градските стандарти, ала се оказа цяло състояние за Чайм. Кайку започна да се храни – едва-едва в началото, а после, когато свитият ѝ стомах се поотпусна при възможността да навакса изгубената енергия, се нахвърли на храната като вълк. През нощта спяха сгушени една в друга заради студа и ужасното течение. Асара накара собственика да донесе още чаршафи, ала Кайку въпреки всичко продължи да трепери.

На третия ден момичето вече се чувстваше по-добре. Тя се обърна към Асара, която седеше на края на леглото и сресваше косите си, и заговори:

– Сигурно си любопитна да узнаеш къде съм била.

– Да, мислех си за това – отвърна жената.

– Прости мълчанието ми – рече Кайку. – Трябваше да помисля върху много неща.

Някогашната прислужница спря да се реше и се обърна, за да погледне към девойката, която седеше на леглото, увита с одеялото, обгърнала коленете си с ръце.

– Доста си страдала – отбеляза, оправдавайки я.

– Не повече, отколкото заслужавах – отвърна тя. После разказа на Асара за това, което беше видяла и направила, за пътешествието ѝ през планините, за това как бе убила Чаросплетника, чиито дрехи бе откраднала, за Маската и за прекосяването на преградата, която скриваше манастира от външния свят. Разказа ѝ за обиталището на Вещерите и за странните същества вътре в него, за тъмницата, където бяха затворени Различните, както и за обвинението на онази твар: „*виж какво направи с нас...*“.

Очите на Асара се разшириха, когато Кайку ѝ съобщи какво бе видяла в залата, където се намираще вещерският камък, а после ѝ описа и видението, с което Маската я беше осенила. Тя не заплака, когато заговори за баща си и неговата съдба; ала сълзите проблясваха в очите ѝ, потрепвайки зад клепките ѝ. Накрая разказа на събеседничката си за истинската същност на вещерските камъни. Ревниво охраняваният източник на могъществото на Чаросплетниците беше виновен за заразата в земята. Кайку, Асара, Кайлин, престолонаследничката Лусия... всички Различни бяха просто страничен ефект от енергията на вещерските

камъни, която Чаросплетниците вътковаха в своите Маски.

Докато момичето говореше, жената остана буквално без дъх от изумление. Всяка дума обаче сякаш засилваше скептицизма ѝ. Вещерските камъни – *источник* на заразата? Чаросплетниците – виновни за появата на същите тези Различни, чиято смърт жадуваха толкова много? За първи път от много време насам Асара чувстваше, че се намира на прага на нещо, което наистина си заслужаваше. Всичко, за което беше работила през последните години с Аления орден и Либерата Драмак, цялото онова време, когато беше прислужница на Кайку... всичко това изведнъж изпъкна ясно пред нея, тя усети пулсирането на кръвта в тялото си и се почувства *жива*.

– Знаеш ли какво си открила? – едва можа да каже жената. – Знаеш ли какво означава *това*? – Тя сграбчи момичето за ръката. – Сигурна ли си? Сигурна ли си, че това наистина са били спомените на баща ти? Че не си изпаднала в делириум?

– Абсолютно, доколкото мога да бъда сигурна в нещо – каза уморено девойката. – Обаче записките на татко изгоряха заедно с къщата, а ако е имало някои в апартамента му в Аксками, много се съмнявам, че си стоят непокътнати там и ни чакат да ги намерим.

– Но това може да унищожи Чаросплетниците! – въодушевяваше се Асара. – Ако благородниците разберат, ако можем да го *докажем*... яростта, че са били мамени толкова дълго време... духове, дори и да *не можем* да сторим това, поне да се опитаме да посадим семето на съмнението, да им помогнем да си зададат правилните въпроси! Защо никой не се е замислял за това преди?

– Замислял се е – отвърна Кайку. – Обаче повечето учени са покровителствани от благородник, който на свой ред има Чаросплетник. Най-вероятно са се сблъскали с инциденти, преди да успеят да напреднат достатъчно в проучванията си. Баща ми беше независим учен, пазеше изследванията си в тайна, и пак беше разкрит.

Асара почти не я слушаше.

– Как успя да се измъкнеш, Кайку? От манастира?

Девойката вдигна рамене.

– Беше лесно.

Тогава ѝ разказа останалата част от историята си. Когато се бе свестила от припадък, породен от глада и напрежението, се бе насилила да се изправи на крака и се беше опитала открие път до по-централните части на манастира, където трябваше да има храна. Кайку не можеше да каже дали Маската ѝ бе помогнала, или не, ала не след дълго откри

кухнята, където се суетяха някакви дребни слуги, които не беше срещала до този момент. Те имаха телосложението на джуджета, бяха жилави и мургави, а пуешките им физиономии не разкриваха нищо за мислите им – ако изобщо имаха някакви мисли. Изглеждаха простовати и работни – идеални за слуги.

Кайку посочи към една чиния, направена от кост, а после и към фурната. Така си поръча ястие от зеленчукови корени, странен хибрид между картофи и ориз, и късове тъмночервено месо, плуващи в мазен сос. Момичето взе храната си и се отдалечи, търсейки местенце, където да може да засити глада си необезпокоявана. Сгуши се в една ниша на коридора, надигна малко Маската си и изсърба порцията си, притеснявайки се да не би някой да види лицето ѝ. Съмнителната манджа се оказа изключително вкусна, навярно поради обстоятелството, че и тя самата не помнеше откога не бе слагала нещо в стомаха си. Върна се за още и слугите веднага ѝ напълниха чинията, без да задават въпроси. Оттогава нататък Кайку се ориентираше по кухнята, използвайки я за отправна точка при скитанията си из манастира.

Трябваше ѝ няколко опита да намери пътя към външния свят, по време на които окончателно се убеди, че дегизировката ѝ е безупречна. Чаросплетниците бяха доста ексцентрични същества, които водеха уединено съществуване. Натъкна се на някои от тях по коридорите – сврени в ъглите, поклашайки се в унес и мърморещи си нещо под носа. Част от тях ѝ крещяха нещо, когато минеше покрай скривалищата им, ала повечето не ѝ обръщаха никакво внимание. Скоро разбра, че Чаросплетник, който не говори, не е нещо чак толкова необичайно на фона на безумието на манастира, и тази мисъл ѝ поддейства успокояващо.

Нямаше никакъв готов план за действие, когато най-накрая съумя да намери изхода от лабиринта. Навярно си мислеше да се отправи обратно в пустошта, доверявайки се на късмета на Шинту, за да намери пътя до Чайм. Ала Шинту изрази благосклонността си по друг начин.

Щом се озова отново сред суровостта на заснежения пейзаж, забележа някакво оживление из малкия пост, разположен на планинския склон срещу манастира. Тя прекоси моста и отиде да провери какво става. Няколко дузини от дребните слуги спускаха чували и сандъци по дългата каменна стълба, водеща до подножието на планината. Тя остана загледана в тях за известно време, преди да разбере какво точно правеха. Товареха каруци! Внезапно въодушевена, девойката бързо мина покрай тях и започна да слиза по стълбата. Спускането беше много дълго и изнурително, ала тя имаше чувството, че изпусне ли тази възможност,

може никога да не получи друга.

В основата на стълбите видя, че усилията ѝ не са били напразни. Там се виждаха три гигантски каруци с големи колела, обвити с вериги, в които бяха впрегнати манкстуи. Неколцина Чаросплетници се суетяха около тях. След краткотраен размисъл стигна до извода, че е по-добре да не се крие сред сандъците в каруците, ето защо направи единственото нещо, което ѝ се стори подходящо. Пейките за коларите бяха достатъчно широки да поберат трима души, а всяка кола имаше по един водач. Кайку се разположи на една от тях и зачака.

Сякаш минаха часове, преди слугите да приключат с товаренето. През това време момичето остана неподвижно, молейки се никой да не започне да я разпитва. Надяваше се закрилата на лудостта на Чаросплетниците да ѝ помогне и този път. След известно време един от слугите-дребосъци зае мястото до нея. Той я погледна незаинтересовано, после дръпна поводите и манкстуата се затътри напред. Девојката си отдъхна; Чаросплетниците останаха зад тях.

Отне им няколко дена да стигнат до Чайм. Слугите разговаряха помежду си на някакъв неразбираем диалект, ала нито веднъж не се опитаха да заговорят Кайку. Те не обръщаха внимание нито на това, че се хранеше уединено, нито пък на внезапните ѝ изчезвания, когато ходеше до тоалетната. По някое време преминаха изтъканата в Чаросплетнието преграда, скриваща манастира от външния свят, ала тя като че ли не оказва никакво въздействие на дребосъците; те продължиха да се движат право напред. За момент момичето отново бе пометено от всепоглъщащото усещане за блаженство, породено от този златен свят на потрепващи нишки, след което почувства как той се изскубва от нея с такава сила, че сърцето я заболя. Кайку бе овладяна от безмълвно отчаяние, обаче успя да го преодолее. По време на цялото пътешествие тя не обели и дума, и когато най-накрая пристигнаха в Чайм, можеше само да плаче от облекчение при вида на потискащото, занемарено селце.

– Когато стигнахме дотук – завърши тя, – намерих местенце, където да се скрия, и се преоблякох в моите дрехи. Маската и робата са в торбата ми – тя кимна с глава към обемистата торба в ъгъла на стаята. – Надявах се, че ще ме изчакате. Поне един от вас.

Асара остави неизречения въпрос за Тейн без отговор и това бе достатъчно за Кайку. Тя си замълча.

– Кайку, това, което си направила... Това е нещо страхотно – рече жената, опитвайки се да я утеши.

– Страхотно? – учуди се момичето, навеждайки поглед към

покритите си с одеялото колене. – Не. Аз отново съм осъдена. Не виждаш ли? Заклех се пред Императора на боговете да отмъстя за смъртта на баща си. Чаросплетниците са отговорни за нея. Не някой от тях, който да е действал сам. *Всичките*. Как мога да... как може един човек да се изправи срещу Чаросплетниците? Как мога да унищожа създания, които убиват само с мисъл, които четат чуждите мисли? Мисията ми е невъзможна, ала клетвата ми не може да бъде отменена.

– В такъв случай ще трябва да се върнеш с мен на континента. Да се присъединиш към Аления орден. Достатъчно работа свърши тук, Кайку... повече от достатъчно. Един човек не може да ликвидира Чаросплетниците; ала ти направи повече благодарение на смелото си сърце, отколкото десетки преди теб. Освен това имаш и съюзници.

Момичето кимна, макар че още не беше напълно убедена.

– Права си. Обещах на Кайлин, че ще се върна. Нищо повече не мога да направя тук. Утре сутринта ще потеглим обратно.

Спусна се нощта, студената, сурова планинска нощ. Нахраниха се, после сложиха нощниците си и се пхнаха бързо в леглото. Мисълта да напуснат колкото се може по-бързо това място се въртеше в главите и на двете, но имаше още един въпрос, който бе останал неизяснен, затова Асара никак не се учуди, когато Кайку започна тихо да плаче. Нямахме никаква нужда да я пита какво я натъжаваше, защото безпогрешно знаеше отговора.

– Той си е отишъл – промълви момичето, приближи се до някогашната си прислужница и зарови глава в рамото ѝ.

Асара въздъхна.

– Казах му. За теб, за мен. Трябваше да знае това.

– Татко, майка, баба Коми, Мачим... дори и Мишани. А сега и Тейн – прошепна девойката. – Всички те ме напуснаха по един или друг начин. Колко още трябва да изстрадам, Асара?

– Всеки, с когото станеш близка, ще те изостави, Кайку – рече меко жената, усещайки изблика на неприятни емоции вътре в себе си, – докато не се приемеш такава, каквата си. Би ли предпочела Тейн да те изостави сега... или когато видеше очите ти след пламъците? В него бушуват много противоречия, които трябва да изглади, Кайку. Не се отчайвай. Може и да те намери отново.

Тези думи отприщиха отново сълзите на момичето.

– Мислиш ли, че ще направи така?

– Може би – рече Асара, а дъхът ѝ оживяваше нежните коси на девойката. – А може би не. Той се учи и приема. Навярно в него има

повече, отколкото съм си мислела. – Тя постави ръка върху главата на момичето и започна да я гали нежно. – Ти не си сама. Ала трябва да избереш да бъдеш Различна, Кайку. Престани да мислиш, че си една от тях. Сега *те* те ненавиждат. *Те* са като Мишани – дори и най-преданите ти приятели сред тях ще ти обърнат гръб. Ти нямаш никого, освен себе-подобните си. А сега поне имаш мен.

Кайку се отдръпна от рамото на спътничката си и изтри очи с опакото на китката си. Усещаше погледа на Асара в тъмното, макар че виждаше само едва забележимото блещукане на нейните неестествени, зорки като на котка очи.

„Не, поправи се тя. Не неестествени. Красиви. Тя никога няма да се страхува от мрака като мен.“

– Ти си нещо много повече от тях – продължаваше събеседничката ѝ. – Забрави всички ограничения и правила, които си научила. Нямаш никаква нужда от тях; използвай ги само когато е необходимо да се слезеш с онези, които са ги измислили. Защо трябва да се съобразяваш и подчиняваш на онова, което са те научили, когато собствените ти учители биха те убили, стига да можеха? Не ги слушай повече. Не им се подчинявай. Отвърни на удара.

– Отвърни на удара – продума Кайку, а пръстите ѝ докосваха шията на Асара. Бе зашеметена от думите на някогашната си прислужница, сърцето ѝ щеше да се пръсне от вълнение, а душата ѝ се разкъсваше едновременно от страх, възторг, тревога и усещане за свобода, каквото не беше изпитвала никога преди. За миг преградата между тях като че ли изчезна и споделяната топлина от телата им изведнъж стана наелектризиращо неустойима, а всички неща станаха позволени. В този миг Кайку прилепи устни към тези на Асара, която тъкмо се устремяваше към нея, понесена от същата вълна.

Те се разтопиха в едно цяло, притиснали гладката си кожа една към друга. Устните им бяха изсъхнали от вятъра, ала веднага се навлажниха от пламъка на страстта, а езиците им се докоснаха и преплетоха. Ръката на момичето се плъзна около извивката на талията на красавицата, погалвайки стегнатото ѝ бедро, усещайки гъвкавите мускули под кожата ѝ. Асара хвана Кайку за врата и се претърколи така, че девойката да остане под нея, долавяйки как дишането ѝ се учестява в мрака. Тя възседна спътничката си и момичето почувства горещите ѝ длани върху лицето си, нежните пръсти, които пробягаха по раменете ѝ, обгърнаха гърдите ѝ, погалиха връхчетата им и се спуснаха по плоския ѝ корем.

Дишането на Асара бе станало много накъсано; за миг Кайку се

усъмни, че нещо не беше наред, че тя се бе възбудила твърде бързо.

– Не бива да... – отрони запъхтяно Асара. – Не ме карай да...

Ала момичето не ѝ обърна никакво внимание. Тя се изправи на колене в леглото и устните им отново се сляха, целувайки страстно жената, цялата превърнала се в топлина и усещане. Косите на някогашната ѝ прислужница паднаха върху лицето на Кайку – сега тя разтваряше коленете на девойката, придърпвайки се още по-близо към нея, докато телата им се прилепиха едно към друго, разделяни единствено от тънките копринени нощници. Ноктите на Кайку се плъзнаха по гърба на прекрасната ѝ спътничка, сякаш искаха да срежат преградата, която ги разделяше.

– Ти не знаеш... не знаеш какво може да... – измърмори протестиращо Асара, ала момичето вече бе свалило едната презрамка от рамото ѝ, смъквайки я до лакътя ѝ, устата ѝ намери зърното на гърдата ѝ и го засмука нежно. Жената потръпна от удоволствие, отметна косата от лицето си, бедрата ѝ се извиваха срещу Кайку, а дишането ѝ ставаше все по-повърхностно.

Тогава ръцете ѝ сграбчиха здраво момичето и го събориха на леглото. Впила пръсти в черепа на по-младата жена, Асара хищно засмука устните ѝ – по същия начин, както бе правила хиляди пъти преди. Нещо вътре в нея я предупреждаваше да спре, да спре, ала гладът и страстта ѝ бяха разпалени до полуда от ласките на Кайку, и гласът замлъкна нечут. Асара изведнъж бе пометена от безразсъдното желание да отнеме онова, което беше вътре в момичето, да си възвърне обратно живота, който *тя самата* беше дала, да изсмуче онази своя част, която бе отишла у Кайку, когато бе откраднала дъха на прислужницата Кария, за да съживи с него мъртвата си господарка. Тогава част от Асара си бе отишла безвъзвратно и хубавицата бе осенена от прозрението, че именно заради това се бе върнала при Кайку, след като тя почти я беше убила в Гората на Юна.

Девойката усети нещо в поведението на жената, ала замъгленото от страстта ѝ съзнание не можеше да определи дали ставаше въпрос за възбуда, гняв или нещо съвсем друго, а и сетивата ѝ бяха твърде претоварени, за да разчита на тях. Асара я целуна още по-пламенно и Кайку почувства болка, като че ли някакъв орган в гърдите ѝ щеше да бъде откъснат, а сърцето ѝ щеше да се разкъса от настъпващия кръвоизлив. Красивата жена я засмука, неспособна да се спре, копнееща единствено да се задоволи по най-съвършения начин, който познаваше.

Внезапно вратата на стаята експлодира навътре.

Асара светкавично се отлепи от момичето, а самото то се претърколи в другия край на леглото, дишайки тежко като човек, който е бил на косъм да се удави. Тялото ѝ усещаше близостта на смъртта, макар че съзнанието ѝ отказваше да възприеме това, и тя почувства как бива овладяна от ужас и паника, когато в помещението нахълтаха Мамак заедно с още трима ниски, яки мъже, понесли мотики и лопати. Те се вцепниха при гледката, която се разкри пред тях – две жени, нощницата на едната от които се беше смъкнала от рамото, разголвайки дясната ѝ гърда, дишащи тежко и доста изненадани. На лицето на Мамак се изписа похотливо изражение, ала в следващия момент Кайку изпищя и той експлодира.

Надигането на *кана* я разкъса отвътре, светът се превърна в една безкрайност от златисти нишки, покращащи се в синхрон, диорама от прелестна светлина, която я изгаряше отвътре като разтопен метал, течаш във вените ѝ. Ирисите ѝ потъмняха до тъмночервено и тя избухна, реагирайки на страха, на страстта и изненадата. Девойката видя сърцето на Мамак като един трептящ възел, съставен от множество нишки, потокът на кръвта му, която течеше под прозрачната кожа, и го разкъса на парчета само с една мисъл. Той се взриви сред дъжд от пламнали кървави късове, който се посипа върху смаяните му спътници и осея леглото с отломки от овъглени кости, месо и мозък. Асара изпищя и се хвърли назад, напомняйки си инстинктивно какво се бе случило последния път, когато бе видяла Кайку да прави това.

Този път обаче бе някак си по-различно – по-стегнато, по-концентрирано. Този път появата му не беше толкова изненадваща и момичето успяваше да контролира посоката му, да го отклонява и насочва. Махвайки с ръка, тя взриви и другите мъже в стаята, разкъсвайки нишките, които ги съставяха, и когато те се съдраха, последваха пламъците и експлозивното освобождаване на енергията. Спътниците на Мамак се превърнаха в пламтящи огнени стълбове, а писъците им секнаха за секунди, щом дробовете и гърлата им бяха овъглени, а очите им заклокочиха, изпечени отвътре и отвън. Един от тях се хвърли към Кайку в един последен, обречен опит да си отмъсти, ала се строполи на леглото. То веднага избухна в пламъци.

Девойката усети как *кана* вътре в нея изгасва като свещ, изложена на ледения порив на вятъра, и зрението ѝ се върна към нормалното, а златистите нишки изчезнаха под напора на завръщащата се реалност и сиянието на пламъците в стаята.

Пламъците.

Стаята беше цялата в пламъци.

Трябваша й няколко секунди, за да се окопити напълно. Асара вече беше станала и оправила нощницата си, възстановявайки благоприличния си вид, и в момента наблюдаваше внимателно девойката. Изглеждаше неспособна да реши кое е по-опасно – пожарът или тази, която го беше предизвикала. Въздухът бе изпълнен със задушавашата, противна миризма на изгоряла плът, а под тавана се кълбеше гъст черен дим.

Кайку се олюля, усещайки как главата ѝ се замайва. Усилието да удържа *кана*, за да не изпепели цялата стая, я бе довело до ръба на припадъка. Асара видя, че е изтощена и веднага се приближи до нея, хващайки я за ръката.

– Хайде – изсъска тя. – Трябва да се махаме.

Кайку се остави да я повлекат, главата ѝ се въртеше на раменете ѝ като на марионетка, а червените ѝ очи се затваряха. Жената събра дрехите им с една ръка и ги хвърли през отворената врата в коридора. После нарами пушките и торбите и изтика момичето от горящото легло. Огнените езици вече лижеха стените. Овъглените останки на единия от натрапниците, които продължаваха да горят, лежаха точно на прага, блокирайки изхода им.

– Трябва да го прескочим.

– Не мога – каза девойката.

Асара я зашлеви силно през лицето. Кайку се опомни, а очите ѝ фокусираха погледа си.

– Скачай! – процеди красавицата.

Момичето се засили и прескочи горящия труп, прекалено бърза, за да могат пламъците да засегнат нощницата ѝ. Коридорът От долния етаж се чуваха някакви гласове и стъпки, ала тя вече бе взела панталоните си и ги нахлузваше, запасвайки нощницата си в тях. В следващия миг и Асара направи скок, озовавайки се в коридора. Тя намъкна пътническите си дрехи тъкмо когато собственикът на странноприемницата и неколцина от наемателите се качваха по стълбите, помъкнали ведра с вода. Само секунда по-късно те вече бяха застинали на място, взирайки се в дулото на пушката на Асара.

– Уверявам ви, че съм изключително добър стрелец – рече им жената, присвивайки око, за да се прицели по-добре.

– Какво стана? – попита собственикът.

– Някогашният ни водач реши, че се е изморил да ни чака да го наемем отново, ето защо се опита да ни освободи от парите ни – отвърна му едновременноната прислужница. Можеше само да гадае за целта на

посещението на четиримата мъже, ала това ѝ изглеждаше най-вероятно, като се имаше предвид глупавия начин, по който Тейн парадираше с богатството им на връщане към Чайм.

– Махайте се оттам! – изкрещя един от мъжете зад собственика. – Това място гори, по духовете!

– Вземи торбите – нареди Асара на Кайку. Момичето веднага се подчини. Проявлението на *кана* вече я караше да се присвива от спазмите на агонията, които изгаряха тялото ѝ.

– Какво искате? – извика собственикът. – Оставете ме да потуша огъня! Това място ми е прехраната!

– Два коня от конюшните ти – рече жената. – Можем да ги купим от теб или да си ги вземем насила. Избирай.

– Всемогъщи духове! – извика уплашено единият от мъжете. – Виж ѝ очите!

– Различна! – изсъска някой.

– Да, Различна – отвърна спокойно Асара. – И ще направи с вас онова, което направи със стаята, ако ни се изпречите на пътя. Два коня, *веднага*, или оставаме тук, докато цялото това място изгори!

– Съгласен съм! – извика собственикът. – Момчета, вие изгасете пожара!

Повлякла Кайку зад себе си, Асара пое по коридора. Мъжете се втурнаха покрай тях, отвръщайки поглед от Кайку с отвращение и страх, понесли ведрата към пламъците.

– Добри коне – каза жената – и ще ти платим достатъчно, че да компенсират щетите по странноприемницата.

Собственикът я изгледа с омраза, ала прекрасно си даваше сметка какво означаваше това. Едно ново начало, на ново място, където животът нямаше да е толкова суров и мрачен.

– Имате ли парите сега?

Асара кимна.

– Тогава нека проклетата сграда изгори. Последвайте ме.

Препускаха през цялата нощ, носейки се на юг под хапещия вятър на Фо, непрекъснато увеличавайки разстоянието между тях и Чайм. Кайку заспа, привързана за седлото, защото нейната *кана* я бе изгорила отвътре, а Асара яздеше съвсем близо, за да може да направлява коня ѝ.

„По какъв странен начин боговете ни събраха“, помисли си жената и продължи да препуска, докато зората не обагри със светлината си източното небе.

Двадесет и пета глава

Разломът Ксарана се намираше далеч на юг от Аксками, приклезен от изток и от запад от реките Ран и Зан. Това бе място, обвито в мрачни легенди, обширна територия от прокълнати земи, обитавани от призраците на злите спомени, където бродеха духове, чийто покой бе нарушен веднъж завинаги от могъщия грохот, разтърсил земните недра при образуването му.

Историята разказва как Джаан ту Винакис, таченият основоположник на Сарамирската империя, построил първият град в Сарамир – Гобинда – в чест на разгрома над изконните жители на континента – племето Угати. В онези далечни времена земята била равна и обсипана със зеленина, а Гобинда просперирала и се превърнала в огромен град, живописно разположен на бреговете на Зан. Обаче властта на Торус, синът на Джаан, била отнета от третия Кръвен Император – узурпаторът Бизак ту Ко. Преданията повествуват за разврата, който се превърнал в неизменна част от забавленията на Бизак, за безбожните оргии и ексцесии. Тогава дошъл Зименпад – денят, в който всички хора трябва да възхваляват Оча за започването на новия цикъл на годината. След пиршество, продължило три дни, Бизак бил твърде изтощен, за да отиде, и изпратил дъщеря си вместо него.

Оча много се разгневил от този случай. Историята разказва, че мъдреците сънували огромен глиган тази нощ, чийто дъх бил огън и дим, а закривените му бивни били назъбени. Където стъпел този глиган, земята се разцепвала. Те предупредили Императора, че трябва да се покае пред Оча, че той бил Император само на хората, а Оча – Император на боговете. Ала високомерният Бизак изобщо не се вслушал в думите им и прогонил мъдрите мъже.

Малцина оцелели след ужасяващото възмездие на Оча и благодарение на тях историята узнала какво се случило всъщност. Земята ревяла, издигала се и се разцепвала, зейвали чудовищни бездни, които поглъщали пищащите жители на Гобинда в черните си дълбини. От земните недра изригнала магма, във въздуха се издигнал гъст черен пушек, който скрил слънцето, а светът се превърнал във врящ котел. Огромни земни масиви помели внезапно стотици метри площ, раздробявали се скали, проблясвали светкавици, а над всичко това се чувал пронизителният рев на гигантски разлютил се глиган. Гобинда потънал в земята, погълнат

завинаги, а Бизак ту Ко, дъщеря му и целият му род пропаднали в глъбините заедно с него.

Когато земните маси се успокоили, всичко било опустошено. Ран и Зан, които преди си течали бавно и спокойно, сега се изливали в огромни водопади. Разломът Ксарана – както станало известно това място, когато учените се запознали с тектониката – бил истински лабиринт от гънки, чупки, издатини, плата, долини, морени и проломи; един пейзаж на тоталния хаос. През стотиците години след катаклизма пораснала нова трева, а тук-там по изкорубената земя поникнали дървета; ала урокът му никога не бил забравен. Хората продължили да го смятат за място, където царували лошият късмет и злополучието, и рядко ходели там. В разлома Ксарана бродели най-различни духове – едни били добронамерени, ала повечето – не.

Някои хора обаче все пак се осмелили да издигнат домове на това прокълнато място. Такива, които се нуждаели от уединение, както и такива, които търсели убежище; такива, които смело се нагърбвали с рисковете, съпътстващи търсенето на ценни метали и диаманти, оголени от гигантското разместване на земните пластове; такива, които не успели да постигнат нищо в градовете и полята и искали да започнат отначало. Имало толкова много причини за заселването на този район, колкото и хора, и сред деформирания пейзаж десетки малки общности заживели една до друга – някои задружно, а други – във вражда. Всички обаче били обединени от едно негласно споразумение – това, което се случвало в Разлома, трябвало да си остане в Разлома, без външният свят да научава за него каквото и да било.

Кайлин ту Моритат бе възседнала черния си жребец и величественият ѝ силует се открояваше на фона на утринното небе. Под нея земята се нагъваше на масивни полукръгли стъпала, плата с неправилна форма, скупчени безразборно едно върху друго, назъбени терасовидни образувания, осеяни с редки храсти. Отвъд тези плата се виждаше малко градче – с нагъсто разположени къщи, магазини, тук-таме някоя кръчма и няколко светилища, кацнали около калните пътеки, минаващи за улици. Мостове и стълбища свързваха различните нива на този същински мишмаш от най-различни архитектурни стилове – градът не беше планиран, а просто бе възникнал от само себе си, под принудата на необходимостта, построен от множество различни ръце. Ъгловатите, триетажни сгради, характерни за Южните префектури, се издигаха над нагъчканите широки постройки в стила на Тчом Рин; изящно украсени къщи с резбовани тераси, които все едно бяха излезли от Речния район в Аксками,

бяха засрамени от суровата простота на съседните сгради. Някои от жилищата бяха на по двадесет години, че и повече – доста време за постоянно променящия се пейзаж на Разлома – а други все още се намираха в процес на строеж, със стърчащи дървени греди от недовършените им стени. Повечето бяха издигнати преди около шест години, когато Либерата Драмак бяха погълнали съществуващите постройки и започнаха да привличат хора от цял Акскама, някои от които бяха строителни инженери със завидни умения.

На върха, където стъпалата се издигаха до величествена каменна стена, имаше множество пещери, простиращи се навътре в земята, чиито входове бяха декорирани със своеобразни гравюри, благослови за онези, които влизаха, и

Молитви към боговете. Там, скрити от външния свят, се виеха заплетени лабиринти с множество помещения, тайна мрежа, забулена в недрата на непроницаемата скала.

От мястото, където се намираше, Кайлин можеше да види гигантските мащаби на работата, която кипеше в околността. Навсякъде се вършеше нещо – работници сновяха тук и там с нареждания да изпълнят най-различни задачи, майстори викаха на подопечните си. Издигаха се кули, чиито скелети надвисваха над околните постройки, а до тях се виждаха дървени кранове и бамбукови скелета. На едно плато група мъже и жени се обучаваха в изкуството на меча, упражнявайки най-различни удари под заповедите на учителя си. Каруци се товареха и разтоварваха с тежки сандъци и обемисти вързопи с провизии, а по краищата на платото стърчаха стражеви кули, от които постовите наблюдаваха равнините, обрамчващи района, както и мрачните навъсени скали отвъд тях. Високите възвишения в съседство скриваха така добре мястото от външния свят, че единственият начин човек да го види, бе да застане на някой от ръбовете на долината, която го къташе в пазвата си. Тук нямаше организирана армия, ала Разломът Ксарана беше опасен район и всяко поселище, което не мислеше и не действаше като крепост, бе застрашено от злополучна участ.

По устните на Кайлин пробяга лека усмивка и червено-черните триъгълници, изрисувани на устните ѝ, едва забележимо се раздвижиха. Това беше Лоното, домът на Либерата Драмак, а също така и – засега – дом на малкото сестринство от Аления орден. Тя можеше само да се възхищава от мъдростта на водача им. Малцина бяха тези, които знаеха за съществуването на Лоното. От години Либерата Драмак непрекъснато вербуваше нови попълнения, действайки в пълна секретност,

привличайки хора от всички обществени слоеве. На престъпните групировки се предоставяше шанс да загърбят досегашното си разбойническо битие и да се присъединят към организацията; учените бяха убеждавани в правотата на каузата; обикновени хора, които имаха зъб на Чаросплетниците – а такива имаше хиляди – идваха, защото търсеха начин да нанесат ответен удар на тези, които ги бяха наранили. Заедно с тях прииждаха и лекари, аптекари, демобилизирани войници, прогонени от домовете им жени, странстващи музиканти, всевъзможни бродяги и длъжници. Тук имаше място за всеки от тях. Всички бяха приемани в Лоното. Ядрото на организацията се състоеше от самите Либера Драмак, които се бяха заклели в принципите ѝ, избрани сред стотиците, които пристигаха. Що се отнася до останалите, някои вярваха в каузата, а други – не; ала всички се превръщаха в част от общността, самоуправлявани и свободни от законите на благородниците или на Чаросплетниците; а това беше изключително ценно за повечето хора.

На Кайлин продължаваше да ѝ се струва доста изненадващо как такава разнородна група хора може да запази тайна за толкова дълго време, особено след като повечето от Либера Драмак прекарваха значително време извън Лоното, в градовете, вършейки ежедневните си дела. Това бяха шпионите, снабдителите и онези от тайната мрежа. Обаче, въпреки че мълвата за организацията циркулираше сред обикновените хора, изглежда още не беше стигнала до благородниците – или те не ѝ бяха обърнали никакво внимание. Разломът Ксарана бе едно забулено в тайни място; тук имаше големи нелегални ферми за амаксови корени, които снабдяваха градовете, без да плащат данъци; цели анклави хора, почитащи забранени богове, манастири, чийто обитатели не поддържаха никакви връзки с външния свят. Споменаването на Лоното едва ли би провокирало интереса на някой благородник. Поне не и на такъв, който не е част от организацията. Либера Драмак имаше очи и уши дори в двора на Императрицата, а там имаше мнозина, които бяха убедени, че Различните не са зли и че престолонаследничката трябва да седне на трона.

Единствено благодарение на уменията и мъдростта на техния водач бяха стигнали толкова далеч, и именно поради тази причина не бяха неподготвени, когато кризата настъпи. Тайната на Престолонаследничката беше разбулена пред целия свят. Време беше Либера Драмак да премине към действия.

Кайлин обърна коня си и го насочи надолу по затревения склон към Лоното. Бяха пристигнали неколцина нови попълнения и бе настъпил

моментът да ги събере заедно.

* * *

– Не мога да повярвам, че това е истина – каза Кайку. Тя стоеше на самия ръб на едно от най-високите плата в Лоното, издигащо се над поветето сгради, без да се притеснява от това, и се взираше с изумление в разстилящия се пейзаж. Пред очите ѝ се откриваше истински лабиринт от най-различни покриви, сгради и улички, по които щъкаха хора от цял Аксками, облечени по най-различен начин. Девојката никога не беше виждала подобно нещо. Следобедното слънце затопляше кожата ѝ с галещите си лъчи, а птиците чуруликаха и описваха сложни пируети в небето. Тя затвори очи и вдигна нагоре глава, чувствайки ярката светлина на окото на Нуку върху лицето си. – Съвършено е.

Асара се бе разположила на една голяма гладка скала, легнала накриво върху обраслото с трева плато. Тя не знаеше кое е съвършено според момичето – Лоното, слънчевата светлина, пейзажът... А може би това бе просто някакъв израз на задоволството ѝ? Каквото и да беше, нямаше особено значение. Душевното равновесие на Кайку се бе възстановило напълно след като напуснаха Фо и поеха по реката Джабаза обратно към Аксками. Не стигнаха дотам – слязоха по на север, защото моряците ги предупредиха, че в града цари смут и никакви плавателни съдове не влизат в него. Жените се метнаха на конете, с които се бяха сдобили в Чайм, и потеглиха на юг, прекосиха Керин с помощта на сал източно от столицата и стигнаха до Разлома Ксарана по-рано от очакванията им. Тогава Асара ги преведе по един от относително безопасните пътища през лабиринта на изкорубените земи, и така стигнаха до Лоното.

Пътешествието се оказа необичайно. Кайку превъзможна презрението, което изпитваше към себе си, навярно защото не бе останал никой, който да я интересува и който да я напусне или нарани по някакъв начин. Близките ѝ бяха мъртви, а Мишани и Тейн я бяха предали, когато бяха разбрали, че е Различна. Тя най-накрая прие същността си и реши да живее с това, което представляваше. Първоначалното ѝ отчаяние от невъзможността да изпълни клетвата си към Оча се превърна в непоколебимост, в смисъл на живота ѝ, в неизменна посока, към която трябва да се придържа. Към края на пътешествието ѝ девојката непрекъснато подтикваше спътничката си да се движат по-бързо, нетърпелива да стигне до Лоното колкото бе възможно по-бързо и да прецени какви бяха шансовете ѝ да отмъсти за семейството си, разрушавайки

могъществото на неуязвимата организация на Чаросплетниците.

И все пак, макар и да ѝ бе олекнало на сърцето, тя отново се беше отчуждила до известна степен от Асара, и то точно когато бе започнала да изпитва нещо като доверие в бившата си прислужница. Жената си казваше, че развихрилата се страст в онази студена, ветровита стая в Чайм бе демонстрация на решимостта на Кайку да захвърли старите правила, които вече не се отнасяха за нея, след като беше Различна; доказателство, че няма никакви задръжки; само това и нищо повече. Ала тя бе разбудила нещо между тях, което не искаше да си отиде, което се криеше в погледите и премълчаните коментари и се стрелваше неочаквано да ужили другата. Кайку имаше едно наум за спътничката си и поради друга причина. Девойката никога не бе попитала какво се беше случило в онази стая, когато целувката на Асара се беше оказала нещо повече от преплетени устни и езици и тя се бе опитала да отнеме дъха на момичето; Кайку беше усетила опасността на някакво инстинктивно ниво и сега просто не можеше да си позволи да е със свалена защита.

И все пак беше тук, в Лоното. Асара бе изпълнила дълга си – ангажимент, който бе поела преди повече от две години. Беше удовлетворена. Облегната на топлата скала, тя наблюдаваше гърба на Кайку, докато момичето се възхищаваше на гледката и прелестния ден.

– Имаш най-дълбоките ми благодарности, Асара – изведнъж проговори Кайлин до нея. Красавицата бе достатъчно бърза, за да потисне сепването си и да не издаде изненадата от появата на тъмната дама. – Успяла си да я запазиш жива и здрава. Тя изключително ценна за мен.

– Боя се, че не си свърших толкова добре работата, колкото бих могла – отвърна Асара, без да се обръща към събеседничката си. – Имаме да ти разказваме много неща, Кайлин.

Жената с изрисуваното лице повдигна вежда.

– Така ли? Интересно ми е да ги чуя.

– После. Насаме – рече някогашната прислужница. Тя щеше да избере времето и мястото. Нека Кайлин не забравяше, че тя бе поела грижата за Кайку по свое желание, а не защото Аленият орден ѝ бе заповядал. – Тя вече започна да контролира донякъде своята *кана*. Все още е буйна, но не и необузdana. А това не е много често срещано, мисля си аз.

– Доста рядко е – съгласи се Кайлин, без да отделя очи от девойката. – Още тогава знаехме, че ще е много силна. Ти се постави в голяма опасност заради мен. Благодаря ти.

– Не заради теб – поправи я Асара. – А заради мен. Тя ме

интересува. Видях я как изгубва всичко и се превръща в онова, което презира най-много; видях я как отвръща на удара и отново става себе си. През времето, което съм прекарала на тази земя, съм виждала същата любов, омраза и борба да се повтарят отново и отново в безкрайно еднообразие; нейната история обаче е доста рядко явление и продължава да ме изненадва дори сега. Почти се чувствам виновна, защото я доведох в твоята сфера на влияние. Навярно можеш да заблудиш нея със своя алтруизъм, но не и мен. Какви са плановете ти, Кайлин?

– Вярвам, че си се привързала към нея, Асара – рече татуираната жена, усмихвайки се, докато отклоняваше въпроса. – А те мислех за твърде цинична за подобни увлечения.

– Сърцето и душата ми още не са мъртви – отговори красавицата, – а само са се покрили с прах, преситени от живота, в който са видели почти всичко.

Кайлин се засмя и едва тогава Кайку се обърна и забеляза жената. Момичето се приближи към тях, отдалечавайки се от пропастта.

– Радвам се да видя, че си жена, която държи на думата си – каза тъмната дама, накланяйки главата си за поздрав. – Намери ли онова, което търсеше?

– Горещо-долу – рече Кайку, без да дава допълнителни подробности.

– Настъпи времето за действия – заяви жената, а очите ѝ изучаваха момичето изпод изрисуваните полумесеци. – Поради тази причина исках да се срещна с вас тук.

– Какви действия?

– Скоро – обеща ѝ Кайлин. – Мисля, че първо трябва да се видиш с едни хора, с които може би няма да ти е неприятно да се срещнеш.

Тя махна с ръка към двама души, които вървяха по платото към тях.

Мишани и Тейн.

За миг Кайку се почувства неспособна да каже каквото и да било, нито пък дръзна да си помисли какво ли би могло да означава това. Ала точно тогава Мишани се приближи до нея – изглеждаше много по-дребничка от преди, а невероятно дългата ѝ коса се спускаше по гърба ѝ, пристегната с хлабав възел. Тя се поколеба за секунда, след което прегърна Кайку, която ѝ отвърна със същото. Момичето се усмихна, макар и в очите му да проблясваха сълзи, и притисна приятелката си още по-силно към себе си.

– Толкова съм щастлива, че си тук – каза тя; последната част на изречението обаче беше неразбираема, понеже гърлото ѝ внезапно се

стегна, а напирашите сълзи най-накрая рукнаха свободно от очите ѝ. Кайлин хвърли триумфиращ поглед към Асара, която набързо разтегли устните си в усмивка.

Двете девойки останаха прегърнати за доста време. Кайку нямаше никаква представа как Мишани се бе озовала тук или какво я бе накарало да дойде, ала я познаваше достатъчно добре, за да оцени какво означаваше това. Най-накрая, когато се отдръпнаха една от друга, Кайку погледна към Тейн, който ѝ се усмихна неловко.

– Трябваше ми малко време да помисля – каза той и това беше всичко, защото момичето прегърна и него. Той изглеждаше леко сконфузен от това, ала също обвини ръцете си около нея и

малко се разочарова от това, че прегръдката им не беше толкова продължителна като тази на двете момичета.

Кайку избърса сълзите си и се усмихна на Кайлин, която я гледаше благосклонно с тъмнозелените си очи.

– Хората обичат да се появяват точно когато най-малко очакваш, Кайку – каза ѝ високата жена. – Вие четиримата вървите по Преплетения път – житейските ви съдби са преплетени и ще се пресичат отново и отново, докато не приключат.

– Откъде знаеш това? – попита Кайку.

– Ще научиш как съм узнала – рече Кайлин, – ако решиш да поемеш по пътя на Аления орден.

– Имам ли някакъв избор?

– Не и ако искаш да доживееш до следващата жътва – простичко каза тъмната дама.

Девојката вдигна неохотно рамене.

– Така да бъде тогава.

Кайлин отново се засмя, отмятайки назад глава, при което белите ѝ зъби проблеснаха под червено-черните триъгълници на устните ѝ.

– Никога досега не са приемали предложението ми с такова нежелание. Не се страхувай, Кайку; това не е обвързване за цял живот. Една Сестра от Аления орден не е нищо, ако не върши мисията си с желание. Единственото, което искам от теб, е да ми позволиш да те обучавам; след това можеш да избереш своя собствен път. Това звучи ли ти приемливо?

Момичето се поклони леко.

– За мен ще бъде чест.

– Тогава ще започнем веднага щом си готова.

* * *

Освен Кайлин, в стаята имаше още три други сестри. Всички носеха характерните знаци на ордена – черна рокля, червени полумесеци около очите и червено-черни триъгълници, наподобяващи зъби, на устните им. Асара сметна самоувереността им за необичайна, ала не и за изнервяща.

Залата за конференции в сградата на Аления орден беше осветена от фенери, висящи на огнеупорни поставки във всеки ъгъл. Червено-черният мотив бе отразен в обстановката – помещението беше тъмно, стените бяха боядисани в черно, а от тавана се спускаха пурпурни знамена. В центъра му се виждаше ниска кръгла маса в същия свят, върху която имаше метална поставка за тамян, откъдето се издигаше ароматен дим. Всички сестри бяха прави, но Асара се бе разположила на един стол. Тъкмо си мислеше за значението на онова, които им бе съобщила преди половин час, и се забавляваше да наблюдава реакцията на Сестрите.

– Вярваш ли й? – попита едната от тях, стройно създание с руса коса.

– Абсолютно – потвърди Асара. – Познавам я от години. Не би излъгала; особено пък за това.

– И все пак нямаме никакви доказателства – изтъкна друга от Сестрите.

– Освен ако не е останало нещо в апартамента на баща й в Аксками – рече красавицата. – Ала се съмнявам.

Кайлин наклони замислено глава.

– Вижте какво ще ви кажа, драги сестри. Ако един учен може да събере достатъчно доказателства, които да го убедят да измине целия път до Фо, да се подложи на какви ли не опасности, да изложи на риск живота на близките си... – тя замълча.

– Трябва да се свържем със сестрите, които не са тук – предложи третата.

Асара повдигна вежди. Аленият орден имаше агенти на повече места, отколкото някой предполагаше, помисли си тя. Макар и да нямаше ясна представа за характера на организацията, знаеше, че членовете й избягват да се събират на едно място в по-голям брой. Всъщност накуп бе виждала най-много четирима. Бе подочувала от Кайлин, че Сестрите са разпръснати из цял Сарамир, че и отвъд него, заети с вербуване на нови хора като Кайку или с внедряване на свои кадри в други

организации; тя обаче смяташе, че причината да не се събират има друг отговор. Беше ги страх. Знаеха колко са уязвими, колко крехко и малко беше сестринството им, и се страхуваха да не бъдат ликвидирани. Докато всички бяха свързани от Чаросплетнето, нямаше нужда да се събират заедно и следователно нямаше и начин цялото да бъде унищожено. О, Асара не се съмняваше, че всяка от тях използваше способностите си, за да подпомага ордена, ала най-вероятно страхът лежеше в основата на поведението им. Аленият орден и Чаросплетниците не бяха толкова различни, колкото си мислеше Кайлин.

– Има и още нещо – изтъкна високата зеленоока жена. – Затворените в килиите Различни, на които Кайку се е натъкнала. Защо ги държат там?

– Навярно изучават ефекта на вещерския камък върху живите същества. Навярно търсят лекарство срещу Различността.

– Може би – каза Кайлин. – А може би това е поредната проява ба тяхната лудост. Или пък ключ към нещо доста важно.

– Трябва да помислим над това – съгласи се една от другите сестри.

– Обаче това не променя нищо – рече Кайлин, а гласът ѝ изведнъж се изпълни с решителност. – Откритието на Кайку е само първата стъпка, един пробив, който изисква нашето внимание. Сега обаче имаме други, по-належащи грижи. Това може да почака. Трябва да разпространим тази информация сред колкото се може повече хора, така че да не може да бъде унищожена, трябва да проведем разследвания... ала всичко това ще стане занапред. – Тя махна с ръка, сякаш за да изчисти това от съзнанието им. – В момента имаме друга задача. Аксками е разкъсван от вълнения; в града всеки момент може да избухне революция. Императорските стражи няма да могат да се справят с проблема. Армиите на родовете Керестин и Амача се дърлят пред стените на столицата. Върховният Чаросплетник Вирч прави всичко възможно, за да подкопае позициите на Императрицата и да убие дъщеря ѝ. – Тя направи кратка пауза, в която погледът ѝ обходи всички присъстващи. – Не можем да позволим това да се случи. Тя е единствената ни надежда да отклоним народа на Сарамир от ученията на Чаросплетниците и да ги накараме да видят, че Различните не са онова зло, за което ни смятат. Не ме интересува кой ще вземе властта, ако родът Еринима бъде свален от престола, обаче няма да си простя да изгубя Престолонаследничката. Срегнах я в сънищата ѝ и донякъде имам представа за способностите ѝ. Създания като нея, с подобни могъщи сили, не се раждат твърде често и животът ѝ не бива да завърши под ножа на някой невеж войник. Може би родът

Еринима ще излезе победител, ала не ми се вярва особено. Императрицата се опълчи открито срещу целия свят. Ако тя изгуби, Лусия ще умре.

– Тогава какво предлагаш да сторим? – попита Асара.

– Вече сме обсъдили с Либера Драмак какво да направим, за да може момичето да е в безопасност – отвърна Кайлин. – Възнамеряваме да я отвлечем.

Двадесет и шеста глава

Вратата с трясък се продъни навътре, изкъртена от пантите си, само след един удар на късия, тежък таран, който двамина от императорските стражи бяха понесли в ръце. Командирът Джалис ги поведе навътре и те преминаха през падналото препятствие, заменяйки ярката слънчева светлина с лепкавия мрак на тясната каменна стълба. Някъде отвъд ревовете на тълпата, която ги преследваше, се чуваха все по-близо и по-близо. Той се втурна надолу по изтърканите стъпала, а потъмнелите плочки на бронята му дрънчаха, докато се спускаше главоломно към мазето на кожарската работилница. Вонята на това място го удари в носа, предизвиквайки силен пристъп на гадене, ала той преглътна и потисна рефлекс. Сърцето му бумтеше, а пулсът му се бе учестил неимоверно. Зад него две кохорти стражи трополяха надолу по стъпалата, дрънчейки с пушките и мечовете си. Бягаха на сляпо, без посока, а и никой от тях не го беше грижа къде точно отиват. Най-накрая бяха намерили копелетата и нямаше да ги пуснат лесно.

Джалис прескочи последните няколко стъпала и се озова сред обширното подземие с надвиснал нисък таван. Нямаше време да забележи други подробности на интериора, защото нещо метално с неясни очертания веднага се втурна срещу него. Мечът му замахна светкавично, за да се срещне с оръжието на нападателя; чу се звън на метал. Той отби, париращ отново, после замахна с цялата си сила и отхвърли неуспелия да отклони удара му противник назад. Тогава Джалис бързо пристъпи напред, освобождавайки място за останалите стражи, за да могат и те да се намесят в битката. Закънтяха мечове в метална какофония, а телата падаха едно връз друго по земята, непрекъснато увеличавайки броя си.

Джалис нанесе втори размазващ удар на противника си, с който успя да го отгласне още по-назад, и вече успя да го пониже. До този момент не бе успял да разгледа с кого се биеше, но сега забеляза, че това беше млад мъж, който не носеше никакви доспехи и най-вероятно не беше воин, чието лице бе изкривено от грозна гримаса на омраза. Командирът на стражата извади острието си от тялото му и вече бе завързал схватка с друг неприятел, преди промушеният младеж да се строполи на пода.

Те бяха десетки, превъзхождащи по брой стражите в помещението; ала изобщо не можеха да се мерят с обучените, облечени в брони

войници. Ръката на Джалис потрепери, когато мечът му потъгна във врата на някакъв младеж, който нямаше още и осемнадесет жътви. Стражите започнаха да настъпват от стълбището, освобождавайки пространството за още повече свои другари, и устремът на първоначалната яростна атака поотслабна, след като дойдоха още мечове, които да поемат натиска.

Джалис огледа помещението за миг. Подземието беше масивно и зле осветено, но му бе достатъчен само един поглед, за да разбере, че предоставените му сведения бяха точни. Всички маси бяха отрупани с извити медни тръби, епруветки за дестилация, разглобени часовникови механизми и възпламенители. Навсякъде се виждаха бурета с барут, наредени до кръглите колони, поддържащи свода, или скрити в ъглите зад купчини щайги. Около стените цареше неопишуем хаос, ала в центъра на помещението всичко бе подредено със смъртоносна прецизност; масите бяха разположени в идеално прави редици, така че завършените компоненти да могат да бъдат подавани по линията на следващия работник.

Това бе сърцето на тайната армия на Ангър ту Торик – фабриката за бомби. Десетки бяха загинали от ръцете на тези фанатици, а стотици други бяха умрели от хаоса, който експлозиите предизвикваха. Джалис не изпитваше никакво съжаление към тях. Те бяха заплаха за династията Еринима и за Империята. С всяка нова жертва под острието на меча му Аксками ставаше едно по-хубаво място.

И въпреки това яростта, с която те се хвърляха срещу оръжията на тренираните стражи, не преставаше да го изненадва. Бунтовниците не бяха воини, но независимо от това нито един от тях не се държеше като страхливец, нито пък се опитваше да избяга. Наместо това вдигаха оръжията си и се хвърляха в атака, след което биваха повалени като житни класове. Джалис се намръщи, когато кървавата струя опръска бузата му, и се зачуди каква ли криворазбрана преданост ги караше да се сражават с такъв плам.

Секунда по-късно гърмежът на пушка внезапно прикова вниманието му и един страж вляво от него се строполи с вик на земята. Последва го втори, после трети. Джалис забеляза откъде се стреляше; двама мъже бяха застанали до отсрещната стена, където бяха наредени пушки и бурета с барут. Изведнъж към тях се присъединиха и други, които бързо започнаха да си взимат оръжия. Един страж зад командира тъкмо свалише собствената си пушка от гърба си, когато Джалис го сграбчи грубо за ръката.

– Не бъди глупак! – извика. – Отбой! Махаме се!

Беше си доста рисковано начинание – да се хвърлят на сляпо, връзвайки се във враговете си, както бяха направили – ала имаше само един начин да се влезе или излезе от това подземие и стражите просто нямаха избор. Сега Джалис видя, че бе подценил решимостта на майсторите на бомби, а това можеше да им струва скъпо. Богове, та те трябваше да внимават с тези пушки тук долу! Цялото място представляваше един огромен барутен погреб, който само чакаше да избухне! Това бе самоубийство!

А може би бунтовниците целяха точно това.

Стражите се изтеглиха към стълбището, обаче противниците им удвоиха яростта на атаката си, хвърляйки се към натрапниците, без ни най-малко да им пука за собствената им безопасност, отрязвайки пътя им към свободата. Загърмяха още повече пушки, стреляйки безразборно по приятели и врагове. Джалис се опита да си пробие път през редиците, гъстата воня на щавените кожи го задушаваше, а паниката протягаше пипалата си вътре в него; ала просто нямаше къде да отиде. Той усети как изведнъж му прималява от страх, гърдите му се свиват болезнено, всичко наоколо сякаш се забави до пълзене, а някакво зловещо предчувствие прошепна в ухото му, че краят е дошъл.

Той нито чу куршума, който рикошира в едно буре с барут, нито видя проблясъка. Кожарската работилница избухна в чудовищна експлозия, която натроши на камъни близките улици, унищожавайки всичко наоколо, запрашайки тухли и горящи греди високо в небето, част от които после цопнаха сред съскане и пара в реката, а други обсипаха като град покривите и прозорците на къщите. Земята се разтресе, разклащайки дори основите на Императорската цитадела, и огромен черен стълб дим изригна от пламтящите останки и се насочи нагоре към небето, опетнявайки красотата на съвършения летен ден.

* * *

– Знаеш, че в думите ми има смисъл, Анаис.

Императрицата изгледа Баракс Мос, който бе седнал от другата страна на ниската масичка. Намираха се в една от западните стаи в Цитаделата, а между тях бе сервирано скромно ястие от риба, ориз и раци от залива Матакса. Дурун крачеше нервно пред изящния свод, извеждащ на широка тераса, която бе проектирана така, че да улавя лъчите на следобедното слънце през пролетта и есента. В разгара на лятото балконът оставаше в сянка; ала влажността на въздуха не се търпеше дори тук и слабичкият ветрец не беше в състояние да им донесе тъй жадуваната

прохлада.

– Богове, жено, защо не го послушаш? – извика Дурун, а дългата му лъскава коса се развя, когато изведнъж се завъртя към съпругата си, вбесен от поведението ѝ. – Това е единственият начин.

– Дурун, не се бъркай в това! – сопна му се баща му. – Не ни помагаш.

Анаис използва тънката си пръстовилица, за да забодее едно парченце хлъзган, карайки ги да я изчакат, докато го дъвчеше замислено. Дурун кипеше от яд, наблюдавайки я като отвързано куче, току-що видяло заек. Мос я гледаше спокойно.

– Не съм сигурна, че виждам причината да направя това. Най-голямата заплаха за Аксками я няма – рече тя. – Опасността от тайното оръжие на армията на Ангър ту Торик изчезна.

– Така е – съгласи се Мос, – ала с цената на две кохорти от императорските ви стражи. Войниците ви и преди не бяха достатъчно, Анаис; а сега положението ви е още по-лошо. Бунтове разкъсват сърцето на града, а армиите на рода Амача и рода Керестин пристигнаха пред града и се строят за бой. Хаосът поражда хаос, моя Императрице; градът ви се разрушава и вие не разполагате с нужните сили, за да попречите на това. Ако Амача или Керестин ударят Аксками сега, вашите хора ще бъдат твърде заети с населението, вместо да окажат съпротива.

Анаис го изгледа преценяващо. От устата на обикновено мълчаливия Баракс това изявление изглеждаше репетирано. Очевидно бе мислил от доста време по тези въпроси.

– Моля те – каза мъжът ѝ, неспособен да се въздържа да не я прекъсне. – Тук сме почти беззащитни. Няма да позволя тронове ни да бъдат отнети само защото сме били твърде заети да усмиряваме неблагоприятния добитък долу по улиците. Нека войниците на семейството ми свършат това!

– Аха – каза Анаис. – Значи предлагаш силите на рода Батик да бъдат използвани за поддържане на реда по улиците?

Мос хвърли гневен поглед към сина си, който бе твърде високомерен, за да се сети поне да се изчерви. Наместо това той изсумтя и завъртя глава към терасата, демонстрирайки безразличие. Току-що бе направил огромна отстъпка, която баща му без съмнение щеше да използва в своя полза в този спор.

– Да – въздъхна Бараксът. – Съзнавам предпазливостта ви да не допускате друга сила в Аксками, макар и да ме озадачава обстоятелството, че не виждате общите ни интереси. Аз ще загубя не по-малко от вас, ако

столицата падне в ръцете на нашественик. – Той си пое дълбоко дъх. – За да не се чувствате застрашена, ви предлагам да върнете императорските стражи към обичайните им задължения – охраната на Цитаделата и патрулирането по външните стени на Аксками. Моите отряди ще се концентрират върху потушаването на бунтовете и възстановяването на реда в града, освен ако нямате никакви други предпочитания.

– Мога да пожелая да ги използвам в защитата на столицата, в случай че родът Амача или Керестин предприемат нападение върху стените. Това приемливо ли е?

– Разбира се – каза Мос. – Синът и внучката ми са тук. – Дурун изсумтя отново при тези думи, демонстрирайки отношението си към Лусия. Мос го изгледа остро, на което той не обърна никакво внимание, и продължи: – Не бих позволил на нашественик да щурмува града, ако е в силите ми да го предотвратя. Всъщност, за да докажа предаността си към вас, ще остана в Цитаделата – с ваше позволение, разбира се. Каквото сполети вас, Дурун или Лусия, ще сполети и мен.

– Това не е малък риск – отвърна спокойно Асара, забравила напълно храната пред себе си. – Ако изгубим, ще останат съвсем малко представители на вашия род.

– Да, Анаис, но ако обединим вашите и моите сили, разположени зад защитата на стените на Аксками, ние *няма да изгубим*. Амача и Керестин няма да могат да ни победят, дори и *да сключат съюз* помежду си. А както се карат и си съперничат един на друг, няма да имат никаква надежда за успех.

Императрицата се замисли над това за миг, после се върна към ястието. Бараксът говореше убедително, а и тя прекрасно съзнаваше, че ситуацията се влошаваше с всеки изминал ден. Всъщност дълбоко в сърцето си Анаис вече знаеше какво щеше да стори – бе го решила още преди Мос да я навести. Трябваше да се съгласи – нямаше никакъв друг избор. Макар че, без значение колко се доверяваше на съюзника си, допускането на чужда военна сила в сърцето на столицата беше много опасно. Винаги щеше да има ъгли, които нямаше да забележи, преплетени интереси, за които нямаше да знае, дори и когато ставаше въпрос за откровени и простодушни мъже като Мос и Дурун.

Ала това бе риск, който бе длъжна да поеме.

– Добре – каза накрая. Мос се усмихна широко. – Обаче никой от хората ви няма да стъпва в Императорската цитадела – допълни. – Дори и да е част от свитата ви. Разбрахме ли се?

Усмивката му помръкна по краищата, ала той кимна.

– Съгласен съм. Веднага ще наредя войските ми да потеглят насам.

– Ще трябва да използвате Вирч, за да се свържете с вашия Чаросплетник – каза му Анаис с гримаса на отвращение. – Внимавайте какво му казвате.

– Гледам да говоря с Чаросплетниците само тогава, когато е абсолютно наложително – отвърна ѝ той.

– Ще направя необходимите разпореждания сред хората си – каза Императрицата. Тя погледна към Дурун – очите на съпруга ѝ я изгледаха невъзмутимо от двете страни на ястребовия му нос. Типично за него – бе получил онова, което беше искал, и се държеше така, сякаш заслугата за това бе изцяло негова, а не на жена му. Тя набързо го изхвърли от мислите си. Нали все пак го държеше под контрол. Мислите и предаността му се диктуваха само от един орган, и това не беше мозъкът му.

– Ще говоря с Вирч още сега – каза Мос, изправяйки се на крака. – По-добре да не се бавим излишно.

– Ами какво ще правим с родовете Амача и Керестин? – попита Дурун. Въпросът показваше кой бе инициаторът на тази среща, като че ли Анаис не можеше да се досети и сама.

Мос сви рамене като човек, който се намираше у дома си, а не в присъствието на Императрицата. За малко да се усмихне от липсата му на обноски.

– Зарежете ги – каза той. – Баракс Сонмага ту Амача никога няма да позволи на Баракс Григи ту Керестин да се доближи до града; той самият не разполага с достатъчно силна армия, за да атакува сам, защото това би означавало да обърне гърба си към войските на Керестин. Да видим дали появата на няколко хиляди от моите воители от другата страна на столицата няма да охладни малко ентузиазма им. Разузнавачите ми докладват, че Сонмага не е добре подготвен за гражданска война; не е имал достатъчно време да обучи войниците си. Григи знае, че може да победи Сонмага, ала загубите, които ще претърпи, ще намалят до минимум шансовете му да превземе столицата. Двамата са в патова ситуация. Пристигането на моите войски може да ги накара да захвърлят начинанието и да се приберат у дома, а тогава ще имаме един проблем по-малко.

Дурун се приближи и застана до баща си. Анаис стана от масата и ги изпрати до вратата на стаята.

– Нека Оча ни благослови и ни закриля – рече тя.

Мос се поклони ниско.

– Това, което избрахте днес, беше мъдро решение, Анаис. Страната

е в добри ръце.

– Ще видим – отвърна тя. – Ще видим.

* * *

Престолонаследничката Лусия ту Еринима бе коленичила на рогозката пред дъската си за моделиране, огряна от последните лъчи на залязващото слънце, а сянката ѝ се проточваше по пода зад нея. Бе дошла тук, на горните тераси на градините, още по пладне. Беше се разположила сред затоплените от слънцето бежови камъни, покрили повърхността на това спокойно кътче. Пред нея терсите се спускаха стъпаловидно надолу чак до високата стена, ограждаща градините на покрива; отвъд нея беше Аксками, който се топеше от жегата, а той на свой ред бе заобиколен от още по-висока стена, отделяща го от обширните затревени пространства на равнините.

Окото на Нуку се спускаше зад тънките, подобни на вимпели облаци, които се рееха в далечината, и погледът на Лусия скачаше периодично от гледката пред нея към дъската за моделиране и обратно. Тя взе широка четка с мек кръгъл връх, топна я в една от порцелановите купи с гъста вода, намиращи се на камъка до нея, и я прокара с артистичен жест по дъската, в резултат на което се получи ефирна розова мъгла.

Дъската за моделиране беше художествена форма, наследена от най-древни времена, практикувана още преди появата на повечето от по-новите родове. Тя включваше употребата на цветна комбинация от вода, боя и дървесен сок, съгъстена до определено състояние, откъдето произтичаше и названието ѝ – „гъста вода“. Самата дъска представляваше триизмерна дървена клетка, в която имаше сплеснато, удължено парче желеподобна субстанция. Тя бе изпечена до известна степен, така че винаги да възвръща продълговатата си форма, без значение на какви въздействия бива подлагана, благодарение на което художникът можеше да разделя желето и да рисува вътре в него – в третото измерение. Използването на гъстата вода придаваше на картините някакво ефирно, неземно излъчване. Когато творецът приключеше, пихтиестата субстанция се изпичаше докрай, в резултат на което се превръщаше в нещо подобно на стъкло, а после се поставяше в изящна рамка, откъдето картината можеше да се наблюдава от всички страни.

– Благоден, Лусия – дочу се глас близо до нея, дълбок и спокоен. Момичето се отпусна назад върху петите си, закривайки очи с една ръка, докато поглеждаше нагоре.

– Благоден, Заелис – рече усмихната.

Учителят ѝ коленичи до нея. Кльошавата му фигура бе облечена в тънка, черно-златиста коприна.

– Виждам, че почти си привършила – отбеляза той, махвайки вяло с ръка към дъската за модекиране.

– Само някой друг ден и ще бъда напълно готова – отвърна детето, насочвайки отново поглед към вихрушката от цветове пред нея.

– Много е добра – изкоментира Заелис.

– Става – вдигна рамене момиченцето.

За момент настъпи мълчание.

– Ядосан ли си? – попита Лусия.

– Цял ден си стояла тук на слънце – рече учителят ѝ, – а аз те търсих през цялото време. Знаеш колко се притеснява майка ти за твоята безопасност, Лусия. Трябваше да си помислиш по-добре, преди да изчезнеш по този начин, и *наистина* би трябвало да знаеш, че не бива да стоиш под изгарящия блясък на окоето на Нуку в ден като този.

Детето въздъхна. Тонът на Заелис, както и начинът му на обръщение показваха, че не ѝ е ядосан, ала въпреки това все едно че я наказваше.

– Просто не исках да виждам никого – каза тя. – За известно време.

– Дори и мен? – учителят ѝ звучеше засегнат.

Лусия кимна. Тя погледна към залязващото слънце, после към дъската за моделиране, след което мушна пръсти в горната ѝ част, отваряйки неголяма пролука в желето. Направи няколко енергични замаха с тънка четчица, поръбвайки краищата на облаците в червено, после отдръпна пръсти и остави пукнатината да се затвори.

Заелис я гледаше с безстрастно лице. Естествено, че щеше да потърси уединение. За момиче с нейната чувствителност напрежението из коридорите на Цитаделата сигурно се усещаше дори и тук. И независимо, че не споделяше с нея тревогите си за безопасността ѝ, беше сигурен, че всичките му опити да запази в тайна притесненията си бяха безполезни пред Лусия. Тя прекрасно осъзнаваше, че в момента смутовете и смъртните случаи в престолния град по един или друг начин се дължат на нея. Мъжът бе положил всевъзможни усилия, за да не ѝ позволи да се измъчва от чувство за вина, ала дори не беше сигурен дали момиченцето се *чувстваше* виновно. Тя бе говорила преди как всичките тези неща бяха започнали заради нея и му бе споделяла, че се чуди как ли биха се развили събитията, ако се опиташе да ги спре, вместо да приветства промените. Дали обаче имаше разкаяние в тези мисли, Заелис не можеше да каже. Настроенията на Лусия бяха непроницаеми и неясни като

най-дълбоките океани – дори и за него.

Главата ѝ изведнъж се надигна рязко, толкова неочаквано, че мъжът подскочи. Той проследи погледа ѝ – не замечтан и отнесен, както обикновено, а остър и напрегнат – и видя, че е насочен на север, натам, където белият ръб на Аурус тъкмо изплуваше над хоризонта, предвещавайки настъпващата нощ. Лусия смръщи вежди и потрепери. Целеустремеността на погледа ѝ го потресе – никога не бе виждал подобно изражение на лицето ѝ. После момиченцето отдели взор от далечината и се загледа в картината си, обхваната от мрачно настроение.

– Какво има? – попита Заелис. Когато детето не му отговори, повтори: – Лусия, какво има? – Вторият въпрос бе зададен с доста по-властен тон. Обикновено избягваше да се държи така с момиченцето, ала онова, което бе видял преди миг, го беше разтревожило достатъчно, за да опита.

– Чух нещо – каза тя с неохота, а очите ѝ избягваха погледа му.

– Чула си нещо? – намръщи се учителят и се обърна на север. – От някого?

– Не – отвърна Престолонаследничката, потърквайки нервното тила си. – По-скоро нещо като ехо, като шепот. Някакъв спомен.

Заелис наблюдаваше как овалният ръб на Аурус се издига неумолимо над хоризонта.

– Спомен за *какво*?

– За един сън! – извика Лусия. – Преди време сънувах, че се срещам с Лунните деца. Те се опитваха да ми кажат нещо, което не можех да проумея. Поне тогава. После... – момиченцето се запъна. – После мисля, че започнах да разбирам. Те се опитваха да ми покажат... Не зная дали беше предупреждение или заплаха... Не...

Заелис бе сериозно разтревожен.

– Какво ти казаха, Лусия?

Тя се обърна с лице към него.

– Че нещо ще се случи – промълви. – Нещо лошо. С мен.

– Няма откъде да си сигурна в това, Лусия – възпротиви се механично учителят. – Недей да говориш така.

Детето изведнъж се притисна към него и го прегърна силно. Мъжът също я притисна до себе си.

– Това е било само сън – каза успокояващо. – Не трябва да се боиш от един сън.

Останаха прегърнати още известно време. Заелис се взираше в далечината, където ледената повърхност на Аурус се показваше все

повече и повече над северния хоризонт, а в очите му се четеше страх.

* * *

Върховният Чаросплетник Вирч си почиваше: хилавият му гръден кош трескаво се издигаше и спадаше, а ребрата му се очертаваха като решетката на дъска за пране под нечистата кожа. Беше гол; деформираното му, измършавяло тяло изглеждаше жалко и отблъскващо. Кокалестите му, уродливи ръце бяха подгизнали от кръв; кървави петна бяха изпъстрили разтопената кожа на лицето му, сплескания му гръден кош, изпъкналото му шкембе и атрофиралите му гениталии. Приличаше на някакво новородено същество, свило се на кълбо сред зацапаните чаршафи на изкорубеното си легло, дишашо тежко със зяпнала уста.

Е, поне дишаше, за разлика от обекта на скорошното си внимание. Това беше една стара жена, която бе избрал, за да поразнообрази малко забавленията си, след като изпрати посланието на Баракс Мос до неговия Чаросплетник. В съзнанието му се появи смътната мисъл, че напоследък убива твърде много хора – повечето Вещери рядко достигаха до подобни крайности. Ала какво от това – откъдето и слугите му да намираха жертвите му, очевидно никой не усещаше липсата им. В крайна сметка, животът на един слуга в Сарамир принадлежеше на неговия господар и тази стара дама навярно не е била нищо повече от готвачка или чистачка, някаква си проста слугиня от Цитаделата и следователно и на Императрицата. Той бе сигурен, че Анаис не би възразила, дори и да знаеше. Тя бе наясно с нещата още когато бе взела Вирч за свой Чаросплетник; по този начин поставяше целия персонал на Цитаделата на негово разположение, за да задоволява капризите му. Нищожна цена за могъщите сили на Върховния Чаросплетник.

Старицата лежеше в лепкава червена локва, а простите ѝ дрехи бяха залепнали към тялото, подгизнали от телесните ѝ течности. Днес му се бе приискало да си поиграе с ножа, възнамерявайки да се позабавлява дълго, ала щом доведоха плячката му, изведнъж изпадна в пристъп на неопишуема ярост и започна да я ръга, кълца и сече отново и отново. Тя умря почти веднага, което го вбеси още повече и Вирч се нахвърли върху трупа ѝ, обезобразявайки го до такава степен, че накрая той изобщо не приличаше на човек.

Да, може би наистина убиваше твърде много напоследък. Ала той бе паякът в центъра на паяжината и имаше нужда да се храни честичко.

Командирът на стражата, който бе арестувал Ангър ту Торик, се оказа доста жилив, ала Вирч разполагаше с достатъчно време да го

пречупи. При всичките му способности, Върховният Чаросплетник не се осмеляваше просто да сграбчи съзнанието на мъжа и да поеме контрола върху него. Това щеше да изисква цялата му концентрация и да го държи затворен в покоите му; освен това съществуваше и възможността командирът на стражата да осъзнае какво се е случило с него, след като Вирч го освободеше. Прибързаните операции като тази бяха опасни; той си припомни неотдавнашния си опит да повлияе на Баракс Зан, когато бе открит от Чаросплетника на аристократа, и се зачуди защо тогава не бе обмислил по-добре възможните рискове.

„Добре че се измъкна безнаказано, Вирч“, каза си той.

С командира на стражата реши да предприеме по-изтънчен подход, изпълвайки сънищата му с хипнотични внушения всяка нощ, настройвайки го срещу Ангър, убеждавайки го, че ще получи бляскави награди, ако арестува най-големия трън в петата на Императрицата. Когато народният оратор бе заловен, Вирч бе направил така, че да е в присъствието на Анаис; по този начин тя не можеше да го обвини, че е въздействал на командира на стражата. Колко малко знаеше тя за възможностите на Чаросплетниците!

Виж, да научи хората да правят бомби, му беше отнело месеци. Бе започнал да ги събира още откакто за първи път заподозря Лусия, дълго преди да убеди Сонмага ту Амача да изпрати крадеца Пърлок да потвърди слуха. Той ги обработваше бавно, но неумолимо, нахлуваше в сънищата им, превръщайки обикновените мъже и жени в същински фанатици. Те взеха да прекарват все повече и повече време в изучаването на различните експлозивни, подавайки се на мисълта, че няма значение колко ще умрат в името на идеята. През цялото време очакваха сублимния момент – откритието, че Престолонаследничката всъщност е Различна. Тогава незабавно изоставиха своите домове, професии, и семейства, превръщайки се в праволинейни атентатори, както бе предвидил Вирч. Събраха се и започнаха да сглобяват оръдията на унищожението. Когато приготвленията бяха завършени, Чаросплетникът им даде нов сигнал, който щеше да положи началото на разрушителната им мисия. Арестуването на Ангър ту Торик.

Това беше майсторски удар. Всички виждаха как човекът с очарованието и откритите политически възгледи на Торик се превръща в безспорния водач на една подмолна армия. Вирч бе убил собственоръчно Ангър, за да му попречи да развали това впечатление, като по този начин осигури и удобен мъченик за недоволните граждани на Аксками. Сега собствените му майстори на бомби бяха мъртви, избрали

саможертвата пред риска да бъдат заловени, и кръгът се бе затворил. Нямаше никакво доказателство, което да го свърже с което и да е от тези събития. Аксками беше ядосан, изплашен, обезумял; очите на Императрицата бяха насочени извън града, а сцената се подготвяше за последната част от неговия план.

Още бомби щяха да избухнат.

Ала не всичко беше безпроблемно. Някъде в съзнанието му мисълта за Руито ту Макаима продължаваше да го човърка, а той все не можеше да я достигне и да я изхвърли оттам. Обстоятелството, че този учен бе успял да проникне в манастира в планините Лакмар във Фо, само по себе си беше достатъчно постижение. Вирч нямаше никаква представа как се беше сдобил с Маската, която го бе прекарала през преградата; добре че мъжът бе имал нещастieto да се натъкне на един от невидимите спусъци на излизане от манастира – малки капани в Чаросплетieto, които веднага обявяваха тревога в света отвъд човешкия взор. Макаима беше проследен до дома си, за да се видят по-добре намеренията му, ала човекът изглеждаше съсипан и се реши да продължат да го наглеждат, докато вземат решение как да постъпят с него. Кое то, както и в много други случаи, се падна на Вирч.

Той имаше идеята да пленят и разпитат Руито. Ако бяха постъпили така, сега нямаше да има за какво да се тревожи. Ала ученият бе успял да ги надхитри. В нощта, когато Вирч нанесе своя удар, той бе сложил отрова във вечерята на домочадието си и те всички бяха заспали. За да не се събудят никога повече. Руито им се беше изплъзнал.

Шин-шините бяха изключително своенравни и неподатливи на чуждо влияние същества, обаче бе абсолютно наложително да не останат нито оцелели, нито някакви доказателства. Човешките убийци не бяха достатъчно надеждни. Маската трябваше да бъде върната, без някой да се изкуши да я използва междувременно, а и демоните не говореха – никой не можеше да направи връзката между него и тях. Използването на подобни създания си беше доста рисковано, дори и за Чаросплетник от неговия калибър; шин-шините обаче бяха демони от по-нисък ранг, не толкова силни като другите, и се бяха разпространили, когато вещерските камъни бяха започнали да покваряват земята. За тях силата на вещерските камъни беше като благословия и когато настъпи времето, бяха доволни да направят онова, за което Вирч ги беше помолил. Не че нещата бяха толкова прости – комуникацията с демоните, както и с всички останали духове, беше тромава и несигурна, влияеше се от най-различни впечатления и неясни емоции. Без свързващата роля на вещерските

камъни Вирч едва ли щеше да постигне нещо.

После бе дошъл денят, в който родът Макаима срещна своята гибел. Нещата обаче не се бяха развили както трябва.

Той знаеше, че има хиляда причини да не се притеснява за това и само една, заради която си заслужаваше да се тревожи. Маската бе изчезнала.

Шин-шините бяха неспособни да определят кой беше успял да се измъкне; техните умове бяха доста по-различни от човешките. Възприятията им не се основаваха толкова на зрението, колкото на безплътните следи от миризми и аури, които никой бозайник не бе в състояние да възприеме. Това ги правеше идеалните следотърсачи, но и същевременно ги ограничаваше. Те не можеха да различат хората според външния им вид, както хората не могат да различат една чайка сред милиони други чайки. Когато Върховният Чаросплетник бе поискал да разбере кой се бе изплъзнал от лапите им, те му дадоха такива идентификатори, които не означаваха нищо за него. Старецът изобщо не беше доволен.

Кой бе взел Маската продължаваше да е загадка за него, ала поне бе успял да разбере, че са двама души. Телата в къщата се бяха превърнали в овъглени, почернели скелети – по никакъв начин не можеше да се разбере тяхната самоличност – а и домът разполагаше с достатъчно слуги, за да ги обърка още повече. Поне шин-шините бяха успели да открият трупа на Руито, преди къщата да изгори до основи, което все пак беше някакво облекчение. Маската обаче беше големият проблем. Следата ги бе отвела до Аксками, ала градът не беше място за демоните и дори шин-шините не се осмеляваха да пристъпят в точи човешки мравуняк. Там я изгубиха.

Да, хиляда причини да не се тревожи. Какви бяха шансовете тези неизвестни лица да разберат какво притежават, как и къде да го използват? Най-вероятно вече бяха продали Маската на някой театрален снабдител, чиито алчни очи блестяха, докато купуваше онова, което собствениците смятаха просто за изящно произведение на изкуството? Безброй варианти препускаха в главата на Вирч, ала само един от тях се връщаше непрестанно при него.

Ами ако бяха разбрали какво представлява Маската и я използваша за своите цели?

Това нямаше никакво значение, изведнъж си каза той. Само след броени дни, най-много до седмица и нещо, челюстите на капана, който бе заложил около Императорската цитадела, щяха да шракнат и да се затворят. Надигаше се една нова сила, която щеше да управлява в

Вещерите от Сарамир

съгласие с Чаросплетниците, вместо да стои над тях. Невиждан до този момент съюз, в който Вещерите щяха да бъдат истинската власт, скрита зад трона.

Техният час идеше.

Двадесет и седма глава

– Първата стъпка – изрече спокойно Кайлин. – Първата стъпка е най-важната. И най-опасната.

Малката пещера, в която се намираха, сякаш помръдваше под треперливата светлина на единичната факла, горяща на стената. Тук долу, сред костите на земята, беше доста студено, независимо от топлата лятна нощ навън. Кайку изпита странното чувство, че тя и Кайлин са отделени от всички останали живи същества и сега тази скална полусфера, в която се намираха, представляваше техният свят. Пещерата бе гола и пуста, миниатюрно мехурче въздух сред смазващата каменна мантия, притискаща ги от всички страни. Тесният проход, който свързваше тази уединена килийка с останалите пещери на Лоното, изглеждаше безкраен, и момичето се зачуди какво ли щеше да стане, ако тръгнеш по него, и къде ли щеше да се озове?

Тя седеше с кръстосани нозе на плетената рогозка в центъра на килията, ефирната ѝ кестенява коса бе влажна и разчорлена, а очите ѝ бяха затворени. Кайлин крачеше наблизко, извисявайки се в мрака, като главата ѝ почти докосваше тавана. Ботушите ѝ кънтяха кухо по каменния под. Тя говореше нещо, ала гласът ѝ звучеше хипнотизиращо и Кайку едва чуваше думите, обаче за сметка на това значенията им се връзваха ярко в съзнанието ѝ.

– Твоята *кана* е като някакъв див звяр. Тя е неконтролируема, първична, готова веднага да изскочи, когато се разяриш. Преди да започнеш да я дресиращ, трябва първо да ѝ сложиш намордник, да я вържеш, да я направиш безопасна, доколкото можеш.

Момичето усети как изведнъж я побиват тръпки на безпокойство. Цяла седмица се бе подготвяла за този момент под строгите и неумолими напътствия на Кайлин, а ето че сега, когато той най-сетне бе настъпил, се чувстваше уплашена. Боеше се от онова вътре в нея, от това, което можеше да направи; боеше се от агонията, която щеше да ѝ донесе, когато закипеше из вените ѝ. Жената я бе научила на мантри, които да успокоят съзнанието ѝ, беше ѝ казала какво можеше да види и почувства, както и я предупреди за всичките онези неща, които *не трябваше да прави*, когато процесът започнеше.

„Ще бъдеш изкушена да се съпротивляваш. Всичките ти инстинкти ще те карат да ме нападнеш, все едно съм злонамерен агресор. Ако

направиш това, ще те убия.“

Това не бе заплаха – просто такава беше положението.

– Ще се вшия вътре в теб, Кайку – каза ѝ тя, докато продължаваше да крачи зад нея, а гласът ѝ се чуваше ту отляво, ту отдясно. – Ако не си запозната с тънкостите на Чаросплетието, изобщо няма да разбереш, че правя това. Обаче ти имаш... защити. Аз съм чужд елемент и тялото и съзнанието ти ще се опитат да ме изхвърлят. Не трябва да допускаш това. Трябва да останеш пасивна и спокойна и да ме оставиш да си свърша работата. Аз ще сложа намордник на звяра вътре в теб, ала не мога да направя това, докато се съпротивляваш.

Девојката беше чувала това десетки пъти преди, но тогава всичко беше само на теория. Нищо не можеше да я подготви истински за същинското изпитание. Никога не се беше изправяла пред нещо подобно; ами ако не се справеше?

Прекрасно знаеше отговора. И въпреки това мисълта да се обърне и да се откаже изобщо не ѝ мина през ума.

Кайлин положи тънките си, бледи ръце на раменете на момичето.

– Готова ли си? – попита тя.

Кайку си пое дълбоко дъх и го издиша бавно, а клепачите ѝ потрепваха.

– Да – излъга тя.

– Тогава да започваме.

Звярът се изтръгна от бърлогата си толкова неочаквано и с такава неистова ярост, че Кайку беше поразена. Той изрева и прогори своя път нагоре през гърдите ѝ като демон, разярен и пламтящ. Очите ѝ останаха затворени, ала тя съзря как светът експлодира в необятно море от златисти нишки, една безкрайна, зашеметяваща необятност без небе, без земя, без каквито и да било граници. За един миг тя не усещаше нищо друго, освен ужаса и болката, които я раздираха, съпроводени от изпеляващото пробуждане на *кана*, която се бореше да се освободи.

Тогава изведнъж ѝ просветна. Не знаеше кой инстинкт я поведе, ала след един миг неземната сложност на зашеметяващите възли и безкрайните дължини внезапно придоби смисъл за нея, *вписа се* в някакви неописуеми правила. Това бяха *нейните* нишки, даде си сметка девојката. Това беше самата тя, нейната територия сред безкрая на Чаросплетието, пространството, заето от нейното тяло и съзнание. Тя усети как устремният поток златиста кръв бива изпомпван от дебелия възел на сърцето ѝ, видя го да се разсейва из капилярите, за да нахрани плътта ѝ. Момичето почувства пулсирането на зараждащия се живот в яйчниците

й, грозд от лишени от разум надежди, които гъмжаха от несбъднатост. Усети въздушната вълна, нахлуваща в дробовете й, вихрен коктейл от миниатюрни фибри, които се втурваха в нея и после биваха изхвърляни навън.

Обаче имаше нещо, което бе в чудовищно противоречие с тази хармония. Нещо отвратително, незнаен тумор, противна, пълзяща чума, която се процеждаше в нея като кръв в парцал, бързо, бързо, нашествие и насилие в най-ужасяващия му вид...

Тогавя го видя с околото на съзнанието си, как се гърчи и прокрадва край златистите нишки в посока към сърцето й, пипала от светлина, които проникваха в нейната територия, във всяка фибра от тялото й, в браздите на мускулите й. Всичко в нея искаше да се отърве от него, да изхвърли ужасното присъствие от нея. Нейната *кана* припламна в отговор, насочвайки се към нашественика, за да го изпепели с пречистващия си огън...

Не!

Това беше Кайлин. Тя искаше нейната *кана* да спре, да приеме напращника, независимо от това, че всяко от сетивата й крещеше срещу него; и по някакъв начин Кайку отвърна на повика й, спирайки се за миг. Огънят в нея пак не бе напълно овладян, ала сега беше по-различно от преди. Този път нейната *кана* си остана вътре в тялото й, без да напуска границите на територията й. Така можеше да укроти пламъка.

Девојката се застави да се отпусне, умишлено осакатявайки се умствено, и започна да си повтаря една мантра отново и отново. Яростната атака вътре в нея продължаваше, прокрадвайки се в сърцевината й като парализиращото ухапване на паяк. Момичето почувства как паниката се надига вътре в нея. Какво знаеше всъщност за Кайлин ту Моритат? В момента се отваряше пред тази жена по начин, по-интимен дори и от правенето на любов, предоставяйки й свободата да прави *каквото си поиска* с нея, да обърне дробовете й отвътре навън, да пръсне сърцето й или да пренареди мислите й така, че девојката да се превърне в безропотна робиня на високата жена. Как можеше изобщо да се довери толкова много на *някого* – и най-вече на тази загадъчна Различна, която й беше къде-къде по-непозната от Тейн или Асара например?

Кайку се опита да потисне тези мисли, съсредоточавайки се върху мантрата си. Вече беше твърде късно, си каза. Твърде късно. Ала въпреки това желанието й да освободи пламъка нарастваше и тя копнееше с цялата си душа да прогони нашественика и отново да бъде цяла и неопетнена. Присъствието на Кайлин бе отвратително, точно както и

самата жена я бе предупредила. „Съзнанието ти ще ме възприеме като зараза“, беше й казала тя, и бе точно така; имаше нужда от цялата си сила на волята, за да стои мирна, докато отвратителното присъствие я поглъщаше.

Обаче чуждите нишки бяха бързи и вече се плъзгаха в сърцето ѝ, откъдето биваха изпомпвани по цялото ѝ тяло, а заедно с тях възникваше и особеното, облекчаващо усещане, като от лед върху изгорена кожа. Нейната *кана* потрепна като изплашено птиче и Кайку разбра, че найлошото е свършило. Спокойствието я обля с нежните си вълни, потапяйки я в прохладните си дълбини, дарявайки с неземан покой всяка фибра от тялото ѝ. Онова, което я бе погълнало, вече не ѝ изглеждаше като зараза, а по-скоро като благословия, и тя усети едва доловимо как нейде далеч Кайлин започва своето дело...

* * *

Лоното се намираше в постоянна бойна готовност – щит срещу всевъзможните опасности, които дебнеха из разлома Ксарана. Макар че тук нямаше армия в класическия смисъл на думата, бе подбрано ядро от хора с военен опит измежду обитателите – както от Либера Драмак, така и от наскоро вербуваните за каузата. Разбойнически водачи и бивши военни стратегии, служили при някого от благородниците, седяха един до друг във военните съвети, които бяха организационната движеща сила зад отбраната на Лоното. И независимо от малкия брой професионални войници, изобщо не липсваха доброволци, копнеещи да бранят новородената свобода, която това място им предлагаше. От всеки жител на долината се очакваше да се брани мъжки и който не можеше да стреля с пушка, да върти меч или да помага при катапултите, беше излишен товар. Ученията не бяха нещо обичайно, защото по-голямата част от хората не бяха воители по природа, а и теренът на Разлома бе по-подходящ за партизанска война; обаче едва ли имаше мнозина, които да не могат или да не искат да се сражават, когато времето настъпеше. А никой от жителите на Лоното не се съмняваше, че то определено *щеше* да настъпи, било то рано или късно.

Дори и след като нощта се спусна над света, работата продължи под светлината на хартиените фенери и откритите огньове. Топовете се изкарваха навън и се излъскваха до блясък, големи катапулти бяха кацнали по ридовете и силуетите им се открояваха на фона на нощното небе, натоварени с амуниции и мини каруци се клатушкаха по пътеките, лъкатушещи между големите плата. Разузнавачи се отправяха

незабелязани в нощта и се връщаха, скърцаха макари и скрипци, докато подемните съоръжения спускаха или издигаха смъртоносните си товари.

Тейн седеше на затревения склон на обширната долина, която приютяваше Лоното и го скриваше от погледа на външния свят. Тукашните обитатели го бяха предупредили да не излиза сам навън в нощта, ала той бе неспособен да се отдаде на размишления и медитация сред трескавата активност, която кипеше наоколо, ето защо пое риска и потъна в тъмнината. Сега се чувстваше доволен, че бе постъпил именно така.

Той се загледа в стъпаловидно надиплените гънки на Лоното, където сега се виждаха стотици ярки точки, сгъшени между тъмните плата и хълмове, същински езерца от светлина сред бездънния, дълбок мрак. Прозорците на къщите, отрупали терасовидните склонове, блещукаха като паднали звезди в чернотата. Тази нощ единствено Аурус се бе издигнала високо в небето, взирайки се в него с огромното си лице, а мръснобялото на кожата ѝ бе изпъстрено с бледосини петънца. Бе изключително красиво да си тук в този момент и да наблюдаваш това. Младежът благодари на Еню и усети как в гърдите му се разлива чувство на необичайно задоволство.

Последните три седмици се оказаха доста бурни за него. Струваше му се, че е понесъл във вихрен бяг, мъчейки се да настигне самия себе си още от мига, когато бе открил Кайку, бездиханна и трепереща, в Гората на Юна. Нейната поява – и произтеклите от това събития – го бяха изхвърлили рязко от начина на живот, който се опитваше да води след бягството на майка му и сестра му.

Послушничеството му в храма не беше нищо повече от търсене на убежище, на подслон, където да изкупи вината си за извършеното от него престъпление. Не съжаляваше толкова за убийството на баща си, колкото за това, че действията му бяха прогонили останалата част от семейството му. Майка му едва ли можеше да се справи без деспотичния си съпруг, а сестра му съвсем наскоро бе преживяла брутално изнасилване. Злочестините, които можеха да ги сполетят, бяха безброй, а той никога нямаше да узнае какво ли щеше да им се случи. Колко седмици бе прекарал в търсене на следите им, обикаляйки и разпитвайки из близките градове; те обаче като че ли бяха изчезнали вдън земя. Тогава вината започна да се загнездва в него, натоварвайки го с непосилното бреме на онова, което беше сторил. Овладейн от отчаяние и покруса, той престоя няколко седмици в празния семеен дом, след което отиде в храма и се обрече в служба на Еню. Щом не можеше да помогне на себе си, навярно поне можеше да помогне на други. Зашеметен от мъка, той едва

ли виждаше нещата толкова ясно, колкото би трябвало, ала жреците го приеха в редиците си и той намери установен ред и порядки, както и време, благодарение на които можеше да сглоби отново строшената чаша на живота си.

Това обаче беше погрешен избор, продиктуван от погрешни съображения. Тейн нямаше нито темперамента, нито дисциплината, нито – беше му болезнено да си го признае – вярата, които му бяха необходими, за да посвети живота си в служба на Еню в храма. Кайку се бе оказала онзи катализатор, който му бе показал това. Той продължаваше да вярва, че Еню го е пощадила от клането в храма поради някаква причина, макар и тя да се бе оказала доста по-различна от онова, което си беше представял. Богинята го бе изпратила да заживее сред Различни.

Когато напусна Асара и се отправи на юг, единственото, което беше искал, бе да се махне колкото се може по-далеч от някогашната прислужница на Кайку. Не можеше да понесе мисълта за подигравателния ѝ поглед, или пък какво би казала на момичето, ако то изобщо се върнеше някога от планините. Имаше нужда да остане сам, да премисли отново нещата. Винаги е бил затворено дете и беше свикнал да остава насаме със себе си; сега търсеше покой, който му бе необходим, за да чуе какво би го посъветвал вътрешният му глас.

„Ти вярваш, че странстването ти е било предопределено от твоята богиня, че си бил пощаден в името на определена цел; ала за Еню няма нищо по-чудовищно от един Различен. Опитай се да съчетаеш тези две неща, ако можеш.“

Тези думи на Асара продължиха да го преследват, докато се качваше в Пелис на кораба, който щеше да го отведе до Джинка, за да се отправи впоследствие във вътрешността на континента. Не можеше да ги съчетае. Дали това представляваше проверка на вярата му? Как трябваше да постъпи – да им помогне или да ги предаде? Нямаха ли те една и съща цел – да открият кой се криеше зад шин-шините? Може би тук се криеше някаква поука за него, която той просто бе неспособен да види. Накъдето и да се обърнеше, се натъкваше все на една и съща преграда – Различните, независимо дали бяха зли по рождение, или не, бяха извращения на природата, рожби на покварата, която бе плъзнала из земята. Как изобщо можеше да повярва, че пътеката, която му бе предназначила Еню, ще съвпадне с тяхната?

Мислеше си за това по време на целия път обратно към Аксками, където завари престолния град в смут. Едва тогава осъзна, че нямаше нито план, нито цел; че просто нямаше къде да отиде. Парите, с които

разполагаше, бързо се топяха, и едва ли щяха да се увеличат по някакъв начин. Бе разчитал на щедростта на Кайку и Асара, откакто се беше присъединил към тях, а сумата, която бе платил за обратното пътуване до Фо, беше изцедила и малкото, което бе взел от храма при отпътуването си. Помисли си дали пък да не потърси друг храм на Еню, чиито обитатели едва ли щяха да отхвърлят един свой събрат, но не и в Аксками, понеже бе очевидно, че в момента столицата кипи от гняв и омраза. Със сигурност обаче имаше други храмове, където можеше да намери покой да се отдаде на размишления.

Обаче не направи така. Това щеше да означава да се върне назад, да потъне отново в блатото на живота, от който Кайку го беше извадила. Въпреки всичко, което се беше случило, младежът не бе забравил чувството за *правота*, което беше изпитал, когато той и Асара се отправиха от Гората на Юна към Аксками. Сега това чувство му казваше, че храмът на Еню не е отговорът. Наместо това той реши да отиде в храма на Паназу.

Влизането в столицата не беше лесно, ала градът не се беше затворил напълно. Много хора напускаха панически, изплашени заради въведеното военно положение, и щом можеше да се излезе, можеше и да се влезе. Тейн не бе забравил бележката, която Асара му беше оставила. Отговорът му се струваше все така далечен, както винаги е бил, но той бе научил, че никога няма да открие истината, ако изостави пътеката, по която бе поел. Единственото, което можеше да стори сега, беше да продължи да я следва и да се надява нещата да се изяснят. Категорично отказваше да признае пред себе си влечението на сърцето си, изхвърлил от съзнанието си всички мисли за Кайку.

Сега тя се бе върнала при него. Известията, които беше донесла, бяха потресли всички – най-накрая отвратителната същност на Чаросплетниците лъсна в цялата ѝ грозота и стана ясно откъде всъщност произтичаше покварата в земята. Сам-самичка, Кайку се бе отправила в пустошта, завръщайки се с нещо много по-ценно от всичките скъпоценности на този свят.

Тогаво прозрението внезапно го осени като божествено откровение. В своята надменност винаги бе смятал, че *той* е онзи, предопределен от Еню за велики дела. Ала ето че Кайку бе открила източника на заразата, тръгвайки по нишката, оставена ѝ от баща ѝ, проследявайки я до самия край. Кой знаеше докъде се простираше тя във времето, как знанията постепенно се бяха натрупвали, събирани от учен след учен, прераствайки в мъдрост? Смелостта, интелектът и хитростта на един мъж бяха

разбулили тайната, но силата на дъщеря му я донесе сред хората. Не пътят на Тейн беше важният, а този на Кайку. Всичко онова, над което жреците на Еню се бяха трудили през изминалите десетилетия, отдавайки се на молитви и медитация, беше разгадано от една Различна – най-низшето, долно и прокълнатото същество на света.

Тогава каква бе ролята му тук? На свидетел? На някой, който да я пази? На представител на волята на Еню? Едва ли бе особено подходящ за която и да е от тези задачи.

„А навярно просто си тук, Тейн, каза си. Навярно няма никакъв грандиозен план, или, ако все пак има, е твърде грандиозен за твоя ум, че да го проумее. Ти непрекъснато се самоанализираш. Поради тази причина от теб никога нямаше да излезе добър свещеник. Задаваш си твърде много въпроси, вместо просто да вярваш.“

Не беше кой знае какво, ала щеше да свърши работа засега. Каквито и да бяха истинските отговори, в момента нямаше никакви съмнения относно Кайку. Щеше да я последва, където и да отидеше тя. Като че ли предателското му сърце можеше да му позволи да постъпи другояче...

* * *

– В никакъв случай – отсече Кайлин. – Тя е твърде ценна.

– Никой не знае това по-добре от мен – отвърна Мишани. – Обаче ако настояваш аз да отида, тогава и тя ще дойде с мен.

Двете жени се спогледаха една друга, кръстосали огнен взор и воля. Кайлин бе по-висока от дребната благородничка почти с цяла глава, ала Мишани ни най-малко не беше уплашена от ръста на опонента си или нейния страховит облик. Стояха в една от горните стаи в сградата на Аления орден – продълговата постройка с извит, заострен покрив, който засенчваше терасите, опасващи първия етаж. За разлика от паянтовия вид на околните къщи, тази излъчваше чистота, стабилност и представителност, а от терасата се спускаха дълги червени и черни знамена, които закриваха входа на сградата.

– Така ще поставиш приятелката си в опасност, Мишани – предупреди я Кайлин.

– Не – обади се Кайку, облегнала се на стената, досущ по момчешки. – Аз я помолих. Искам да отида.

– Както и аз – намеси се и Тейн, който ги наблюдаваше от другия край на стаята. Асара стоеше до него, а на устните ѝ играеше едва забележима самодоволна усмивка.

– Защо? – попита студено високата жена с изрисуваното лице. – Та

ти не си воин. Убивал ли си преди? Ами ти, Кайку?

– Положила съм клетва пред Оча – заяви спокойно момичето, без да обръща внимание на въпроса. – Моят враг са Чаросплетниците. Те искат смъртта на Лусия. Аз пък искам да взема участие във всяко действие, което би попречило на плановете им.

– Така и ще бъде! – извика Кайлин, а в гласа ѝ се усещаше гняв. – Когато те обуча, ще станеш много по-могъща, отколкото можеш да си представиш. Няма никакъв смисъл да умреш в Императорската цитадела, преди да си разгърнала напълно потенциала си.

– Кайлин, тя говори разумно – включи се и Асара. – Стражите от Цитаделата ще очакват воини, каквито ти самата щеше да изпратиш. Няма да заподозрат жени или жреци.

– Но тя все още е опасна! – изсъска Кайлин, сочейки с пръст към девойката. – Едва е започнала да се учи как да потиска своята *кана*. Ако я разгърне в Цитаделата, това ще доведе до гибелта на всички нас.

– Не ставай мелодраматична – рече ѝ някогашната прислужница. – Просто искаш да запазиш ценната си инвестиция.

В очите на високата жена проблеснаха пламъчетата на яростта, ала погледът на Асара си остана невъзмутим.

– Става въпрос само за още двама души, Кайлин – обади се Мишани. – Ти помоли Асара и мен да дойдем, защото се нуждаеше от нас. Аз съм единственият благородник, който не се притеснява да стъпи отново в Аксками, а Асара е опитна прислужница. Аз обаче няма да тръгна, ако Кайку не дойде с нас. И без Тейн, ако наистина го иска. Ти самата ни каза, че вървим по преплетен път. Може би е преплетен много по-здравно, отколкото си мислиш.

Кайлин отвори уста да каже нещо язвително, после се отказа. Обърна се към Кайку.

– Сама ли реши да вземеш участие в това?

Момичето вдигна рамене, досущ както правеше брат ѝ много, много отдавна.

– Нямам никакъв избор. Положила съм обет.

– Обетите могат да се интерпретират по различни начини – заяви лукаво Кайлин. – Добре тогава. Тръгваме за Аксками още утре. Всички. Ако не се размърдаме скоро, може да не ни се отвори друга възможност. Рисковете за Лусия нарастват с всеки изминал ден и ни остава съвсем малко време, ако източниците ми казват истината. – Тя махна с ръка и тръгна към изхода, а краищата на черната ѝ рокля се понесоха след нея. – Ще им отмъкнем Престолонаследничката под носа – заяви тъкмо

когато излизаше.

Кайку се усмихна благодарствено на Мишани и се зачуди в какви ли води беше нагазила.

Двадесет и осма глава

Армиите на родовете Керестин и Амача се срещнаха една с друга на тревистата равнина, намираща се на запад от Аксками. Прежурящите лъчи на утринното слънце, съчетани с пълната липса на какъвто и да е ветреца, който да раздвижи знойния, влажен въздух, бяха направили жегата нетърпима, а още не бе станало дори пладне. Лъскавият метал на мечовете, пушките и върховете на копията хвърляше златисти отблясъци, които караха войниците да засланят челата си с ръка, присвивайки очи. Войските на рода Керестин бяха разположени в западната част на равнината и техните златно-черни знамена висяха отпуснато в неподвижния въздух. Срещу тях, на изток, се бяха наредили бойците на рода Амача, като техните червени и кафяви флагове се смесваха с цветовете на по-дребните семейства, избрали да ги подкрепят в начинанието им. И двете армии разполагаха с топове, оформени като демони и духове, чиято зинала паст бе готова всеки момент да избълва огън в адския зной. Между войските се простираше бойното поле – широка ивица избуяла, още несмачкана от ботушите на войниците трева, където щяха да се срещнат, ако се стигнеше до конфликт.

Числеността на армиите беше огромна. Бойците на Амача надхвърляха десет хиляди, а Керестиновите наброяваха още повече – жива вълна, която помиташе всичко по пътя си и сега едва се задържаше на ръба на разпадането. Погледнати от градските стени, те приличаха на два огромни басейна от остриета, пушки и брони. Първата линия бе отредена за пешаците, след тях се виждаха коне и манкстуи, които пръхтяха и чаткаха нервно с копита, а зад тях се намираха стрелците с пушки, които чистеха и подготвяха оръжията си. Далеч от фронтовата линия се забелязваха пъстроцветните шатри, вариращи от най-обикновени до пищни като малки дворци. Докато в предните редици цареше ред и спокойствие, ариергардът на армиите кипеше от живот – там течеше непрекъснато движение на стоки, боеприпаси, войници; издигаха се нови шатри, поправяха се оръдия, преправяха се брони. На изток гигантските бежови стени на Аксками се издигаха величествено, простирайки се далеч отвъд двата края на бойното поле, след което се извиваха и се изгубваха от поглед в далечината. Зад многобройните стражеви кули, зад плетеницата от улици, далеч над всичко в града, се виждаше Императорската цитадела, чиито златисти стени изглеждаха избледнели заради

огромното разстояние.

Двете огромни формации стояха една срещу друга в знойната мараня и чакаха.

Армиите на рода Керестин бяха започнали похода си към столицата преди няколко дни, ала изобщо не бързаха; правеха обходи, за да се следят с някои по-малки сили по пътя си, войски на дребни благородници, обвързали се с каузата на Керестин. После закъсняха, защото трябваше да заобиколят земите на рода Коли около залива Матакса. Баракс Коли бе решил твърдо да подкрепи Сонмага, за добро или за зло.

Родът Керестин бе изместен от трона от рода Еринима поради безчестие, а не в следствие на война. Последният Кръвен Император от рода Керестин – Мамис – бе излъгал пред съвета на аристократите по едни доста важни проблеми и беше разкрит. Той бе направил единственото разумно нещо – беше абдикирал – понеже съветът бе гласувал вот на недоверие към владетеля си; след което бащата на Анаис беше запълнил вакантното място. Ала въпреки че Мамис бе изгубил силата на Императорските стражи, които се бяха заклели да пазят Императора, независимо към кое семейство принадлежи, родът Керестин беше успял да запази огромната си армия, която му бе извоювала престола навремето. Представителите на фамилията бяха решили да изчакат появата на благоприятен момент и ето че сега търпението им беше възнаградено.

Сонмага ту Амача бе не по-малко амбициозен, ала неговите амбиции се простираха по-далеч, отколкото позволяваха средствата му. Той беше убеден, че Престолонаследничката в никакъв случай не трябваше да сяде на трона, дори и Анаис да си останеше Императрица. Само ако тази проклета жена Мишани си беше свършила работата, тогава всичко това щеше да се избегне. Той не искаше гражданска война, понеже се боеше, че ще я изгуби. След десетина години, когато събереше достатъчно подкрепа, когато плановете му бяха донесли плодове... може би тогава щеше да настъпи часът да нанесе съкрушителния удар. Премахането на Престолонаследничката обаче щеше да реши всичките им проблеми. Керестин вече нямаше да има справедлива кауза, под чиито знамена да събира благородниците и поддръжниците му мигом щяха да го изоставят. Искаше му се Пърлок да бе убил малката кучка, когато беше имал тази възможност, вместо да реже разни кичури от главата ѝ; ала крадецът се беше изпарил яко дим в момента, когато бе получил парите си, и никой не го беше виждал оттогава.

Шатрата на Сонмага се издигаше над морето от оръжия като величествен остров, обагрен в кафяво и алено, заобиколен от по-малки

островчета. Постоянното движение на войници и коне наоколо не секваше нито за миг. Миризмата на пот бе всепроникваща, а глъчката бе толкова оглушителна, че хората трябваше да си крещят един на друг, за да се чуят. Палатката на Сонмага се намиреше недалеч от стените на Аксками – той беше прекосил Зан и бе разположил отрядите си между тези на Керестин и столицата. Изобщо не искаше гражданска война, ала проклет да бъде от боговете, ако пуслеше рода Керестин да влезе в престолния град без бой.

Вестоносците на рода Коли дойдоха преди пладне, двадесет войници с кожени брони, боядисани в черно и бяло. Те пристигнаха на коне, вързали черни ленти на главите си, за да се предпазят от слънчев удар, а присвитите им очи гледаха заплашително. Водеше ги самият Баракс Авун, вирнал високо плешивата си глава, докато яздеше, а на лицето му като по чудо не бе изписано вечното му уморено изражение – може би го бе пожертвал в името на бляскавата си поява.

Редиците на армията на Амача се разделиха, за да пропуснат ново-дошлите. обстоятелството, че Бараксът бе дошъл лично, имаше голямо значение. Кортетът мина покрай строените войници и спря пред шатрата на Баракс Сонмага, където главата на рода Коли слезе от коня си и бе въведен вътре.

Сонмага тъкмо изучаваше една карта, разположил се на пода върху плетена розозка, ала веднага се изправи, когато гостът му влезе. Покрай стените на шатрата се виждаха ниски масички, отрупани с най-различни блюда, ракли за дрехи, всевъзможни схеми и закачалка, на която висеше бронята му. Вътре бе доста задушно, ала си беше истинска райска градина в сравнение с положението отвън, под прежуриращите лъчи на околото на Нуку, а и палатката успяваше да притъпи по някакъв начин невероятната какофония, която цареше в лагера.

– Авун – започна Сонмага, – какви са новините? – Думите му прозвучаха обидно неофициално, ала никой от двамата не бе особено загрижен за етикета в тези смутни времена.

Посетителят го изгледа, а умореният вид се върна на физиономията му.

– Вече ги знаеш.

Сонмага вдигна въпросително вежди, впечатлен от проникателността на госта си.

– Да, така е. Седни, моля те.

Двамата се разположиха на розозките на пода и домакинят наля по чаша тъмночервено вино. Предводителят на рода Коли изчака Сонмага

да изпие по-голямата част от своето, преди да се осмели да отпие една глътка.

– Войските на рода Батик приближават града откъм изток – каза Авун. – Ако бяха поели директно на юг от земите на Баракс Мос, щяхме да ги забележим преди доста време. Те обаче са прекосили Джабаза, описвайки голям полукръг, за да не можем да ги засечем. Сега са почти пред градските порти.

Сонмага бе достатъчно опитен, за да не позволи на презрението, което изпитваше към този човек, да си проличи на лицето му. Извинения, вечно някакви извинения. Та този мъж не можеше да контролира собствената си дъщеря, собствената си плът и кръв; всъщност, ако можеше да се вярва на думите му, сега момичето бе избягало от къщи и се водеше изчезнало. За такъв брилянтен (според слуховете) интригант и играч в императорския двор това изглеждаше доста нелепо. Отчаяното му желание за съвместни търговски операции със Сонмага разкри жалкото състояние на бизнеса му в залива Матакса; той дори се изпусна колко зле поддържани били гемиите му и как можели да потънат всеки момент. Главата на рода Амача винаги бе смятал Коли за една от най-благородните фамилии, за непобедима търговска империя, ала откакто обстоятелствата бяха събрали Авун и Сонмага заедно, видя колко се беше заблуждавал. Авун бе мекушав и податлив на влияние. Баракс Амача нямаше нищо против това. Отрядите, които плешивият му гост щеше да доведе в тази патова ситуация, бяха важна част от армията на Сонмага. И ако цената за това беше да го слуша как се съгласява безропотно с всичко, което му кажеше, докато обсъждаха бойните планове и стратегията си, позволявайки му дори да контролира движението на войници на Коли... е, това си беше направо нищожна цена.

– Как мислиш, дали Григи знае за това? – беше баналният въпрос на госта.

– Без съмнение – отвърна Сонмага. – Ще бъдат в града до утре следобед. Очевидно Императрицата е решила да ги пусне вътре. Не мога да си представя, че биха потеглили към столицата с някакви други намерения, при положение че Мос и Дурун не са излизали от Цитаделата.

– Имаш ли шпиони там?

– Та то е повече от ясно – сонна се домакинът, неспособен да съдржи гнева си. Нима този човек нямаше свои очи и уши в най-важната сграда в Империята? – Всички в Цитаделата го знаят. Ако войските на рода Батик се опитат да превземат Аксками със сила, императорските стражи ще убият Дурун и Мос на часа. Те са положили клетва за

вярност към Императрицата, а не към нейния съпруг. Ето защо трябва да приемем, че настъпват към града с нейно съгласие.

Авун кимна с разбиране. Сонмага го изгледа над ръба на чашата си, докато отпиваше от виното си.

– Излиза, че сме в безизходно положение – каза гостът накрая, обличайки в думи онова, което беше повече от ясно за Сонмага.

– Това, което ме вълнува в момента, е поведението на Григи – рече домакинът. – Той навярно си дава сметка, че никога няма да може да нахлуе в Аксками, ако бойците на Батик са вътре. Единствената му надежда е да проникне в престолния град преди тях. Което означава да мине през нас.

– Тогава защо не се махнем от пътя му? – попита внезапно Авун. Очите на Сонмага се ококориха от изумление. Коли се запъна. – Ами, как да го кажа, нали всъщност искаме Престолонаследничката да бъде обезнаследена? Ако останем на пътя на Керестин, всъщност излиза, че пазим столицата, докато армията на Батик пристигне. Родът Еринима ще си запази трона и рано или късно Престолонаследничката ще дойде на власт.

– Мислиш ли, че не осъзнавам това? – изляя събеседникът му. – Мислиш ли, че през цялото това време не съм търсил други начини да свърша онова, което дъщеря ти не можа да направи? – Гостът се сви уплашено при вида на разгневения Баракс, който изглеждаше двойно по-едър от слабичкия Авун. – Аз не искам Керестин на трона; искам родът Еринима да продължи да управлява, и когато дъщерята на Анаис умре – защото, помни ми думата, тя ще умре, било заради *мен*, било заради гражданите на Аксками – ще разполагам с много повече години, през които да се подготвя, преди часът на Анаис да удари. А щом и тя издъхне, бездетна и неплодна, тогава ние от рода Амача ще бъдем готови да се срещнем и с най-могъщия си враг и да предявим претенции към трона, който никога не е бил в наша власт. Ако Керестин сега влезе в Аксками със силите, които са под негово командване, ще управляват Сарамир десетилетия напред. Не мога да се надявам да повторят глупавата си грешка, както се бяха издънили едно време. Сега мога само да ги наглеждам и да чакам. Родът Батик може и да заздравя отбраната на столицата за момента, ала дори хиляда мъже не могат да пазят Лусия вечно. В момента печеля време, Авун, понеже още не е дошъл моментът да нанасям удари.

Погледът на плешивия мъж помръкна, засрамен, задето бе обидил Сонмага, който изсумтя недоволено и се изправи на крака. Авун си

остана на мястото си, а главата му беше наведена като на слуга. Събеседникът му го изгледа.

– Ставай, Авун. Не бива да се караме. Много добре знаеш, както и аз, че вече не можем да се откажем. И ти, и аз сме влезли в играта. Само не позволявай смелостта ти да те напусне.

Отговорът на госта, какъвто и да беше той, изведнъж беше прекъснат от чудовищна експлозия някъде наблизко, съпроводена от страховит рев и ослепителен проблясък на светлина, който озари тънкото платнище на шатрата. Сонмага изруга изненадано, а в следващия момент се вдигна неопикуема врява, предизвикана от гласовете на хиляди мъже, закрещели едновременно. Последва още един взрив, после трети – монотонният грохот на артилерията, запращаща снаряди с горяща смес, които се пръскаха там, където паднеха, поразявайки всичко живо наоколо.

– Могъщи богове, това копеле ни напада! – изрева Сонмага. Дочувахе далечните бойни викове на войниците на Керестин, тичащи като един към очаквания ги враг – истинска лавина от мечове, копия и държаци се гърла, всепомитащи и безжалостни като гигантска вълна. Само след миг към тях се присъединиха и крясъците на войниците на рода Амача, които се чуваха доста по-силно и по-отблизо. Генералите изпрашаха бойците от предната линия в боя.

– Изобщо не очаквах, че ще направи това – ядосваше се на себе си Сонмага, докато обличаше бронята си. – Идиот! Не съзнава ли, че така ще унищожи и двамата ни? Изобщо не очаквах подобно нещо от него!

Изведнъж почувства как някой го сграбчва силно за ръката; той се обърна и срещна погледа на Авун, който се бе изправил на краката си, бърз като змия.

– Има много неща, които изобщо не си очаквал – просъска гостът му. В ръката му проблесна дълъг кинжал, който се вряза под брадатата челюст на Сонмага, а тънкото му острие разкъса мозъка му. По-едрият мъж зяпна потресен. Очите му се изцъклиха, почервенели от кръв; ала животът вече го бе напуснал, отнет от това единично пробождане, и зениците му не виждаха нищичко. Тялото му се отпусна, могъщите му някога мускули внезапно изгубиха силата си и Авун отстъпи крачка назад и извади окървавения си кинжал, преди предводителят на рода Амача да се строполи тежко на земята, а носът му да се надроби на каша от удара в пода.

Плешивият мъж погледна към падналия Баракс. Духове, колко беше лековерен! Толкова лесно повярва, че родът Коли е готов да му се

подчини, само защото са имали доста минали противоречия с рода Керестин. Сонмага беше човек с ограничен ум, който очевидно не разбираше, че политическият съюзник е най-ценен, когато се държи в тайна. Фасадата на враждата между Керестин и Коли бе успяла да заблуди повечето хора, с изключение на малцина мъдри люде. Очевидно Сонмага не беше от тях.

Авун закрачи към изхода на палатката. Лишени от водач, силите на рода Амача щяха да бъдат доста объркани. Войските на рода Коли щяха да се обърнат срещу тях, когато настанеше подходящия момент, нападайки ги изотвътре. Григи ту Керестин вече бе наясно с бойните планове на Сонмага – които той бе така добър да сподели с Авун – и в момента беше твърде късно тепърва да се променят, понеже генералите му вече бяха получили своите заповеди. Появата на рода Батик означаваше, че времето им беше адски ограничено. Сонмага и хората му бяха пречка, която просто трябваше да бъде премахната. А благодарение на информацията за маневрите на войските на Амача, която Авун беше дал на Григи, щеше да настане истинско клане.

Той вдигна покривалото на входа и излезе под прежуриращите слънчеви лъчи. Наоколо цареше истински хаос, крещяха мъже, дрънчаха мечове, препускаха коне. Пламъци облизваха въздуха съвсем наблизко, изпращайки черни колони гъст пушек към небето. В далечината двете армии се сблъскаха с нечуван грохот и хиляди остриета се срещнаха в една метална какофония. Авун се добра до коня си, пазен от един от верните му хора, и бързо се метна на седлото. Видя как някакъв войник влиза в шатрата на Баракса и побърза да забие пети в хълбоците на жребеца, ала вече беше твърде късно, за да го хванат. О, без съмнение щяха да се досетят кой е виновникът, но дотогава бойците на Коли щяха да са се обърнали срещу тях и горките войничета щяха да се озоват в клещи, досущ като тези на раците от залива Матакса, благодарение на които бе натрупал богатството си. Стори му се, че чува силен вик от шатрата на Сонмага и на устните му изплува доволна усмивка.

Единственото, за което съжаляваше, беше Мишани. Само ако му се беше доверила, както трябваше да постъпи една добра дъщеря. Той нямаше никакво намерение да убива Престолонаследничката. Това щеше да накара много благородници да оттеглят подкрепата си към него и рода Керестин. Авун бе заменил инфектираната нощница с напълно безобидна, преди да я изпрати към Цитаделата. Никога не би рискувал живота на дъщеря си и репутацията на семейството си заради Сонмага; просто щеше да каже на Баракса, че очевидно болестта не се е отразила на

Лусия. Кой можеше да знае какъв беше имунитетът на Различните? Ала ето че Мишани се беше провалила, обърна се срещу него... и накрая го изостави. Малко го интересуваха дали беше жива или умряла. Тя бе доказала, че няма никаква съвест и преданост. Вече изобщо не го интересуваха. Той имаше по-големи планове.

Около него умираха все повече и повече хора и от предсмъртните им викове усмивката му ставаше все по-широка. Как обичаше да си играе подобни игрички!

Двадесет и девета глава

Нощта се спусна над града, ала не донесе никакво облекчение на жителите на Аксками. Вместо това тъмнината породила страх и паника, които обсебиха душите на хората. Западната стена на града бе нападната от силите на рода Керестин. Въздухът трепереше от грохота на топове, а земята се тресеше. Пламнали като факли хора тичаха панически напред-назад покрай могъщите стени на столицата на Сарамир. Стражите по кулите сновяха нагоре-надолу, гърмяха пушки, врящо олио се изливаше от зъберите на стените по нашествениците, които виеха, обхванати от неопишуема агония. Обсадни стълби се издигаха и закрепваха за стените, защитниците на града ги отблъсваха и те рухваха обратно сред писъците на войниците, които падаха от тях и се размазваха на земята. Стоновете на умиращите и ранените се смесваха със заповедите и бойните викове на тези, които още не бяха повалени.

По улиците на града бродеха банди от мъже, понесли факли и саморъчно направени оръжия, които блестяха на светлината от трите луни. И трите сестри бяха навън тази нощ – масивната Аурус, ярката Иридима и зелената Нерин. Намираха се на доста голямо разстояние една от друга, ала нямаше да е за дълго. Съвсем скоро орбитите им щяха да се пресекат и те да се окажат в опасна близост. Задаваше се лунна буря.

Никой не мигна тази нощ.

Портите на Аксками бяха затворени, за да държат нападателите вън, а обезумелите от паника граждани – вътре. Мнозина се бяха качили по стените – изглежда желанието им да бранят родното си място бе по-силно от отвращението, което изпитваха към Императрицата и чудовището, което тя искаше да натрапи за владетел на народа си. Синьо-белиите брони на императорските стражи се бяха примесили с хилядите различни одежди на мъжете, които бяха домъкнали старите си лъкове и пушки, за да стрелят по отрядите на Керестин. От седмиците на улично насилие и смут кръвта на гражданите беше кипнала и докато половината от тях се обединяваха с охота срещу общия враг, който се опитваше да нахлуе в техния град, останалите се отдаваха на мародерства и плячкосване, призовавайки Императрицата да пусне Керестин в столицата и да се откаже от трона.

Стражите на източната порта връщаха хора цял ден и продължиха да правят това и след здрачаване. Търговци, паникьосани роднини, хора,

които искаха да защитават или спасят своите домове; на всички беше отказан достъп до престолния град. Отхвърлените пътници си направиха малък лагер встрани от пътя. Единствено на благородниците и познатните хора бе позволено да влязат в Аксками, и то само след като бяха одобрени от Цитаделата.

Когато една обикновена покрита каруца, теглена от две манкстуи, карана от млад човек с прошарена брада и елегантната му жена, се зададе по пътя, дежурният капитан се приготви да ги отпрати като всички останали. Ала щом го заговориха, всичко се разви противно на очакванията му. До края на живота си той нямаше да разбере защо бе наредил на стражите да отворят вратата, без да знае дали от Цитаделата ще ги одобрят, или не, нито пък защо дори не си бе помислил да претърсят колата. Впоследствие не можеше да повярва, че това не е било сън; единственото нещо, което си спомняше със сигурност, бяха зелените очи на дамата, които се взираха в него под качулката на робата ѝ, и изведнъж бяха потъмнели до червено.

Брезентът беше свален от каруцата едва по-късно от младия мъж, който го отметна назад, разкривайки скритите под него пътници. Бяха спрели в края на една задънена уличка, от трите им страни се издигаха високи, запустели сгради, а от четвъртата нахлуваше зеленикавото лунно сияние. Измъкнаха се тихичко, със схванати мускули и вкочанени крайници, и се събраха около колата, пред младия мъж и дамата. Тя бе Кайлин ту Моритат, която се оказа изненадващо красива без страховития грим на нейния орден. Косата ѝ беше изтеглена назад в дълга плитка, а чертите ѝ бяха заострени и котешки. Мъжът беше Юги, водачът на експедицията им; разбойник с вид на изпечен мошеник, дяволита усмивка и мръсна кестеняворуса коса, прибрана назад с помощта на мазна червена кърпа. Въпреки присъствието на Кайлин, бе повече от ясно кой командва парада. Тридесетгодишният Юги представляваше Либера Драмак, а именно те имаха най-много привърженици в Лоното. Поддръжниците на Аления орден бяха значително по-малко и независимо от силното си влияние, не те бяха движещата сила тук.

Мишани приглади скъпата си роба и бързо приведе косата си в ред с помощта на Асара. Кайку видя как Тейн наблюдава Мишани, повдигнал вежди от изумление, сякаш всеки момент щеше да каже: „*Каква суета!*“. Девојката едва се сдържа да не се усмихне; и двамата знаеха много добре, че външността на дългосотото момиче е от първостепенно значение. Тази сутрин ѝ предстоеше аудиенция с Императрицата.

– Това беше лесната част – каза Юги, обръщайки се към всички. –

Оттук нататък трябва да бъдете непрестанно нащрек! Мишани, Асара – на съседната улица ви чака каляска, която ще ви отведе в една къща, където ще сте в безопасност. На сутринта ще бъдете в Цитаделата в уреченото време.

Мишани и Асара кимнаха разбиращо.

– Останалите от нас ще трябва да прекарат нощта по доста по-неприятен начин – каза ухилено Юги. – Ще тръгнем пеш. Предстои ни важна среща.

След като Мишани и Асара се отдалечиха, другите деветима се отправиха към града. Освен Кайку, Тейн, Юги и Кайлин имаше още петима души от Либера Драмак, избрани заради специалните им умения. Най-опасно за момента беше движението по улиците на Аксками – силата беше на страната на онези, които бяха най-многочислени.

Юги ги прекара по едни тесни улички през един главозамайващ лабиринт от затънтени проходи, отдалечавайки ги от Керин. Шумът от битката на западната стена достигаше и тук и нощта бе изпълнена с писъци и грохот. На няколко пъти чуха звуци от бягащи нозе, примесени с викове на ярост, докато бесните тълпи преследваха жертвите си. Простолюдието беше излязло навън и в момента по улиците нямаше никой, който да не търси насилие. Докато вървяха, се натъкнаха на доста просяци и скитници, притаени в тъмните ъгли, ала те не посмяха да им сторят нищо, пък и Юги не им обърна никакво внимание. Той бе повел групичката дълбоко навътре в Бедняшкия квартал.

Постройките сякаш се накачулваха една връз друга, проскърцващи и изкривени, килнати от собствената си тежест. Дъските се огъваха с прашене и заплетените тесни улички бяха задръстени с всевъзможни отпадъци. Капаците на тъмните прозорци висяха накриво, а изпепелени от пожара къщи парадираха с почернелите си, оголени греди, които стърчаха от телата им. Самоделни мостчета свързваха горните етажи на сградите, от прозорчетата започваха стълби, водещи до покривите. Всичко изглеждаше запустяло и необитаемо, ала въпреки това Кайку не можеше да се отърве от натрапчивото усещане, че е наблюдавана. Когато поглеждаше към зеещите прозорци, имаше чувството, че изкривени лица потъват светкавично в тъмнината на помещенията, а малкото свещи, които горяха, веднага биваха загасяни. Юги преднамерено ги държеше далеч от по-големите улици, за да избегне нежеланите срещи, ала не ги ли въвличаше така в по-голяма опасност? Никой не им беше разяснил подробностите по плана за отвличане на Престолонаследничката от съображения за сигурност; това обаче само изнервяше Кайку, защото тя

бе в пълно неведение какво я чака занаят. Почувства приятната тежест на пушката, поклащаща се на гърба си, и ръката ѝ се склони около ръкохватката на меч а, обаче това не ѝ донесе нужното успокоение.

– Тук вътре – каза изведнъж Юги, спирайки се пред вратата на някакво порутено здание, по която още си личаха част от дъските, с които е била закована навремето. Групата влезе, а водачът им ги последва едва когато се убеди, че уличката е чиста. Това, значи, беше тяхната цел, помисли си Кайку със смесица от облекчение и безпокойство. Имаха късмет, че успяха да стигнат толкова далеч, без да се натъкнат на някоя от бродещите банди; ала къде всъщност се намираха сега?

Във вътрешността на постройката мракът беше още по-дълбок. Зеленикавото сияние на трите луни проникваше през пукнатините в дървените стени, придавайки на интериора леко зловещ оттенък. Каквото и да е било това място, личеше си, че е изоставено от години. Натрошени дъски и най-различни неопределени боклуци осейваха подовете на мръсните, мизерни помещения. Някакви насекоми бръмчаха в топлата нощ, привлечени неудържимо от мъртвото куче, което изглежда бе издъхнало неотдавна сред гниещите отпадъци.

– Къде е той? – попита Кайлин остро, без да адресира въпроса си към някой конкретен човек.

– Долу – каза Юги. – Хайде.

Той ги поведе през няколко подобни стаички, докато стигнаха до голям капак в пода. Мъжът го повдигна и пред погледа им се разкри редица разнебитени дървени стъпала. Неиде долу мъждукаше слаба светлинка.

– Ние сме – изсъска, докато се навеждаше и започваше да слиза по стълбата. Останалите го последваха внимателно.

Озоваха се в мазе. Влажният, топъл въздух миришеше на пръст, а каменните стени изглеждаха прастари и ронещи се на светлината на фенера. Човекът, който го държеше, мърмореше нещо на Юги, когато Кайку пристъпи в помещението. Той беше кльощав, направо мършав, а на лицето му бе изписано угрижено изражение. Късата му коса посивяваше и момичето прецени, че трябва да е на около четиридесет жътви.

Последният, който слезе по стълбата, хлопна капака след себе си, затваряйки ги в тъмното.

– Всички ли сме тук? Добре – рече Юги. – Нека ви представя човека, който ще бъде нашият водач през останалата част от пътя ни. От самото начало някои се съмняваха, че такава група мъже – и дами – като нашата ще съумее да проникне в Императорската цитадела, да не

говорим пък за покоите на Престолонаследничката. *Този* човек обаче е успял да направи това веднъж, и то без ничия чужда помощ; при това се е добрал достатъчно близко до дъщерята на Императрицата, за да отреже кичур от косата ѝ. Това е Пърлок ту Ириси.

Петимата членове на Либера Драмак възкликнаха възторжено. Кайку и Тейн, които никога не бяха чували за него, запазиха мълчание и се спогледаха учудено един друг. Младежът стисна окуражително Кайку за рамото. Беше изнервен също колкото нея, ала присъствието му ѝ вдъхваше известна сигурност, за което тя му бе благодарна.

– Оттук – каза Пърлок, сочейки към една затънтена ниша в стената. Той вдигна високо фенера си и всички видяха неголемия отвор, зейнал в зидарията. – Тръбите на градската канализация минават през това мазе. Продължават под хълма и стигат до Императорската цитадела. Използвах ги преди, за да вляза, макар че няма никаква гаранция, че не са открили изхода и не са го запушили. Обаче не мисля така. Никоой не слиза тук долу, освен ако няма наистина основателни причини да направи това.

Един от мъжете се приближи до дупката и надникна в мрачните ѝ дълбини.

– Какво има там долу? – попита.

– Не зная и не искам да узнавам – отвърна му Пърлок. – Ала ги чух последния път, докато се измъквах.

– Чул си *какво*? – бе заинтригуван мъжът.

– Няма значение какво – намеси се Юги. – Запалете фенерите си, защото слизаме. Дами, трябва да ви се извиня предварително за вонята, но...

– Не се прави на идиот – сръза го Кайлин. – Много добре знаеш, че не сме някакви изнежени дамички. Всяка от нас може да пръсне сърцето ти само с мисъл.

Юги се ухили, ала в краищата на усмивката му се усещаше някакво смущение. Той понечи да каже нещо, после се отказа и погледът му се стрелна към Кайку, преценявайки я наново. Думите на Кайлин не бяха съвсем верни, поне що се отнасяше до момичето, ала накараха водача им да се замисли.

– Е, с такава приятна компания изобщо няма да усетим времето, което ще прекараме долу – заяви с приповдигната веселост и изчезна в зещия отвор.

* * *

Влажният подземен свят на градските канали не беше място, в което Кайку някога си бе представяла, че ще се озове. Светът им беше ограничен от мокрия полукръг светлина, блуждаещ пред тях, отвъд който се простираше черна бездна, в която от време на време проблясваха капките влага по стените, случайно уловили сиянието на фенера. Зловонието беше неопишуемо. Тейн бе повърнал веднага след като се беше озовал в каналите и сега стомахът му продължаваше да се свива спазматично, въпреки че в него не бе останало кой знае какво. Неколцина от останалите мъже бяха направили същото. През цялото време Кайку усещаше, че е на ръба на повръщането, ала успя да се въздържа с големи усилия на волята. Кайлин като че ли беше неуязвима за вонята. Това не представляваше изненада за никого.

Канализацията на Аксками представляваше гигантска мрежа от бентове, шлюзове и канали, покрай които имаше широки каменни пътечки за работниците. Имайки предвид размириците, които царяха в града, от групичката бяха сигурни, че никой няма да работи тук тази нощ; това, което човъркаше умовете им, беше на какво ли можеха да се натъкнат в подземния мрак.

Кайку не отделяше очи от Пърлок, докато вървяха по хлъзгавите пътечки, а отпадъците на жителите на столицата се стичаха покрай тях. Очевидно новият им водач бе уплашен, защото очите му се стрелваха към всяка подозрителна сянка и той се сепваше, когато в полумрака се разшаваше плъх или някой от всевъзможните боклуци, носещи се по течението, се удареше в каменния ръб на канала, току до краката им. Какво ли беше срещнал тук долу, че бе толкова изплашен? Този човек наистина ли бе проникнал в Императорската цитадела? И ако беше така, защо тогава искаше да го направи отново? Какво го бе привлякло към каузата на Либера Драмак? Докато размишляваше над тези въпроси, в съзнанието ѝ изплуваха думите, с които ѝ беше отговорила Мишани, когато я бе попитала за същото нещо.

„Стига ти само да я видиш, за да разбереш, Кайку. Един-единствен поглед е достатъчен, за да те спечели.“

Така ли беше? И Пърлок ли беше омагьосан до такава степен от Престононаследничката? Тя наистина ли беше такава божествено създание?

Никой от тях не промълви и дума, докато вървяха сред безкрайния мрак на каналите. Светът им се бе стопил до малкото островче от светлина, хвърляно от фенера им, а стъпките им хрущяха по трупчетата на дребните животинки, които бяха намерили смъртта си тук. Пърлок ги

водеше по маршрут, който надали можеше да бъде запомнен – ту се спускаха надолу, ту се изкачваха, прокрадвайки се внимателно в стеснените проходи и прекосявайки каналите по груби метални мостчета. Всепроникващото зловоние затрудняваше допълнително неприятната им задача, ала не можеха да направят нищо друго, освен да продължат напред. Щяха да вървят чак до изгрев слънце, бе им казал Пърлок; на всяка цена обаче трябваше да стигнат под Цитаделата на сутринта, защото от това зависеше успешното изпълнение на плана.

Кайку бе изпълнена със съмнения. Тейн вървеше пред нея и очите ѝ пробягнаха по бръснатия му череп и стройния му гръб. Видът му събуди в нея леко чувство за вина. Тя се бе хвърлила безразсъдно в тази мисия, без да има ясна представа в какво се забърква; ала в това нямаше нищо лошо, просто Кайку си беше такава. Винаги е била импулсивна, своенравна и упорита. Достатъчно упорита, че да се отправи сам-самичка в брулените от вилицата планини. Нито тогава, нито сега не бе разсъждавала какви са шансовете ѝ за успех; те просто не фигурираха в нейния начин на мислене. Обаче решението ѝ да дойде тук означаваше, че и Тейн ще тръгне след нея, а това вече беше нещо различно.

Тя не се самозалъгваше, че не вижда какво изпитва младежът към нея. Той я следваше още от Гората на Юна, остана до нея дори и след като разбра, че тя всъщност е от онези създания, от които се отвращаваше най-много на този свят. Тейн я обичаше. Тя виждаше много добре това и не можеше да отрече желанието, което той също събуждаше у нея. Опияняваше я мисълта, че би могла да го има само с една дума, че той веднага ще дойде в постелята ѝ, стига само да го повикаше. Обаче това все пак си беше опасна игра – да си играеш със сърцата на мъжете – пък и тя не беше достатъчно жестока. Нещата никога нямаше да бъдат наред – нито сега, нито когато и да било, дори и да заживееше в хармония със себе си, със своята сила, с новата си същност на Различна, с Асара...

Споменът за онази нощ в Чайм я накара да се изчерви. Възбудата, която бе изпитала тогава, беше зашеметяваща, ала бе продължила твърде кратко, за да си вади разни заключения. Асара ѝ бе напълнила главата с разни теории, че трябва да се отърси от всички задръжки и ограничения, които хората бяха измислили за себе си, и момичето просто се поддаде на един внезапен импулс, осенил я незнайно откъде. Съвсем скоро мигът бе отлетял заради появата на Мамак... не... по-скоро заради ужасяващото усещане, което беше изпитала, когато Асара я бе целунала последния път, чудовищната *ненаситност*, която излъчваше

спътничката ѝ, и чувството, че вътрешностите ѝ биват изтръгвани като с клещи...

Чувстваше се твърде обърквана, за да мисли за това сега. По същия начин, както не ѝ се искаше да мисли за вероятните последствия от онова, което бе открила в манастира на Чаросплетниците. Беше прекалено голямо, прекалено всеобхватно и девойката си даваше сметка, че ако се осмели да го погледне дори веднъж, то просто ще я премаже под тежестта си. Можеше да мисли само за онова, което беше непосредствено пред нея, движейки се стъпка по стъпка. За момента това бе единственото нещо, което бе в състояние да стори.

Мислите ѝ се разпръснаха като уплашени пилци и кръвта ѝ замръзна в жилите ѝ, когато някакъв чудовищен звук внезапно проряза застиналата тишина. Всички се вцепениха за момент и се заслушаха внимателно. Шумът се дочу отново, този път отекващ от различен тунел. Пронизително, протяжно стържене, като че ли издавано от търкалянето на огромно, ръждясало колело.

– Това са те – прошепна Пърлок.

– Кои? – попита един от мъжете. – Може да е какво ли не. Канализационна тръба... отваряща се порта...

– Не – каза тихо Кайлин. – Усещам ги. Те се приближават. – Тя погледна нагоре, очите ѝ пробягаха по редицата и се спряха на Кайку. – Не можем да ги посрещнем тук. Бягайте!

Третото простъргване беше най-силното от всички и очевидно идеше съвсем отблизо. Пърлок се втурна напред с главоломна бързина, залитайки в нетърпението си да се измъкне по-скоро оттук. Останалите се юрнаха по петите му по каменните пътечки, които изведнъж им се сториха страшно тесни. Светлината от фенера се залюля лудешки около тях, отразявайки се в искрящите черни очи на плъховете и другата дребна гмеж, която се разбягваше панически при приближаването им. Стърженето започна да се чува все по-често – нечовешки, злокобни звуци, каквито нито едно творение на природата не би могло да издава. Те отекваха в тъмнината и Кайку имаше чувството, че ги чува от всички посоки. Тръпки пропълзяха по задната част на врата ѝ. Демони.

„Шин-шини?“, помисли си тя и внезапно бе овладяна от неистова паника.

В момента бягаха по някакви стълби, които се издигаха над серия зловонни водопадчета. Тейн залитна и падна на колене, обзет от пристъп на гадене. Кайку се блъсна в него изотзад и веднага го задърпа, опитвайки се да го изправи на крака, с удвоени от страха сили. Той се

опита да се надигне, обаче се заплете в ремъка на пушката си. Останалите вече бяха далеч напред, изоставяйки двамата младежи, взели светлината със себе си. Нито Кайку, нито Тейн носеха фенери.

– Почакайте! – извика момичето, докато помагаше на другаря си да се освободи от ремъка. Пронизителен вой се надигна от тъмнината зад тях, неопишуема какофония от злокобни резове, дочуваша се в ужасяваща близост.

– Хайде! Тук горе! – извика Юги от върха на стълбата. Тейн най-накрая се изправи и се втурна нагоре, а Кайку го следваше по петите. Девојката чу някакъв стържещ звук зад гърба си, като че ли нещо се опитваше да запълзи по стъпалата, ала не се осмели да го погледне. Дишането ѝ се запъхтя и внезапно ѝ се прииска да се махне веднага оттук, обаче Тейн не се движеше достатъчно бързо за нея.

Нахлуха в голямо помещение с форма на звезда, откъдето започваха пет тунела. Водата тук не беше дълбока и в центъра се виждаше голяма отводнителна шахта, чиито ръждясали капаци бяха отворени, за да пропускат нечистата вода. Между нея и тясната каменна платформа, която обрамчваше помещението, водата бе дълбока само до бедрата. Хората от групичката бяха нагазили вътре, без да обръщат внимания на платформата, и се бяха събрали около шахтата, застанали с гръб към нея. Пронизителните звуци се приближаваха неумолимо от дълбините на тунелите, а въздухът бе нажежен от напрежението. Кайку и Тейн цопнаха във водата и се присъединиха към останалите. На младежа отново му се повдигна, когато пристъпи в студената течност, в която плуваха какви ли не човешки нечистотии.

И тогава, изведнъж, шумовете внезапно секнаха. Възцари се тишина, като изключим тихия плясък на водата около краката им. Пърлок започна да си нарежда някаква молитва. Мечовете и пушките бяха извадени и приготвени, а очите на всички бяха вперени в петте тъмни прохода. Светлината на фенерите им започна да помръква, напомняйки им колко крехки бяха средствата, благодарение на които виждаха в тъмното. Ако фенерите се счупеха или изгаснеха, щяха да бъдат обгърнати от безкрайния мрак и нищо нямаше да може да ги спаси.

Кайку осъзна, че трепери. Не от студ, а от напрежение. Нейната *кана* лежеше притихнала вътре в тялото ѝ, потисната от незнанията методи, които беше използвала Кайлин, за да я направи сравнително безопасна за другите хора; сега обаче адски ѝ се искаше да можеше да разчита на вътрешния си пламък. Или на каквото и да е, стига да беше в състояние да ѝ помогне срещу нещата, които ги дебнеха отвъд

мъничкото им островче от светлина.

Съществото се надигна бавно от водата пред нея, точно там, където бяха излезли от тунела с Тейн. Черен, раздърпан силует, прегърбен напред, с нечиста коса, висяща пред лицето му, от която се стичаше мръсна вода. От гниещата му роба се подаваха костеливи ръце, завършващи с огромни закривени нокти, бели, безкръвни и отрупани със струпеи. Едно-единствено око блещукаше зад сплъстените коси, взирайки се в Кайку с парализиращия си поглед. То издиша бавно и хъхрещо зловонния си дъх.

– Богове! Там има още едно! – извика някой и Кайку мълниеносно насочи вниманието си към второто създание, което тъкмо изпълзяваше от друг тунел. То изглеждаше като съсухрен скелет, наполовина разложен труп, чиято долна челюст бе увиснала на една страна, придържана единствено от две тънки ивици гнила плът. Създанието започна да се влачи към тях – независимо от това, че главата му бе клюмнала, пронизващият блясък на очите му не се отделяше от хората в центъра на помещението.

– Какви са тези прокълнати твари? – прошепна Юги.

– Маку-шенг – отвърна Кайлин. – Духовете на нечистата вода. Взели са мъртъвците, които са намерили тук долу, и са присвоили телата им.

– Още едно! – извика някой. Това бе гротескно дебело и голо, като в едната страна на шкембето му зееше огромна рана с назъбени краища, през която се виждаха разлагащите се, хлъзгави намотки на червата му.

– И тук!

– Тук също!

Бяха обградени. Демоните не направиха опит да се приближат повече – вместо това продължиха да се влизат свирепо в хората. Някакъв шепот пробяга в залата, подобен на съскане. Очевидно тварите разговаряха помежду си с недоловими за човешкото ухо тонове. Кайку трепереше неудържимо.

Внезапно дългокосият демон вдигна отвратителната си ръка, посочи към нея и нададе пронизителен вой. Косата се отметна назад от лицето му и девойката видя ужасяващата картина на набръчкана, провиснала плът и дълги, прогнили зъби; в следващия момент тварите се нахвърлиха върху тях.

Съществата заприиха отвсякъде, изскачаха от тъмните проходи и се стрелваха в залата, а туловищата им подскачаха, докато атрофиралите им мускули ги движеха напред. Пушката на Юги гръмна първа;

пукотът от изстрела отекна във всички тунели наоколо. Главата на тлъстия маку-шенг експлодира сред мокър дъжд от парченца кости и кървави съсиреци, след което подпухналото му тяло цопна тежко във водата. Тези, които носеха фенерите, изтеглиха мечовете си, замахвайки към надигналата се вълна от мъртва плът, отпаряйки костен мозък и разрязвайки сухожилия. Гниещите открай време туловища на съществата се разполовяваха на късове под ударите на остриетата, плясвайки във водата; ала в следващия момент същите разчленени твари се връщаха отново, цамбуркайки из мръсната вода, докато накълцаните им крайници се гърчеха безпомощно зад тях.

– Те не умират! – извика един мъж, след което закрещя, когато едно от създанията се вкопчи в него, а изгнилите му зъби се впиха в гърлото му. Писъкът му прерасна в гъргорене и фенерът му плюсна във водата, надавайки предсмъртно изсъскване. Светлината в помещението рязко намаля, а сенките около ужасните разложени фигури, които ги нападаха, станаха още по-гъсти.

Кайку веднага насочи пушката си към дългокосия демон, който се приближаваше към нея, натисна спусъка, ала... не се чу никакъв изстрел. Барутът ѝ се бе навлажнил твърде много, за да припламне. Оголил почернелите си дълги зъби, демонът се хвърли към нея, и в този миг Тейн се озова между нея и съществото, надавайки вик, а мечът му потъна дълбоко в изгнилия гръден кош на неживата твар. Кайку трескаво отстъпи назад, захвърляйки пушката си във водата и изваждайки собствения си меч, ала демонът вече се бе отдръпнал с вой, завъртайки толкова рязко тялото си, че мечът на младежа се счупи. Онова отстъпи няколко стъпки назад, очите му горяха от стаената в тях злина, и след секунда друга твар изскочи внезапно от водата пред Тейн. Ледените пръсти се впиха в него и извитите зъби потънаха в плътта на крака му.

Младежът извика агонизиращо, олюля се назад и нанесе мощен удар отгоре-надолу с остатъка от меча му; ала макар че откъсна по-голямата част от гърлото на съществото, то продължаваше да го стиска свирепо, раздирайки бедрото му и ръфайки месото с острите си зъби. Мечът на Кайку сякаш искаше да се изплъзне от хватката ѝ, обаче тя съумя по някакъв начин да го стовари върху раменете на противното създание; ударът се оказа достатъчно силен, за да го накара да изпищи от болка и да пусне крака на Тейн. Докато то се скриваше под водата, Тейн вдигна ранения си крак и го хрянса върху черепа на гадината, размазвайки го на кървава каша върху хлъзгавото каменно дъно.

Кайку почувства раздвижването в Чаросплетието около себе си и

внезапно осъзна, че Кайлин се е намесила в схватката. Очите ѝ бяха станали тъмно, пурпурночервени, възвестявайки надигането на Различните ѝ сили. Три от маку-шенгите бяха запратени към стените на залата от нейната *кана*, където натрошиха и малкото си оцелели кости. Заобиколите ги същества отстъпиха назад, след което се нахвърлиха върху хората с удвоена ярост. Кръгът на отбраняващите се бе разкъсан под напора на свирепата атака, а светлината на фенера до Кайку изведнъж изгасна, потапяйки ги в мрак. Неясен силует се стрелна към нея; тя го отблъсна и усети как нещо студено и зловонно опръска бузата ѝ, докато мечът ѝ се забиваше в неживата плът. Тя отстъпи в ужас към шахтата в центъра на помещението, ала в следващия момент стомахът ѝ се преобърна, зави ѝ се свят, девойката изгуби равновесие и камбурна в ледените, нечисти води, които с тих плясък я приеха в гнусните си обятия.

Усещането беше толкова противно, че тя веднага понечи да се изправи, неспособна да издържи и миг повече сред отвратителните нечистотии, плуващи във водата; ала внезапно дългокосият демон се нахвърли освирепял отгоре ѝ, осеяните му със струпеи ръце се впиха в гърлото ѝ, блъскайки я към хлъзгавото, слuzесто дъно, докато гърбът ѝ не се опря в него. В дробовете ѝ не беше останал никакъв въздух, за да изкрещи. Тя се бореше и риташе, но маку-шенгът, който я притискаше, беше изключително силен и неумолим. Девойката бе обзета от първична паника. Гърдите ѝ горяха, копнеещи за въздух, който го нямаше там. Почувства как пелената на припадъка се сгъстява все повече и повече, обгръщайки я все по-плътнo и по-плътнo. Звуците от кипящата схватка – воят на демоните, виковете на хората, гърмежите на пушките – започнаха да избледняват и заглъхват, ставайки все по-далечни и неясни, и пред очите ѝ изведнъж просветна Чаросплетието в целия си блясък, а искрящата пътека, която я бе повела някога към Полята на Омеча и пазителя на портите – Йору, отново я привлече към себе си. Навярно този път, помисли си тя, когато силите ѝ се стопяха... навярно този път... щеше да се присъедини към брат си в отвъдното...

Обаче, сред нишките на собственото ѝ тяло, нещо се мяташе и искаше да се надигне. Възелът се протриваше. Съзнанието постепенно я изоставяше, ала една част от нея продължаваше да е будна и се бореше и извиваше, търсейки начин да се освободи от примката, изтъкана от Кайлин. Нейната *кана* бе завързана и потисната, ала не беше заличена. Когато мозъкът на Кайку прие смъртта ѝ, силата вътре в нея се разбунтува срещу това, бясно разкъсвайки оковите си, докато изведнъж не се освободи и...

– Кайку! – извика Тейн. Той се оглеждаше трескаво, търсейки я сред хаоса на схватката, ала оскъдната светлина на единствения им останал фенер, пазен грижливо от един от членовете на Либера Драмак, не му помагаше особено. Очите му се спряха на демона, който се бе прегърбил над водата, сграбчил нещо; след което забеляза и безжизнената ръка, подаваща се над повърхността. Надавайки изтерзан вик, младежът се хвърли към съществото. То надигна рязко глава, ала в същия миг освободената *кана* на Кайку се развихри с такава сила, че Тейн бе отблъснат назад, закрил очите си с ръка, докато демонът крещеше, взривявайки се на парчета. Ярки жълти пламъци изригнаха от мътните води, а горящите останки на маку-шенга се олюляха, правейки две-три крачки, задвижени от последните жалки остатъци живот в тях, след което рухнаха със съскане в нечистотията.

Останалите неживи твари нададоха пронизителен вой, когато усетиха силата на експлозията. Тейн не им обърна никакво внимание, надигна се на крака и се затътри към Кайку. Той я измъкна от зловонните води и се вгледа в бледото ѝ лице, в червените ѝ, лишени от зрение очи, в косата, залепнала за страните ѝ...

– Не и нея! Не! – изрева той, макар че едва ли можеше да каже към кое божество или каприз на съдбата бе адресиран избликът му. Младежът прибра в ножницата си счупения си меч, без да го е грижа за демоните, които гъмжаха в тъмнината, улови девойката под мишниците и я понесе през водата към тясната платформа, опасваща помещението.

Кайлин представляваше страховита гледка на трептящата светлина на единствения останал фенер с разрошената си черна коса и пламтящите червени очи. Приличаше на същински демон. Протегнала ръце, тя запращаше своята *кана* отново и отново по нишките на Чаросплетие, разкъсвайки, заплитайки, усуквайки и раздирайки туловищата на враговете им. С всеки унищожен от нея мъртвец тя усещаше как духът на демона напуска безполезния вече труп, накъдряйки повърхността на водата, докато се стрелваше в търсене на нов гостоприемник. Юги се биеше хладнокръвно до нея, защитавайки гърба ѝ, а пушката му, която презареждаше с изключителна бързина, произвеждаше изстрел след изстрел.

Внезапно единичен, пронизващ тъпанчетата писък се надигна от чудовищната глутница. Неживите твари изведнъж застинаха в устрема си, отстъпвайки на разстояние от скупчените хора, взирайки се свирепо в тях с горящите си очи. Шепотите започнаха отново, макар че никога уста не помръдна. Юги държеше пръста си на спусъка, Пърлок стоеше редом с него, а четирима от петимата членове на Либера Драмак лежах

в мръсните води сред разложените, убити за кой ли път трупове. Последният представител на организацията – току-що възмъжал момък на име Еспин – бе вдигнал високо фенера си, стиснал в другата си ръка оплукания си с кръв меч, чийто връх едва забележимо потрепваше.

Демоните се размърдаха и бавно започнаха да се оттеглят в тъмните дълбини на тунелите, откъдето бяха излезли. След броени мигове от маку-шенгите не остана и един.

Юги въздъхна облекчено.

– Тръгнаха ли си? – попита той Кайлин.

– Ще се върнат – отговори му тя. – Обезателно трябва да сме далеч от тук, когато го направят. – Тя се огледа и забеляза Тейн, който бе положил Кайку на тясната каменна пътечка. – Богове! – прошепна и се завтече към тях с цялата си бързина през стигащата до бедрата ѝ тинеста вода. – Еспин! Донеси фенера! – нареди и младежът веднага се подчини на заръката ѝ.

Устните на момичето бяха посинели, червените ѝ очи гледаха изцъклено, а косата ѝ беше мокра и сплъстена. Тейн бе разтворил устата ѝ и в момента вадеше оттам някакви неизвестни боклуци, целият разтреперан от паника.

– Диша ли? – попита Пърлок, хвърляйки мълниеносен поглед към зеешите тунели зад тях, опасявайки се от завръщането на демоните.

Тейн остави въпроса му без отговор.

– Можеш ли да *направиш* нещо? – обърна се към Кайлин младежът.

– Тя се изплъзна от ограниченията, които ѝ бях поставила, и разруши преградите – рече жената с нещо като възхищение в гласа си. – Всемогъщи духове, та тя има по-голям талант, отколкото предполагам! – После погледна към Тейн. – Докато не е в съзнание, нейната *кана* ще се разбунтува, ако се опитам да сторя нещо. Това ще я убие – ироничната забележка се изплъзна несъзнателно от устата ѝ, ала никой от присъстващите не посмя да се засмее.

– Тогава аз ще се опитам – каза Тейн. Той кръстоса ръце и натисна с длани гръдния ѝ кош, долепяйки устни до тези на Кайку, след което започна да вкарва въздух в дробовете ѝ. Колко бе жестоко, помисли си той – първата им целувка да бъде толкова студена, неприятна и лишена от каквато и да е страст. Ала независимо от това той продължи да ѝ прави изкуствено дишане, докато останалите го гледаха зяпнали как ритмично натиска гръдния ѝ кош като обезумял, издишвайки периодично в устата ѝ. Очевидно никой от присъстващите не беше чувал за тази техника на спасяване на удавници, която Тейн бе научил от жреците в

храма на Еню преди много години.

– Събуди се, за боговете! – извика той, без да спира тласъците си. – Това не е краят на твоя път! Положила си обет! *Обет!* – Още едно издишване, вкарване на горещ живот в подгизналите ѝ дробове. – Прекалено си твърдоглава, за да се оставиш да умреш така! – изкрещя накрая.

Тогава като че ли самият Омеча се протегна и докосна мъртвата жена под ръцете му, защото тя изведнъж потръпна, сгърчи се конвулсивно, завъртя се на една страна и избълва мръсната вода от канала, с която се беше нагълтала. Момичето повръщаше и повръщаше, а Тейн се смееше като луд и сълзите се стичаха по лицето му, докато благодареше на боговете. Юги го потупа одобрително по гърба, наричайки го „чудотворец“. Най-накрая спазмите на Кайку поутихнаха и тя се отпусна по гръб, отворила уста като умряла риба, запъхтяна и отпаднала, но жива и здрава.

Кайлин поклати учудено глава и се усмихна, питайки се колко ли животи бе оставила зад гърба си нейната ученичка.

Тридесета глава

Слънцето изгря, а битката продължаваше да бушува.

Силите на рода Керестин не бяха постигнали нищо съществено при шурмуването на градските стени. Величествените западни порти продължаваха да се извисяват здраво залостени пред тях, а защитниците на столицата непрекъснато отблъскваха обсадните им стълби от зъберите на укреплението. Ако в отбраната участваха единствено императорските стражи, повечето от които щяха да са заети с потушаването на размириците в различните райони на престолния град, навярно щяха да пометат веднага войниците благодарение на численото си превъзходство. Вместо това обаче голяма част от гражданите се бяха вдигнали да бранят своите домове, напълно забравили политическите си пристрастия. Каквито и да бяха чувствата им към Престононаследничката, беше въпрос на гордост да не допуснат никой да нахлуе в Аксками, ето защо броят на бранителите на града беше нараснал многократно. Григи ту Керестин бесня цяла нощ и удвои силата на атаката си, когато окото на Нуку надзърна над хоризонта, ала войските на рода Батик вече се приближаваха от изток и щяха да са в града преди здрачаване. А след като влезеха в града, щяха да са непоклатими, гарантирайки безопасността на рода Еринима.

Анаис седеше на трона си, редом до своя съпруг, излъчваща ледено спокойствие. Слънчевите лъчи проникваха през високите, лишени от капаци стреловидни прозорци, а жегата беше непоносима дори и в този ранен утринен час. Слугите раздвижваха въздуха с големи декоративни ветрила, ала ефектът от това действие беше незначителен; императорските стражи се потяха неудържимо, изгаряйки от горещина в церемониалните си метални брони. Пурпурно-белите знамена на рода Еринима висяха безжизнено покрай стените, а от триножниците се издигаше ароматен дим.

Дурун беше в лошо настроение. Предната нощ бе гулял до ранни зори. Императрицата се бореше за оцеляването на семейството си, без да щади силите си, обмисляше тактики и изслушваше доклади, а той се бе измъкнал, за да се налива с алкохол. Когато малко преди разсъмване беше дошъл в ложето ѝ, тя го бе отблъснала. Споменът за бясната им караница, съчетан с утринната задуха, махмурлука му и обстоятелството, че не бе мигнал предната нощ, за да седи в момента в проклетата

тронна зала, беше изострил раздражителността му до максимум.

Вратите се отвориха и прислужникът обяви:

– Госпожица Мишани ту Коли от рода Коли.

Посетителката влезе, облечена в тъмносиня роба, а разкошните ѝ коси бяха пристегнати с кожени ленти в подобаващ цвят. Бледите ѝ, изящни черти изглеждаха непроницаеми и спокойни – неизменната ѝ маска, която тя слагаше всеки път, когато се появяваше в императорския двор. Зад нея и малко встрани пристъпваше Асара, облечена в обикновено бяло, а ръцете ѝ бяха скръстени пред нея, както подобаваше на една прислужница. Червените кичури в косата ѝ бяха изчезнали, защото бяха прекалено ефектни за сегашния ѝ сан; и тя изкусно бе потъмнила малко лицето си, лишавайки го от бледността му, за да притъпи малко съвършените си черти. Двете се приближиха по плочките от *лач* до изящните тронове от меко дърво и скъпоценни метали, където стройната, светлокоса Анаис седеше до високия си, суров и тъмнокос съпруг, облечен от главата до петите в черно.

– Не ти липсва дързост, Мишани – отбеляза Дурун преди още да са разменили официалните поздравления.

Девојката го стрелна с поглед, а лицето ѝ остана съвършено спокойно, сякаш изобщо не бе чула хапливата му забележка.

– Императрице Анаис ту Еринима – започна тя, покланяйки се, след което се обърна към мъжа в черно, дарявайки и него с поклон. – Император Дурун ту Батик. Бихте ли ми казали защо моето присъствие представлява обида за вас? – Момичето говореше в официалния стил, използван само за обръщения към Императора или Императрицата, въпреки че думите на Дурун далеч не бяха толкова учтиви.

Анаис я изгледа хладно от трона си.

– Недей да играеш игрички, Мишани. Единствено заради по-особените обстоятелства, съпътстващи този ден, се съгласих да те видя. Кажки какво те води тук.

Това не беше на добро, помисли си девојката. Изобщо не беше на добро. Случило се бе нещо, за което тя нямаше никаква представа. Посещението ѝ при Императрицата бе изцяло на приятелски начала, въпреки че същинската му цел беше друга. Тя бе пожелала да се срещне с Анаис веднага след пристигането си, пренебрегвайки обичайния етикет, защото за плана на Либера Драмак бе от изключителна важност Анаис да не бъде при Лусия тази сутрин. Всичко можеше да се провали, ако Императрицата – и неизбежната ѝ свита – беше наблизко, когато направеха опит да отвлекат детето; секретният характер на операцията беше

от огромно значение, защото никой не трябваше да знае кой е отговорен за изчезването на Престолонаследничката. Всеки друг можеше да бъде ликвидиран, но не и Императрицата; ако тя се намиреше в близост до дъщеря си, отвлечането щеше да стане невъзможно. Щеше да има твърде много стражи. Благородното потекло на Мишани позволяваше девойката да послужи за примамка, която да отвлече вниманието на Анаис, докато същинската работа се вършеше на друго място.

Ала какво бе направила Мишани, че да заслужи това враждебно отношение? Не, това не предвещаващо нищо хубаво.

– Дойдох да ви предложа своята преданост – рече момичето. Наподбяващият лай смях на Дурун огласи помещението, ала девойката не му обърна внимание. – Когато ви посетих последния път и вие ме запознахте с Лусия, намеренията ми още бяха неясни. Въпреки че баща ми ви се противопостави и се съюзи със Сонмага ту Амача, искам да знаете, че можете да разчитате на цялата подкрепа, която мога да ви предложа. Моля ви да ми простите прибързаността на тази среща, но поисках да ви видя толкова скоро, за да мога да ви кажа тези думи, преди везните на конфликта да са се наклонили на една или друга страна. Накъдето и да се наклонят отсега нататък, вие и дъщеря ви можете да разчитате на моята преданост.

– На твоята *преданост*? – извика Дурун недоверчиво, скачайки на крака. – Богове, сигурно още съм пиян! Тук стои дъщерята на Коли и ни предлага своята силна десница, при положение че не е минал и един ден, откакто баща ѝ предаде Сонмага, а в момента шурмува стените на Аксками! Какво знаеш ти за предаността? В момента предаваш баща си, като действаш против неговата воля! Неговата предателска кръв тече и в твоите вени. Какво изобщо можеш да ни предложиш, Мишани? Ще можеш ли да накараш баща си да се откаже от атаката над столицата? Отговори ми! Какво ще ни предложиш?

Девойката бе потресена. Сега разбра, сега ситуацията мигом ѝ се изясни в цялата си сложност. Докато баща ѝ беше на страната на Сонмага, той всъщност пазеше Цитаделата, понеже войските на Керестин не можеха да влязат в Аксками. Ако нещата стояха по същия начин, както когато бе потеглила от Лоното, Анаис щеше да приеме приятелството ѝ на драго сърце. А това бе всичко, което им трябваше. Либерата Драмак щяха да са вътре в Цитаделата и вече сигурно щяха да са намерили Престолонаследничката. Ако всичко вървеше по план.

Ала нещата изобщо не се развиваха според очакванията им. Мишани не знаеше нищо за секретния съюз между семейството ѝ и рода

Керестин; баща ѝ го бе запазил в тайна от нея. Той бе един от онези, които искаха да превземат града, а за очите на света тя продължаваше да е негова дъщеря. Сега се бе набутала сама точно в бърлогата на враговете си. Огледа се наоколо и видя Баракс Мос, който бе застанал в единия край на подиума и я наблюдаваше изпитателно, скръстил ръце пред широките си гърди.

– Говори, Мишани ту Коли – рече Анаис, а гласът ѝ беше гневен и суров. – Защо дойде при нас при това положение?

Мишани каза единственото нещо, което можеше в този случай.

– Деянията на баща ми ме карат да се срамувам – продума тя. После коленичи и наведе смирено глава, а косата ѝ падна пред лицето. Асара автоматично направи същото, както една добра прислужница трябваше да постъпи. – Те позорят и рода Коли. От една страна, дължа върност на своето семейство; от друга, на своята Императрица. Когато научих за намеренията му, му обърнах гръб. Въпреки че ми е баща, той е един човек без капка чест. Оставям се изцяло на вашата милост. Ще остана на страната на дъщеря ви, каквото и да се случи, защото, макар и да принадлежа към рода Коли по име, вече завинаги съм прекъснала всичките си връзки с него.

Анаис се изправи, смръщила скептично веждите си.

– Много добре знаеш, че не е така, Мишани. Едно благородно семейство е обвързано завинаги. Престъпленията на баща ти са и твои престъпления, докато не бъдат наказани. – Тя разпери ръце. – Много добре знаеш това – каза, а гласът ѝ звучеше тъй, все едно се оправдаваше за нещо.

Девоичката наистина знаеше много добре това. Как изобщо боговете можеха да постъпят толкова несправедливо – да я ввлекат в подобна ситуация? Всичко можеше да мине толкова лесно и безпроблемно, елементарна тактика за отвличане на вниманието; щеше да си е тръгнала, преди Императрицата да е разбрала, че детето ѝ е изчезнало. А сега... сега...

Анаис поклати печално глава.

– Никога няма да разбере какво те е накарало да дойдеш тук, Мишани. Ти винаги си била изключително ловък и безскрупулен играч в двора. – Тя седна отново на трона си и махна с ръка на стражите да се приближат.

– Убийте ги.

* * *

Очите на Кайку се отвориха при звука на някакво металическо проскърцване. Тя се сепна, а в съзнанието си продължаваше да чува зловещите писъци на маку-шенгите, наподобяващи стърженето на ръжда-сали порти, които отекваха из мрежата от канали. Тейн я прегърна през раменете.

– Спокойно – прошепна ѝ той. – Спокойно. Това беше само един кошмар.

Тя се отпусна в обятията му, заслушана в биенето на сърцето си, което скоро нормализира ритъма си. Заобикалящите я предмети постепенно изплуваха от мрака и отново придобиха смисъл за нея. Намираха се в малко, влажно преддверие, осветено от единичен фенер, който висеше в ъгъла. Помещението бе пропито с миризмата на подгизналите им от нечистата вода дрехи и Кайку имаше противен вкус в устата си, който отказваше да изчезне. Мокри и обезсърчени, останалите започнаха бавно да се изправят на краката си, щом видяха, че девойката идва в съзнание. Тя не си спомняше да е заспивала. Това, което си спомняше, беше студеният език на водата от канала, който я бе обгърнал, и светещите очи на създанието, което се бе опитало да я удави...

Проскърцването се дочу отново и девойката осъзна, че това е звукът от превъртането на ключ. Вратата, която блокиреше пътя им, изведнъж се отвори. Време беше да потеглят.

Спомняше си някакъв спор, нейде в черните дълбини зад тях. Разговор за това какво да правят с мъртъвците от групата. Юги не искаше да ги изостави, за да не могат маку-шенгите да се възползват от телата им, ала нямаше никакъв начин да ги вземат със себе си. Момичето си помисли, че май стигнаха до компромисното решение да отрежат главите им, за да не могат демоните да се вселят в тях, макар че и това само по себе си беше кошмарно. Тейн искаше да я носи на гръб, ала тя се възпротиви и каза, че може да върви и сама, което не се оказа съвсем по силите ѝ. Беше им останал само един фенер и така се запътиха към Цитаделата.

Маку-шенгите не ги обезпокоиха отново. Май способностите на Кайлин им бяха дошли малко много и сега бяха решили да си потърсят по-безобидна плячка. Кайку се затътри напред, увиснала на силните рамене на Тейн, хипнотизирана от светлината като нощна пеперуда. Младежът накуцваше леко заради ухапването на едното от неживите същества, ала раната не се беше оказала сериозна и той я бе превързал добре. Момичето си спомняше малко от останалата част от пътешествието им. Когато се озоваха в преддверието, където се бе събудила,

Кайлин им заяви, че са подранили.

– Предлагам ви да поспите – посъветва ги тя. – На сутринта, ако всичко е наред, ще бъдем посрещнати от водача на Либера Драмак. Той ще ни поведе оттук нататък.

Тейн бе любопитствал да научи повече, защото Кайлин никога не им бе разкривала докрай плана им от страх, че това ще застраши сигурността им.

– Вече няма никакво значение – каза им жената – само да мине утрешния ден и всичко ще ви се изясни. – И пак премълча името на лидера на организацията.

Кайку успя да заспи, но двата часа, които прекара със затворени клепки, ѝ се сториха като броени мигове. Ето че сега Тейн я прегръщаше и ѝ задаваше безсмислени въпроси за това как се чувства. Очевидно младежът страдеше повече и от нея – той бе пребледнял и трепереше, кожата му изглеждаше въсьчнобяла, а очите му горяха с трескав пламък. Беше болен – най-вероятно бе пипнал някаква инфекция от мръсната вода или от ухапването на маку-шенга. Кайку сметна за истинско чудо обстоятелството, че самата тя не се бе заразила – все пак бе погълнала доста голямо количество от отпадните води – ала се съмняваше, че каквато и да е зараза би оцеляла под изгарящото действие на нейната *кана*. Освен това се чувстваше толкова изтощена и изпепелена, че надали щеше да забележи, дори наистина да се *беше* заразила; едва ли можеше да се чувства по-зле от сегашното си състояние.

Ключалката на желязната врата превъртя с изщракване и тя се отвори, а зад нея проблесна друг фенер, чиято светлина се смеси с тяхната. Държеше го мъж на средна възраст, висок и широкоплещест, с късо подстригана бяла брада и сресана назад коса.

– Кайлин, Юги – каза той, – какво се случи с останалите?

– Имахме неприятности – отвърна водачът им. – Радвам се да те видя.

– Елате – подкани ги непознатият и те го последваха. Той затвори желязната врата зад гърба им. Озоваха се във влажно подземие, което миришеше на запустялост, паяжини и пръст. Човекът огледа разпарцаливената, подгизнала сбирщина, събрала се пред него. От първоначалните десетима бяха останали само шест.

– Продължаваме по план – заяви им той. – Вашата приятелка благородничка влезе безпрепятствено в Цитаделата рано тази сутрин. В момента Императрицата и слабоумният ѝ съпруг се срещат с нея в тронната зала. Престолонаследничката се разхожда из градините на покрива,

както обикновено. Приготвил съм ви слугинските дрехи, а след малко ще ви покажа и място, където да се измиете. Сегашното ви състояние ще привлече на секундата вниманието на стражите върху нас. – Той се вгледа в Кайку. – Очаквах само една жена. Моите извинения. Ще трябва да се облечеш в мъжки дрехи.

Девојката изведнъж почувства такова облекчение при споменаването на Мишани, че не обърна почти никакво внимание на думите на брадатия мъж; ала все пак му кимна с разбиране. Съвсем бе забравила за приятелката си, докато се промъкваша из каналите и се мъчеха да се справят с ужасните същества. Ала макар че дългочосата ѝ другарка имаше най-безопасната задача в сравнение с всички тях, Кайку не можеше да спре да се тревожи за нея.

– Не съм се срещал с някои от вас – каза мъжът. – Нека ви се представя. Аз съм Заелис ту Унтерлин, учител на Престолонаследничката Лусия ту Еринима. Също така съм основател на Либерата Драмак и нещо като неин водач, доколкото подобна дума приляга на организацията. – Като че ли щеше да каже още някои неща, да разкаже повече за себе си на онези, които не го познаваха, ала очевидно размисли.

– Времето напредва. Елате с мен – каза и всички тръгнаха.

Намираха се в стара, запустяла част от тъмницата на Цитаделата, която, както изглеждаше, отдавна бе забравена. Тейн се зачуди колко ли столетия са минали, откакто е била използвана за последен път по предназначение, колко ли Императори и Императрици са имали представа за съществуването на малката, безобидна желязна вратичка, която извеждаше към каналите. Времето умееше да скрива нещата най-добре от всички. Младежът се загледа в Пърлок и се възхити на уменията на този човек, който бе успял да открие вратата в плетеницата от канали без помощта на водач, и не само беше успял да проникне в Цитаделата, ами и бе успял да се добере и до най-ревниво пазеното ѝ съкровище. Самият Пърлок си даваше сметка, че предизвиква късмета си не на шега, като ги води тук; обаче така или иначе се бе решил на това – заради Лусия. Чувстваше, че ѝ дължи това. Въпреки че Тейн не го знаеше, едновременният крадец се самообвиняваше, че той е първопричината за бедствията, залели Сарамир. Той беше взел парите на Сонмага и бе разкрил истинската същност на Престолонаследничката; сега обаче бремето на вината му го измъчваше всяка нощ. Пърлок нямаше да е способен да живее в хармония със себе си, ако това изключително, неземно създание умреше заради неговата алчност.

Заелис ги въведе в малка, тъмна стая, служила навремето като баня

за пазачите и затворниците. Два примитивни душа плюеха вода върху хлъзгавите плочки от черен камък. На една поставка в ъгъла се издигаше купчина дрехи.

– Водата все още тече, както виждате. Някак си успях да накарам душовете да проработят, ала за нещастие после не можах да ги спра. Бъдете бързи – инструктира ги Заелис.

Изплакнаха се по двойки; жените първо. Водата беше хладка и чиста, затоплена от слънцето благодарение на откритите тръбопроводи, разположени някъде нависоко. След като се поизчисти от мръсотията, доколкото можа, Кайку намъкна мъжките дрехи, докато Асара се нагласи къде-къде по-добре. На девойката не ѝ пукаше особено. Мъжките облекла ѝ прилягаха толкова добре, колкото и женските, и тя се съмняваше, че някой ще заподозре нещо. Облечена в простички сиви панталони и широка риза – загърната отдясно-наляво в съответствие с дамската мода – тя излезе от банята, изглеждайки доста по-чиста и спретната в сравнение с преди.

След като и останалите си взеха душ и се облякоха, Заелис ги инструктира да оставят онези оръжия, които не могат да бъдат скрити. Мъжете се възпротивиха при тези му думи, ала учителят на Престолонаследничката само ги изгледа с огнен взор и те веднага се усмириха.

– Слугите не носят мечове и пушки! – отсече той. Мисията ни е тайна. Ако се стигне до бой в сърцето на Императорската цитадела, дълбоко се съмнявам, че някой от нас ще оцелее, независимо дали е въоръжен, или не. Пърлок ще пази оръжията ви.

Кайку се вгледа в някогашния крадец, който изглеждаше почти засрамен заради това, че няма да ги придружи. Той обаче беше изпълнил своята задача; бе ги завел до Цитаделата и нямаше смисъл да се подлага на допълнителни рискове. Заелис можеше да проникне в градините на покрива много по-лесно от него. Освен това Пърлок беше техният водач извън Цитаделата и поради това бе твърде ценен, за да си позволят да го изгубят. Той щеше да ги чака тук и да ги поведе, когато му дойде времето, обратно през каналите към свободата.

Шестимата оцелели поеха през запустелия затвор и не след дълго стигнаха до масивна ръждясала решетка; щом я отместиха и се промъкнаха през нея, се озоваха в някакво хранилище, пълно с буркани с изсушена храна. Решетката се намираще на нивото на пода, зад няколко чувала в ъгъла на складовото помещение. Кайку предположи, че входът към старата тъмница е бил зазидан преди много време, ала този затътен проход е останал незабелязан.

– Отгук нататък сте слуги – каза им Заелис. – Дръжте се като такива. Моето присъствие ще е достатъчно, за да избегнем неудобните въпроси.

Изричайки тези думи, той ги поведе от хранилището навътре в коридорите на Цитаделата.

* * *

Зад прорезите на бронзовата Маска недвиждащите очи на Върховния Чаросплетник Вирч изведнъж се отвориха.

Намираше се в покоите си. Някакъв измършавял чакал обикаляше наблизко, похапвайки каквото можеше да намери. Вирч бе поискал да получи чакал преди два дена; поради каква причина обаче, не можеше да си спомни. Предпазливото животно бе успяло да оцелее досега, изплъзвайки се от лапите на стареца. Той подозираше, че чакалът му трябваше да проследи онова малко създание, което продължаваше да се спотайва някъде наоколо, ала очевидно това решение не беше сред най-разумните му постъпки.

Не беше виждал момичето от седмици и бе абсолютно сигурен, че не я е убил. От време на време се натъкваше на следи, които му показваха, че тя е жива – изчезваше храна, предмети биваха размествани. Тя определено се намираше в някоя от многобройните стаи на покоите на Вирч, търсейки изход, ала не намирайки нищо. Колко ли хитра трябваше да бъде, за да не я види толкова дълго време! Той почти ѝ се възхищаваше.

Още едно необичайно потрепване в Чаросплетнието и Вирч се сети какво го бе разбудило от унеса му. По деформираното му лице пробягна тръпка на угриженост, макар че това едва ли можеше да си проличи по чертите, изкривени от злокобното въздействие на вещерския прах от Маската му. Бе се захванал с делата си още в ранни зори, протягайки пипалата на съзнанието си извън Цитаделата. Имаше толкова много пинки, които чакаха да влязат в играта, чието поведение зависеше от него. Жизненоважно беше да е нащрек, да е готов да коригира своевременно всяка непредвидена дреболия, която можеше да обърка днешните събития, защото бъдещето на Чаросплетниците зависеше изцяло от тях. До здрачаване позицията на кастата му щеше да бъде непоклатима.

Ала определени неща го безпокояха. Миналата нощ бе усетил някакво неочаквано подръпване сред нишките на Чаросплетнието, породено от чужда намеса, като че ли в паяжината му се бе прокраднал още един паяк. То бе едва забележимо; прекалено слабо, за да е причинено

от някой друг Чаросплетник. По това време бе заспал и му беше малко трудничко да излезе от унеса си, защото се бе напушил с корен от амакса, след като се бе завърнал от скитанията си в Чаросплетие. Когато най-накрая успя да се разсъни напълно, то вече бе изчезнало.

Нямаше никаква представа на какво ли можеше да се дължи това, ала прекалената близост на натрапника изобщо не му харесваше.

Сега също почувства нещо подобно. Този път беше доста по-слабо, но благодарение на това, че вече го търсеше активно, успя да си изясни някои неща. Внезапно изпита страх.

Каквото и да беше това, което бе нарушило покоя в Чаросплетие предната нощ, то определено се намираше в Цитаделата. И не беше Престолонаследничката.

Вирч затвори отново очи, потапяйки се обратно сред златистите нишки. Пипалата му се плъзнаха по очертанията им, проучвайки внимателно повърхността им, търсеци и опипващи; после, досущ като анемона, докосната с ръка, непознатото присъствие изведнъж се отдръпна и изчезна.

Беше го *усетило* – затова се бе скрило.

Старецът почувства как кожата му настръхва. Нещо, което не беше Чаросплетник, да се движи сред нишките? Невъзможно! Дори Лусия не владееше тънкостите на Чаросплетие като представителите на организацията му; нейните сили бяха по-изтънчени, ала не толкова директни.

Въпреки това го беше почувствал. И то бе разбрало, че го търсят.

Обхвана го внезапна тревога. Имаше само едно обяснение. Каквото и да беше това, то бе изпратено да му попречи, да осуети плановете му! Щом зад това не стоеше някой негов събрат, значи със сигурност ставаше дума за враг. Вирч се отдаде на трескаво търсене, ала то бе изчезнало, като че ли беше призрак.

Решението му беше светкавично. Навсякъде около Цитаделата последните му агентатори чакаха с изработените от тях бомби. Слуги и ратаи, които си въобразяваха, че са част от армията, която Ангър ту Торик би повел, скрили смъртоносните си рожби в кошници, долапи, шахти и комини, или пък привързали ги към телата си.

Не можеше да чака повече – не и с това *нещо* вътре в Цитаделата. Трябваше да действа незабавно.

Зареян в Чаросплетие, Вирч обяви началото на операцията.

* * *

Заелис поведе групичката по коридорите на слугинските

помещения, които се намираха на най-долните нива на Цитаделата. За разлика от разкоша на по-горните етажи, тези помещения бяха сурови и обзаведени възможно най-пестеливо. Жегата, която цареше тук, беше нетърпима, защото нямаше нито стреловидни прозорци, нито паравани, които да улавят и насочват прохладния бриз, нито пък просторни, проветриви помещения, чийто под да е облицован с *лач*. Знойният въздух отвън се смесваше с изпаренията от пресите за гладене, кухните и дишането на хиляди хора, които се трудеха неуморно. Светлината идваше от закрепени в стенни ниши фенери, които, освен че осигуряваха светлина, правеха задухата още по-нетърпима в тесните помещения. Тази част на Цитаделата се намиреше под земята, погребана в основите на хълма; и всички неприятни дейности, свързани с поддържането на такова огромно здание, бяха прехвърлени тук.

Движеха се напред, без да бързат, следвайки Заелис по петите. Прислужниците, които ги срещаха по коридорите, юрнали се да изпълняват поверените им задачи, не им обръщаха никакво внимание, като изключим бързия поклон, с който удостояваха учителя на Престолонаследничката. Жегата и потта ги бе поразчорлила достатъчно, че да заприличат на слуги, но излъчването на Заелис не можеше да бъде сбъркано. Кайку се поотпусна мъничко, доволна, че не ги разпознаха веднага като нашественици. Тя заби поглед в пода, както подобаваше на един слуга, и продължи да върви.

Момичето усети помръдването на нишките в Чаросплетнето по същото време, както и Кайлин, ала далеч не толкова отчетливо като нея. Това можеше да е единствено Върховният Чаросплетник Вирч. Тя видя как жената изведнъж се стегна, а после побърза да се скрие от Вещера. Кайлин стрелна девойката с очи. Усмиряването на нейната *кана* я бе направило невидима, обаче сега тя отново беше на свобода, ето защо високата жена разшири защитата си, за да покрие и Кайку. Момичето срещна погледа ѝ и примигна изненадано. Зениците на Кайлин бяха помръкнали от зелено до червено-кафеникаво. Ако напрегнеше още повече силите си, очите ѝ щяха да се оцветят в издайническото, типично за Различните кървавочервено, и всичко щеше да се провали.

– Заелис – изсъска тя в момента, когато наблизко нямаше нито един слуга, – Вирч ни търси. Заведи ме на някое сигурно място. Не мога да се справя с него тук.

Лидерът на Либера Драмак кимна едва забележимо. Той ги поведе по един тесен проход, отклоняващ се от главния коридор, минаващ покрай помещения, в които се виждаха големи корита, пълни с гореща

вода, където бяха наkisнати дрехи. Слугините разбъркваха водата с големи дървени прътове. Кайку изведнъж изпита странното усещане, че е наблюдавана. Дали Чаросплетниците бяха успели да узнаят за нея по някакъв начин? Можеха ли да почувстват обета, който бе положила пред Оча да им отмъсти? Струваше й се, че въздухът гъмжи от движение, че мръсни пръсти пробягват под повърхността на зрението й, извършват се невидими действия, долавяни единствено от Различните й инстинкти. Усещаше как в нея се надига желанието да се зарее в Чаросплетнието, как нейната *кана* изгаря от нетърпение да стори това, ето защо стисна зъби и се помъчи да потисне този импулс.

После внезапно времето сякаш забави своя ход, а тя бе осенена от предчувствието за ужасно бедствие, което се стовари върху раменете й като оловно наметало. Девојката се препъна, несигурна по какъв начин бе разбрала това; знаеше само, че нещо лошо ще се случи – нещо неизбежно. Интуицията й я предупреди, че вече е прекалено късно, че в момента единственото, което можеше да направи, бе да чака, обзета от ужас, това ужасно нещо да се случи. Видя как Кайлин се обръща бавно към нея, като че ли въздухът се беше превърнал в лепкава каша, и когато очите им се срещнаха, разбра, че Сестрата е почувствала същото.

В следващия миг светът експлодира.

Тридесет и първа глава

За един ужасен миг Мишани бе убедена, че стражите на Императрицата ще я обезглавят, докато бе застанала смирено пред владетелката, като някаква обикновена слугиня, без ритуалите, съпътстващи екзекуцията на хората с благороден произход. После усети грубите ръце, които я сграбчиха за раменете и я повдигнаха. По същия начин се отнесоха и с Асара. Анаис и Дурун седяха на тронове си и ги наблюдаваха отвисоко – лицето на Императрицата беше безстрастно, а на Императора – изкривено от самодоволна усмивка. Щяха да я отведат на съответното място и там да отделят главата от раменете ѝ. Все пак бе аристократка, дори и да беше враг. Щяха да ѝ позволят да умре по достоен начин заедно с прислужницата ѝ, а не на пода на тронната зала на Императрицата.

Баракс Мос продължаваше да стои в единия край на подиума и да я гледа невъзмутимо. Тя срещна погледа му и не откри нищо там. Нямаше кой да помогне на нея и Асара. Часът им бе ударил.

После настъпи хаосът.

Оглушителен рев разтърси Цитаделата из основи. Стражите, които бяха сграбчили двете жени, се олюляха и отстъпиха назад, за да възстановят равновесието си. Миг по-късно избухна втора бомба, този път по-близо. Залата се разтресе, таванът изведнъж се напука и от него се посипа дъжд от камъни. Стражът, който държеше Мишани, се строполи на земята, повличайки я със себе си. Чуха се изплашени крясъци, които изведнъж нараснаха многократно, след като грохотът на трети, по-отдалечен взрив се усети в помещението. Дурун се опита да се изправи на крака и трябваше да се хване за облегалките на трона си, за да запази равновесие. Баракс Мос се оглеждаше трескаво наоколо, а на лицето му бе изписано объркване и гняв.

– Какво става? – извика Анаис със смесица от страх и възмущение в гласа си. – *Какво става?*

– Нападат Цитаделата! – изкрещя някой.

Вратите на тронната зала рязко се отвориха и вътре влетяха няколко дузини императорски стражи с извадени мечове. Мишани, която бе успяла да се измъкне от хватката на мъжа зад нея, си помисли, че бяха дошли, за да се присъединят към събратята си, ала само след миг разбра, че греша. Тези мъже не бяха дошли тук, за да пазят някого или нещо. Те идваха да убиват.

Мечовете проблеснаха на сутрешното слънце, докато се издигаха във въздуха, след което се врязаха в брони, мускули и кости. Тези императорски стражи, които не бяха повалени на земята от експлозията, не реагираха достатъчно бързо; съсякоха ги преди да извадят оръжията си. В тронната зала настъпи страшен смут – тези стражи, които не бяха посечени, се втурнаха веднага да защитят Императрицата. Мъжът, който бе държал Мишани, я сграбчи за глезена, щом видя, че тя се опитва да се измъкне, ала девойката го изрита здраво в лицето; чу се противен хрущящ звук, озаменуваш счупването на носа му, и стражът се отпусна безжизнен на земята. Внезапно Асара се озова до нея, помагайки ѝ да се изправи на крака; и нейният пазач лежеше проснат на пода, сполетян от сходна съдба.

Остриетата се сблъскаха едно с друго навсякъде около тях и мъжете крещяха. Жените се намираха в разгара на шеметния вихър от синьобели брони, неспособни да различат хората на Императрицата от самозванците, нахлули в залата. Мишани се сепна, когато един войник се блъсна гърбом в нея, след което светкавично се обърна и замахна с меч си да я посече; ала дали мъжът щеше да я убие или не, след като разпозна благородния ѝ сан, беше въпрос, който остана без отговор. Асара изстреля ръката си напред и сграбчи гърлото му, а пръстите ѝ премазаха гръкляна му с внезапно изхрущяване. Човекът се строполи на земята и се загърчи, напразно опитвайки се да си поеме въздух.

– Махай се оттук! – извика Баракс Мос на своя син, застанал на стъпалата към подиума с огромния си, закривен ятаган в ръцете си. Изборът на оръжието му говореше красноречиво за политиката, която водеше – груба сила, а не финес. Зад него Анаис крещеше някакви безсмислени заповеди, а гласът ѝ не можеше да надвика шумотевицата. Императорското ѝ излъчване сякаш се бе стопило и всичко, което ѝ се бе събрало напоследък – несигурността, страхът и притесненията – изведнъж се прояви на лицето ѝ. Тя беше предадена. Някой бе проникнал в Цитаделата. И ако този някой беше в Цитаделата, той можеше да...

– *Лусия!* – изкрещя тя в момента, в който съпругът ѝ я хвана за ръката.

– Хайде! – нареди ѝ той, повличайки я далеч от трона. Самозванците бяха проникнали през главния вход на залата, ала имаше и друга врата в задната ѝ част за Императора и Императрицата, водеща към помещенията, където владетелите можеха да се сменят подобаващо, преди да излязат пред аудиторията. Преданите императорски стражи веднага образуваха жива стена, за да могат Дурун и Анаис да избягат.

Те тъкмо се бяха затичали натам, когато изведнъж един от стражите, съставящи стената, се обърна и се втурна към Императрицата, вдигайки меча си. Внезапно пред него изникна Баракс Мос, който замахна с огромния си ятаган, мъжът се поколеба за момент и бащата на Дурун го посече. Воинът се строполи на земята с изражение на комична изненада, изписано на лицето му.

– Рудрек! – извика Дурун, докато водеше жена си към безопасността. Един от стражите, носещ цветовете на командир, се отдели от биещите се и дотича при него. – Тръгвай! – изсъска му Императорът, така че никой друг, освен тях тримата, да може да ги чуе. – Намери Лусия и я доведи в Слънчевия чертог.

Рудрек кимна и се завтече да изпълни заповедта, без дори да отдаде чест. Той бе опитен, побелял воин, който не си падаше много по обноските, ала бе един от най-доверените им мъже. Анаис изпита известно облекчение при тази мисъл и се притисна към съпруга си, внезапно изпитала задоволство от силата му. Винаги тя беше тази, която бе активната, но досега никой не я беше заплашвал с физическо насилие, като изключим забавленията ѝ с Дурун в спалнята; ала ето че сега ролите им се бяха разменили. Сега той беше водачът и тя покорно го следваше – мъжът ѝ бе сграбчил тежкия си меч в едната си ръка, докато я държеше здраво с другата.

Шестима мъже се присъединиха към тях, докато напускаха тронната зала – кортеж от телохранители. На горните етажи на Цитаделата се чуваше пронизителният звън на камбаните, възвестяващи тревога, и сърцето на Анаис изведнъж се сви, а един глас започна да шепне в ушите ѝ, питайки я как изобщо бе дръзнала да си въобрази, че може да възкачи дъщеря си на трона, че и да се надява, че ще остане жива след това...

* * *

Кайку кашляше и се давеше, докато се препъваше сред кълбестия дим, а ботушите ѝ се подхлъзваха по натрошените отломки. Чуваше как наблизко пращи огън, а горещината ставаше все по-нетърпима, процеждайки се през тъмната пелена, забулила коридора. Някой виеше от мъка, други хора крещяха нещо, чийто смисъл тя не можеше да долови заради пищенето в ушите си. Девојката прикри лицето си с ръка, присвивайки сълезящите си очи, тъйтрейки се през знойния мрак, тъйсейки останалите.

Бе ги изгубила от поглед секунди след експлозията. Бомбата бе избухнала в ужасяваща близост, разрушавайки по-голямата част от

кухненските помещения и опустошавайки коридорите в съседство. Кайку бе повалена на земята от взривната вълна, а отгоре ѝ се посипа порой от отломки. На всичкото отгоре временно бе оглушала от шума. Когато се окопоти, видя, че коридорите, които и бездруго не познаваше, са разрушени, и дезориентацията ѝ беше пълна. Отчаяни слуги сновяха от стая в стая, проверявайки дали има оцелели; ала в гъстия дим бе почти невъзможно да се види нещо. Нечии ръце вдигнаха Кайку, видяха, че не е сериозно ранена, и я захвърлиха в един страничен коридор, нареждайки ѝ да се качи горе. Докато се ориентира къде точно се намира, тя вече се беше изгубила.

Най-ужасното нещо при експлозията беше животинската паника, която бе породила у прислугата. Тези, които търчаха като обезумели покрай нея, бяха изгубили ума и дума от страх, неспособни да проумеят как така техният подреден и стабилен свят изведнъж се сгромолясва сред огън и дим. Лицата на неколцина бяха преbledнели и те се вираха като зомбита в една точка, сякаш експлозията бе помела и мозъците им. Никога досега не беше виждала хора, които да изглеждат толкова *кухи* и изпразнени.

Пожарът ставаше все по-свиреп; пламъците се разпространяваха с неочаквана скорост и девойката едва си пробиваше път, а кожата ѝ изгаряше от топлина. Вече се чудеше дали изобщо ще успее да открие някой от другите в тази лудница, да не говорим за онова складово помещение, където се намиреше ръждясалата решетка, откъдето бяха влезли; въпреки всичко обаче продължаваше да търси. Това ѝ се струваше единственото разумно нещо, което можеше да направи в момента.

Изведнъж дочу нечии мъжки викове, извисяващи се над пищенето в ушите ѝ. За секунда си помисли, че едва ли можеше да направи нещо за него; едва ли можеше да направи нещо за *кого* и *да било*, така че сто пъти по-добре би било да се опита да спаси собствената си кожа, защото мисията ѝ беше по-важна от живота на всички тук. Ала в следващия момент реши, че не е способна да го изостави току-така.

Тя се затътри упорито към стаята, откъдето се чуваха виковете. Стените на помещението пламтяха. Тя изрита един тлеещ стол и се приведе, вдишвайки от лютивия въздух, след което се завтече към вратичката в другия край на стаята.

Това е било нещо като перално помещение преди, помисли си момичето; сега обаче водата в дървените корита кипеше, а дрехите и чаршафите се бяха овъглили, превръщайки се на пепел. Далечната стена бе унищожена и тя видя, доколкото можеше през кълбата дим, какво бе

останало от съседните помещения – купчина камъни, отронена мазилка и всевъзможни отломки, защото таванът се беше продънил. Девојката погледна притеснено нагоре и видя, че гредоредът на помещението, където се намираше, се огъва и разцепва от горещината.

Викът проехтя отново и сълзящите ѝ очи зърнаха един мъж, легнал в едно от коритата за пране – кожата му бе почерняла, а единият му крак се беше превърнал в окървавен чукан. Следите от изгарянията по тялото му бяха ужасни. Пометен от взривната вълна, той бе успял по някакъв начин да се добере до коритото, търсейки закрилата на водата; ала тя бе завряла, сварявайки го като рак. Той потъваше и се издигаше на повърхността, без да спира да крещи. Кайку нямаше как да му помогне, ала не можеше и да му обърне гръб. Очите ѝ отново се навлажниха, но този път от съчувствие и печал.

Тогава забеляза как нещо помръдна в другия край на стаята.

Девојката изведнъж затаи дъх. Там стоеше малко момиченце, облечено в обикновена роба. Дълга, светла коса падаше на нежни къдрици по гърба ѝ. Имаше овално лице, на което бе изписано объркано изражение. Ала това създание не беше от плът и кръв – то бе призрак, дух, чиито очертания трептяха и се замъгляваха, докато се приближаваше, като че ли това бе отражението ѝ в развълнуваната повърхност на някоя езеро. Момиченцето се приближи до човека в коритото, без да се притеснява от пламъците. Кайку наблюдаваше онемяла как привидението потопи ръка във водата и тя изведнъж спря да кипи, като врящо котле, което е отместено от огъня. Обгореният мъж се обърна да я погледне и на лицето му се изписа израз на благодарност. После момичето положи малката си ръчица върху главата му и очите му се затвориха. Той въздъхна и потъна под водата.

Тогава привидението се обърна към Кайку и девојката се вгледа в големите му замечтани очи.

((... помогни ми...))

Думите сякаш идваха от нейде много далеч, бяха едва доловими и като че ли пристигаха секунди след като момиченцето ги произнасяше. Гредите над главата ѝ зловещо изскърцаха и Кайку погледна разтревожено към тавана. Тя се хвърли към вратата точно когато те се сгромолясаха с оглушителен трясък и в стаята се изсипа купчина натрошени камъни и пламтящи дървени отломки, от които се надигнаха задушливи валма дим.

Кайку прикри очи с длани и надзърна в помещението, където бе видяла привидението, ала сега там имаше само прах и пушек. Рухналият

таван започваше да се отразява и на стените на стаята, в която се намираще в момента, и те започваха бавно, но неумолимо да се изкривяват.

– Махай се веднага оттам! – изкрещя някой, тя светкавично се обърна и видя един мъж с почервено лице, застанал под един свод, който трескаво ѝ махаше с ръце. Той изведнъж изчезна, сякаш се изпари във въздуха, ала секунда по-късно на мястото му се появи привидението.

Кайку се затътри през горящата стая към коридора. Едва виждаше призрака през гъстия дим. Кашляйки, тя го последва, привела се ниско, за да избегне черната река от стелец се дим, носеща се във въздуха. Наоколо се чуваха изплашените викове на хората, че всички трябва да се махнат оттук, преди всичко да се е срутило. Девојката не им обърна никакво внимание, твърдо решила да върви след призрака. Имаше чувството, че трябва да постъпи точно така, а напоследък се бе научила да се доверява все повече на инстинктите си.

– Кайку! – прозвуча някакъв глас и Тейн изведнъж я улови за рамото. Тя стисна китката му, за да се увери, че той наистина е до нея, ала нито отдели поглед от момиченцето, нито забави крачка.

– Какво става? – попита озадачено младежът, бързайки покрай нея.

– Не можеш ли да видиш?

– Какво да видя?

Кайку поклати нетърпеливо глава.

– Просто върви след мен.

– Ами другите?

– Те могат и сами да се погрижат за себе си.

Привидението водеше девојката далеч от погрома и след като свърнаха на няколко пъти по различни коридори, въздухът се поизбистри и тя можеше да диша отново без болка. Тейн вървеше до нея, без да задава никакви въпроси, убеден от непоколебимостта, изписана на лицето ѝ. Полупрозрачната фигура бе винаги пред тях – ту влизаше в някое помещение, ту се мяркаше в края на коридора и те все не можеха да я настигнат. Скоро пламъците останаха зад гърба им и започнаха да се разминават с тичащи стражи и писари, никой от които като че ли не забелязваше малкото момиче-фантом. От припряността им девојката заключи, че експлозиите, които беше чула, едва ли бяха единственият проблем на Цитаделата, ала това изобщо не я интересуваше. Единственото нещо, което я вълнуваше в момента, беше призрачното момиченце и тя го следваше неотлъчно.

* * *

Кайлин, Заелис и Юги напуснаха задимените коридори, търсейки място, където стените да не се тресат и въздухът да става за дишане. Повечето слуги се бяха изпокрили кой където намери след взривовете, поради което коридорите бяха опустели и тримата оцелели се придвижваха значително по-бързо. Това бе добре дошло за Кайлин, която изпитваше остра нужда от уединение.

– Тук – каза тя и мъжете я последваха в една изоставена кухня, лишена от прозорци, където някакъв казан с яхния къкреше над огъня незащитено откога, а каменните стени се бяха изпотили от изпаренията. Железни гърнета и тигани висяха на ръждясали гвоздейчета, а друга част се валяха сред мръсотията на пода, навярно съборени от експлозията. Кайлин се огледа.

– Тук е добре – рече.

– Добре за какво? – попита Заелис. – Трябва да се отдалечим колкото се може повече от пожара.

– Трябва да остана сама за известно време. Никой няма да влезе тук. Вече сме достатъчно далеч от пламъците.

– Богове, не видяхте ли Еспин? – попита Юги, прокарайки ръка през почернялата си от саждите коса. – Ами другите двама?

Всъщност Кайлин бе видяла Еспин – проснат под отломките, с окървавено лице и изпотрошени кости. За лош късмет се бе изпречил на пътя на ударната вълна, която безжалостно го бе помляла.

– Тейн и Кайку ще трябва сами да се погрижат за себе си – изрече хладно тя. Не можеше да прежали лесно девойката – особено след всичките надежди, които ѝ бе възложила – ала за момента имаше по-належащи неща, които трябваше да се свършат.

Заелис бе обезумял от потрес.

– Бомби! Бомби в Цитаделата! Богове, какво става тук? Това е нечувано!

– Това е дело на Вирч – рече Кайлин.

Тя отмести няколко стола, за да освободи малко пространство, след което се обърна с лице към казана. Двамата мъже наблюдаваха безмълвно как тя си поема дъх, отпусвайки рамене. Мирисът на яхния изпълваше въздуха и кожата на Юги настръхна от горещината, обаче никой от тях не се осмели да обезпокои Сестрата. Тя затвори очи и разпери пръстите на ръцете си. Главата ѝ се наклони напред и тя въздъхна тежко; когато вдигна отново глава и клепачите ѝ се отвориха, ирисите ѝ бяха

кървавочервени и спътниците ѝ осъзнаха, че в момента Кайлин вижда неща, невидими за човешкия взор.

– Аз ще се справя с Върховния Чаросплетник. Вие двамата отидете в градините на покрива. Намерете Престолонаследничката. Още не сме загубили. Този безпорядък може да се окаже от полза за нас.

Заелис кимна, после той и Юги се отдалечиха, а вратата на задушната кухничка се затвори зад тях.

* * *

Кайлин се рееше в един океан от светлина, сред милиони тънки златисти нишки, които потрепваха едва-едва. Както всеки път, когато се гмурнеше в Чаросплетнието, и сега бе обзета от еуфория, която спираше дъха ѝ и караше сърцето ѝ да изхвъркне; блясъкът и великолепието на този невиджано красив свят бе несравнимо. Тя си позволи да се наслади на изяществото му за един миг, след което желязната ѝ дисциплина се намеси и жената възвърна самообладанието си, игнорирайки фалшивите обещания за вечно блаженство.

Отново с бистър ум, тя запровира съзнанието си покрай влакната с безкрайна предпазливост, изящно премествайки се от снопче на снопче като умелите пръсти на арфист. Кайлин търсеше онези нишки, които бяха деформирани и изкривени, онези снопове светлина, които се бяха превърнали в конците на нищо неподозиращите марионетки в Императорската цитадела. Някой се намесваше грубо в събитията, контролирайки куклите си отдалеч. Тя можеше да почувства покварата в Чаросплетнието, обгръщаща няколко души в Цитаделата, и знаеше, че те са под влиянието на онзи някой. Хората си въобразяваха, че именно те са подстрекателите на настъпилите размирици, ала не подозираха нищичко за *истинския* подстрекател и докато Кайлин не го откриеше, положението щеше да си остане непроменено.

Ето защо тя се носеше между снопчетата, проучвайки ги внимателно, и с всяко деформирано влакно откриваше все повече и повече следи от пръстите на кукловода. Най-накрая, когато се почувства напълно готова, тя се отправи директно към източника на покварата.

* * *

Вирч не бе помръдвал от мястото си от изгрев слънце и продължаваше да седи с кръстосани крака на пода в центъра на стаята си. Останките от старицата, която бе надробил на парчета, се валяха на пода до

едната стена, и прегладнелият чакал бе отмъкнал две хапки от плътта ѝ, когато си мислеше, че е извън обсега на вещера. Разбира се, той никога не беше извън обсега му; нито пък момичето, което продължаваше да се крие наблизко. Би могъл да използва Чаросплетието, за да ги открие, и когато ги намери, да спре сърцата им или да строши ставите им. Това обаче беше детински лесно, а старецът не беше толкова нечестен. Той бе впечатлен, че момичето беше проявило достатъчно мъдрост да не се опита да го нападне, докато чаросплиташе или спеше, защото, без значение колко отпуснат изглеждаше, щеше да я убие, преди да се е отдалечила и на метър. Щом тя не го мамеше, нямаше да я мами и той. Да продължава да си играе на криеница; единственият ключ за вратата висеше около врата му и тя нямаше как да се измъкне. Беше му забавно да види колко ли дълго щеше да издържи това девойче.

Жени. Хитри същества бяха това. Доста хитри, ако можеше да се вярва на доказателствата от миналото. Организацията на Чаросплетниците приемаше само възрастни мъже в редиците си поради две причини – децата бяха твърде недисциплинирани, а жените – прекалено *способни*. В ранните дни, последвали откритието на вещерския камък, бе станало очевидно, че жените превъзхождаха десетократно мъжете по отношение на уменията си да въздействат на Чаросплетието. То представляваше същността, есенцията на природата, а мъжете можеха единствено да насилват природата да се подчинява на волята им – непохватно и грубо. Жените обаче действаха като част от нея и това им се удаваше с лекота. В онези първи години на безумието, скрити в поселището в планините, където сега се издигаше величественият Адерач, жените бяха станали много по-могъщи от мъжете; ала тъй като ставаше дума за миньорско градче, представителките на женското съсловие бяха малко на брой. Клането бе краткотрайно. След като мъжете бяха почувствали силата на вещерските камъни, и последните остатъци от съвестта им бързо се бяха изпарили. От този ден нататък само възрастни мъже бяха приемани в братството; мъже, които търсеха знание, власт или величие.

Същият начин на мислене бе наложил практиката да се убиват новородените. Различни през последните векове, когато бе установено, че момиченцата се раждат със зачатъчни умения да въздействат върху Чаросплетието. По някакъв начин, навярно заради влиянието на вещерския камък върху родителите им и храната им, замърсена от заразената почва, ембрионите придобиваха инстинкта, че човек можеше да стане Чаросплетник, стига да преминеше през известно обучение. И това бе така естествено за тях като дишането. Ала вещерите вече бяха заздравили

позициите си и обикновените хора се страхуваха от необикновените умения на новородените. Така бе поставено началото на практиката да се убиват Различните. Не само тези, които могат да чаросплитат, защото щеше да стане много подозрително; всички, които имаха по-особени дарби, трябваше да умрат, за да могат Вещерите да запазят тайните си.

Сега обаче нямаше време за подобни размишления. Той се носеше из Цитаделата с една част от съзнанието си, търсейки онези нередности в Чаросплетието, които го бяха разтревожили преди. Тези, които бяха взривили бомбите, не го интересуваха, защото вече бяха загинали до един от собствените си изобретения. Вирч бе поел директно контрола върху съзнанията им, защото се опасяваше, че могат да се разколебаят в последния момент. Вещерът обаче със задоволство установи, че волята им не се прекърши до последния момент.

Натрапникът поотслаби защитата си за малко, след като бомбите експлодираха, ала Вирч бе зает с други неща и за жалост нямаше как да се разправи с него. Сега обаче бе съсредоточил цялото си внимание да го открие отново. В Цитаделата цареше хаос и останалата част от плана щеше да следва своя закономерен ход. Най-сериозната му грижа в момента беше този незнаен враг под носа му.

Ала Вирч беше Върховен Чаросплетник от твърде отдавна; открай време никой не бе дръзвал да се изправи срещу него и той беше свикнал с това да няма никакви съперници. Понесъл се из влакната на Чаросплетието, той изобщо не забеляза черната вдовица, пълзяща по нишките на собствената му паяжина, докато тя не се нахвърли отгоре му.

Вещерът осъзна грешката си твърде късно. Това не беше непохватното тътрене на по-слаб Чаросплетник; ставаше въпрос за нещо съвсем различно. Дори най-могъщите представители на братството му оставяха следи там, откъдето минаваха – било разкъсани влакна, било оплетени възли, ала натрапницата (защото това можеше да е само една жена) беше нежна като коприна и се плъзгаше гладко през Чаросплетието, без да остави и следа. Прави бяха Вещерите и имаше защо да се страхуват от жените.

Той внезапно се отдръпна назад, обзет от ужас, защото знаеше, че тя е вътре, зад защитата му. Нанесе ѝ отчаян удар, ала тя се движеше като порив на вятъра. Натрапницата се извиваше и описваше пируети, разкъсваше нишките му и мълниеносно се плъзгаше натам, където не беше насочено вниманието му. Върховният Чаросплетник започна да се поддава на паниката; той се помъчи да си спомни някои от онези техники, които владееше толкова добре, преди да се превърне в надут и

самодоволен пуяк, онези похвати, с помощта на които щеше да я изтласка от себе си; ала безумието бе опустошило паметта му и той не бе в състояние да събере мислите си.

– Разкарай се от мен! – изкрещя пискливо в тишината. Чакалът се стресна и побягна, драскайки по пода с ноктите си.

Вещерът насочи мислите си навътре и почувства ефирното ѝ напредване през нишките, които го свързваха с външния свят, прилива и отлива на дишането си, допирът на одеждите до кожата му. Обезумял, той започна да заплита, да приготвя капани, да създава проходи, водещи към лабиринти, в които да се изгуби завинаги. Ала Вирч едва можеше да я почувства, да не говорим да я спре, и единственото, което бе в състояние да стори, бе само да отложи неизбежното. Не можеше да си позволи да я проследи до източника ѝ дори и с най-нищожната част от съзнанието си – нямаше никаква представа коя е и къде се намира. Нямаше къде да нанесе удар.

Имаше чувството, че нашественичката го връхлита от всички посоки едновременно, стрелвайки се тук и там, за да го разкъса и убодне, изпращайки подвеждащи вибрации по искрящите фибри на бойното поле. Той бясно се мятеше насам-натам, впримчен в хватката на увеличаваща се паника, опитвайки се да я надхитри, ала нищо не помагаше и Вещерът отчаяно си даде сметка, че няма какво друго да направи. Тогава осъзна колко атрофирали бяха силите му – на него, най-великия измежду Чаросплетниците. Толкова дълго време се беше наслаждавал на върховното си господство, че уменията му да се адаптира бяха закърнели и изгнили. Той не можеше да я победи.

Осъзнал това, Вирч разхлаби защитата си. Това, повече от всичко, което бе сторил досега, накара натрапницата да се поколебае за миг и той не пропусна да се възползва от предоставилия му се шанс. Вещерът се хвърли в Чаросплетието, докато се мъчеше да навие огромно кълбо прежда, натиквайки го в гърлото си. Нападателят му видя твърде късно какво се опитва да направи, ала вече не можеше да стори нищо, за да го предотврати. Вирч изплю макарата, влагайки всичките си сили в това си действие, и тя се разнищи, разпръсквайки се на милиони нишки, които се понесоха вихрено из пейзажа на Чаросплетието, разпространявайки се във всички посоки. Грандиозен предупредителен сигнал, оглушително съобщение до всеки Чаросплетник в Сарамир и отвъд него. Нашественичката се олюля от силата на неговия вик, безмълвен кръсък-предупреждение към всички негови братя: „*Пазете се! Пазете се! Жени се на месват в Чаросплетието!*“

Ала Вирч беше хитър и сред неизброимите нишки имаше една различна, която бе с точно определена цел и посока. И от бездънния мрак, където се криеха от дневната светлина, четири демона на сенките изведнъж надигнаха едновременно главите си, а очите им проблеснаха като фенери.

Посланието беше просто. Образът на Лусия ту Еринима, Престола-наследничка на Сарамир, заедно с впечатления за мирис, местоположение и онази почти недоловима вибрация, обозначаваща присъствието ѝ – всичко, от което шин-шините се нуждаеха, за да я проследят. Плюс елементарната заповед, изразена не чрез средствата на езика, а посредством ослепителния проблясък на стаеното в нея значение.

„Смърт.“

Тогавя Кайлин нанесе съкрушителния си удар, ухапането на черната вдовица, което го връхлетя ненадейно и Върховният Чаросплетник разбра, че тя е преодолела всичките му прегради и е стигнала до сърцевината му. Сетивата му бяха парализирани, а контролът му върху Чаросплетното бе отнет, Беше безпомощен. Един безкраен миг на тотален и унизителен ужас, когато той усети как нашественичката се навива на кълбо в мозъка му, взема нишката на живота му в пръстите си и започва да си играе с нея. След което, извивайки я внезапно, непознатата я скъса.

В покоите си Върховният Чаросплетник изкрещя, присви се на две и се строполи на пода.

Отново настъпи тишина. Тя продължи може би час, преди чакалът да събере достатъчно смелост, за да подаде глава от мястото, където се бе скрил. След още час и нещо се показа и момичето – дрехите ѝ бяха разкъсани, а лицето ѝ беше покрито с мръсотия. Тя надзърна през свода, трепереща от глад и страх. Единственият звук, който наруши тишината и сякаш продължи цяла вечност, беше тихото, монотонно лочене.

Трупът на Вирч лежеше с лице към пода, гол под парцаливата си роба. Гъстата кръв, изблихнала от носа, очите и устата му, се бе насъбрала в Маската му, откъдето преливаше на мръсните плочки, събирайки се в алени локвички. Чакалът продължаваше да лочи от нея.

Момичето стоеше под свода и се взираше, неспособно да повярва на очите си. Боеше се да не би това да се окаже някакъв номер. Едва когато чакалът започна да дъвче пръстите на Вещера, тя се успокои малко. Изглежда чудовището наистина беше умряло.

Тя изхлипа и се приближи неуверено. Чакалът веднага изръмжа, ала в крайна сметка отстъпи назад. Около врата на Вирч, скрит под

робата му, имаше меден ключ. Момичето бързо го свали от шията му, готово да побегне и при най-слабото движение от негова страна. Той обаче не помръдна. Тя се вгледа в трупа му за известно време, след което внезапно се изплю отгоре му. После, страхувайки се, че е отишла твърде далеч, побягна към заключената външна врата и свободата си, докато чакалът възобновяваше угощението си.

Тридесет и втора глава

– Кой би могъл да направи това? – обърна се Императрицата към съпруга си, който крачеше бързо из просторните коридори на Императорската цитадела, а дългата му черна коса се развяваше при всяко помръдване на раменете му. – Кой би посмял да ни нападне в собствената ни тронна зала?

– Който и да е, лошо му се пише – рече ѝ той. – Сега побързай.

Анаис имаше неприятно усещане в стомаха си. В момента се намираха в онази част на Цитаделата, където се разполагаха жилища на учениците, стаите за гости и отдавна неизползваните зали за всякакъв вид срещи. Шестимата им телохранители продължаваха да вървят плътно след тях с голи мечове в ръце. Един от тях – Хътън – ѝ бе известен от много години и тя можеше да каже за него, че е един от най-верните ѝ хора. До него вървеше Итрис – Анаис не го познаваше толкова добре, ала си спомняше лицето му и беше сигурна, че не е бил сред онези самозванци, нахлули в тронната зала. Останалите също ѝ бяха познати по физиономии, макар и да не можеше да си спомни имената им.

Обаче, въпреки близостта на стражите, тя продължаваше да се страхува. Размириците, експлозиите, внезапните нападения – всичко това беше част от някакъв предварително замислен план, ала каква ли бе същинската му цел? Дали искаха да отнемат нейния живот, или живота на Дурун? А може би се стремяха да убият дъщеричката ѝ? Който и да беше подстрекателят на размириците, знаеше прекрасно какво прави; така Цитаделата се оказа лишена от повечето си войници, които трябваше да потушават бунтовете и да отбраняват градските стени от рода Керестин. Войските на рода Батик трябваше да пристигнат до довечера в Аксками, ала още не бе станало дори пладне и подкрепленията ѝ се струваха ужасно далеч.

– Лусия – изстена тя, неспособна да скрие тревогата си. – Къде е Лусия?

– Изпратих Рудрек да я доведе; не ме ли чу? – сопна ѝ се съпругът ѝ. – Скоро ще се присъединят към нас.

Беше прав. Там, където се намираше дъщеря ѝ, не беше безопасно. Тя бе скрита, и то скрита добре, ала прекалено много хора знаеха къде е. Ако врагът беше сред тях, както подозираше Анаис, бе най-добре момичето да е с родителите си, скрито на такова място, за което *никой* да не

подозира.

Тя погледна към съпруга си. Дурун беше грубиян и безделник, ала не можеше да се отрече, че когато беше разгневен, ставаше доста внушителен. На няколко пъти изруга под нос, че ще си отмъсти на тези, които го бяха нападнали – сякаш не бяха нападнали и *нея*, помисли си жена му. Тя вярваше напълно на думите му – ако виновниците се изпречеха на пътя му, не ги чакаше нищо хубаво. Изведнъж Анаис бе овладяна от ненавременна страст към мъжа си – понякога, когато се разгорещеше, той ѝ заприличваше на онзи мъж, когото тя би могла да обича; обаче тези моменти бяха редки и не особено продължителни, след което Дурун отново се превръщаше в онзи лентяй, за когото бе омъжена от дълги години.

Императорът ги въведе в Слънчевия чертог. Съпругата му почти бе забравила за съществуването на това място и сега изпита съжаление, че не е идвала по-често тук. Великолепието, което струеше от него, спираше дъха. Представляваше гигантски купол в зеленикаво и златисто, с огромни прозорци във формата на венчелистчета, разположени симетрично под розетката в центъра на тавана. Утринната светлина се процеждаше през осяяното с миниатюрни жилчици стъкло, окъпвайки залата с пъстра феерия от ярки цветове. Подът бе покрит с мозайка, а стените бяха опасани от три реда красиви балкони, изработени от изящно дърво, инкрустирано със злато. Там се разполагаха участниците в съвета, докато за говорителя бе отредено място в центъра на помещението, а когато се изнасяше представление, балконите се превръщаха в ложи за публиката. Сега, както и повечето помещения в горните нива на Цитаделата, Слънчевият чертог бе запустял и потънал в прах, бледа сянка на едновременното си великолепие.

– Къде е Лусия? – попита Анаис. Чуваше се как звучи – не като Императрица, а като слаба женица, каквато всички искаха да бъде. Мразеше се заради това, ала беше неспособна да промени нещата. Нападението над тронната зала я бе потресло до дъното на душата ѝ; за първи път се взираше в очите на хора, които искаха да я убият. Изведнъж цялата ѝ власт ѝ се стори като една шега, като игра, с която тя се беше забавлявала, издавайки заповеди, засягащи живота и смъртта на поданиците ѝ, свряна на сигурно място в непревземаемата си Цитадела. Сега някой ѝ бе нанесъл удар съвсем близо до сърцето ѝ и смъртният ужас, който бе изпитала, не можеше да бъде прогонен лесно.

Кой стоеше зад всичко това? Вирч? Най-вероятно, обаче тогава излизаше, че има хиляди врагове. Бомбите показваха почерка на

отмъстителната армия на Ангър ту Торик. Тя си бе мислила, че е избила до крак най-фанатичните му последователи, ала ето че се оказаха повече, ламтящи за възмездие заради погубените си братя...

Една от шестте врати на залата се отвори и вътре влезе Рудрек с Лусия. Тя пристъпваше след него, погледът ѝ беше отнесен, а на лицето ѝ бе изписано характерното за нея изражение – комбинация от учудване и любопитство, примесени с още нещо, от което се подразбираше, че знае доста повече за обекта на вниманието си, отколкото трябва.

Анаис извика радостно и се втурна към дъщеря си, притискайки я силно към гърдите си с въздишка на облекчение. Не ѝ се искаше да мисли какво ли би станало, ако нападателите бяха отнели живота на красивото ѝ дете. Престолонаследничката изглеждаше напрегната; тя се загледа с широко отворени очи в красивите прозорци горе, ала Императрицата не обърна никакво внимание на това.

– Кажете как протече битката долу – нареди Дурун на Рудрек. В момента се намираха на седем нива над тронната зала. – Как е баща ми?

Мъжът се намръщи.

– Аз напуснах тронната зала веднага щом ми наредихте да ви доведа Лусия, Императоре мой, след което дойдох направо тук. Нямам никаква представа какво се е случило.

Дурун изглеждаше доволен.

– Добре. Значи никой освен нас не знае къде сме. Нещата трябва да останат така, докато не разберем кой е виновникът за днешните събития.

– Никой не знае, че сте тук – потвърди Рудрек. – Да се върна ли в тронната зала и да потърся баща ви?

– Не, остани – каза бързо Анаис. – Имаме нужда от мъже като теб.

Дурун кимна. Лусия се прилепи до роклята на майка си.

– Да потегляме – каза Императорът. – Няма откъде да знаем на кого можем да се доверим, докато врагът ни не се разкрие.

– Предлагам да отидем в Кулата на северния вятър – рече Итрис. – Там има само една врата, която е дебела и лесна за барикадиране. Моите Император и Императрица ще бъдат на сигурно място там, докато съберем останалите стражи и унищожим нашествениците.

– Съгласен съм – каза Рудрек. – Какво ще кажете, господарке моя? – обърна се той към Анаис.

Тя кимна утвърдително.

До Кулата на северния вятър можеше да се стигне посредством дълъг мост, прострял се над умопомрачителната пропаст. Той бе позлатен

отвън и хвърляше ослепителни отблясъци на слънчевата светлина, а отвътре беше не по-малко пищен – парапетите му бяха украсени със стенописи, а подът бе покрит с лъскав тъмен лак. Намираще се в северния ъгъл на Цитаделата, където се събираха две от отрупаните с множество арки стени на цитаделата, а в далечния му край се издигаше стройният силует на кулата – изящна златиста игла, чийто връх се губеше в небето, издигната във възхвала на духа, донасящ северните ветрове. Подобни кули се издигаха и в западния, източния и южния ъгъл на Императорската цитадела.

Те пристъпиха на моста, усещайки как дрехите им зашумоляха под напора на горещия вятър, и изведнъж застинаха на местата си.

Покривът на кулата бе почернял от гарвани. Те бяха накацали по заострения ѝ връх и первазите на многобройните стреловидни прозорци, които я осейваха. Нещо повече – парапетите в далечния край на моста, както и лакираният под, бяха покрити с птици, които шаваха неспокойно, а черните им, обезпокоително интелигентни очи бяха вперени в новодошлите.

Анаис усети как по гърба ѝ пролазват тръпки. Тя чу как Рудрек изругава тихичко под носа си. Дурун впери обвинителен взор в Лусия, ала тя изобщо не го погледна; очите ѝ бяха приковани в птиците.

– Какво ще правим? – попита Итрис, обръщайки се към Дурун.

– Всемогъщи духове! – извика Императорът. – Та това са само *птици*! – По гласа му обаче не си личеше, че е напълно уверен в това.

Той хвана жена си за ръката и я повлече напред, а цялата група го последва. Горещият бриз брулеше дрехите им, сякаш се опитваше да ги събори от моста и да ги запрати към сигурната им гибел в пропастта. Вдясно от тях окоото на Нуку представляваше ярко, намръщено кълбо, надничашо заплашително иззад тънките, мрежести облаци.

Изглежда Императорът смяташе, че птиците ще се разпръснат с приближаването им. Обаче не стана така. Те подскачаха, прехвърчаха напред-назад и чистеха с клюнове перата си, разперили черните си криле, но нито за миг не ги изпускаха от поглед.

– Това е *твое* дело, нали? – изръмжа Дурун, пусна ръката на Анаис и сграбчи дъщеря си за нежната китка. – Това са твоите проклетни птици!

Той изведнъж изсумтя, пусна Лусия и изтегли меча си, забивайки го в гърдите на Рудрек, преди стражът да може да реагира. Хътън и Итрис изтеглиха мечовете си по същото време, ала докато първият замахваше към Императора, острието на втория потъна между ребрата на Хътън. Той извика от болка и изненада, обаче гласът му скоро прерасна в

неразбираемо гъргорене, щом кръвта нахлу в гърлото му и той се строполи на лакирания под с невиждащи очи.

Птиците започнаха да грат, вдигайки невъобразима врява; ала Дурун беше приклешил здраво Лусия в сгъвката на едната си ръка, а в другата бе стиснал меча си, притиснал острието му до гърлото ѝ.

– Накарай ги да се разкарат! – извика той. – Първата птица, която литне във въздуха, ще коства живота ти, чудовище такава!

Гарваните поутихнаха и се поуспокоиха, обаче горещият летен ден сякаш изведнъж охладня под зловния им поглед. Итрис пристъпи към Анаис, насочил оръжието си към гърдите ѝ. Останалите четирима стражи наблюдаваха безстрастно. Бе очевидно, че също са на страната на Дурун. Само Рудрек и Хътън бяха останали верни на Императрицата, заплащайки за това с живота си.

Анаис се бе вторачила в съпруга си, а омразата ѝ проблясваше през солената пелена, навлажнила очите ѝ. Всичко се беше случило само за миг, ала тя вече бе успяла да преодолее потреса си, пометена от жестоката истина на онова, на което беше станала свидетел преди малко. Такова предателство...

Дурун. През цялото това време, толкова близо до нея. Собственият ѝ съпруг.

И тя беше пуснала войските му в престолния си град.

Коленете ѝ изведнъж омекнаха и тя отстъпи крачка назад, без да отделя поглед от съпруга си. Тогава пред очите ѝ се разкри цялата картина и мащабите на поражението ѝ се открийха с болезнена яснота пред нея. Баракс Мос и синът му, работещи съвместно с...

– Вирч – прошепна тя. – Ти си действал заедно с Вирч.

Дурун се усмихна.

– Разбира се – каза той. – Чаросплетниците бяха много нещастни, когато ти не се отказа от безумната си идея Лусия да те наследи. Той просто изгаряше от желание да ни помогне. Ала не мисля, че нещата започнаха оттук, жено. Според теб колко време беше необходимо, за да намерим толкова много предани на рода Батик мъже и да ги интегрираме в редиците на императорските ти стражи, без някой да забележи? Планирам това от осем години, Анаис. Осем години – откакто това *нещо* се роди. – Той стисна Лусия още по-силно за китката.

„Осем години?“ Анаис усети как главата ѝ се замайва, като че ли мостът се олюля под краката ѝ, заплашвайки да я запрати в пропастта. Неотложният характер на ситуацията се вкопчи в нея, забивайки ноктите си в гърдите ѝ, изкарвайки въздуха ѝ. Безграничните измерения на

горчивината му, трупана осем дълги години, се усещаха във всяка негова дума.

– Аз знаех как се чувстваш, Дурун – каза тя, а в гласа ѝ се усещаше смущение. – Знаех как се чувстваш. Император само по сан, оженен за мен само заради интересите на семейството си, част от някаква сделка. Знаех колко зле си се чувствал, ала *това*...

– Това не го правя за себе си, Анаис – отговори той, наблюдавайки гарваните. – Това е заради нашата империя. Щеше да ни оставиш да се изядем един друг заради твоето малко момиченце.

– *Нашето* малко момиченце! – извика тя.

– Не – каза съпругът ѝ. – *Твоето* малко момиченце. Не мислиш ли, че си похойках повече от достатъчно? Как тогава досега не се появи нито едно копеле, което да претендира за престола? Спомни си колко се стараехме да заченеш и как можа да забременееш само веднъж!

– В какво ме обвиняваш? – извика Анаис, засрамена, че обсъждат този въпрос в присъствието на стражите, ужасена от мисълта какво ли ще се случи с нея и Лусия сега.

– Аз не мога да имам деца, жено, и никога не съм можел! – процеди той. – Този урод в ръцете ми е нечие чуждо изчадие и всеки път, когато я погледна, се сещам за това, че си ми сложила рога!

Ето къде беше разковничето, значи; изведнъж всичко ѝ се изясни. Анаис усети как очите ѝ се подуваат, ядосана на себе си, че ѝ се искаше да заплаче. Окоето на Нуку се виждаше обвинително в нея иззад тънката пелена на облаците на изток; *той* знаеше какво бе сторила и това бе възмездието, от която тя се беше опасявала. Онова се беше случило толкова отдавна, че жената си мислеше, че отдавна е забравено. Ала ето че Дурун знаеше. И това щеше да ѝ коства както нейния живот, така и живота на най-скъпото ѝ същество.

Императрицата избърса сълзите си. Беше подозирала, винаги беше подозирала... но все не бе сигурна в това. Е, нямаше да лъже или да моли за прошка – не и от мъжа си.

– Да, бях с друг! – извика тя. – Мислиш ли, че ми беше много лесно? Целият замък знаеше, че съпругът ми се съвкуплява с разни курви и девици! И какво, трябваше да те търпя да си начешеш крастата, докато аз самата да се пазя чиста и само за теб в редките случаи, когато решаваше да ми обърнеш внимание? Та аз съм Кръвна Императрица, да те вземат духовете! Не някаква си проста и загубена продавачка на риба!

– Добре, кой е той? – прекъсна я Дурун. – Някой търговец? Странстващ музикант? – Мъжът се загледа в лицето на Лусия. То бе спокойно

като на кукла. – Не, тя има благородни черти. Навярно някой Баракс? Сигурно е мъж с аристократичен произход.

– Никога няма да разбереш – презрително му заяви тя.

Ала Лусия знаеше. Интуицията ѝ бе нашепнала кой е баща ѝ в секундата, в която го бе видяла в градините на покрива. Той също я бе познал. Баракс Зан ту Икати. Една краткотрайна афера, изпълнена с бурни страсти, приключила твърде бързо. Сякаш самата ѝ утроба бе създала детето, отчаяна от безплодието на Дурун; въпреки билките, които бе изпила, за да го предотврати, тя бе забременяла почти веднага. Анаис незабавно прекъсна отношенията си със Зан, ужасена от последствията. От него ли беше всъщност? Или от Дурун, понеже често бе правила любов с него в началото на връзката си със Зан, за да компенсира чувството си за вина, че го мами. Ами ако *беше* на Зан и когато пораснеше, заприличаше на него? Какво ли щеше да прави, ако той предявеше претенции към детето?

И все пак, въпреки мащабите на грешката си, тя бе твърдо решила да запази бебето. След като се бе опитвала толкова дълго, едно дете – *каквото и да е* дете – бе нещо твърде ценно, за да се откаже от него, независимо от обстоятелствата. Как можеше изобщо да си мисли, че не е от съпруга ѝ? Най-лесно беше да повярва в това и да не казва нищо на Зан. След като детето се роди и стана ясно, че е Различно, изведнъж ѝ се стори изненадващо лесно да се убеди, че Дурун е бащата, дори и да забрави за другите възможности. Дъщеря ѝ приличаше на нея, а не на Зан или Императора.

– Няма никакво значение с кого си мърсувала – каза Дурун и тя отново почувства презрението в гласа му. – Скверният ти род свършва тук, Анаис. Коварна атака от страна на мъжете на Ангър ту Торик, и изведнъж и Императрицата, и Престолонаследничката са мъртви! Като единствен оцелял, аз ще стана пълноправен Кръвен Император, истински господар на Сарамир. – Той започваше да се наслаждава на себе си. Гарваните бяха усмирени, а Анаис най-накрая беше негова. Толкова много години като марионетка на трона, толкова много години в сянката на жена си, по време на които трябваше да се примирява с ролята си на лишен от власт съпруг рогоносец. Не, той нямаше да я убие, преди да ѝ се изперчи как е успял да я надхитри. – До падането на нощта императорските стражи ще са се заклели във вярност към мен в качеството ми на единствения оцелял член от императорското семейство и войските на моя род ще влязат в града. Григи ту Керестин може да обстрелва стените на Аксками, докато оглушее, ала скоро ще се убеди, че това е

безнадеждна задача. Съветът ще ме приеме като пълноправен Кръвен Император, защото няма да има никакъв друг избор. Честно казано, мисля си, че членовете му даже ще са доволни, че неприятната история с теб и Лусия най-накрая е приключила.

– Ами Вирч? Какво му обеща на *него*? – извика Анаис.

– Вирч е мъртъв – продума тихо Лусия.

– Затваряй си устата! – сръза я Дурун.

– Жената от сънищата го уби – рече момиченцето.

– Казах ти да *млъкнеш!*

Гарваните се размърдаха, черни вълни пробягаха по морето от пера и клонове.

– Мой Императоре – започна нервно Итрис, – нека да приключим с делото си и да се махаме отук.

Дурун тъкмо щеше да му каже нещо, когато ръката му изведнъж избухна.

Анаис изпищя, когато горещата кръв я опръска, ала писъкът ѝ не беше нищо в сравнение с рева на агония, нададен от съпруга ѝ, който се взираше недоумяващо в дясната си ръка, превърнала се в пламтящ чуکان. Лусия се измъкна от хватката му и също запищя, понеже дългата ѝ руса коса се бе запалила. В същия миг всички гарвани излетяха едновременно, надигайки се като гигантски черен облак, и въздухът се изпълни с пърхането и пляскането на крилете им.

Итрис се бе вцепенил от страх от вида на птиците, за да обърне някакво внимание на Анаис, която бързо се отдалечи с Лусия и започна да гаси пламъците с голи ръце. Собствената коса на Дурун се бе запалила и сега огънят поглъщаше красивите копринени къдрици, а той неистово се мъчеше да го угаси с длани. Внезапно Итрис си даде сметка какво се бе случило с неговата пленничка и се втурна към майката и дъщерята. Той се поколеба за миг, възпрян от мисълта, че Анаис все пак беше негова Императрица, ала в крайна сметка очевидно преодоля това, защото нададе яростен вик и заби меча си в гърба на съпругата на Дурун.

Тя изкрещя толкова силно, че писъкът ѝ се извиси над граченето на птиците; агонията ѝ беше неопикуема, ала по-лошо беше внезапното усещане за студенина, което я обгърна като леден покров, вкочанявайки снагата ѝ. Анаис почти не усети как Итрис издърпва меча си от тялото ѝ, разкъсвайки органи, мускули и кожа, за да го извади сред фонтан от ярка артериална кръв, защото вече потъваше в сивото лоно на безсъзнанието. Тя отчаяно прегърна Лусия с последните си останали сили, взирайки се в бледото лице на дъщеря си, а сълзите избликунаха от очите ѝ,

докато мокрото петно на гърба ѝ ставаше все по-голямо.

Итрис се обърна да побегне, обаче изведнъж забеляза Тейн и Кайку в другия край на моста; мъжът беше с бръсната глава, а очите на младата жена имаха цвета на кръв. Гледката го накара да се спре и да се замисли за момент. Какви бяха тези – приятели или врагове? Дали трябваше да ги убие? Те ли бяха отговорни за онова, което се беше случило с Дурун? Това беше автоматичният инстинкт на войника, паузата трая само секунда, ала точно толкова трябваше на гарваните, за да стигнат до императорските стражи.

Итрис изкрещя ужасено, когато те го изпонакачаха, забивайки клюновете си в тила му, скалпа и лицето му като хиляди малки ножове, които кълцаха и режиха плътта му. Той отвори уста да изкрещи отново, ала те разкъсаха езика му. Човките им раздраха клепачите му и изгълтаха мекото желе на очите му. Той се строполи, мятайки се на всички страни, надавайки кошмарни стенания, обаче птиците бяха неумолими. Те бяха покрили всеки сантиметър от тялото му, докато накрая не остана част от него, която да не беше плувнала в кръв. Другите стражи бяха сполетени от същата съдба, преди да умрат.

В същото време гарваните се насочиха към Императора – крилето им го блъскаха в лицето, а още и още птици се забиваха в тялото му, забивайки клюновете си в него. Дурун, който продължаваше да се мъчи да загаси с длани пламъците, които вече бяха изпекли кожата по гърба, главата и врата му, отстъпи назад, търсейки спасение от птичата атака, когато гарваните изведнъж се нахвърлиха с нов устрем върху него. Мъжът се наклони рязко назад, покрит от главата до петите с мантия от пера и човки, и преди да съумее да възвърне равновесието си, бе прекатурен над парапета и полетя надолу в бездната. Последният му писък заглъхна, докато тялото му стремително се носеше надолу, стопявайки за секунди умопомрачителното разстояние, което го делеше от земята.

Когато Кайку и Тейн се доближиха до падналата Престолонаследничка, тишината отново се беше възцарила. Единствените шумове бяха пърхането на черните криле и раздиращия звук, с който пируващите птици късаха парчета месо от телата на мъртвите стражи. Анаис ридаше, легнала напреки върху дъщеря си. Гърбът ѝ бе плувнал в кръв, която бе потекла по ръцете ѝ и сега се стичаше от ръкавите ѝ, образувайки зловещи червени петна по позлатения под на моста. Кайку пропълзя до нея и нежно докосна рамото ѝ.

– Жива ли е? – попита девойката.

Анаис се отдръпна малко назад, ала очите ѝ не се отделиха от

детето ѝ. Лицето ѝ беше посивяло и изглеждаше ужасно остаряло. Лусия лежеше неподвижно, със затворени очи. Гърбът ѝ беше ужасно обгорен – зелената ѝ рокля бе почерняла и станала на пепел там, където се бе допирала косата ѝ. Дишането ѝ беше повърхностно и пулсът ѝ бе неравномерен, обаче тя не се събуди, когато майка ѝ я разтърси.

Привидението, което ги бе повело из Цитаделата, което ги беше довело тук – бе това момиче. Беше ги довела абсолютно умишлено при себе си. Навярно предусещаше, че ще се озове в беда.

Ала изглежда бяха закъснели.

– Помогнете ѝ. Тя е... моя дъщеря – промълви Анаис. Сякаш изобщо не забелязваше смъртоносните си рани.

Кайку кимна и за първи път Императрицата се вгледа в нея и забележа пурпурните ириса на очите ѝ. Тя се закашля и от устата ѝ потече кръв. Девојката усети как се просълзява. Това беше Императрицата на Сарамир. Едно почти митично създание, държащо властта на цялата могъща империя в ръцете си. Само една нейна заповед и милиони хора щяха да отидат да се бият и да умрат, а цели флотилии щяха да прекосят океаните заради нея; тя стоеше най-близо до божествата от всички хора на света. Обаче, в крайна сметка, се оказа най-обикновен човек. Сега изглеждаше толкова малка – просто една крехка умираща жена. Кайку слушаше как Тейн се обръща към Нокту и Омеча, как произнася последни благословии за душата на владетелката им и почувства как я обзема неизмерима печал.

Изведнъж Анаис стисна ръката на Кайку в своята собствена, толкова силно, като че ли девојката беше като котва, която можеше да я задържи на този свят. Очите ѝ бяха мътни и тя надали можеше да вижда.

– Страх ме е... – проплака тя. – Богове, толкова съм уплашена...

Кайку я погали по косата, усещайки под пръстите си нещо мокро... кръв.

– Спокойно – рече тя. – Смъртта не е чак толкова страшна.

Ала тя не можа да разбере дали Императрицата я чу, или не, защото светлината в очите на жената изведнъж помръкна, от устните ѝ се отрони тежка въздишка и тя издъхна.

– Приятно пътешествие – прошепна Кайку и сълзите закапаха от ресниците ѝ. Когато отново погледна нагоре, видя, че гарваните, които ги заобикаляха като черна вълна от пера, клюнове и очи, до един са обърнали глави към Престолонаследничката.

– Трябва да тръгваме – изведнъж рече Тейн. Той завъртя грубо Императрицата на страни и вдигна детето, понасяйки го с лекота въпреки

ранения му крак. Гарваните се размърдаха неспокойно, ала той не им обърна никакво внимание. – Нищо не мога да направя тук. Тя има нужда от лекар.

Кайку не продума. Тя се изправи бавно, а погледът ѝ продължаваше да е прикован в мъртвата жена, която лежеше пред нея. Започваше да усеща зараждащото се затопляне на нейната *кана*, провокирано от усилията, които бе положила, за да я концентрира върху толкова малка мишена като ръката на Императора. Какви мисли ѝ минаха през главата тогава, дори тя не бе в състояние да каже; ала после се обърна и последва Тейн, който се бе завтеклъ обратно към Цитаделата, понесъл на ръце низвергнатата Престолонаследничка на Сарамир.

Тридесет и трета глава

В Императорската цитадела цареше смут.

Бомбите, които бяха заложени, за да предизвикат хаос и объркване, се бяха оказали значително по-ефективни, отколкото узурпаторите си бяха представяли. Учените се надпреварваха да спасят безценните ръкописи или произведенията на изкуството от горящите стаи; слугите се съетяха с пълни с вода ведра от чешмите до гладните пламъци; децидата тичаха разплакани и викаха майките си. Сред редиците на императорските стражи цареше пълен хаос. След като не бяха в състояние да се доверят дори на собствените си другари, те не можеха да извършат никаква съгласувана операция. Императорското семейство бе откарано в някакво скривалище и никой не знаеше местоположението на Императрицата. В основата на Кулата на северния вятър бе открит някакъв труп, ала той бе дотолкова обезобразен от гарваните, че не представляваше нищо повече от окървавен скелет. След няколко часа благодарение на пръстените по ръцете му мъртвецът бе идентифициран като Дурун ту Батик, бивш Император на Сарамир. Тялото на съпругата му беше открито малко след това; ала вече беше твърде, твърде късно.

Всичко бе излязло от контрол. Бомбите и породената от тях паника бяха необходими, за да осигурят удобен параван, така че Императрицата и нейното Различно изчадие да бъдат убити тайно и за гибелта им да бъде обвинен някой друг. Сега заговорът се беше обърнал против конспираторите, защото сред всеобщия смут никой не обърна внимание на двамата слуги, понесли ранено момиченце на ръце. Малцина от обитателите на Цитаделата бяха виждали някога Лусия, а още по-малко пък щяха да я разпознаят в това ѝ състояние – с изгорени дрехи и лице, скрито от косата ѝ. Повече се набиваше на очи обстоятелството, че единият от прислужниците всъщност беше жена, преоблечена като мъж. Тя крачеше неуверено след болнавия си на вид спътник, сложила ръка на рамото му, а очите ѝ бяха превързани с лента от плат. Очевидно девойката беше ослепена от някоя остра отломка, попаднала в очите ѝ по време на някоя от експлозиите. Беше за предпочитане хората от Цитаделата да видят това, отколкото една Различна; кървавочервеният цвят на очите на Кайку, който винаги се появяваше след използването на нейната *кана*, нямаше да изчезне още часове. Степента на концентрация, която бе достигнала, за да унищожи само ръката на Дурун, я бе довела до ръба на

изтощението; и въпреки това се беше провалила. Престолонаследничката бе обгорена и изпаднала в безсъзнание, само защото Кайку не можеше да контролира силата си достатъчно добре, и ако момиченцето загинеше, вината за това щеше да е изцяло нейна. Девојката си мислеше, че едва ли би могла да понесе подобно бреме.

И тъй, те се носеха напред толкова бързо, колкото им позволяваха силите, насочвани от паметта на Тейн, търсейки помещенията за прислугата, където трябваше да ги чака Пърлок. Нямаха никакво време да гадаят какво ли се бе случило с останалите. Единственото нещо, което ги вълнуваше, беше бягството им от Цитаделата.

* * *

„((Асара!))“

Асара дръпна рязко Мишани към себе си, завличайки я към една ниша в коридора зад статуята, изобразяваща Йору, пазителят на Портите на Омеча, вдигнал високо стомната си с вино. Прохладните, строги коридори на Императорската цитадела сега бяха обхванати от паника, прислужници и войници търчаха като обезумели по тях, върху изящия *лач* отекваха стъпки от ботуши, крещяха се заповеди и се задаваха въпроси. Намираха се в един от вътрешните коридори, лишен от външни прозорци, и въпреки високия му таван и широки размери не можеха да се отърват от чувството за клаустрофобия.

И двете бяха изпотени и разчорлени. Бягството им от тронната зала не беше лесна задача, ала императорските стражи не се вълнуваха толкова от една благородничка и нейната прислужница, при положение че трябваше да се бият едни с други. И преданите на короната, и предателите се бяха омешали безнадеждно и след като Баракс Мос бе напуснал полесражението, схватката се бе изродила в истинска касапница. Съветниците и писарите в залата бяха напълно забравени от биещите се, и Мишани и Асара се запромъкваха към изхода заедно с тях. Само един от стражите се беше опитал да ги спре, но Асара го бе убила с голи ръце, преди човекът да успее да мигне. Дългосотото момиче още бе неспособно да повярва на онова, което беше видяла, ала изумлението ѝ беше нещо, което можеше да почака. Сега ѝ се искаше единствено да избяга от това място. Заповедта за екзекуцията ѝ я бе потресла до такава степен, че в момента не я беше грижа нито за Престолонаследничката, нито за Либерата Драмак; всичко, от което се нуждаеше, беше само сигурно убежище.

– Какво има? – попита, след като Асара я дръпна грубо настрани.

Не беше свикнала да се държат с нея така. Различната жена ѝ направи знак да мълчи.

„((Асара.))“

Беше Кайлин. Това не бе първият път, когато Сестрата проговаряше на Асара отдалеч и сега не се чувстваше така шокирана, както беше в началото. Не обичаше никой да се мотае из главата ѝ, но Кайлин поне беше деликатен гост. Дори да надникнеше в някоя от най-съкровениите тайни на Асара, щеше да се направи, че нищо не е забелязала.

Тя се концентрира върху един поток от образи, припомняйки си всичко, което им се беше случило в Цитаделата, без да спазва хронологичния ред на събитията, правейки го толкова ясно, колкото можеше. Нямаше никакъв начин да говори директно на Кайлин – тя не владеше механизмите, посредством които да изпраща думи – но и впечатленията сякаш да свършат работа.

Кайлин разбра. Тя отвърна с друга серия от представи, които вече бяха натоварени с наставления и информация.

– Какво *има*? – попита пак Мишани.

Асара примигна и връзката се разпадна.

– Кайлин – каза тя. – Справила се е с Вирч и сега има достъп до всички кътчета на Цитаделата. Сега тя е нашите очи. – Жената се обърна на другата страна. – Има нещо, което трябва да направим.

– И *какво* е то? – тонът на Мишани подсказваше, че тя не изгаря от нетърпение да се върне обратно към центъра на Цитаделата.

– Кайку и Тейн са открили Престолонаследничката – рече Асара. – Трябва да ги намерим. Кайлин ще ни покаже пътя.

– Кайку? – продума дългокосото момиче и те се запътиха да помогнат на приятелите си.

* * *

Още един взрив раздра Цитаделата, разтърсвайки стените ѝ. Това обаче не беше бомба, а запасите от барут долу в подземията. Кайку залитна и падна тъкмо когато прекосяваха залата, където се пресичаха два коридора, и една изплашена групичка мъже и жени за малко да я стъпче. Шумът от тичащи нозе в ботуши и дрънченето на метал се появи покъсно и Тейн с ужас забеляза, че неколцина императорски стражи се носят към тях. Той прехвърли тежестта на Лусия върху едната си ръка и дръпна с другата девойката, завличайки я към стената на коридора, привеждайки се, за да закрие Престолонаследничката от очите на минаващите покрай тях стражи. Те не им обърнаха никакво внимание.

Кайку беше разтреперана, дишаше тежко, а главата ѝ клюмна на гърдите.

– Не мога повече – промълви. – Толкова съм изтощена.

Тейн изобщо не я слушаше. Треската, която вече пълзеше из кости му, само мобилизираше още повече силите му и го правеше безкомпромисен към слабостта, била тя негова или нейна. Макар че се потеше и кожата му изглеждаше опъната и пожълтяла, не можеше да си позволи да рухне. Оставяйки Лусия за момент, той хвана Кайку за раменете и я изправи. Тя изстена протестиращо.

– Тихо – изсъска младежът при звука на новите стъпки, които бе чул. Той вдигна момиченцето, сложи отново ръката на спътницата си на рамото си и пое напред.

Кайку имаше чувството, че потъва в до болка познат кошмар. Ужасното горене изотвътре, празнотата, зейнала в нея след освобождаването на нейната *кана* бяха сломили волята ѝ до такава степен, че единственото което ѝ се искаше да стори, беше да се просне на земята и да заспи. Някой ден, освен ако междуременно не се научеше да я контролира, тази нейна *дарба* щеше да причини смъртта ѝ. Вече можеше да е убила Престолонаследничката, а заедно с това и всички надежди на Либера Драмак. Момичето се затътри след Тейн, ненавиждайки го за това, че я караше да бяга, когато имаше такава неотложна нужда от сън, ненавиждайки себе си, задето беше толкова егоистична, при положение че малкото момиченце, което младежът бе понесъл в ръцете си, можеше да умре всеки момент.

Тейн се движеше с ясна целеустременост; след толкова много години, прекарани из горите, коридорите на Цитаделата не представляваха кой знае какъв проблем за него. Под умелото му водачество тримата скоро стигнаха до долните нива, а всеки нов човек, който се изпречваше на пътя им, ги изпълваше с нов страх; всеки чифт очи, който ги оглеждаше, можеше да разпознае детето в обятията на Тейн, а това щеше да бъде краят. Късметът обаче засега беше на тяхна страна и никой не ги обезпокои.

– Тейн! Кайку!

Те подскочиха стреснато, щом чуха имената си, ала тревогата им бързо премина в облекчение, когато разпознаха гласа. Спряха се на тесните стълби, по които слизаха, и изчакаха Асара и Мишани, които идваха зад гърба им. Отдолу се издигаше горещ, задушлив пушек, ала това не беше неочаквано за тях; все пак някъде наблизо се намираха коридорите, където ги чакаше Кайлин.

– Кайку, добре ли си? – извика Мишани, щом забеляза превързани-те очи на приятелката си. Тя залитна, но Асара веднага я улови и я задържа изправена.

– Използвала е своята *кана* – обясни жената. – Това я е изтощило. Просто има нужда от сън.

Очите на дългосотото момиче се стрелнаха от приятелката ѝ към детето в обятията на Тейн, после към самия него. Той изглеждаше отпаднал, а погледът му беше сив и мрачен. Страхуваше се за живота на Престононаследничката.

– Нямаме никакво време за губене – каза Мишани, отлагайки всички въпроси за по-късно. – Трябва да потегляме.

След тези думи те се запуснаха към недрата на Цитаделата, където се намираха помещенията за прислугата. Отровни изпарения се кълбяха под таваните, до тях достигаха далечни стенания и викове за помощ, които Кайку успяваше да чуе въпреки пищенето в ушите си, предизвикано от избухването на една от бомбите. Лакираните ламперии и облицованите с *лач* стени се замениха от груби неизмазани тухли, а под краката им хрущяха всевъзможни отломки. Хората, с които се разминаваха, бяха изцапани със сажди и воняха на пот, а жегата беше невъобразима. Поне не беше толкова пренаселено, както първия път, когато Тейн и Кайку бяха минали оттук, защото онези, които можеха да избягат, вече го бяха сторили, оставяйки зад гърба си само ранените и хората, които искаха да останат и да им помогнат.

Започваха да се надяват, че току-виж успели да се доберат безпрепятствено до старата тъмница, където ги очакваше Пърлок, когато изведнъж се натресоха на трима императорски стражи.

Това си беше чиста проба лош късмет. Стражите бяха офейкали от схватката в тронната зала – смелостта им се беше изпарила в мелето, в което не можеха да различат кой беше съюзник и кой – враг, и те бяха избягали от кръвопролитие на по-ниските етажи. В случай че се натъкнеха на някой по-висш офицер, бяха решили да му кажат, че издирват виновниците за експлозиите; ала ето че съдбата ги срещна с похитителите на Престононаследничката и независимо дали бяха предатели или предани на короната мъже, едва ли щяха да позволят на четиримата спътници да напуснат Цитаделата с Лусия, ако я разпознаеха.

Тейн, който бягаше начело, се блъсна в единия от стражите, докато жените се разпръснаха в просторната зала, свързваща три коридора. Помещението навярно служеше за сушилни, защото от тавана висяха множество дървени закачалки, на които бяха прострени всякакви дрехи,

всички от които бяха напълно изсъхнали, а една част дори бяха почернели като въглени. Кафявите тухли по стените се бяха напукали от близостта на взривовете и подът бе осеян с прах и купища отломки.

Тейн и спътничките му бяха твърде стъписани от присъствието на войниците, за да успеят да прикрият гузните си изражения. Единствено Мишани изглеждаше невъзмутима, ала от това едва ли имаше някаква полза.

– Какво става? – попита единият страж, насочвайки пушката си към Тейн. Другите двама също вдигнаха оръжията си, изненадани от внезапната поява на новодошлите, облекчени, когато видяха, че те не представляват някаква заплаха за тях. Мъжете бяха изнервени, защото, ако дезертърството им бѐдеше открито, щяха да увиснат на въжето. И тримата се потяха обилно, сварявайки се в металните си брони, а синьо-бялата повърхност на доспехите им бе изцапана с мръсотия.

– Не ѝ е добре! – извика Тейн. – Пуснете ни да минем!

– Видях ви в тронната зала – обади се един от другите стражи, докато очите му се плъзгаха по Асара, след което насочи поглед към Мишани. – Теб също. Императрицата ви осѐди на смърт.

Нито Кайку, нито Тейн реагираха по някакъв начин на тази новина. Съзнанието на младежа бясно търсеше някакви възможности за бягство, ала треската бе замъглила разсъдѐка му, а Кайку всеки момент щеше да се строполи на земята.

– Вие също трябва да сте там, а не тук долу при слугите – отвърна му спокойно Мишани. – Освен ако не сте от фалшивите стражи, като онези предатели, които се опитаха да отнемат живота на нашата Императрица.

Сърцето на Тейн потръпна при дръзкото ѝ държание, но то имаше ефект върху стражите, защото те се стъписаха за момент. Очевидно обмисляха за какви да се представят, така че да отговорят по възможно най-добрия начин на това обвинение.

– Това момиче – започна мъжът, който бе заговорил Тейн. – Вижте дрехите ѝ. Тя не е слугиня.

– Това е Престононаследничката – рече вторият страж, а гласът му преливаше от злоба.

– Не може да бѐде! – възкликна третият.

Вторият присви очи.

– Бил съм на пост в покоите на Престононаследничката – каза той.
– Това е тя.

Тейн усети как стомахът му се свива на възел, докато първият

страж се обръщаше със зловеща усмивка към Мишани.

– Така – процеди той – тогава Шинту ни се усмихва, защото това дете е чудовище и заслужава да умре. – Той облегна приклада на пушката си на рамото си, насочи я към гърдите на Тейн и натисна спусъка.

Нищо не се получи. Барутът не се възпламени.

Всички бяха застинали в очакване на изстрела; всички, но не и Асара. Тя преодоля за секунди разстоянието между нея и най-близкия страж и лакътят ѝ се врязва в челюстта му, докато другата ѝ ръка сграбчи дулото на пушката му, извивайки я настрана. Тя изтреща оглушително и куршумът се заби в стената до главата на спътника му, вдигайки облак прах, а мъжът изруга и се наведе рязко. Тейн бутна детето в ръцете на Кайку, която беше твърде слаба, за да го удържи, и двете рухнаха на земята. Тогава стражът, чието оръжие не бе гръмнало, захвърли пушката и изтегли меча си, ала Тейн вече се бе нахвърлил отгоре му. Младежът сграбчи ръката му и го блъсна тежко в стената. Раната обаче го беше изтощила и изгорените му от треската мускули го предадоха. Противникът му изръмжа и го фрасна с бронираното си коляно в стомаха; болката беше силна, ала не можа да му изкара въздуха. Мишани издърпа Кайку настрана, повличайки я към ъгъла на задимената стая, оставяйки загубилата съзнание Престолонаследничка да лежи там, където беше паднала.

Съперникът на Асара се оказа по-издръжлив, отколкото бе предполагала – ударът, който му беше нанесла, би повалил веднага повечето мъже, но този тук още се държеше на краката си. Той я отблъсна назад, опитвайки се да вкара пушката си между тях, ала жената отново отблъсна оръжието му. По-бърза и силна, отколкото изглеждаше, тя го сграбчи за китката и я изви към гърба му, след което го препъна така, че той се строполи с цялата си тежест върху нея. Костта се строши с шумно изхрущяване, а силният му вик на болка на часа бе заглушен от сандала ѝ, който се врязва в лицето му, забивайки хрущяла на размазания му нос директно в мозъка му.

В същото време Тейн изтласка противника си от себе си, мъжът загуби равновесие и залитна към Асара. Младежът тъкмо възнамеряваше да го довърши, докато предимството бе все още на негова страна, когато забеляза с периферното си зрение как третият страж вдига пушката си, прицелвайки се в...

Първата му мисъл беше: Кайку! Тя обаче бе твърде слаба, за да представлява някаква заплаха, а и очите ѝ продължаваха да бъдат превързани. Мишани я бе завлякла в ъгъла, по-далеч от опасността. Куршумът грозеше Престолонаследничката, която продължаваше да лежи

незащитена в средата на помещението.

Тейн бясно изруга и се хвърли към човека с пушката; обаче беше прекалено далеч и нямаше как да попречи на спусъка да бъде дръпнат, на петлето да удари и на барута да се запали. Единственото, което можа да стори, бе да попадне пред черното око на оръжието, закривайки Лусия с тялото си.

Силата на изстрела го блъсна като гигантска ръка в гърдите, която го запрати назад, и той се прекатури над крехкото телце на момиченцето, останал без дъх от нажежения до бяло пламък на агонията, който го прогори отвътре. Страхуваше се от падането, ала въздухът сякаш се бе превърнал в мек облак от перушина и Тейн бавно се зарея надолу; когато се фрасна в пода обаче, го заболя много повече, отколкото си бе представял, че ще го заболи при тази скорост, ала болката скоро беше притъпена от нежната пелена на шока, която милостиво се спусна над него.

Той чу как някой крещи името му, ала всичко, което виждаше, му изглеждаше безсмислено и неразбираемо – идиотските форми на прострените дрехи се поклащаха сънливо над главата му в задименото помещение.

Изгърмя още една пушка, беше презаредена, после изтрещя отново. Две тела се строполиха на земята. Мишани и Асара веднага се огледаха, търсейки източника на звука, и видяха Юги и Заелис, които стояха до вратата, а от дулото на пушката в ръцете на първия се издигаха тънки струйки дим. Последните двама стражи лежах безжизнени на каменния под. Кайку беше прекосила стаята и се бе приближила до Тейн, незнаяно откъде изнамерила сили, беше махнала превръзката от очите си и сега крещеше името му. Младежът обаче едва ли можеше да я чуе. Всички звуци се бяха притъпили, а тялото му започваше да се вкочанява.

Мишани измъкна Престолонаследничката изпод тялото му и я подаде на Заелис. Изражението му беше мрачно, докато я оглеждаше; той стрелна с очи Юги и двамата се спогледаха тревожно. И двамата се бяха разтревожили за момиченцето, когато се бяха качили в градините на покрива и бяха разбрали, че Лусия е отведена от Рудрек по заповед на Дурун; надеждата им изгря отново, когато Кайлин се свърза с тях и ги насочи към останалите. Сега учителят видя колко лошо бе наранена Престолонаследничката и надеждите му отново помръкнаха. Нещата изобщо не бяха розови.

– Върни го обратно! Асара, върни го обратно! – крещеше Кайку.

Асара се приближи и застана над нея. Погледна надолу към Тейн.

Очите на младежа се бяха вторачили някъде над тях, като ту фокусираха, ту разфокусираха погледа си. Смуглата му кожа бе станала мъртвешки бледа на цвят. Ярво червено-черно петно се разширяваше на гърдите му и по начина, по който нарастваше, Асара заключи, че куршумът се е забил дълбоко в тялото му.

– Не мога – каза тя.

– Върни го *обратно!* – изкрещя отново девойката, повдигна горната част на тялото му и го прегърна. Ако й беше останала още малко *кана*, щеше да я използва, без значение какви щяха да бъдат последствията. Щеше да се опита да зашие раната му, да възстанови разкъсаните му вътрешности, да го направи отново цял. Беше възприемала този човек изцяло като даденост, като някой, който винаги щеше да върви след до нея; той бе неин спътник още откакто я бе открил в гората, а тя не му беше дала нищо в замяна, затваряйки се напълно за него. В този миг, докато го прегръщаше, осъзна, че вече просто е твърде късно да промени положението. Въпреки че сълзите и гласът й го отричаха, тя знаеше, че часът му бе ударил и ничии дарби – нито нейните, нито на когото и да било – нямаше да могат да го спасят.

Тейн нямаше никакви сили да говори – дори и да успееше да намери думите. Мислите му бяха насочени навътре и се спускаха в мрачна спирала надолу към празнотата като вода, оттичаща се в канал; ала и малкото, които можеше да улови и сглоби заедно, бяха достатъчно, за да му осигурят отговорите, които търсеше. През цялото това време, сред пороя от въпроси, колебания и несигурност, през който беше минал, единственото, от което наистина е имал нужда, е било вярата. Не, той не се бе провалил. Беше повярвал на своята богиня, превъзможвайки всичките си съмнения и страхове.

Защо беше тук? Защо тя го бе пощадила от шин-шините, защо го бе пратила по една и съща пътека с Различните? Сега вече знаеше и отговорът беше толкова ясен, че той се зачуди на как така не бе успял да го зърне преди.

Богинята го беше изпратила тук да, за умре вместо Престононаследничката.

„Аз дължа на боговете живот, помисли си, и най-накрая дългът ми е платен.“

Тогава очите му се спряха на Кайку и на червените й като на демон ириса. Различни очи, ала привлекателността им не намаляваше по никакъв начин заради това. В крайна сметка, той бе пожертвал живота си заради една Различна, за да спаси Тяхното бъдеще. И когато безредието,

царящо в съзнанието му, отшумя, това, което остана, беше само истината. А тя се оказа по-значителна, отколкото си бе представял – Престоленаследничката беше изключително ценна както за света, така и за боговете. Тя имаше огромно значение за всички тях. Ако с цената на своя живот бе спасил нейния, значи си е струвало да го отдаде заради нея.

Той пиеше с очи лицето на Кайку, докато тя го прегръщаше, и въпреки че чертите ѝ бяха изкривени от мъка, той не можеше да отклони поглед; нито сега, нито когато започнаха да избледняват, а под тях започна да прозира шевицата на златните нишки, толкова ярки и изпълващи го с такъв екстаз, какъвто никога не беше изпитвал. Той бе сторил онова, което трябваше да стори, без да се провали, и сега Полята на Омеча го очакваха, за да го обгърнат с великолепието си.

И ако се чувстваше малко засегнат, задето боговете го бяха използвали като пионка в своята игра, принасяйки го в жертва, за да спасят живота на другиго, накрая поне му бяха позволили да издъхне в обятията на жената, която обичаше.

Тридесет и четвърта глава

На здрачаване избягаха от Аксками през южната порта, а спускащият се мрак ги скри от вражеските очи. Това се оказа доста лесно. Всички погледи бяха вперени в Цитаделата и източната порта, откъдето войските на рода Батик прииждаха в града. Огньовете продължаваха да горят в гигантската пресечена пирамида, издигаща се на най-високия хълм в столицата. Размириците бяха избухнали с удвоени сили, когато хората бяха видели как от върха ѝ се издига гъст дим, а езиците на пламъците лижеха стените ѝ на фона на стелещия се здрач. Отрядите на рода Батик веднага бяха предприели ответен удар и сега касапницата по улиците беше неопишуема. Сред разгара на тези събития никой не обърна внимание на покритата кола, която се дотътри до спокойната южна порта. Пазачите имаха своите заповеди, естествено; странно, обаче след като размениха няколко думи със закачулената жена, седяща до водача на каруцата, веднага ги пуснаха да излязат. Портите се отвориха, колата мина под големия свод и похитителите на Престолонаследничката оставиха Аксками да се пържи в собствената си ярост.

На три километра от града те свърнаха от главния път към една изоставена каменоломна. Там оставиха каруцата и взеха седем от дванадесетте коня, които бяха приготвени за тях. Човекът, който пазеше животните, се вгледа угрижено в детето, което Заелис носеше на ръце.

– Това тя ли е? – попита той почтително, а очите му проблеснаха на зеленикавата лунна светлина. Въздухът сякаш бе зареден с електричество и косъмчетата по кожата на хората настръхваха. Утре или на следващия ден... лунната буря щеше да се разрази съвсем скоро. Трябваше да яздат много бързо, за да я изпреварят.

– Тя е – отвърна Заелис. – Трябва да потегляме. Всеки изгубен миг я приближава все повече до смъртта.

Мъжът остреща преглътна и кимна, загледан след тях, докато те бързо се отдалечаваха от каменоломната, поели далеч на юг. После се обърна и влезе в порутената колибка, служила като жилище на надзирателя на каменоломната, в която бе прекарал последните два дни. Похитителите щяха да спрат в още няколко подобни места, за да сменят конете си. Бързината беше от жизненоважно значение, защото всичките им планове им разчитаха на това групичката да изчезне с Престолонаследничката, без да остави никаква следа след себе си. Уморените коне,

които Заелис и спътниците му оставяха след себе си, щяха да бъдат скрити на сигурно място, докато възстановят силите си. В случай че бяството им беше разкрито и те бяха проследени, Лоното щеше да се окаже в голяма опасност и твърде много невинни хора щяха да бъдат изложени на риск. По-голямата част от обитателите му нямаха никаква представа за тази мисия и не знаеха нищо за планове на организацията извън съsipаните земи на Разлома; Лоното беше неподготвено и неспособно да се защити срещу евентуална атака от страна на имперските сили. Мъжът се зачуди дали бяха успели да отвлекат детето, без някой да разбере, или в момента в столицата се събираше отряд, който всеки момент щеше да се втурне по петите им.

Той се опита да поспи, ала почти цялата нощ се въртя нервно и едва около зазоряване се унесе в неспокойна дрямка, изпълнена с ярки и страховити сънища. Когато се събуди на следващата сутрин, не беше сигурен кое беше плод на въображението му и кое – истинско; един образ обаче се беше врязал в паметта му и отказваше да избледнее, както ставаше с повечето кошмари.

Можеше да се закълне пред боговете, че бе видял някакви неща, прокрадващи се по самия ръб на каменната кариера малко преди разсъмване. Същества с крака като кокили и очи, наподобяващи пламтящи фенери.

* * *

Яздеха бързо и продължително през цялата нощ и по-голямата част от сутринта. Когато Заелис най-накрая обяви почивка, по телата на конете бе избила пяна, от ноздрите им се издигаше пара, а от устните им се стичаше слюнка. Те свърнаха от пътя и се насочиха към разстилащите се равнини и хълмове на необятната сарамирска шир. Намериха подслон под широките, древни клони на едно дърво джукаки, издигащо се на самотен хълм. Въздухът бе изпълнен с жуженето на насекоми, а прежуриращите слънчеви лъчи изпълваха света с ярки цветове. Денят беше неизмеримо красив и великолепието му контрастирало рязко с настроението им.

Кайку заспа веднага щом слезе от коня си. Отдавна бе преминала границите на изтощението – по време на ездата за малко да падне от седлото на няколко пъти, едва успявайки да държи очите си отворени с цената на кански усилия на волята. Юги накладе огън, за да си соготвят нещичко, а Заелис положи Лусия на тревата и се приведе над нея заедно с Кайлин. Мишани, Асара и Пърлок се разположиха под пъстрата сянка,

уморени и угрижени.

Бяха го направили. Бяха успели да отвлекат Престононаследничката под носа на императорското семейство и никой не ги беше видял; е, никой, който да остане жив. Късметът беше синхронизирал перфектно действията им. Експлозиите в Цитаделата и изненадващото предателство на рода Батик, обстоятелството, че Дурун умишлено бе отвел Анаис и Лусия на тайно място, така че никой да не знае къде се намират, за да може да ги убие безнаказано; напълно бе възможно императорските стражи още да не са разбрали, че Престононаследничката е изчезнала, и да си мислят, че момиченцето се намира някъде в Цитаделата. В разгара на неразборията похитителите бяха успели да грабнат детето, без да оставят никакви следи.

И все пак изобщо нямаха чувството, че са постигнали победа, защото детето лежеше на тревата, блуждаещо между живота и смъртта. Ако умреше, всички положени усилия щяха да се окажат напразни.

Престононаследничката лежеше на тревата пред тях, облечена в разпарцаливените си дрешки, а дишането ѝ беше повърхностно и накъсано. По-голямата част от красивата ѝ коса вече я нямаше, а краищата на кичурите, които бяха останали, бяха почернели и се ронеха при допир. Когато Заелис внимателно отметна косата ѝ настрана, видя грозните белези от изгарянията по вратлето и горната част на гърба ѝ – плътта беше напукана и сълзеше.

– Защо не се събужда? – попита той тихо.

– Изгарянията са твърде дълбоки – отвърна Кайлин. – Прекалено близо са до гръбнака ѝ.

– Не можеш ли да я излекуваш?

Жената поклати глава. Дори и без страховития си грим тя излъчваше самоувереност и респект.

– Не се осмелявам. Тя е уникално създание. Трябва да се надяваме, че силата ѝ ще удържи фронта, докато се приберем в Лоното – погледът ѝ се насочи към Кайку, която бе заспала, свита на кълбо. Без нея детето щеше да е мъртво, ала пак заради нея можеше да умре. Кайлин отказваше да се замисли над отговорността, която трябваше да поеме, задето бе позволила на девойката да дойде с тях, при положение че знаеше много добре колко опасна беше дарбата ѝ.

Мишани бе изтощена и се чувстваше ужасно не само заради загрижеността си към Кайку и Лусия, ами и поради други причини. Бе осъдена на смърт от Императрицата пред достатъчно голям брой императорски стражи. Независимо кой щеше да седне на трона сега, все някой от

тези стражи щеше да оцелее и да съобщи новината. Промяната в политическото поведение на баща ѝ бе рефлектирала върху нея с всичките си негативни последствия. Иронията се криеше в това, че едно време се възхищаваше точно на тези неща в императорския двор – харесваше ѝ това, че само за миг да отклониш очи, и всичко вече е различно. Е, ами точно така бе станало и сега и неочакваните промени за малко да ѝ костват живота. Нямаше връщане назад – никога. Нито в двора, нито в залива Матакса. Тя беше прокудена завинаги.

Мишани погледна към Кайку, която спеше, а лицето ѝ изглеждаше спокойно. „Е, поне не съм сама“, си каза и намери известна утеха в тази мисъл.

Пригответяха си обяд от провизиите, които откриха в дисагите на конете и се подкрепиха. Заелис цръкна малко мляко с мед в устата на Лусия и остана доволен, когато видя, че тя го преглътна. Внимателно надигна клепките ѝ и видя, че реагират на светлината. Момиченцето обаче не виждаше нищо; сякаш се бе затворило дълбоко в себе си, потърсило убежище от болката, причинена от изгарянията. Толкова чувствително създание, толкова крехко...

– Трябва да вървя – каза един глас иззад рамото му. Той се обърна и видя Пърлок.

– Разбирам – отвърна. – Имаш моята и нейната благодарност. Постъпи много храбро – да ни доведеш до Цитаделата и да ни измъкнеш оттам.

Пърлок кимна, не особено убеден в това. Пътешествието през каналите беше доста мъчително, ала за щастие на връщане нямаше никакви маку-шенги. Нервите му бяха разнебитени и той се чувстваше странно празен отвътре. Ако не беше той, навярно Лусия щеше да порасне благополучно, да се научи да крие силите си и да се възкачи на трона. Ако не беше той.

– Дългът ми е платен – каза някогашният крадец. Думите му прозвучаха кухо, ала той въпреки това ги произнесе. Смелостта му си имаше своите граници и той ги бе достигнал. – Мисля, че ще се оттегля и ще заживея някъде на изток. Едва ли ще се видим отново.

– Желя ти успех – каза Заелис.

– И аз на теб – Пърлок бе напълно откровен. Той погледна още веднъж горкото дете, след което се метна на коня си и пое през хълмовете.

Не след дълго отново настана време да тръгват. Угасиха огъня и събудиха Кайку, която хапна няколко залька, преди да се качи на коня си. Все още се чувстваше изтощена, но няколкото часа сън ѝ се бяха

отразили добре. Те пришпориха жребците си и препуснаха на юг към разлома Ксарана и сигурността.

* * *

Вечерта отново спряха да сменят конете си, след което продължиха да яздат до късно през нощта. Кайку не си спомняше много от пътуването им, защото ту се унасяше, ту се разсънваше периодично, докато тялото ѝ като по чудо се крепеше изправено на седлото. Мишани препускаше редом с нея и постоянно следеше приятелката си да не падне. Беше си рисковано, ала не можеха да си позволят някой да води коня ѝ, както бе направила Асара във Фо, или да я сложат да язди с друг човек. Всяка секунда беше ценна, а всяко забавяне – непостижимо.

Лагеруваха отново под прикритието на една надвиснала ниска скала, където накладоха малък огън, след като се убедиха, няма да се вижда отдалеч. Нощта бе достатъчно топла, за да имат нужда да се сгреят, ала все пак трябваше да си сготвят нещичко и да кипнат вода. Юги носеше билки както с приспивно, така и с ободряващо действие, и сега приготви силна отвара от последните; мъжът изпи по-голямата част от нея с ясно съзнание, че едва ли ще спи, докато не стигнат до Лоното. Останалите от групата вече бяха изпоналягали по земята и единствено Асара опита от течността, защото организъмът ѝ се нуждаеше от малко сън и тя спокойно можеше да мине и без него.

Пътешествието от северния край на Разлома до Аксами им бе отнело седем дни при нормална скорост. Заелис прецени, че ще могат да изминат разстоянието за два, което означаваше, че би трябвало да пристигнат в Лоното през нощта на следващия ден. Състоянието на Престононаследничката видимо се влошаваше – тя бе смъртно пребледняла и имаше треска, като не спираше да трепери и бълува. Ако Тейн беше сред тях, можеха да използват познанията му в областта на билкарството, за да облекчат болките ѝ, да промият раните и да ги предпазят от инфектиране, ала никой от присъстващите не бе наясно с тези неща, дори и Юги, чиято ерудиция се простираше до приготвянето на две-три отвари. Единственото, което бяха в състояние да сторят, беше да слагат студени превръзки на челцето на Лусия и да превържат раните ѝ с накъсани на ивици дрехи. Кайлин изпрати съобщение на Сестрите в Лоното, нареждайки им да ги посрещнат с лечител в северния край на разлома Ксарана; съдейки по вида на Престононаследничката обаче, тя се съмняваше, че детето ще доживее дотогава.

Следващият ден ги затрупа с неприятности. Конят на Мишани

счупи крака си в една заешка дупка, събаряйки я на земята. Тя се отърва само с лека уплаха, ала животното трябваше да бъде заклано. Девојката се качи на коня на Кайку, която се чувстваше по-добре след нощната почивка, макар и да продължаваше да не говори много и тихичко да ридае при спомена за Тейн. Първоначално това доведе до известно забавяне на скоростта им, ала Мишани беше лека, а конят – силен и издръжлив, така че разликата в сравнение с предишното им темпо не беше кой знае каква.

По пладне горещината бе станала нетърпима – окото на Нуку припичаше безжалостно – и главата на Мишани се замая от адската жега. Заелис беше безкомпромисен и не им позволи да спрат дори и за да хапнат. Той самият започваше да страда от слънчеви изгаряния – носът и бузите му бяха почервенели като сварен рак – ала тези проблеми бяха нищожни в сравнение с опасността да изгубят живота на Престолонаследничката.

Когато здрачът най-накрая се спусна, всички бяха прегладнели и изтощени, а дишането на Лусия се бе превърнало в повърхностно хриптене. Похитителите гледаха с нарастващ ужас как огромният бял диск на Аурус надвисва зад тях, а малката, но ярка Иридима се издига на запад, следвана по петите от Нерин. Въздухът сякаш се изпъна като струна и придоби металически привкус. В небето се появиха облаци, дошли незнайно откъде, които се понесоха на север, пренебрегвайки вятъра, духащ срещу тях.

Тъкмо бяха стигнали до разлома Ксарана, когато лунната буря се разрази.

Тя започна със свистящ писък, който накара конете да зацвилят уплашено, породен от разкъсания между влиянията на различните гравитации въздух. Пурпурни светкавици прорязаха пространството между облаци, докато самите те бяха накъсани на парцали във вихрушката на невидимите сили, беснеещи високо в атмосферата. Те навлязоха сред гигантските скали, излезли на повърхността след древния катаклизъм, погълнал град Гобинда и династията Чо. Времето бе загладило острите ръбове, покривайки ги с пръст и треволяци, ала човек пак можеше да различи ивиците, по които земята се бе пропукала, както и местата, където равната повърхност бе претърпяла невъобразими деформации. Ездачите препускаха стремително по пресечения терен, а пронизителните звуци на бурята раздираха ушите им; после се изля и дъждът, който забарабани по земята с топлиите си капки. За секунди той прерасна в истински порой, сякаш небето се разтвори, за да изсипе някакъв гигантски

товар отгоре им. Заелис бе завил с одеяло Престолонаследничката в скута си, ала макар че не му беше много удобно да язди така, продължи да препуска със същия устрем из лабиринтите и хлъзгавите склонове на Разлома.

Когато най-накрая се спряха на една полянка, заобиколена от огромни скални блокове, наподобяващи митични каменни великани, вече бе паднал пълен мрак. Изведнъж зловещо пурпурно сияние озари пейзажа, а от небето се разнесе демоничен вой. Мишани, която яздеше заедно с Юги, за да може конят на Кайку да си почине, се сепна при звука.

– Защо спираме? – извика Кайку сред грохота на бурята, цялата подгизнала, а по брадичката и бузите ѝ се стичаше вода.

Заелис огледа внимателно околността с напрегнат израз.

– Кайлин? – вдигна вежди той.

– Трябва да се срещнем тук – потвърди жената. – С лечителя и с мъжете с носилката. Те знаят, че не бива да закъсняват.

– Обаче *закъсняват* – заяви мъжът.

– Виждам.

Асара презареди пушката си и звукът подейства достатъчно красноречиво на похитителите, засилвайки тревогата им. Юги се озърташе нервно наоколо.

Погледът на Кайку попадна на едно поточе, което ромонеше нежно, вливайки се в малко езерце в скалната чаша под тях. Тя не беше в състояние да каже какъв инстинкт я накара да присвие очите си и да се вгледа по-внимателно, ала в този момент поредната светкавица проряза небето и тя видя, че бистрата вода бе примесена с нещо по-тъмно, чийто източник се намираще някъде зад скалата. На слабата светлина беше невъзможно да се определи какво представляваше, обаче тя се досети за природата му по бавното му, лениво просмукване във водата. Кръв.

– Твоите хора са мъртви, Заелис – рече тя, докато всичките ѝ сетива ѝ крещяха да се маха по-бързо отгук. – Това е капан! Да се махаме!

Навярно заради убедеността в гласа ѝ или поради обстоятелството, че нервите на всички бяха изострени до краен предел, ала похитителите реагираха мълниеносно и без колебания. Това спаси живота им.

Те оставиха полянката зад гърба си в същия момент, когато два шин-шина изскочиха внезапно от убежищата си, нахвърляйки се на мястото, където групичката бе стояла допреди секунди. Другите два демона вече препускаха по ръба на скалните блокове, приковали пламтящите си очи в жертвите си, докато кокилоподобните им крайници ги носеха с невероятна скорост по пресечения терен. Следващата светкавица ги

освети с пурпурното си сияние и силуетите им се открояха на фона на скупчените луни, след което мракът се възцари отново. Единствените светлини бяха горящите им очи, вперени в Престолонаследничката, към която демоните се приближаваха с всяка секунда.

– Разпръснете се! – извика Кайлин, която дръпна рязко поводите на коня си, омотани около юмрука ѝ, възпирайки го да не се блъсне в надвисналата канара пред нея. Натрошените скали предлагаха хиляди маршрути, по които човек можеше да се отправи и да се изгуби завинаги в този лабиринт; това обаче изобщо не притесняваше Кайлин в момента. Бягството беше единственият вариант да се спасят – тя не можеше да ги защити от четири шин-шина без помощта на Сестрите си.

Заелис внезапно завъртя коня си, прегърбен над Лусия, и го пришпори към тесния проход между две огромни гранитни плочи. Кайку го последва. Асара изгърва момента да свърне и продължи напред по калния склон. Юги и Мишани тръгнаха след нея, а Кайлин си избра друг път.

Небето беснееше, обзето от неистова ярост, и Кайку прегърби още повече раменете си, за да се предпази от бушуващия му гняв. Заелис се носеше напред с безразсъдна скорост, минавайки на сантиметри от скалите и дърветата по пътя си, докато дъждът не спираше да се излива като из ведро. На два пъти той за малко да размаже мозъка на Лусия в изпъкналите каменни ръбове, защото тя лежеше напреки в скута му, а главата ѝ се подаваше настрани. Кайку се вираше съсредоточено в гърба на учителя, следвайки всеки негов ход. Дъхът ѝ спираше, когато се гмурваше в тесни скални цепнатини със стърчащи ръбове, заплашващи да строят капачките на коленете ѝ, и тя не можеше да си позволи да погледне дори за секунда назад, за да види какво ставаше с шиншините.

„Няма да ме хванете, помисли си ядно тя. Изплъзнах ви се веднъж, ще го сторя и втори път.“

Когато се понесоха се по един не особено дълъг открит участък, покрит с клисава трева и осеян с неголеми камъни, от другата страна на който се виждаше малка горичка, девойката най-накрая се осмели да погледне през рамото си.

След тях се носеха три от чудовищата – едно препускаше по земята, а другите две – по наъбените стени на каньона, из който язدهа. Изглеждаха като живи сенки, костеливи парчета мрак, върху които окото отказваше да се съсредоточи, понесли се като гигантски паяци в тъмнината.

Девојката чу Заелис да крещи пред неа. Четвртият шин-шин се бе појавил сред дрвчетата отпред, преграждајќи пътя им.

Те гледаха ужасени как чудовището се исправа на задните си крака и надава пронизителен стържеш писък. Конят на учителя изцвили и зави рязко встрани, за да избегне демона, застанал точно на пътя му, обаче копитата му попаднаха на никакъв хлъзгав камък, животното се подхлъзна и се строполи на земята. Заелис пое тежестта на удара, предпазвајќи Лусия с тјалото си; Кайку чу изхрущаването, кога кракът на мџа се счупи, строшавајќи се под тежестта на жребеца. Той изстена от болка, ала Кайку вече беше до него и се навеждаше от седлото, протегнала рџка.

– Дай ми ја! – извика девојката.

Въпреки замъгленото си от агонијата съзнание, Заелис веднага разбра какво се искаше от него и подаде Престолонаследничката на Кайку, која ја сграбчи, а тежестта на умиращото момиченце за малко да ја събори от коня ѝ. Тя пришпори отново жребеца, насочвајќи се към шиншина пред дрвветата. Кога почти го беше достигнала, си пое дџлбоко дџх и...

... и тогава пушката на Асара изтрещя и чудовището бе запокитено назад от силата на изстрела. То се строполи на земята, а черните му, тџнки крайници се замјатаха спазматично във въздуха. Тримата му спџтници проследиха посоката на изстрела и в сџщия миг единият от тях избухна в пламџци, надавајќи ужасен вой. Кайлин беше тук, појавила се през друга цепнатина в скалите, а очите ѝ бјаа червени.

– *Трџгвајте!* – извика Заелис, а гласџт му заглџхваше от болка. Конят му нај-накрая успя да се изправи и се отдалечи от него, оставајќи го да лежи на земята.

Кайку не се нуждеше от повторно напомняне. Тя заби пети в хџлбоците на животното и то препусна бјасно напред, преследвано от злоеџщия вой на бурјата.

Девојката се гмурна в тџмниј, подгизнал свят на шубрака, кџдето всяка сянка имаше сурово дрвено лице и всяко погрешно движење означаваше внезапен край. Ушите ѝ се изпълниха с призрачното сџскане на клонките, които се вееа се под напора на вјџџра, шибайќи раменете и главата ѝ. Тя дрџжеше поводитите с една рџка, зашто бе обвила с другата Лусия, облегла главата на момиченцето на гџрдите си.

Земята изведнџж пропадна пред неа и добре че конят ѝ реагира своевременно, накланяјќи се така, че да преодолее стрџмнината под најудобниј за него џџгл. Кайку бе затаила дџх, докато се носеше шеметно

покрай дървета и скали, неспособна да се избави от мисълта, че късметът им няма да издържи, че всяко изплъзване на косъм от опасността ги приближаваше към момента, когато щяха да се блъснат в някое дърво и тя щеше да бъде прекършена на две като тръстикова кукла.

Ала ето че краят на стръмния склон настъпи преди техния и копитата на коня ѝ затупкаха по едно тясно дере, по средата на което течеше малка рекичка. Жребецът ѝ я прецапа набързо, озовавайки се на отсрещния бряг. Кайку си даде сметка, че сега вече никой не беше в състояние да им помогне. Нямаше начин някой от другите да я е последвал тук, още по-малко пък да я намери отново. Можеше единствено да се надява, че останалите шин-шини са били сполетени от същата съдба като другаря си, който беше изгорен от Кайлин; обаче не се осмеляваше да се обърне и да провери. Без да я е грижа дали чудовищата преследваха нея или драгоценния ѝ товар, тя продължи стремителния си ход напред.

Склоновете на дерето започваха да се стесняват и когато бурята изрева отново, девойката изкрещя заедно с нея, защото звукът отекна оглушително в този скалист коридор. Присвила очи заради несекващия дъжд, тя въпреки това не можеше да види нищо в тясната котловина и нямаше никаква представа дали не язди към някоя назъбена скала или зейнала пропаст, падането в която щеше да причини гибелта ѝ.

Оказа се второто. Някакъв инстинкт я предупреди, някаква част от подсъзнанието ѝ предугади заплахата, навярно по промяната във въздушните течения, които идваха отпред, и тя дръпна поводите на коня с всички сили, ожулвайки устата му. Жребецът изцвили от болка, внезапно забавяйки хода си, а Кайку се наведе максимално назад, прегръщайки здраво Лусия, за да не може силата на инерцията да ги запрати да полетят право в бездната. Копитата му се хлъзнаха по мокрите камъни и девойката усети как паниката пропълзява по гърба ѝ при мисълта, че могат и да не спрат навреме; точно тогава обаче жребецът намери опорна точка и се закова на място на сантиметри от бездната. Когато се вгледа в тъмния пейзаж под нея, на Кайку ѝ призля – разстоянието, което я делеше от върховете на дърветата долу, беше огромно. Тя си представи как полита в безкрайното пространство, как се носи покрай назъбената скална стена, как дъждовните капки шибат лицето ѝ, как се блъска с трясък в земята...

Девойката рязко завъртя коня си и видя как два от демоните се спускат от върховете на дърветата в котловината, а горящите им очи не изпускат от поглед детето в обятията ѝ.

– Няма да я получите! – изкрещя им момичето, а думите ѝ се

изгубиха сред воя на свирепия вятър. В този момент жребецът ѝ свърна наляво, без да го е подтиквала, и тя забеляза, че краят на дерето бе изронен в достатъчна степен, за да може да послужи като стръмна пътечка. Конят искаше да тръгне по нея, мотивиран от ужаса, който изпитваше от кошмарните същества, ала Кайку знаеше много добре, че копитата му не са пригодени за толкова неравен терен. Нейните нозе обаче бяха.

Тя скочи от жребеца и праметна Лусия през рамото си като торба. Ръцете ѝ краката я боляха, а и детето имаше нужда от по-нежни грижи, отколкото му предлагаше в момента, ала нямаше никакво време за галантности.

– Няма да я получите! – извика отново, а лунната буря изпищя в отговор. С тези думи тя се закатери по стръмния склон, а пропастта зееше на сантиметри от дясното ѝ стъпало. По неравната скалиста повърхност се стичаше вода и тя на два пъти се подхлъзна и трябваше да се подпре с ръка, за да запази равновесие, но все пак успя да се добере до ръба на обраслата с дървета клисура, към която така отчаяно се стремеше. С пламтящи от усилията дробове, тя се хвърли в тъмното убежище на клоните, макар и да съзнаваше, че те не представляваха никаква закрила срещу шин-шините.

Сърцето ѝ щеше да избухне и тя едва си поемаше дъх, докато си пробиваше път сред обгърнатия в сенки призрачен свят на дърветата. Изобщо не можеше да се надява, че е способна да им се изплъзне с този ход; единственото, което ѝ оставаше, бе да си намери някакво скривалище, където да остане до зазоряване или поне докато някой не ѝ се притечеше на помощ. Изведнъж я осени я една безумна мисъл – само ако можеше да намери ипи, както бе сторила Асара, когато за първи път се сблъска със шин-шините... ала ипи обитаваха само дълбоките, затънтени лесове, докато това тук си беше само едно дърво, обрасло с рехави дръвчета.

„Не можеш да се скриеш. Не можеш да ги надбягаш. Мисли!“

Съзнанието ѝ предателски се спря на възможността да използва своята кана, която бе заспала в момента и която ѝ бе причинила толкова много болка напоследък. Макар че не изключваше възможността да прибегне до нея като последно средство, без да забравя нито за миг, че силата ѝ почти беше убила Асара и до голяма степен бе виновна за положението на малкото момиченце, което сега потрепваше на рамото ѝ, Кайку знаеше, че за момента това е абсолютно невъзможно. Тя изобщо не бе успяла да се възстанови от последния път, когато дарбата ѝ се прояви, и се чувстваше напълно изцедена. Беше по-празна от всякога.

Този път нямаше да има пощада.

Дърветата изведнъж изчезнаха и тя се озова на плоска, измита от дъжда обширна скала, която стърчеше на фона на нощното небе. Трите луни се взираха в нея, разположени точно над главата ѝ, а ръбовете им се връзваха в кълбящите се черни облаци, които обсипваха земята с наръбени пурпурни светкавици. Сиянието им се отразяваше в мократа, хлъзгава скала под краката ѝ. Девојката застина на мястото си.

– Не... – прошепна тя, защото дори без да се доближава до края на скалата, можеше да види, че сама се е поставила на тясно. Плоската скала завършваше над друга пропаст; съдейки по извивката на ръба ѝ, тя прецени, че бездната се простира и от двете ѝ страни. През цялото време е тичала по постепенно стесняващ се каменен нос, от който имаше само един изход – обратно по пътя, по който бе дошла.

Кайку чу писъците на шин-шините, идещи от дърветата зад нея, и потрепери от ужас. Беше попаднала в безизходно положение.

Тя трескаво се приближи до ръба на бездната. Навярно имаше някаква пътечка, навярно нещата не бяха толкова лоши, колкото изглеждаха, ами ако долу имаше езеро или река, в които да скочи...

Обаче пропастта свършваше сред купчина скали – зловеща паст, изпълнена с влажни и изпочупени зъби, която я дебнеше лакомо.

Тя се обърна назад, продължавайки да държи завитото с одеяло, отпуснато телце на Лусия в ръцете си, ала още преди да вдигне очи, знаеше много добре какво ще види. Шин-шините бяха там, изпълзели от прикритието на дърветата; и трите. Съществото, което Асара беше простреляла, се бе възстановило напълно; очевидно демоните бяха успели да се изплъзнат от Кайлин, преди да им е нанесла някаква по-сериозна вреда. Те запристъпваха бавно към нея – зловещите им прегърбени силуети се открояваха на лунната светлина, телата им се поклащаха ниско между кокилоподобните им крайници, а жълтите им очи блестяха като горящи скъпоценни камъни в мрака.

Кайку притисна детето още по-силно в прегърдките си, усещайки разгуптяното сърчице на Лусия до гърдите си. Съществата изобщо не бързаха, съзнавайки, че плячката им е абсолютно безпомощна и изцяло в тяхна власт. Девојката разтреперано си пое дъх и погледна през рамо към зейналата бездна зад нея, забулена от пелената на проливния дъжд, който се изливаше върху купчината скали в дъното на пропастта.

„Смъртта не е чак толкова страшна“, помисли си, припомняйки си думите, които бе казала на Императрицата. Ала толкова много неща ѝ предстояха. Неизпълнената клетва, новият живот, който щеше да

започне. Не ѝ се искаше да умре тук.

Лусия се размърда и изстена.

– Шшш – прошепна ѝ девойката, без да изпуска от очи приближаващите се демони. Усети как едната ѝ пета стъпва на ръба на скалата. – Няма да те дам, Лусия. – Вятърът виеше и фучеше около нея, а дрехите ѝ плющяха под напора му, докато той я тласкаше към бездната. Помисли си, че никога вече няма да почувства подобен вятър в косите си и изведнъж ѝ се прииска да заплаче.

Внезапно шин-шините застинаха вцепенени. Те вирнаха глави към небето, изпънали тънките си заострени крайници, като че ли бяха надушили нещо във въздуха. Кайку ги наблюдаваше със смесица от недоумение и ужас. Какво ли ставаше?

Дъждовната завеса се раздвижи от мощен порив на вятъра и неочаквано нещо сякаш проблесна зад нея, когато вихърът отмина. То изчезна толкова бързо, че Кайку се усъмни, че изобщо го е видяла; ала шин-шините реагираха мълниеносно, впервайки огнения си взор там, където девойката бе забелязала светлинката. Единият от демоните колебливо запристъпя назад.

Кайку хвърли светкавичен поглед зад гърба си, убедена, че зад рамото ѝ има нещо, което не можеше да види. Единственото, което забеляза обаче, беше огромното, изпъстрено с петна лице на Аурус, което изглеждаше достатъчно голямо, за да погълне небето; до него блестеше белият диск на Иридима, чиято повърхност бе осеяна със сини пукнатини и ивици, а между тях надничаше мъничкото зеленикаво кълбо на Нерин.

Девойката се обърна и зяпна от учудване. Сега наистина *виждаше* нещо – бледо сияние, което сякаш бе увиснало във въздуха. То се сгъсти за секунди пред очите ѝ, след което се раздели на три. Лунната буря фучеше яростно зад гърба ѝ, а заострените крайници на чудовищата потракваха по гладката скала, докато те отстъпваха назад, привели глави в отбранителна поза.

Неясните светещи мъглявини постепенно започнаха да приемат форма, извисявайки се застрашително над девойката. Блещукащите силуети от дъждовни капки бавно взеха да придобиват плътност, съгъсвайки се в някаква призрачна субстанция. Въздухът сякаш застина, когато те най-накрая се материализираха пред очите на Кайку, и дъхът на девойката замря в гърлото ѝ при вида им.

Те бяха слаби и източени, ръстът им надвишаваше два пъти този на момичето и излъчваха студено призрачно сияние. Буйни, подобни на

пера коси се спускаха по гърбовете им и те бяха облечени в дълги, украсени с причудливи орнаменти роби, изглеждащи едновременно великолепни и парцаливи, които покриваха глезените и китките им. Кожата им беше опъната и обтегната до скъсване върху телата им в пародия на човешкия облик. Като телосложение напомняха жени, ала твърде ужасяващи на вид – чертите им се променяха и разтапяха, подобно на лунни отражения в развълнувана езерна повърхност. Изглеждаха съсухрени и някак *загладени*, ставите и сгъвките им бяха прекалено извити, като на восячни статуи, размекнати от слънчевите лъчи. Те се вираха отвисоко в Кайку и детето, а в очите им се четеше праствара злина и тотално неразбиране на целта, в името на която Кайку бе изтощила тялото си и съсухрила душата си. Това бе като да се вираш във вечността и да съзираш единствено празнота.

Въпреки обхваналия я ужас обаче девойката знаеше много добре кои са тези същества, защото бе слушала легенди за тях от мига, в който се беше появила на този свят. Те се появяваха единствено в нощи като тази, за да подирят възмездие, да сторят злина или – в редки случаи – да изцеляват, закрилят и спасят. Подбудите им бяха отвъд възможностите на човешкия разум; те бяха диви и необуздани като вълците, които виеха към техните повелителки в най-мрачните нощи. Духовете на лунната буря. Лунните деца.

Те се обърнаха към шин-шините и демоните от сенките отстъпиха предпазливо, демонстрирайки подчинение. Обаче благоразположението на Лунните деца не можеше да бъде спечелено толкова лесно. Паякообразните твари започнаха да скимтят и да се превиват и Кайку с ужас забеляза как създанията, от които толкова се страхуваше, се унижават пред тези чудовищни призрачни жени. Колко ли могъщи бяха силите им? Шин-шините изглеждаха лишени от демоничната си дързост и сега лазеха по скалата, докато духовете бавно се приближаваха към тях. Блестящи мечове се извадиха изпод парцаливите, сияещи роби. Демоните потрепераха от страх, ала, подобно на приковани с карфици пеперуди, можеха единствено да шават с паякообразните си крайници, неспособни да помръднат от местата си. Бягството беше невъзможно. Мечовете проблеснаха, издигайки се в плавни дъги.

Касапницата беше краткотрайна и отблъскваща. Шин-шините се гърчеха и извиваха, докато биваха кълцани и разчленявани, а пролятата им кръв цвърчеше като врящо олио и се изпаряваше на мига. Лунните деца насякоха на късове демоните с искрящите си мечове. Макар че по-голямата част от кървавата баня милостиво бе скрита от погледа на

Кайку от страховитите силуети на призрачните жени, тя чуваше отблъскващите – и изненадващо човешки – звуци от врязването на металните остриета в плътта, трошенето на кости, смазването на хрущяли. Ликуващите, стържещи викове на Лунните деца се смесваха с предсмъртния вой на шин-шините и се изгубваха в раздираното от бурята небе.

След броени мигове всичко свърши и демоните изчезнаха в нищото като лош сън.

Кайку трепереше под дъжда и вятъра, продължавайки да притиска Престононаследничката в прегръдките си, а гибелта на шин-шините ни най-малко не бе разсеяла ужаса ѝ. Вперили зловещите си погледи в нея, чудовищните силуети бавно се приближаваха, докато отново не надвиснаха заплашително над девойката и момиченцето в ръцете ѝ. Нямаше къде да избяга – ако пристъпеше дори и на сантиметър назад, щеше да полети незабавно към своята смърт.

Тя стисна здраво клепачи. Богове, не беше ли по-добре да скочи в бездната, вместо да се остави на подобна участ? С какво тези създания бяха по-добри от шин-шините? Изведнъж почувства, че душата ѝ не би могла да поеме нищо повече, изтерзана до смърт от страха, болката и изтощението. Е, какво пък – тогава да свършват по-бързо с това.

Кайку отвори отново очи и видя, че се вира право в лицето на едно от Лунните деца.

Призрачната жена бе клекнала на едно коляно, заставайки на ниво то на Кайку. Голямата ѝ страховита физиономия бе на по-малко от половин метър от тази на девойката, носът и страните ѝ сякаш се разтваряха и материализираха наново при всяко помръдване на главата ѝ, а очите ѝ изглеждаха като бездънни черни ями във въздуха. Момичето усети как кръвта ѝ се смразява и забавя хода си, докато се вираше в тях.

Тогава духът вдигна ръка и докосна одеялото, с което бе завита Престононаследничката, с дългия, закривен нокът на показалеца си. По цялото тяло на Кайку пробягаха тръпки и тя почувства мекия досег на нещо изключително грандиозно, за което нямаше думи. Като че ли изведнъж ѝ пораснаха криле и тялото ѝ се понесе във въздуха – екстазът, който я обливаше, можеше да се сравни само с момента, когато се бе озовала на прага на смъртта и бе надзърнала в Чаросплетието. Неизмеримото благоговение, което изпитваше, заплашваше да я погълне цялата, пред нея изведнъж се откри природата на тези чудовищни същества и тя съзря необяснимата, величествена *необятност*, която въплъщаваха – до такава степен непостижима за човешкия разум, че девойката се почувства като пращинка в океана. Тя надзърна за миг в света на духовете

и видя колко нищожна е всъщност.

В следващия момент внезапният порив на вятъра запрати порой от жилещи дъждовни капчици в лицето ѝ и Кайку присви очи. Когато отново ги отвори, от Лунните деца нямаше и следа.

Тя стоеше на ръба на пропастта – проливният дъжд се изсипваше около нея, а лунната буря разсичаше облаците с пурпурните светкавици, които озаряваха небесата. Цялата разтреперана, девойката пристъпи неуверено, отдалечавайки се от хлъзгавия край на скалата, търсейки сигурността на твърдата земя. Брулените от вятъра дървета шумоляха апатично, безстрастни свидетели на величието и ужаса на последните мигове. Кайку вирна лице към небето и почувства как дъждът я облива с топлата си влага, неспособна да намери мисъл или дума, която да въплъти в себе си онова, което бе изпитала, докато се взираше в лицето на онзи древен дух, който я бе докоснал. Поразена от страхопочитание, тя изобщо не забеляза, че детето в обятията ѝ се размърда, нито пък видя, че Престолонаследничката отвори очички. Разбра, че Лусия се е събудила, едва когато детето обви ръце около врата ѝ и я прегърна.

– Срещна ли се с моите приятели? – попита момиченцето, а Кайку кимна утвърдително, докато се смееше и плачеше в същото време.

Тридесет и пета глава

Седмиците неусетно прераснаха в месеци и лятото остаря.

Либер Драмак се намираше в постоянна бойна готовност, очаквайки отведен удар от Аксками. Шпионите на организацията непрекъснато слухтяха както по улиците на столицата, така и из цялата територия на разлома Ксарана, ала с течение на времето взеха да се убеждават, че подобна бдителност е излишна, и малко се поуспокоиха. Похищението на Престолонаследничката наистина беше останало незабелязано. Сарамир бе необятна страна – хиляда души можеха да я търсят хиляда години и пак да не я намерят никога. Тя бе изчезнала безследно, сякаш се беше изгубила вдън земя.

Повечето обитатели на Лоното нямаха никаква представа кое е това ново момиченце. Голяма част от тях се бяха заселили сред долините и платата на Разлома или за да се отърват от оковите си, или за да избягат от Чаросплетниците. Те не се интересуваха от политическите амбиции на Либер Драмак – просто искаха да изживеят живота си на място, където да се чувстват свободни и неугнетени. Ето защо само ядрото на организацията бе запознато с тайната на момиченцето в редиците им, бе наясно с измеренията на силите, които то владееше, и знаеше коя всъщност беше тя. Докато за обикновените жители на Лоното Лусия бе просто поредното ново момиченце, още една жертва на типичните за Сарамир гонения, в което нямаше нищо необичайно.

Престолонаследничката се възстанови успешно от изгарянията, ала белезите ѝ останаха за цял живот. Горната част на гърба ѝ и вратлето ѝ бяха напукани и набръчкани, и въпреки че червенината им се поизгуби с течение на времето, неприятният им вид продължаваше да контрастира на фона на чистата, гладка кожа, която ги заобикаляше. Противно на очакванията, Лусия реши да не пуска косата си до предишната дължина, като вместо това я подстриже по момчешки късо. Когато Заелис изтъкна, че дългата коса би могла да скрие белезите, тя само го стрелна с един от непроницаемите си погледи, пренебрегвайки съвета му.

В началото Заелис се държеше доста покровителствено с Престолонаследничката, изживявайки се едва ли не като неин баща. Счупеният му крак зарасна лошо и той започна да понакуцва, но това не го възпря да я държи изолирана от другите деца в усилията си да я предпази от евентуални неприятности. Мишани беше тази, която поговори с него,

опитвайки се а го убеди да остави момиченцето да се порадва на волно детство. Лусия никога не беше вдишвала въздуха на свободата – целият ѝ досегашен живот бе преминал в позлатена клетка, защото всички смятаха, че тя просто е прекалено ценна, за да си позволят да я изложат на каквото и да е риск.

– Сега тя не е Престононаследничка – бе изтъкнала дългочосата девойка. – И не трябва да бъде третирана като такава. По този начин само правиш хората подозрителни.

Накрая Заелис се съгласи и позволи на Лусия да тръгне на училище като другите деца, вместо да бъде обучавана от него. Кайку и Мишани с радост се вживяха в ролите на по-големи сестри на момиченцето. Тя бе особено и затворено дете, ала в нея имаше нещо, което привличаше хората, и само след няколко дни Лусия вече се бе интегрирала в малката детска общност в Лоното, без значение с белези ли беше, или не. Заелис бе връхлетян от най-различни притеснения и тревоги, докато Кайлин не му разказа за гарваните, които се бяха появили напоследък по покривите на сградите и по дърветата в близката долина.

– Те ще се грижат за нея много по-добре от теб – бе му заявила тя.

Що се отнася до Кайку, тя бе съумяла да намери душевния покой, който търсеше от толкова време, след похищението на последната представителка на династията Еринима. В Лоното тя най-накрая бе престанала да възприема себе си като Различна. Самата дума ѝ изглеждаше безсмислена в момента, да не говорим, че бе изгубила негативните си значения на срам и деградация, с които девойката я свързваше през по-голямата част от живота си. За първи път, откакто Чаросплетниците бяха избили близките си, тя можеше просто да бъде себе си, да се наслаждава на живота, без да преследва някаква неотложна цел. Кайку ни най-малко не бе забравила за обета си към Оча, обаче имаше на разположение цял живот, през който да го изпълни. Пък и освен това вече бе нанесла съдбовен удар на враговете си. Откритието ѝ, че вещерските камъни всъщност бяха виновни както за заразата в земята, така и за появата на самите Различни, бе предизвикало истински фурор сред редиците на Либерата Драмак и вече се изготвяха планове за разрешаването на проблема. Нека си планират, мислеше си тя. В момента ѝ се искаше само да се наслаждава на ленивите дни от късното лято. Чаросплетниците можеха да почакат. Краят им беше близо.

Първо обаче трябваше да завърши обучението си. Тя съсредоточи всичките си усилия над уроците на Кайлин и другите Сестри, които периодично се завръщаха от тайните си мисии в другите части на

Сарамир. Постепенно нейната *кана* престана да бъде неин враг, превръщайки се в нещо като приятел, и девойката се научи не да се страхува от нея, а да я цени. Макар че пълното разгръщане и овладяване на таланта ѝ щеше да бъде продължително и трудно пътешествие, тя вече бе направила първите стъпки и те ѝ доставиха по-голяма радост, отколкото бе способна да си представи.

Тя и Мишани живееха заедно в къщичка, разположена на едно от многобройните скалисти плата в терасовидно оформения терен на Разлома. Постройката бе стояла необитаема от доста дълго време, ето защо Заелис реши да им я подари като заслуга за постъпките им. Девойките много се зарадваха и бързо я превърнаха в свой дом. Приятелството им бе станало по-силно от когато и да било. Двете се подкрепяха в тежките моменти, когато тъгуваха за загубата на своите приятели или близки. Кайку често си мислеше за Тейн – дори по-често, отколкото ѝ се искаше. За някой, който бе изиграл толкова кратка, епизодична роля в живота ѝ, младежът бе успял да ѝ окаже доста по-силно въздействие от онава, което си беше представляла навремето. Едва когато безвъзвратно си бе отишъл, момичето си даде сметка за тези неща, но за жалост вече бе твърде късно.

Маската на баща ѝ лежеше скрита в един сандък в къщата. Кайку я бе извадила веднъж, за да я погледне, и внезапно бе почувствала някакво странно желание да си я сложи, светкавичен подтик да си припомни отново миризмата и спомените на баща си. От време на време, посред нощ, Маската ѝ шепнеше в тъмнината на къщата, призовавайки я при себе си. През тези нощи девойката не можеше да заспи, ала нито веднъж не се приближи до сандъка. Имаше нещо в този зов, което не ѝ харесваше, някаква ненаситна жажда, на която не искаше да се поддаде. Понякога ѝ хрумваше мисълта да я захвърли, обаче, странно защо, на сутринта винаги забравяше за нея.

Асара си тръгна скоро след като стана ясно, че никой няма да потърси Лусия в Лоното. Спокойните дни, на които Кайку и Мишани се наслаждаваха, за нея бяха нещо нетърпимо, така че не беше никаква изненада, когато една топла вечер, когато девойките бяха седнали на тревистия склон, загледани в красивата долина, разстилаща се пред тях, тя дойде при тях и им заяви, че заминава. Къде отиваше и кога щеше да се завърне, знаеше единствено тя. Кайку обаче си спомни погледите, които си бяха разменили, когато се прегърнаха за довиждане, целувайки се по бузите, моментът на колебание, когато устните им можеха да се срещнат, неловкото чувство на отвращение и страст едновременно. После

Асара наведе очи, усмихна се някак особено и си тръгна. Тази усмивка изплуваше в паметта на Кайку от време на време и момичето си даде сметка, че жадува да я види отново.

Така и продължи живота им, на сигурно място в убежището им в разлом Ксарана. Дните си течеха, лятото се приближи към своя край, те успяха да си изградят нов живот и да заживеят като другите обитатели на Лоното. Обаче нито за миг не забравяха, че сред тях разцъфва крехкото цвете на надеждата, детето, от което зависеше бъдещето им, момиченцето, което можеше да се възкачи на трона и да промени света им за по-добро.

Лусия растеше. Трябваше само да проявят търпение.

* * *

Новият Кръвен Император на Сарамир излезе от залата за съвещания в Императорската цитадела, а виковете на неодобрение продължаваха да отекват из коридорите ѝ. Лицето му беше мрачно като гръмотевичен облак, но всъщност той не бе очаквал нещо по-различно. Същите онези благородници, които бяха приветствали възкачването му на престола, които бяха присъствали на коронацията му, докато цял Аксками го беше обсипвал с радостни викове, днес се бяха обърнали срещу него. В същото време къде-къде по-шокиращо от безчинството срещу закона, което бе извършил, беше съзнанието им, че са безсилни да направят каквото и да било по въпроса. Съветът бе станал слаб. Аристократите се колебаеха, когато влизаха в залата, а скорошният конфликт все още бе прекалено ярък в паметта им, за да искат да бъдат въввлечени в друг. Нямахше никой, зад когото да се обединят срещу него. Родът Амача бе напълно заличен след поражението им пред стените на Аксками. Керестин и Коли бяха хвърлили по-голямата част от силите си в безплодни усилия да превземат градските стени и трябваше да отстъпят с празни ръце. И двамата знаеха много добре, че при създаването се положение едва ли ще бъдат особено желани в съвета. Сега се криеха и навярно ближеха раните си.

Кръвният Император Мос ту Батик мина през чифт двойни врати и влезе в залата си за приеми, знаейки, че не е останал никой, който да се осмели да му се противопостави.

Това бе същото помещение, където преди време се бе срещнал с тогавашната Кръвна Императрица, за да я предупреди, че Вирч и Сонмага кроят заговор срещу нея. Тя изобщо не подозираше, че не Сонмага, а самият той и неговият син заговорничеха с Върховния Чаросплетник.

Измамата и коварството не се връзваха много с прямотата на Мос, ала той беше изключително добър актьор, когато случаят го изискаше.

Залата не се беше променила много. Тя бе останала незасегната от пожарите, които изпепелиха голяма част от Цитаделата, унищожавайки голям брой ценни произведения на изкуството. Още едно последствие от несполучливото осъществяване на плана им. Бе предвидено Вирч да участва в потушаването на огъня след експлозиите, използвайки нечистите си сили. Вместо това бе убит по незнаен начин. Вратата към покоите му беше отключена отвътре. И ако Чаросплетниците знаеха нещо по въпроса, си траеха.

Мос не искаше да стане така. Трябваше синът му да е на неговото място, да бъде Кръвен Император за слава на рода Батик и на цялото семейство. Това, което се бе случило, изобщо не беше справедливо – бащата да поеме ролята на сина си, докато самият той лежи в катакомбите, а трупът му е обезобразен до неузнаваемост. Мос обаче нямаше да позволи смъртта му да се окаже напразна. Сега родът Батик бяха управляващата династия и щяха да настъпят доста промени.

Той се огледа наоколо, прочиствайки главата си от горчивите мисли, които го бяха обзели. Огромният барелеф от слонова кост, изобразяващ двете птици ринджи, разминаващи се в полет, заемаше едната стена; междинна преграда отвеждаше на малко балконче, отвъд което се издигаше горещият бриз от задушните улици на града. Две елегантни диванчета стояха до ниска масичка от черно дърво. Посетителят му, както бе очаквал, беше отказал да седне на някое от тях.

– Император Мос – изрече той, а гласът му звучеше като тихо просъкръване под Маската от изсушена кожа.

– Върховен Чаросплетнико Какре – поздрави го владетелят.

Той се приближи до масичката и си наля чаша вино за себе си, без дори да си помисли да предложи нещо на госта си. Изпи я на един дъх. Новият Върховен Чаросплетник го изчака мълчаливо; Маската му приличаше на мъртвешко лице над парцаливата роба, съшита от най-различни кожи.

– Сторено е – каза Императорът накрая.

Вещерът го дари с пронизващ поглед.

– Вие сте мъж на думата си – рече. – Значи договорът ни е изпълнен.

Мос си наля отново, отпи и кимна.

– Благородниците не могат да ми се противопоставят. Чаросплетниците ще получат всички отстъпки и почести, на които се радват

благородните семейства, все едно всички вие сте част от един голям род. Ще ви бъде позволено да присъствате в съда и в Съвета. Гласът ви ще има същата тежест като на всеки друг благородник. Ще имате право да притежавате собствени земи в равнините на Сарамир, вместо да живеете в планините, където законите за земята са неприложими. Вече няма да бъдете обикновени съветници и инструменти за комуникация, а политическа сила със свои собствени права.

– И, разбира се, вие никога няма да забравите помощта, която Чаросплетниците ви оказаха – допълни Какре. – Вие, Кръвният Император на Сарамир, няма да забравите кой ви постави на трона.

– Всемогъщи духове! – възкликна Мос. – Сключихме сделка, а аз съм човек на честта! Ние сме съдружници. Изпълнете вашата част от уговорката и аз никога няма да забравя своите задължения.

Какре кимна бавно.

– Предвиждам дълги и взаимно ползотворни отношения между рода Батик и Чаросплетниците – рече той.

– Точно така – потвърди Мос, ала бе неспособен да прикрие едва доловимата нотка на отвращение в гласа си. Какре не даде признаци, че я е забелязал. Той се сбогува с Императора, оставяйки го на собствените му мисли.

Мос напълни чашата си за трети път. Той беше едър и широкоплещест човек и на алкохола му трябваше доста време, за да му подейства. Бащата на Дурун взе бокала си и излезе на балкончето, където почувства как галещите лъчи на окоето на Нуку затоплят приятно кожата му, обливайки в мека вечерна светлина улиците на Аксками. *Неговия* град. Той беше оправил нещата, бе възвърнал реда и беше дал на хората водач, в който отново да повярват. Родът Еринима бе отстранен, а мирът – възстановен.

Погледът му се плъзна по склона на хълма, където се издигаше Императорската цитадела, по Императорския квартал, покрай суетнята на Пазарния район, през доковете и искрящата повърхност на реката Керин, след което премина и отвъд града – към равнините и далечната линия на хоризонта.

Тялото на Престолонаследничката така и не беше открито. Тя бе изчезнала вдън земя, без да остави какъвто и да е знак или следа след себе си. Най-опитните му хора не бяха успели да открият нищо и макар че търсенето продължаваше, той се съмняваше, че някога щеше да се увенчае с успех. Лусия се бе изпарила като фантом, като сянка, като пустинен мираж. Имаше хиляди възможности да е умряла по време на

хаоса, обхванал Цитаделата през онзи ден. Той обаче не вярваше на никоя от тях.

Защо Вирч не бе изчакал войските му да пристигнат в града, както бяха планирали? Мос никога нямаше да разбере какво бе накарало Върховния Чаросплетник да взриви бомбите толкова рано. Никога нямаше да узнае и какво се бе случило на онзи мост между Цитаделата и Кулата на северния вятър, от който беше паднал синът му. Там бяха открили Императрицата – пронизана в гърба, докато трупът на всеки от стражите, проснати близо нея, бе оглозган до кокал. Тялото на Анаис обаче беше непокътнато. Изобщо не го интересуваше дали това бе плод на някакво магьосничество или зловещ трик. Това, което имаше значение, бе *кой* стоеше зад него. И какво бе направил с Лусия.

Мос присви очи и впери взор в далечината, докдето му стигаше погледът. Неиде там се криеше обезнаследената дъщеря на Анаис, растеше и набираше подкрепа. Той усещаше това. Никой нямаше да я открие, докато тя самата не вземеше решение да се покаже.

Някой ден низвергнатата Престононаследничка щеше да се завърне и този ден щеше да разтърси из основи цялата Сарамирска империя.

КРАЙ

© 2003 Крис Удинг
© Адриан Лазаровски, превод от английски

Chris Wooding
Weavers of Saramug, 2003

Това е преводът на романа преди редактирането и издаването му на български от ИК
„Ера“.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1703>]